

No.113, October 2016

ဂမ္ဘာတစ်လုံး

မေတ္တာ

BURMESE
CLASSIC

ပထမဦးဆုံးအထွေထွေအောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရုပ်ပြန်နှင့် ကာတွန်းအုပ်

ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိရုပ်ပြန်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မြို့တော်မှ အောင်ဆန်း
မိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

ဝတ္ထုရလေ့လာကာ

အ ခွေငမ်း

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
မိုလ်ပလိမေဝေါင်(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

ခင်သားကြီးမိုလ်ပလိမေဝေါင်
Quality တတည်အာဒွီ
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ပလိမေဝေါင် အောင်ဆန်း
Quality တတည်အာဒွီ
တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ လုပ်ကြံမှု
မိအိုင်မီ အခန်းကဏ္ဍ
ရဲဘော်သုံးကျိပ်(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)ပြင်
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

အောင်ဆန်း၏ အောင်ဆန်း
မိုလ်ပလိမေဝေါင်
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ
မူပိုင်ခွင့်ပြုပေးပေးမှုအတွက်
(ရဲဘော်သုံးကျိပ်) မူပိုင်ခွင့်ပြုပေးပေး
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

အုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(၈)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ဒို)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ - ၃၈၃၆၆၄၊ ၀၁ - ၃၈၆၈၃၃

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> တွင်
တိုက်ပုထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

Burmeseclassic.com

ဝတ္ထုလောက

NO.113, OCTOBER, 2016

အနုပညာ

ရတနာစောင့်မြေဆိုး

၆

ကောင်းသော

တယ်လီပန်းချီ

၃၁

ဦးမင်းဇော် (မာမာမောင်)

ဝမ်းသာချစ်သူ

၄၅

နန္ဒဝင်းကျော်စောင့် (ဘေဂျွန် (ဗီဒီ))

သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးနှင့် ဝေဟနီကရန်ကြီး

၅၉

ဝင်းမောင်ကျော်

ကံကြမ္မာပန်လာခဲ့သူ

၇၉

မောင်မင်းဒေဝင် (သန့်လှိုင်)

ကျေးဇူးပြုသောဝိညာဉ်နှင့် သစ္စာရှင်လူသတ်သမား

၉၃

ဝိဇ္ဇာစုံဝင်းမာမာ

မိုးသည်းသု ဝိညာဉ်ရှင်ခိုခိုသံ

၁၀၇

တမော

ရှမ်းမ

၁၁၆

ကျော်ဒေဝီ

ဝိုင်းလမ်းလွန်းပြန်တော့လည်း

၁၃၉

ဝင်းခိုင် (ဗဟန်း)

ကလဲစားချေတဲ့တစ္ဆေ

၁၅၃

BURMESE CLASSIC

ပင်းရဲကျော်

တွက်တိမှ ဒက်ထီ

၁၆၈

ဗြဲဗြဲခိုင်

ဘမူဝေပါ ဘမေရယ်

၁၈၀

ဟန်သန်ခိုင်

ဘီလူးနှစ်ကောင်နှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ

၁၉၀

ပင်းသန်းသိန်းသူ

ငေ ငတေ ဣထံမွေ

၂၀၇

ဆရာကြီးအိုဗွဟ

ကြောင်တစ္ဆေ

၂၂၆

Next Month Preview

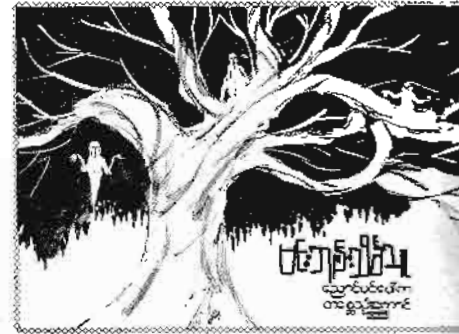
၅

▶ Next

၁၇၆၅၅၇
မာမာမယ်

▶ Month

၀၅၁၇၅၅၅၅
လွှာလှိုင်လှိုင်
တစ္ဆေသုံးကောင်

▶ Preview

၁၇၆၅၅၇
သရုပ်ဆွဲသူ
သရုပ်ဆွဲသူ

ကဏ္ဍကဏ္ဍ

တယ်ဒီတာချုပ်
တိုင်းထွန်း (Quality)

တာဝန်ခံတယ်ဒီတာ
ထွန်းမြင့်မောင် (၀၅ ၃၀၀၀၀၅၅၅)

တယ်ဒီတာမှတယ်ဒီတာ
မောင်မောင်

တယ်ဒီတာအဖွဲ့
ညွှန်လင်းထွန်း

ထုတ်ဝေသူ
မောင်မောင် (ကျောက်ဆည်ကောင်) (၀၀၅၅၅၅)
အမှတ် ၅၀၀ / ၅၅၅ (၂၅) လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကျောက်ဆည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
ကျောက်ဆည်တောင်ဘက်၊ ရန်ကင်းမြို့

အတွင်းသရုပ်ဆွဲ
တောင်ကင်း ဝင်းဆိန်မြတ်မင်းမာန် အောင်နိုင်လတ်၊
အောင်ညိုမောင် တောင်ငူ ရှိမြင့်လေး
လှိုင်လှိုင်အောင် (ဆင်းလှူ)၊ ရန်ကင်းမြို့၊ မောင်မောင်ကြမ်း
ရုံးချုပ်၊ ဝေဖန်လင်းမော်ကား၊ ရှိလမ်းမော်

ထုတ်ဝေသူ
ညွှန်လင်းထွန်း

တစ်တည်းအဖွဲ့ နှင့် ပြိုင်ရိုသရုပ်ဆွဲ
အမှတ် ၅၀၀ / ၅၅၅ (၂၅) လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကျောက်ဆည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
ကျောက်ဆည်တောင်ဘက်၊ ရန်ကင်းမြို့
ရုံးချုပ် - ၀၀ ၃၀၀၀၀၅၅၅

ပုံနှိပ်သူ
မြို့အလှူပုံနှိပ်တိုက်၊ ခေမာမြို့၊ မြန်မာ (၀၀၅၅၅)
ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊ ကျောက်ဆည်လမ်း
ထောင့်၊ မောင်မောင်တောင်ညွှန်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ရိုက်ကူးသူ
ရိုက်ကူးသူ၊ ရန်ကင်းမြို့၊ မောင်မောင်လမ်း၊ မောင်မောင်
လမ်း၊ မောင်မောင်လမ်း၊ မြို့ကြီးလမ်း
မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ မောင်မောင်

ရေစိုက်မှုနှင့် ဖလှယ်
Quality

ရေစိုက်မှုနှင့်
ဖလှယ်

အမှတ် - ၅၀၀
အမှတ် - ၅၀၀

BUURSE
CLASSIC

ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယပြည် ဒါဂျီလင်မြို့တောင်စခန်း၌ အသက်ခြောက်
ဆယ်ကျော်ရှိ ယောဂီကြီး နန္ဒာဆွာမိနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည်အကြောင်းကို
ဇယားဖော်ပြခဲ့ဖူးပေပြီ။

ယောဂီကြီးသည် ဟိမဝန္တာတောင်စွယ်၏ တောင်ခါးပန်းတစ်ခုတွင်
တော့က်ဂူအတွင်း၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်လေရာ ဟိန္ဒူဗေဒနှင့် ပတ်သက်
သည့် ရှေးနစ်ပေါင်း ငါးထောင်ကျော်က ရေးထားသော လက္ခဏာကျမ်းကြီး
တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အား ဖတ်ရှုခွင့်ပြုသဖြင့် လက္ခဏာဖော်ခြင်းအတတ်တွင်
ကျွန်ုပ်မှာ သူတကာထက် ထူးချွန်ခဲ့၏။

အင်္ဂုရောဂါများ

၇၀၀ နှစ်အထိ ရှိခဲ့ဖူးသော

သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပညာ၌ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း မရှိသေးဘဲ ဆရာကြီးထံသို့ ဒုတိယအကြိမ် သွားရောက်ရန် ကြံစည်ခဲ့လေသည်။

လန်ဒန်မြို့၌ အချိန်အတော်ကြာ၍ အပြန်၌ ပဲရစ်မြို့တွင် သုံးလခန့် နေပြီး နောက်ကျွန်ုပ်လည်း အိန္ဒိယပြည်ကာလ တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် သင်တန်းဆိုင်ရာ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။ ကာလကတ္တားမြို့ သို့ရောက်၍ ယခင်တစ်ခေါက်ကတည်း ခိုခွဲဖူးသော အိမ်အေရှာတစ် ဟိုတယ် တွင်တည်းခိုပြီးလျှင် ဒါဂျီလင်တောင် စခန်းသို့မတက်မီ အနည်းဆုံး တစ်ပတ် ခန့် မျှ အမောအပန်းဖြေပြီးမည် ဟု ဟိုတယ်၌ပင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့လေ သည်။

လေးရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ် တည်းခိုသော ဟိုတယ်တွင် ကာလ ကတ္တား ဒါဘီမြင်းပွဲအသင်းမှ ညစာ စားပွဲတစ်ခု တည်ခင်းကျွေးမွေးမည့် အကြောင်း သိရ၏။

ထိုနေ့ည၌ ဟိုတယ်တွင် ဧည့်ခံ၍ လည်းကောင်း၊ နောက်ဖေးဘက်ပန်းခြံ၌ လည်းကောင်း ဗိုလ်ဝတ်ဗိုလ်စား ဝတ် ဆင်ထားသည့် ကုလားလူမျိုးများ၊

အင်္ဂလိပ်ကပြားများ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဘောင်းဘီအနက် ကုတ်အင်္ကျီအနက် ကိုဝတ်ကာ ဦးခေါင်းပေါင်းရှည်များ ဖြစ်ပေါင်းထုပ်ရစ်ထားသည့် လူကြီးလူ ကောင်းများ၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများမှ ခွေ လူပေါင်းစုံ စုရုံးလျက် ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုညအတွက် ညစာ ကိုကျွန်ုပ်အခန်းထဲသို့မှာယူစားသော ည ပြီးနောက် အလယ်ခန်းမကြီးတစ် လျှောက်လျှောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် နောက် ဖေးဘက်ဝရန်တာသို့ရောက်သောအခါ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ၌ ကားညစာစားပွဲ ဖြစ်ခဲ့၍ စကားပြောသံများ၊ စကားပြောကြီး နောက်လက်ခုပ်သံများ၊ ရယ်မောသံများ မှာ ဟိုတယ်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး တွင် ဆူညံလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဖေးဝရန်တာ ဘက်ရှိ ချောင်ကျသော စားပွဲတစ်ခု တွင်ထိုင်ကာ ဒါဂျီလင်သို့ သွားရောက် ရမည့်အကြောင်းများကို စိတ်ကူးညွှတ် လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကား ကာလကတ္တား ဒါဘီအသင်းမှ တည်ခင်းဧည့်ခံသော ညစာစားပွဲကြီးမှာ ပြီးပြီဖြစ်၍ ဧည့်သည်

များသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံး ယောက်တစ်တွဲ အပြင်ပေါ်တီကိုဘက် သို့ထွက်ကာ ကားများဖြင့် အသီးသီးပြန် လျက်ရှိကြရာ အချို့လည်း မပြန်ကြသေး ဘဲ နောက်ဖေးဝရန်တာဘက်သို့ လည်း ခဲ့ကောင်း၊ ဥယျာဉ်ဘက်သို့လည်းကောင်း ထွက်လာကြပြီးလျှင် စကားစမြည်ပြော ဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသော နေရာနောက်သို့ လူနှစ် ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် “ဟလို - ခွတ်အီးဗနင်း ဆရာ” ဟု အားပါးတရ နှုတ်ဆက်လိုက်သံကို ကြားရလေ၏။

ထိုသူက နှုတ်ဆက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် တလည်း ပြန်၍ လက်ကမ်းပြီးလျှင် နှုတ် ဆက်လိုက်ရလေ၏။ ထိုသူ၏မျက်နှာမှာ မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသော်လည်း ရတ် တရက် မမှတ်မိချေ။ ထိုသူမှာ အသက် သုံးဆယ်ခန့်ရှိ၍ ဗိုလ်ကပြားကဲ့သို့ မျက် နှာရှိပြီး ရုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ကော်လံကြွေ ရောင်အောက်ခံကာ ညစာစားပွဲအဝတ် အစားများကို ဝတ်ထား၏။

၎င်းနှင့် ပါလာသူမှာ အသက်နှစ် ဆယ် ငါးနှစ်ခန့်ရှိ၍ ဘောင်းဘီရှည် အနက်ကုတ်အင်္ကျီအနက်ဝတ်ဆင်ထား

ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရွှေချည်ဖြင့် ထိုးထားသော ဝိုင်းခေါင်းပေါင်းရှည်ကြီးကို အမြိတ်နှစ်ဖက် နောက်သို့ချကာ ဝတ် ဆင်ထား၏။

လူရွယ်သည် အလွန်ဖော်ရွေရှိသော သော အမူအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောဆို လေသည်။

“ဆရာကြီး - ဘယ်တုန်းက ရောက် လာသလဲ ခင်ဗျ”

“လေးရက် ရှိပါပြီ”

“ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို ကောင်း ကောင်းမမှတ်မိဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကောင်းကောင်းမမှတ် မိဘူး၊ မျက်နှာကတော့ တွေ့ဖူးတဲ့ မျက် နှာဆိုတာ သိပါတယ်”

“မီးရထားပေါ်မှာ တွေ့တာပေါ့ - ဆရာကြီးရဲ့ မစ္စတာကေးလေ - ဆရာ ကြီး ကျေးဇူး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ရှိပါ တယ် ခင်ဗျာ”

“ဪ - အခုမှ သိတယ်၊ အရင် တစ်ခေါက် မီးရထားပေါ်မှာ တွေ့ဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေကို”

ထိုအခါ မစ္စတာ မက်ကေးသည် သူ၏ကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်၍ ဖေး ရာ ကတ်ပြားပေါ်၌ “မစ္စတာမက်ကေး

ကျွန်ုပ်ကား
 တမလွန်ဘဝသို့
 သီးသွားအံ့။ ယနေ့မှ
 သုံးရက်မြောက်သော
 နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏
 သင်္ချိုင်းရှိရာအရပ်၌
 ကျွန်ုပ်
 တိုက်ခန္ဓာဟောင်းကို
 ကျွန်ုပ် ခွင့်ပစ်ရတော့အံ့။
 သို့ဖြစ်၍
 ထိုနေ့မရောက်မီ
 တစ်နေ့တွင်
 ကျွန်ုပ်တို့သည်
 ရှေးမလ္လာမင်းတို့၏
 ရာဇပလ္လင်နှင့်
 ဟိန္ဒူဗေဒ
 ကျမ်းစာအုပ်ကြီးရှိရာ
 လျှို့ဝှက်သော
 ကျောက်ဂူသို့
 သွားကြကုန်အံ့။
 ငါ့သား ခရီးထွက်ရန်
 အသင့်ပြင်ထားလေလော့ ...

ခုတိယတန်း အင်ဂျင်နီယာ၊ ဖဲယားဝဲသား ကုမ္ပဏီ၊
 ကန်ထရိုက်တာများ၊ ကာလကတ္တားမြို့ ဟု ရေးသား
 ပါရှိလေသည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် - ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ပြီး
 တော့ - ဟယ်လင်ဆိုတဲ့ ကချေသည်မကလေး တစ်
 ယောက် ဆရာကြီး မှတ်မိပါလိမ့်မယ်”
 “မှတ်မိပါတယ်”
 “သေရာပြီကော ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ နှမနှစ်ဝမ်း
 ကွဲလောက် တော်ပါတယ်။ ကလေးမက ရုပ်ချော
 သလောက် လင်ပေါတဲ့ မိန်းကလေး။ နောက်ဆုံးရတဲ့
 ယောက်ျားက နယူးဒေလီက လွှတ်တော်အမတ်တစ်
 ယောက် ခင်ဗျာ။ ဒီလူဟာ ပိုက်ဆံတော့ ချမ်းသာပါရဲ့။
 မယားကြီးကို အင်မတန်ကြောက်ရတယ်တဲ့ ဆရာကြီး
 ရဲ့။ ဒါနဲ့သူတို့တိတ်တိတ်ပုန်း ဖြစ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း
 မယားကြီးလုပ်တဲ့သူက သတင်းကြားလေတော့ တိတ်

တိတ် လိုက်လာပြီး ဟယ်လင်ကို သေ
 နတ်နဲ့ တစ်ခါတည်း ပစ်သတ်လိုက်တာ
 ဒါပဲ ခင်ဗျာ”
 “ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီဟာတွေ ကျုပ်
 သိပြီးပါပြီ။ သတင်းစာထဲမှာ အဖတ်ရ
 သားပဲ”
 “သူ့ကိုလည်း ဆရာကြီးလက္ခဏာ
 ဟောလိုက်သေးတယ်လို့ သူ မသေခင်
 တတစ်ခါပြောဖူးတယ်”
 “ဟုတ်ပါတယ် - ခင်ဗျာ၊ မြင်းတစ်
 တောင်အကြောင်း ခင်ဗျားကို မတောက်
 တခေါက် ပြောလိုက် မိတာနဲ့ ကျုပ်
 တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်ကို အတင်းလိုက်ပြီး
 အတင်း အဓမ္မခိုင်းလေတော့ အားနာ
 ဇီနာနဲ့ ဟောလိုက်ရတာပဲ မိတ်ဆွေ”
 “ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာကြီး ဟော
 လိုက်တာ သိပ်မှန်တာကလား ခင်ဗျာ။
 အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်က ခြောက်လ
 တော်တဲ့အခါ မိန်းမရန်သူတစ်ယောက်
 တ အသက်ကို ရန်ရှာလိမ့်မယ်လို့ ပြော
 လိုက်တာ အခုတစ်ခါတည်း တိုက်ရိုက်
 ဖန်နေတာပေါ့ - ဆရာကြီးရဲ့”
 “ကျုပ် မျက်စိထဲမှာ ခုထက်ထိ ဒီ
 မိန်းကလေးကို မြင်သေးသဗျာ။ အပြော
 တောင်း၊ အဆိုတောင်း၊ ရုပ်ကလည်း
 ဆကယ်ချောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ

ပဲ”
 “ဒီလိုရုပ်ချောတဲ့အတွက် သူ့ရုပ်တ
 ပြန်ပြီး ရန်ရှာတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ခြေထောက် -
 ဒါထက်အခုဆရာကြီးဘာကိုစွန့်ရောက်
 လာပါသလဲ။ ဆရာကြီးရဲ့ ကိစ္စကလွဲတတ်
 တဲ့ကိစ္စဖြစ်ရင် ကျွန်တော် မေးမိတာ ခွင့်
 ပြုပါနော်”
 ကိစ္စကို ဖွင့်မပြောလိုသဖြင့် -
 “အကြောင်းမထူးလှပါဘူး။ ပဲခပ်တ
 အပြန် ကာလကတ္တားက မိတ်ဆွေတစ်
 ယောက်က ဝင်ခဲ့ပါဦးဆိုတာနဲ့ အလည်
 အပတ် ဝင်ခဲ့တာပါ”
 “ဒါဖြင့် - ဒီလိုဆိုရင် အခုတစ်ခါ
 ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးပြုခဲ့ပါဦး ခင်ဗျာ”
 “ဘာလဲ - မစွတာ မက်တေးရယ်။
 မြင်းအကြောင်းများလားဗျ”
 “မဟုတ်ပါဘူး - ခင်ဗျာ။ ဟောဒီ
 မိတ်ဆွေက ကျွန်တော်နဲ့ အင်မတန် ချစ်
 တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ အရင်တစ်ခါခါ
 ကတည်းက ကျွန်တော် ဆရာကြီး
 အကြောင်း ပြောပြတော့ သူ့ရဲ့လက္ခဏာ
 ကို စစ်ဆေးချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြပါ
 တယ်”
 ထို သူငယ်မှာ မဟာရာဇာတစ်
 ယောက်ကဲ့သို့ ခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်၍
 အဝတ်အစားနှင့် လိုက်အောင်လည်း

တည်ကြည်ပြိုင်သက်သော ကုန်ကြွေးလေ
၏ ကျွန်ုပ်ကစကား ပြန်မပြောသောအခါ
မေ့တာမက်ကေး ဆက်လက်၍ ...

“သူက မေ့တာပိုရှိတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့၊
တာလကတ္တား ယူနီဗာစီတီက ဒီနှစ်ပဲ
အမ် - အေအောင်ပါတယ်။ သူ့အဖေကြီး
ပီကေပိုရှိဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ပိုပယ်
နယ်စော်ဘွားနဲ့ညီအစ်ကိုတော်ပါတယ်။
ဒီတော့ မေ့တာပိုရှိဟာ စော်ဘွားကြီးရဲ့
တူအရင်းတစ်ယောက်ပေါ့”

“သို့သော် သူ့အဖေက ငယ်စဉ်
တတည်းက ညီအစ်ကိုချင်း အမွေမှုနဲ့
ဝတ်သက်ပြီး စကားများတဲ့အတွက် သူ
ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေကို ရောင်းချပြီး
တာလကတ္တားကို ပြောင်းလာခဲ့တာကိုး
ဆရာကြီးရဲ့၊ ကာလကတ္တားရောက်
တော့ ဓမ္မ၊ ဓဋ္ဌ၊ ရတနာဆိုင်ကြီးတစ်ခု
ဖွင့်ပြီး ကြီးပွားလာခဲ့တာ ဈေးလမ်းမှာပိုရှိ
ဓမ္မဓဋ္ဌရတနာတိုက်ကြီးဆိုရင် အထင်
အရှားပေါ့ ခင်ဗျာ။

ကာလကတ္တားမှာ စိန်ရွှေလက်ဝတ်
လက်စား ဝယ်ချင်တဲ့ လူပုန်ရင် ဒီတိုက်
တို မရောက်တဲ့သူ မရှိဘူး ခင်ဗျာ။ သား
တလည်း တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်။
အဖေတစ်ခု သားတစ်ခုပဲ ဆိုပါတော့။
တက္ကသိုလ်ကလေးဆရာကြီး ကေရီ

ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး ဆရာကြီး
အကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြတော့
ဆရာကြီးနဲ့ အင်မတန်တွေ့ချင်တဲ့
အကြောင်း ပြောတာကိုးခင်ဗျာ။ ကိုင်း -
မေ့တာပိုရှိခင်ဗျားအကြောင်း ဒီလောက်
မိတ်ဆက်ပေးရင် တော်လောက်ပါပြီ။
ခင်ဗျားအလိုရှိတာကို ဆက်ပြီး ဆရာကြီး
ကို ပြောပေတော့”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ...
“ဟယ်လင်ကို ဆရာကြီးဟော
လိုက်တာ မှန်လွန်းလို့ ဆရာကြီးအိန္ဒိယ
ကို ဒီတစ်ခါရောက်လာရင် မိတ်ဖွဲ့မယ်လို့
အရင်ကတည်းက ကျွန်တော် ကြံစည်
ထားပါတယ် - ခင်ဗျာ”

“မိတ်ဖွဲ့တာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။
မေ့တာပိုရှိ၊ ခင်ဗျားတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့
မိတ်ဆွေဖြစ်ရတယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်
ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ခရီးသွားတဲ့
အခိုက်မှာ ကျုပ် အလုပ်လက်မခံဘူးလို့
ရည်ရွယ်ထားပါတယ်”

“အလုပ်ရယ်လို့ သဘောမထားပါနဲ့
ခင်ဗျာ။ ကြုံတဲ့အခိုက်မှာ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ကို အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့တယ်လို့
သဘောထားပါ”

မက်ကေးက ဝင်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာကြီး။ ကိုယ့်

ဘိုအင်မတန်ကြည်ညိုတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ကို ဒီလိုပဲ သဘောထားပါ
ခင်ဗျာ”

“အင်း - ခင်ဗျားတို့ကဖြင့် အတင်း
ညှိုင်နေကြတာပဲ။ ဒါဖြင့်လည်း နက်ဖြန်
နံနက် ရှစ်နာရီ လာခဲ့ကြလေ”

ကျွန်ုပ်မှာ မပြင်းသာသဖြင့် မေ့တာ
ပိုရှိ၏ ကိစ္စကို လက်ခံလိုက်ရ၏။ ၎င်း
နောက် မေ့တာမက်ကေးသည် စား
သောက်ရန် ရေခဲစိမ်းသစ်သီးအနည်း
ငယ်နှင့် ရှန်ပီနီအရက်ကို မှာထားပြီးလျှင်
ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုးနာရီကျော်ကျော်
အချိန်တွင် လူချင်းခွဲကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရှစ်နာရီ
ကျော်ကျော်၌ မေ့တာမက်ကေးနှင့် ပိုရှိ
တို့သည် ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်
လည်း အလယ်ထပ်၌ ကျွန်ုပ်အခန်းရှိရာ
သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မေ့တာပိုရှိ၏ လက်ပုံစံ
တို့လူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ဟောပြော
လေရာ နှစ်ယောက်စလုံးကပင် ကျွန်ုပ်
အား လက္ခဏာတွင် တွေ့မြင်သည့်
အတိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဟောပြောပါမည်
အကြောင်း တိုက်တွန်းသေး၏။

မေ့တာပိုရှိ၏ လက္ခဏာမှာ ကျွန်ုပ်
တွေ့ဖူးသမျှ အကောင်းဆုံး လက္ခဏာ
များတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်၍ ပညာ
ဘက်၌လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာဘက်
၌လည်းကောင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း၌
လည်းကောင်း၊ ရောဂါအနာကင်းမဲ့ခြင်း၌
လည်းကောင်း၊ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော
လက္ခဏာများကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် -
မကြာမီ အလွန်ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်း
သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်
ရန် ဆုံးစည်းလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ...

“ဒီလက္ခဏာရင် ဟာ ငယ်စဉ်
ကတည်းက အမိသေဆုံးပြီး အဖေကြီး
ပြင်းလာရတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာရော၊ ပညာ
ရော၊ အသက်ရော ဘာမှပြောစရာ မရှိ
ဘူး။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာရှင်
ကို အင်မတန် ခံစားခဲ့တယ်။ သို့သော် -
မေ့တာပိုရှိရဲ့ ခင်ဗျားမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်
နှစ်လောက်က ပစ္စည်းဥစ္စာ မြောက်မြား
စွာ ပျောက်ဆုံးဖူးတယ်”

“မှန်လိုက်လေ - ဆရာရယ်။ လွန်ခဲ့
တဲ့ ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ်လောက်က
ကျွန်တော်တို့ စိန်တိုက်ကို လူဆိုးတစ်
ယောက်ဖောက်ပြီး စိန်မြေပတ္တမြားအိုး
တန်ချည်းထည့်ထားတဲ့ ဆယ်သိန်း

လောက်တန်တဲ့ သားရေအိတ်ကလေး တစ်လုံးကို ယူသွားပါတယ်ခင်ဗျ။ လူဆိုး တို မိလို့ ဒီလူဟာ ထောင်ဆယ်နှစ်သာ ကျသွားရော သူ့ဆီက ဘာတစ်ခုမှ ပြန် မရဘူး - ဆရာကြီးရဲ့။ ရန်မဒတ်ဆိုတဲ့ အကောင် ထောင်ကျသွားတာ အခု လောက်ရှိရင် လွတ်တောင်လွတ်လောက် ရောပေါ့နော် - မစ္စတာ မက်ကေး”

မက်ကေးက ...

“အင်း - ဒီအကောင် လွတ်မယ်ဆို လွတ်လောက်ပြီဗျို့။ ကျုပ်ဖြင့် ခင်ဗျား ပြောမှ အမှတ်ရတယ်”

“ခင်ဗျား - အခု အသက်နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်ထဲ သုံးလဝင်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာကြီး”

“ခင်ဗျားက စနေသားနော်။ ခင်ဗျား အဖေကြီးက ကြာသပတေးသား ဟုတ်စ”

“မှန်ပါတယ်”

“ကျုပ် တစ်ခု ပြောချင်တယ်ဗျာ။ မစ္စတာဂို.ရ် - ခင်ဗျား လက္ခဏာဟာ အကောင်းချည်းပဲဗျ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဟော စရာ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ မကြာခင်ပဲ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်။ ပြီးတော့ - ဒီကနေ့ကစပြီး တစ်လအတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ပျောက်နေ

တဲ့ ပစ္စည်းဟောင်းကို ပြန်ရလိမ့်မယ်ဗျ။ အဲဒါကတော့ ချမ်းသာဖို့ အချက်ပဲ။ သို့သော် - နောက်တစ်ခု ဝမ်းနည်းဖို့ အချက်ကတော့ ဒီအချိန်အခါမှာပဲ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မျိုးအနီးကပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ဟာ အသက်ဆုံးရှုံးရလိမ့် မယ်။ အဲဒီနှစ်ချက်ဟာ ခင်ဗျားတစ် သက်မှာ အရေးအကြီးဆုံး အချက်နှစ် ချက်ပဲမှတ်ထားပေးတော့”

“တော်လောက်ပါပြီ - ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

ထို့နောက် မစ္စတာဂို.ရ်သည် အိတ် ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးဆယ်ပြားကို ထုတ်၍ ကျွန်ုပ် အား ဉာဏ်ပူဖောင်းပေးလေသည်။ မစ္စတာဂို.ရ် အား ဟောပြောရာတွင် ပစ္စည်းဟောင်းများကို ပြန်၍ရလိမ့်မယ် ဟုပြောလိုက်သောအခါ ၎င်းမျက်နှာမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်၍ သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။

သို့သော် - ဤသို့ မသိမသာ ပြုံး၍ ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်လိုက်ခြင်းမှာ ဝမ်း မြောက်၍ပြုံးသော အပြုံးမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ် ဟောပြောသည်ကို မယုံကြည် သဖြင့် စိတ်ထဲမှ လှောင်ပြောင်လိုက် သည့်လက္ခဏာမျက်နှာပေါ်တွင်ပေါ်လွင် သည့်အပြုံးမျိုး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်

ကျွန်ုပ်ရိပ်မိသည့်အကြောင်းကို မစ္စတာ ဂို.ရ် မသိချေ။ မစ္စတာမက်ကေးမှာမူ ကျွန်ုပ်၏ ဟောပြောချက်များကို အံ့ဩ စွာနှင့် နားထောင်လျက် ရှိလေသည်။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ လက်ဖက်ရည် သောက်ကာ တစ်နာရီခန့်မျှ အခြား တွေ့ရာလေးပါးစကားများကို ပြောဆို ပြီးလျှင် မစ္စတာမက်ကေးနှင့် မစ္စတာဂို.ရ် တို့လည်း ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန် သွားလေ၏။

နောက်နှစ်ရက်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အီဂျစ်မြို့သို့ သွားရောက် တာ ဘာဘူဒတ်စ် အိမ်တွင် တည်းခို လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ညမျှ ဘာဘူဒတ်စ် အိမ်တွင် နားနေပြီးနောက် နောက်တစ် နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းလှည်း တစ်စီးငှား၍ ယခင်တစ်ခေါက်က သိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခြောက်မိုင်ခန့်ဝေး သော ဆရာကြီးဂူရှိရာ တောင်စခန်းသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

တောင်စခန်းရလပ်ရှိ ဆရာကြီး နေထိုင်သော ကျောက်ဂူရှိရာသို့ ရောက်

သောအခါ ယခင်တစ်ခေါက်ကကဲ့သို့ ဂူတွင် ဆရာကြီးကို မတွေ့ရဘဲ ရှိသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

၎က်ကလေးများနှင့် ဝိုက်ကလေးများ သည်လည်း တောလေထုံးစံအတိုင်း တကျီကျီ တစာစာ ဟစ်အော်ခြင်းမရှိ၍ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေပြီးလျှင် အခြား ချေ ဟောက်သံ၊ ကြက်တွန်သံ စသည်ဖြင့် မည်သို့သော အသံမျှမကြားရဘဲ ဝတ် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အသက်မရှိသကဲ့သို့ ထူးခြားစွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေဖျားထောက်ကာ ဂူတွင်းသို့ မရဲတရဲဝင်သွားရာ ကျောက် ခုတင်ပေါ်တွင် သစ်တုံးတစ်ခုကို ခေါင်း အုံးကာ လဲလျောင်းလျက်ရှိသော ယောက် ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာ အတန်ငယ် မိမ့်လန်းသော လက္ခဏာ ရှိသည်မှတစ်ပါး ယခင်အတိုင်းပင် ရှိနေ လျက် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ အနည်း ငယ်ပြုံး၍ ကြည့်နေလေသည်။

“စခင်နေထိုင်၍ ကောင်းပါ၏လော”

“အတန်ငယ်မောပန်းသည်မှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ပါ။ ငါ့သား အဘယ် ကြောင့် ကာလကတ္တားတွင် ကြာ၍နေရ

သနည်း။ ဖခင်သည် ငါ့သားအား နောက်ဆုံးညွှန်ကြားချက်များပေးရန် စောင့်ဆိုင်း၍ နေပါသည်။

“ခရီးပန်းသဖြင့် ရက်အနည်းငယ် ဩသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည် - ဖခင်၊ ဖခင် အဘယ်သို့ သွားအံ့နည်း”

“ကျွန်ုပ်ကား တမလွန်ဘဝသို့ ခရီးသွားအံ့။ ယနေ့မှ သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ သင်္ချိုင်းရှိရာ အရပ်၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ခန္ဓာဟောင်းကို ကျွန်ုပ် စွန့်ပစ်ရတော့အံ့။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနေ့မရောက်မီ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးမလ္လာခင်းတို့၏ ရာဇပလ္လင်နှင့် ဟိန္ဒူဗေဒကျမ်းအုပ်ကြီးရှိရာ လျှို့ဝှက်သော ကျောက်ဂူသို့ သွားကြကုန်အံ့။ ငါ့သား ခရီးထွက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလေလော့”

“ဤခရီးကြမ်းကို ဖခင်သွားနိုင် ဝါမည်လော။ မဝေးပင် မဝေးလှသော်လည်း သွားရမည့်ခရီးသည် သစ်တောများ ထူထပ်၍ တောင် အတက်အဆင်းများလှ၏”

“ဖခင်အတွက် အပန်းမကြီးလှပါ။ ထိုနေ့နံနက်စာ သစ်သီးများစားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြကုန်အံ့”

သို့နှင့် နှစ်ညအိပ်ပြီးသည့်နောက် နံနက်၌ ကျွန်ုပ်လည်း မြို့မှဝယ်ခဲ့သော

ဂျုံမှန်အနည်းငယ်နှင့် သကြားများကို စားသောက်ထားရာ၊ ဆရာကြီးသည် သစ်သီးတစ်လုံးနှစ်လုံးမျှ စားပြီးနောက် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ဆရာကြီးသည် အဝတ်တစ်စုံ၊ စောင်တစ်ထည်၊ ပျားရည်ပုလင်း ကလေးတစ်လုံးနှင့် ရေဘူးတစ်ခု ယူခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၌လည်း လက်ဖက်ရည်များ ပါသော သာမိုဓာတ်ဘူးတစ်ခု၊ ရေနစ်ပုလင်း၊ ဂျုံဖြင့်လုပ်သော မုန့်အနည်းငယ်၊ ပေါင်မုန့်နှစ်လုံးနှင့် ထောပတ်အနည်းငယ် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂူမှထွက်ခဲ့ရာ ဆရာကြီးသည် မုယောစပါးအနည်းငယ်လက်ထဲတွင် ဆုပ်၍ ယူခဲ့ပြီး ဂူမှနေ၍ လက်ကို ဆန့်တန်းပြီးလျှင် ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် “ကျွန်ုပ်၏ ငှက်ကလေးများ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာ၍ ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံးပေးသော အစားအစာကို စားသောက်လှည့်ကြလော့” ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုခဏ၌ ယခင်က ဆိတ်ငြိမ်၍ နေသော သစ်ပင်အုပ်များ ကြားထဲမှ အရောင်အမျိုးမျိုး ထွက်သော ငှက်ကလေးများ တကျီကျီ အော်မြည်ပျံသန်းကာ၊ အချို့လက်မောင်းပေါ်၌ နားကြဲပြီး လျှင် လက်ထဲမှ မုယောစပါးများကို

လည်းစားသောက်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သစ်တောအုပ်ထူထပ်၍ အတက်အဆင်းများလှသော ခရီးကို ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ဆရာကြီးမှာ အတန်ငယ် နေမကောင်းထိုင်မသာ ရှိနေသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း မကြာမကြာ အမောဖြေနားနေကြသည်မှ တစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်း မရှိချေ။ ဤမျှလောက် သန်သန်မာမာ ရှိနေသူတစ်ယောက်သည် နောက်တစ်နေ့ အရက်တက်၌ သေကြေပျက်စီးရတော့မည်ဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိမတန်ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းနည်းသလောက် အံ့အားသင့်မိ၏။

နေသည် မိုးသားတိမ်တိုက်များ ခုံးအုပ်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခင်ကထက် ခရီးပေါက်ခဲ့၏။ တောင်အတက်များတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးအား တွဲခေါ်လေရာ ဆရာကြီးလည်း ကျွန်ုပ် တွဲယူသည်ကို ပင် များစွာဂရုမစိုက်လှချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နေမဝင်မီ တောင်ခြေသို့ ရောက်၍ စမ်းချောင်းကလေး၌ ကျွန်ုပ်လည်း ရေချိုး၍

အမောအပန်းဖြေပြီးသော် ညစာတိုခပ်စောစော စားသောက်ပြီးနောက် လထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

လမ်းတွင် သုံးကြိမ်နား၍ တက်ခဲ့ကြရာ လမွန်းတည့်သော အချိန်သို့ ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဂူသို့ ရောက် နေချေပြီ။

ဆရာကြီးသည် ပျားရည်အနည်းငယ်ကို ဆေးဖြင့် ရောစပ်၍ လျှက်ပြီးလျှင် ရေကို ပုလင်းတစ်ဝက်ခန့် မျှလောက် သောက်ချလိုက်ရာ ယခင်ခရီးထွက်စတွင် ရှိနေသည့် အတိုင်း လတ်ဆတ်စွာ ရှိနေလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ဂူဝှက်ကျောက်တုံးကို ဝင်ရောက်ဖွင့်ပြီးလျှင် ဂူတွင်းအို့ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိကာ ခဲသင်းစွာ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ဂူမှာ ယခင်က နေသားဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း မြေဖွေးသော ကျောက်လုံးများ၊ ကျောက်ဖြူနံရံများဖြင့် ပြုလုပ်ထားရာ ဂူနံရံများတွင် နေ့တိရစ္ဆာန်တို့ပုံများ၊ ရှေးမင်းတို့၏ ထောကစားထွက်ခန်းများ၊ ရှေးတောင်းခန်း နွယ်ပန်းခက်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။

မြွေရေလဲသကဲ့သို့ လူ၏ အခြေပြားကို ဆက်စပ်ချုပ်လုပ်ထားသည့် ကျွန်ုပ်

တစ်ကြိမ်ဖတ်ဖူးသော ဟိန္ဒူဓမ္မ ဝေဒနာများ
လက္ခဏာကျစ်ကြိတ်သည်အခန်းအလယ်
ရှိ ပလ္လင်ပေါ်တွင် ယခင်ကအတိုင်း ရှိနေ
၏။

သန်းခေါင်ယံဖြစ်သဖြင့် ဝူအတွင်း
တွင် လွန်စွာတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ
ကျောက်ပြားပေါ်၌ ခြေနှင်းသံများနှင့်
ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ရှူသံများကို ပင်
နောက်ဆုံးထင်ရှားစွာ ကြားရလေ၏။

စာအုပ်ကို ဖွင့်ပေးပြီးနောက် ...
“ငါ့သား - လမွန်းတံည့်ချိန်၌ ဤ
စာအုပ်ကြီးမှ လက္ခဏာများကို နောက်
ဆုံး ကြည့်ရှုလေ့လာလော့”

“ကောင်းပါပြီ - ခင်”
ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ကြီးကို တစ်
နာရီခန့်မျှ ကြည့်ရှုလေ့လာရသဖြင့်
ကြည့်ရှုလေရာ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ
များမှ လက္ခဏာများမှာ မိလိန္ဒမင်းကြီး၊
ရှင်နာဂဒေသန၊ ရှင်မဟာကဗ္ဗည်း၊ အဇာ
တသတ္တမင်းနှင့် မိဖုရားစသော မြတ်စွာ
ဘုရားလက်ထက်တော်တွင် ထင်ရှား
သော သူအချို့၏ လက္ခဏာများကို ပင်
တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရှု
မှတ်သားခြင်းကြောင့် ဝါသည် ဤဘဝ
တွင် လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပေပြီဟု တစ်ကိုယ်
တည်း ကြံတံ့၍ ဝမ်းမြောက်မိ၏။

ဆရာကြီးကမူ လက္ခဏာများတွင်
လမ်းကြောင်းများတည်နေပုံ ဆက်စပ်ပုံ
မှစ၍ ၎င်းတို့နှင့် ပတ်သက်သည့် ဟော
ပြောရမည့်အချက် ခဲရာခဲဆစ်များကို
ညွှန်ကြားလျက် ရှိလေသည်။

မကြာမီ လမွန်းတိမ်း၌ သွားသဖြင့်
ဆရာကြီးသည် စာအုပ်ကြီးကို ပိတ်လိုက်
ပြီးနောက် ...

“ငါ့သား - အချိန်ကား နီးကပ်လာပြီ
ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်ရန်ရှိသည်ကို ပြင်ဆင်ကြ
ကုန်အံ့”

“ခင်အမိန့်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေမည်
ခင်”

သို့နှင့် ဆရာကြီးသည် ပလ္လင်၏
နောက်ဘက်ရှိ ကျောက်နံရံတွင် တစ်
နေရာကို လက်ဖြင့် တွန်းလိုက်ရာ
ကျောက်ပြားတစ်ချပ်သည် လည်၍ သွား
ပြီးလျှင် နှစ်ပေခွဲခန့် ကျယ်ဝန်းသည့်
အပေါက်တစ်ခုကို ဖြစ်သွားစေ၏။ ဆရာ
ကြီးသည် ထိုအပေါက်မှ ဝင်သွားသဖြင့်
ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွား
ရလေ၏။ ဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်
အတူ ဟိန္ဒူဓမ္မစာအုပ်ကြီးကို လည်း
ယူခဲ့စေ၏။

အခြားဘက်၌ ကား အတန်ငယ်
ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းတစ်ခုကို

တွေ့ရပြီးလျှင် အခန်း၏အလယ်၌ ဘဲဥအိုးနှစ်လုံးစာ
ခန့်ရှိ အလွန်ကြီးသော ကျောက်တုံးတစ်ခုကို တွေ့ရ
လေ၏။ ထိုကျောက်တုံး၏ ခြေရင်းတွင် ကျောက်တုံး
လိမ်နိုင်ရုံမျှသာရှိသော လမ်းတစ်ခုရှိ၍ ထိုလမ်းသည်
လှေကားထစ်များဖြင့် လိုက်ခေါင်းအောက် မြေတိုက်
တစ်ခုအတွင်းသို့ ဆင်းသွား၏။ ပြုလုပ်ထားပုံမှာ ထို
လှေကားထစ်များရှိသော ဆင်ခြေလျှောလမ်းကို
အကြောင်းရှိက ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် ပိတ်ဆို့နိုင်ရန်
လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားလိုက်သောအခါ
ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ခါက အီဂျစ်ပြည် ရှေးဟောင်းဘုရင်များ
သင်္ချိုင်းရာဟောင်းတစ်ခုအတွင်း မြေတိုက်အောက်၌
ဆိုးရွားယုတ်မာလှသော လမ်းပြအာရပ်တစ်ယောက်
၏ လက်ချက်ဖြင့် ဝက်အူရစ်သဏ္ဍာန်ရှိသော ထွက်
ပေါက်ကို ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် ဆို့ပိတ်ခြင်းခံခဲ့ရဖူး
သော အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်
နားနားသို့ ကပ်၍
“ဒီကောင်မကို တံတွေးနဲ့
ထွေးပါတော့လာခါ၊
လူမဟုတ်ဘူးနော် သတိထား
သူဟာ မကောင်းဆိုးရွား
ဘီလူးမ” ဟု
တီးတီးပြောလိုက်သတဲ့သို့
အသံတစ်ခုကို
ကြားလိုက်ရလေ၏။
ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း
အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ
လန်၍ နိုးဘိသကဲ့သို့
“ပင်ကြီး နန္ဒာဆွမ်း
ကယ်တော်မူပါ။
ဟဲ့ - သရဲမ ထို့။
ဟဲ့ - ဘီလူးမ - ထွမ်း” ဟု
မိန်းမပျို၏ မျက်နှာသို့
တံတွေးနှင့် ထွေးလိုက်ရာ
မိန်းမပျိုလည်း
ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားရင်းကြက်သီး
မွေးညင်းထမီသဖြင့် ဆရာကြီးသည်
ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို သိသိသကဲ့သို့...

“မကြောက်လေနှင့် ငါ့သား။ ဖခင်
ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားပြီးနောက် ဤ
ကျောက်လုံးကို ငါ့သားလက်ဖြင့်သာ
ဆိုပိတ်စေရမည်”

ဆရာကြီးသည် အောက်သို့ဆင်း
ရန် ကျောက်လှေကားထစ်များမှ ဆင်း
သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏နောက်မှ
တပ်ခါ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

လှေကားထစ်နှစ်ဆယ့်တစ်ထစ်မျှ
ဆင်းမိသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆယ်
ပေပတ်လည်ရှိ ကျယ်ဝန်းသော အခန်း
တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၍
အခန်းအလယ်တွင်သစ်သားနက်ဖြင့်ပြု
လုပ်ထားသောခေါင်းနှစ်လုံးလည်းရှိရာ
တစ်လုံးမှာ အဖုံးကို အပေါ်မှသေချာစွာ
ပိတ်ထားပြီးလျှင် အခြားတစ်လုံးမှာမူ
အဖုံးသည်လွတ်လပ်စွာပွင့်လျက်ရှိလေ
သည်။

“ငါ့သား - နားထောင်လော့။ ဤ
နေရာသည်ကား ဖခင်၏ ယခုဘဝတွင်
ဓနာရုပ်ကို စွန့်ပစ်ရမည့်နေရာပင် ဖြစ်
ပေတော့သည်။ လူတို့မည်သည်မည်သူ
မျှ သင်္ခါရတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြ

သဖြင့် လောကီဘက်တွင် အထွတ်
အထိပ်သို့ရောက်ကြသောဆေးဝိဇ္ဇာနှင့်
ဇော်ကျီများပင်လျှင် အချိန်စေ့ရောက်ကာ
သေခြေဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့နံနက်
နေအရက်တက်ချိန်တွင် အသက်တစ်
ရာ ခြောက်ဆယ့် ခုနစ်နှစ်တင်းတင်း
ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဤနေ့ဤအချိန်တွင် မှချ
သေရတော့မည်ကို သိပြီးဖြစ်သည့်
အတိုင်း ကျွန်ုပ်အဖော်ရှိရာ ရန်ဂါရွာမိ
ယောဂီ၏ သင်္ချိုင်းသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
သူကား အသက်တစ်ရာခုနစ်ဆယ်တွင်
သေဆုံးခဲ့ရာ မြှုပ်နှံထားသည်မှာ မကြာ
လှသေးပေ။

“ဖခင်မှာ ဤအချိန် နာရီအထိ
ရောဂါဘယမရှိ။ မောပန်းခြင်းမရှိနေနိုင်
သည်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ဆေးတန်ခိုး
အစွမ်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ငါ့သား ဤ
ဆေးလုံးကို မျိုချလိုက်ပါလော့”

ဆရာကြီးသည် ခါးထဲမှ အိမ်မြှောင်
ဥခန့်ရှိဆေးလေးလုံးကို ထုတ်ယူလေရာ
သုံးလုံးမှာ အနက်ရောင်ဖြစ်၍ ကျန်တစ်
လုံးမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်
အားပေးသော ဆေးလုံးမှာ အဖြူရောင်
ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာမေးမြန်း
ခြင်းမပြုဘဲ ယုံကြည်စွာ မျိုချလိုက်လေ
သည်။

“ဤဆေးကို မှီဝဲရသဖြင့် ငါ့သား
သည် အသက်ကိုးဆယ့်ငါးနှစ်နေရလိမ့်
မည်။ ဖခင်သည် သွားရဆုံးဆဲဆဲဖြစ်၍
ငါ့သားအား အထူးမှာကြားလိုသည်မှာ
ငါ့သားသည် အနာရောဂါကင်းမဲ့စွာနှင့်
အသက်ရှည်စွာနေလို က သူတစ်ပါး
အသက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမှရှောင်ကြဉ်
၍ သတ္တဝါမှန် သမျှအပေါ်တွင် မေတ္တာ
တရားကို ရှေ့ထားပါလော့”

“ဖခင်ပြောသည် အတိုင်း တစ်
သဝေမတိမ်း လိုက်နာပါမည် - ဖခင်”

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးအား ဖခင်
ရင်းတမျှ ချစ်နေပြီဖြစ်၍ ဤနာရီပိုင်း
အတွင်း၌ပင် ခွဲစွာရမည့်အကြောင်းကို
သိရကား မျက်ရည်များ မဆည်နိုင်
အောင် ကျလျက်ရှိလေ၏။

ဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား
အောက်ပါအတိုင်း နောက်ဆုံးမှာ ကြား
လေသည်။

“ဤခေါင်းအတွင်း၌ ဖခင်အိမ်စက်
ပြီးနောက်တစ်ခဏကြာသောအခါအိမ်
မောကျရာမှ သွေးများ တဖြည်းဖြည်း
ဆုတ်ကာ နောက်ဆုံးဝိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်း
သွားလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါ့သားသည် ဤ
ဆေးလုံး သုံးလုံးကို ဖခင်၏ ခံတွင်းကို
ဟ၍ ပစ်ချပါလော့”

“သို့သော် မပစ်ချမီ မည်သူကပင်
တားဆီးသည်ဖြစ်စေ၊ မည်မျှလောက်
ကြောက်မက်စွယ်ကောင်းသောအရာ
ကို မြင်ရသည်ဖြစ်စေ တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိ
ဘဲ ပစ်ချပါလော့။ သင်၏ စိတ်ကို ချေရင့်
တည်ကြည်စွာ ထားပါလော့။

သင့်အား ချောမောသွေးဆောင်
ရန်သော်လည်းကောင်း၊ ခြိမ်းခြောက်၍
ကြောက်လန့်စေရန်သော် လည်း
ကောင်း လာသောသူများသည် နာနာ
ရုပ်ကိုဆောင်လာသည့်ဝိညာဉ်များသာ
ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်၍
ခေါ်ပြီးလျှင် ၎င်းဖုတ်ပြိတ္တာတို့၏ မျက်နှာ
ကို သင်၏တံတွေးဖြင့် ထွေးကာ မန်းမှတ်
ပစ်လိုက်ပါလော့။

ဖခင်၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ ဆေး
သုံးလုံးကို တစ်လုံးစီ ပစ်ထည့်ပါလော့။
ပြီးသောအခါ ခေါင်း၏ အဖုံးကို ပိတ်၍
ဤနေရာမှ အမြန်ထွက်သွားပြီးလျှင်
ကျောက်လုံးရှိရာအခန်းသို့ရောက်သော
အခါကျောက်လုံးကို တစ်ပါတည်း တွန်း
လိုမ့်ချပြီးနောက် အပေါက်ဝကို ပိတ်
လိုက်ပါလော့။ ဤအတိုင်း ဆောင်ရွက်
ကာ ဖခင်အား ကျေးဇူးဆပ်ပါလော့။
ငါ့သား ဖခင်သွားပြီး ဖခင်သည် ပြောင်း
သွားရာ ဘဝမှနေ၍ ငါ့သားအား စောင့်

ချော့တံ ညော်ကို အထူးယုံကြည်ပါလော့

ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် အိပ်ပျော်၍ သွားပြီးလျှင် အသက်ရှူသံများသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းလာပြီးနောက် ငြင်းလာရာမှ တစ်ဖန် တဖြည်းဖြည်း ပြန်ငြိမ်သက်၍ လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး၏ရင်ကို လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် လက်ကို လည်းကောင်း သွေးများစမ်းသပ်ကြည့်ရာ သွေးသည် တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်လာပြီးနောက် ခြောက်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ လုံးလုံး အသက်မရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်ရည်များကျလာပြီး ဆရာကြီးအား လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့မိ၏။

ညအချိန် အလွန်ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောက်ဂူလိုက်ခေါင်းအောက်၌ လူသေအလောင်း နှစ်လောင်းအား အဖော်ပြု၍ နေရခြင်းကား သက်သာလှသော အလုပ်မဟုတ်ချေ။ ဤနေရာမှ အမြန်ထွက်သွားရန် ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ရန်ရှိသောကိစ္စကို ပြီးစီးအောင် အဆောတလျှင်စောင်ရွတ်မှသာ ဖြစ်ချေမည်။

ထူးဆန်းချက်တစ်ခုမှာ ဆရာကြီး

အသက်ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းထောင့်လေးဘက်မှ ညည်းတွားသံကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရှိုက်သံကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထူးဆန်းသော အသံများကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းများထကာ နံဘေးပတ်လည်ကိုပင် အတန်ကြာမျှ လှည့်၍ ကြည့်မိသေး၏။

သို့သော် - မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရချေ။ ထိုခဏ၌ စပယ်နံ့ကဲ့သို့ မွှေးကြိုင်သော အေးမြသော အနံ့တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ နှာခေါင်းဝသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် နောက်ခဏ၌ နင်းဆီနံ့သည်လည်း ကောင်း၊ နောက်ခဏ၌ ဝေါနပန်းနံ့သည်လည်းကောင်း စန္ဒကူးနံ့သာဆီမှ စ၍ အလွန်မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော အနံ့များသည် အခန်းထဲတွင် တစ်မျိုးပြီးလျှင် တစ်မျိုး ထုံသင်းကြိုင်လှိုင်၍ လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဖြန်း၍ မနေနိုင်ပေ။ သို့နှင့် ကုန်လုဆဲသော ဖယောင်းတိုင်အတိုကို ဖယောင်းတိုင်အသစ်နှင့် လဲပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ပူမွှေးလျက်ပင် ရှိသေးသော ဆရာကြီး၏ပါးစပ်ကို ပွင့်စေပြီး

လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် ဆရာကြီးအဖို့ သောဆေးလုံးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်လှူလိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ လက်ယာဘက်ဘက်ဖောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဆောသူက ဖျစ်ညှစ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်ယာဘက်သို့ စောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်ရာ အကောင်အထည်ကို မမြင်ရဘဲ လက်လေးသစ်ခန့်မျှ မည်းနက်သော အမွှေးအမှင်များ ဖုံးအုပ်လျက် နံ့ထည်ကြီးမားသော လက်ကြီးတစ်ဖက်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ယာဘက် လက်ဆောင်းရင်းကို ဆွဲတိုင်လျက် ရှိနေသည်တို့ တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာကြီးအမိန့်ပေးခဲ့သည့်အတိုင်း "ဖခင်ကြီး နန္ဒဆွာမိ - ကယ်ပါလော့" ဟု ဟစ်အော်ပြီးလျှင် မျက်နှာရှိလောက်သည့် နေရာသို့ ဆံတွေးဖြင့် ထွေးလိုက်ရာ လက်ကြီးသည် တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

သို့နှင့် ဆရာကြီး၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ ဝထမဆေးလုံးကို ပစ်လိုက်နိုင်လေသည်။ ဒုတိယဆေးလုံးကို ထိုနည်းတူ ဝစ်မည်ပြုသော ခဏ၌ ရှိခန့်အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ပြီးလျှင် အခန်းထောင့်တစ်ခု

မှ လုံးပတ်ထွာဆိုင်ခန့်မျှရှိသော မြွေကြီးတစ်ကောင်သည် နှစ်ပေခန့်မျှ ကျယ်သော ၎င်း၏ ပါးပျဉ်းကြီးကို ထောင်တာ ကျွန်ုပ်အား ပေါက်သတ်တော့မည်ကဲ့သို့ တရားရှူး တရားရှား ရှိနေတော့၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဝထမကဲ့သို့ပင် ဆရာကြီးအမည်ကို တမ်းတတာ တံတွေးဖြင့် ၎င်းရှိရာသို့ ထွေးလိုက်ရာ မြွေကြီးလည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားပြန်လေ၏။

ဒုတိယဆေးလုံး ပစ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ဆုံးအကြိမ်တတိယဆေးလုံးကို ပစ်မည်ပြုသောအခါ ကျွန်ုပ်လက်ဖောင်းကို ဖြူဖွေးလှပသော လက်ကလေးတစ်ဖက်က ဆွဲ၍ ထားပြန်လေ၏။ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အိန္ဒိယတိုင်းသူ မဂိုကုလားမတလေးကဲ့သို့ နှာတံပေါ်၍ မျက်လုံး မျက်ဖန်ကောင်းလှသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဆေးလုံးကို ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲမှ လှယူတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ခေါင်းပြီးမြဲမိန်းမမှာ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိပြီး မည်ဖြစ်၍ အသားအရေမှာ ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ ရောမွတ်တန်ရှိ၍ ပုတီးလက်ကောက် နားတောင်းတို့ဖြင့် အပြည့်အဝဆင်ယင်လျက် ရှိ၏။

မျက်နှာ၌ ခြုံထားသော အဝတ်မှာ
စာတဲသို့ ပါးလွှာလှပြီး အဆင်ပြေ၍ လှပ
တင့်တယ်သော မျက်နှာကလေးကို မြင်
ရသည့်နည်းတူ အတွင်းခံမပါဘဲ အလွန်
ဖမ်းလွှာသော ခြုံထည်ဖြင့်သာ ခြုံလျက်
ရှိသော ၎င်း၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ
အကာအကွယ်မရှိဘဲ လွတ်လပ်လှ
မတတ် ရှိနေရာ ရင်သားအစုံတို့မှာ
တျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်တွင် ရွှေစင်
တောင်နှစ်လုံးကို တင်၍ထားသကဲ့သို့
ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှပသော မိန်းမပျို၏
ရှုထောင့်ကို တပ်မက်ကြည့်ရှုကာ တစ်ခဏ
မျှ ကြောက်သေ သေလျက် ရှိနေလေ၏။

သူ၏ ဖြူဝင်းလှပသော လက်
တလေးတစ်ဖက်သည် ဆေးလုံးကိုင်
ထားသော ကျွန်ုပ် လက်ရှိရာသို့ တရွရွ
လာလျက် ရှိနေလေ၏။

မွှေးကြိုင်သော သူ၏ ကိုယ်မှ အနံ့
များသည် ကျွန်ုပ်အား မေ့လှမတတ်
သွေးဆောင်လျက် ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်အား၊ စိတ်အားများ
သည် မိန်းမပျို၏ ကာမဂုဏ် ညွတ်ကွင်း
တွင် နှစ်မွန်းလှမတတ် ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ် နားနားသို့ ကပ်၍

“ဒီကောင်မကို တံတွေးနဲ့ ထွေးပါတော့
လား။ လူ မဟုတ်ဘူးနော် သတိထား။
သူဟာ မကောင်းဆိုးရွား ဘီလူးမ” ဟု
တီးတိုးပြောလိုက်သကဲ့သို့ အသံတစ်ခု
ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာမှ
ဖျတ်ခနဲ လန့်၍နိုးဘိသကဲ့သို့ “ခင်ကြီး
နန္ဒာရွာမိ ကယ်တော်မူပါ။ ဟဲ့ - သရဲမ
ထို့။ ဟဲ့ - ဘီလူးမ - ထွမ်” ဟု မိန်းမပျို၏
မျက်နှာသို့ တံတွေးနှင့် ထွေးလိုက်ရာ
မိန်းမပျိုလည်း ကွယ်ပျောက်သွားလေ
၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း တတိယ
ဆေးလုံးကို ပစ်သွင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာကြီးအား
နောက်ဆုံးကန်တော့၍ ခေါင်းဖုံးကို ချခဲ့
ပြီးလျှင် အခန်းပေါက်ဝမှ အပေါ်သို့တက်
သော လှေကားများအတိုင်း တက်ခဲ့လေ
၏။

အပေါ်သို့ရောက်၍ ကျောက်လုံး
ကြီးကို တွန်းချလိုက်သော အခါ ကျောက်
လုံးကြီးသည် မိုးချွန်းသကဲ့သို့ ဂျိမ်းဂျိမ်း
ဒိန်းဟု မြည်ဟိန်းကျဆင်းသွားပြီးလျှင်
မြေအောက်လိုက်ပူဝကို ပိတ်၍ သွားလေ
၏။ ထို့နောက် ဆုံလည်ကျောက်တံခါး

ခေါက်မှ ထွက်ခဲ့ခြင်း၊ ပလ္လင်ရှိရာ အခန်း
သို့ ပြန်၍ ပိတ်ခဲ့ခြင်းတို့ကား ခဲယဉ်းသော
အလုပ်များ မဟုတ်ချေ။

ဂူအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ၌
အားမိုးစင်စင်လင်းပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း
စမ်းချောင်းကလေးရှိရာသို့ လာခဲ့ပြီး
အောင်စမ်းရေကို ချိုး၍ အစားအသောက်
အနည်းငယ်ကို စားပြီးလျှင် သစ်ပင်ရိပ်
အောက်၌ အိပ်လိုက်ရာ မွန်းတည့်
ချိန်မှ အိပ်ရာက နိုးလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာကြီး၏ ဂူရှိရာသို့
ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် တစ်ညအိပ်ပြီး
နောက်မှ ဂူသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဂူဝမှ
ဆင်း၍ လက်ဖက်ခြောက်ခင်းများ လုပ်
သော တံသို့ ရောက်သောအခါ မြင်း
ရထားရပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ဘာဘူ
အိတ်အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘာဘူဒတ်စံအား
ဆရာကြီးသေဆုံးကြောင်း အကျဉ်းချုပ်
ရှုသင့်လျော်အောင် ပြောပြီးလျှင် နောက်
အစ်နေ့တွင် ကာလကတ္တားမြို့သို့ ပြန်
သည်ရောက်ရှိလေသည်။

ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ
ချိန်နေရာသည် ကျွန်ုပ်အား ဆီးကြို

နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ...

“ဒါနဲ့ - မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား မရှိတုန်း
မစွတာမက်ကေးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်
လာမေးတာ နှစ်ခါရှိပြီဗျို့”

“ဘာကိုစွဲတဲ့လဲ မန်နေဂျာ”

“ကိစ္စကိုတော့ ကျုပ် ဘာမှမသိ
ရဘူး။ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်ပြောတာ
ပဲ။ သူနဲ့ပါတ်ကလေး ထားပစ်ခဲ့တယ်။
ကျုပ် ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်လည်း ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်ပြီး
လျှင် စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက် ရှိစဉ်
အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသဖြင့်
တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ မစွတာမက်
ကေးနှင့် မစွတာစိုဂိုတို့သည် အခန်းတွင်း
သို့ ဝင်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အစေခံ
အား ဝရန်တာ၌ စားပွဲတစ်ခု ပြင်စေပြီး
လျှင် အစားအသောက်များဖြင့် မစွတာ
မက်ကေးတို့ကို ဧည့်ခံလေ၏။

မက်ကေးက ...

“ဆရာကြီး ဒါဂျီလင်က ပြန်ရောက်
တယ်ကြားကြားချင်း ဟောဒီ မစွတာ
စိုဂိုက တွေ့ချင်တာနဲ့ ပြေးလာခဲ့ကြတာ
ပဲ”

ကျွန်ုပ်က ...

“ကိစ္စထူးလို့လား မစွတာ စိုဂို”

ဝိုက်က ...

“မထူးပါဘူး ခင်ဗျား၊ ဆရာကြီးကို တန်တော့ရအောင် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်”

ကျွန်ုပ်က ...

“အဘိုးကြီးပစ္စည်းတွေပြန်ရပြီဆိုပါ တော့”

ဝိုက်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ - ရပါပြီ။ ရရုံတွင်မက သေးဘူး ပြန်တွေ့ပုံကလေးက ထူးဆန်း လွန်းလို့ ဆရာကြီးကို ပြန်ပြောချင်လို့ ပါ”

ကျွန်ုပ်က ...

“ပြောရင်လည်း နားထောင်ရတာ ပဗျာ၊ ကိုင်း - ပြောစမ်းပါဦး”

ဝိုက်က ...

“ဒီလိုခင်ဗျ။ ဆရာကြီးဆီက ပြန် သွားပြီးတဲ့နောက် တတိယညမှာ ကျွန် တော့်ဖခင်မစွတာဝိုက်ဟာ ညဆယ်နာရီ တလေးမှာ လမ်းလျှောက်နေပါတယ်။ ဒီဟာကတော့ သူ့အကျင့်ပါပဲ။ အဲဒီလို လမ်းလျှောက်နေတဲ့အခါ ခြံစည်းရိုးမှာ ရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အရိပ်အောက် ကလူတစ်ယောက် ထွက်လာတာ မြင်ရ သတဲ့ ခင်ဗျ”

“ဪ - ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ အိမ်က နောက်ဖေးဥယျာဉ်နဲ့ ခြံထောင့် တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်ရဲ့သွားလေသူမိခင် ကြီးသချိုင်းရာတည်နေပုံကို ပြောပြရဦး မယ်။ ကျွန်တော်တို့ထုံးစံမှာ အလောင်း ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ရတဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မီး သင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ အဖေ ကြီးက အင်မတန် ဝိုင်းဆန်တဲ့လူတစ် ယောက် ဖြစ်လေတော့ ပြာအိုးကို ကျွန် တော်တို့အိမ်နောက်ဖေးက ခြံထောင့်မှာ မြှုပ်ပြီး သချိုင်းရာတစ်ခု အမှတ်အသား လုပ်ထားပါတယ်။ သချိုင်းရာ အမှတ် အသားကိုလည်း တကယ့် အင်္ဂလိပ် သချိုင်းမှာလုပ်ထားတဲ့အတိုင်း အိတ်လီ ပြည်ကမှာတဲ့ ကျောက်တွေကို အောက် ကခင်းပြီး အထက်က ကျောက်တုံးတွေ တစ်ခုပေါ်တစ်ခုထပ်ပြီး တောင်ပိုပုံတို သူ့လက်ခုပ်တစ်ဖောင်လောက်မြင့် အောင် လုပ်ထားတာကိုးခင်ဗျ။ အဲဒီ ကျောက်တုံးတွေရဲ့အပေါ်ဆုံးကမှ သစ် သားမှတ်တိုင်အဖြူတစ်ခုစိုက်ပြီးနာမည် နဲ့တကွ သေတဲ့နေရာ၊ သေတဲ့နေရပ်ကို ကမ္မည်းထိုးတာကိုး - ခင်ဗျ။

“အဲဒီသချိုင်းရာက ခြံထောင့်အစွန်း ဆုံးမှာ ရှိတယ်။ ခြံစည်းရိုးလုပ်ထားတဲ့

ဝါးချုံပေါ်ကို တက်လိုက်ရင် သချိုင်းရာ မှတ်တိုင်ကို ခြံအပြင်ဘက်ကတောင် လက်လှမ်း၍ မီနိုင်တယ်။ လကလေး တလည်း မှန်ရီမှန်ဝါး။ ကျွန်တော်တို့ အဖေမျက်စိကလည်း ဝိုးတိုးဝါးတားဆို တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ လူပဲလား၊ အရိပ်ပဲ လား၊ ဓွေးပဲလားဆိုတာ သေသေချာချာ မသိဘူးတဲ့ ခင်ဗျ။

ဒါနဲ့သူကလည်း အဲဒီလိုမတွဲမပြား တြည့်နေရင်း ဒီအရိပ်ကြီးဟာ သချိုင်းရာ လုပ်ထားတဲ့ ကျောက်တုံးတွေပေါ်တက် သစ်သားမှတ်တိုင် ခြေရင်းနားလည်း ရောက်ရော ဟရေးဘာဘာဆိုပြီး ငယ် သံပါအောင် အော်လိုက်သံကြားလိုက် ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်တုံးပေါ်က လိမ့်ကျသွားပါလေရောတဲ့ ခင်ဗျ”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်အဖေလည်း အံ့အားသင့်နေရာက သတိရပြီး အစေခံ တွေ အော်ခေါ်လိုက်တာကိုး ခင်ဗျ။ ဒီတော့ အစေခံနှစ်ယောက်စရာ၊ ထမင်း ချက်တဲ့ လင်မယားစရာ၊ ဆိတ်ကုလား တွေစရာ၊ ဓွေးထိန်းတဲ့ ကုလားစရာ၊ မှန် အိမ်တွေနဲ့ ပြေးလာပြီး ကျွန်တော်တို့ အဖေပါ သချိုင်းအနားကို ပြေးသွားကြ တာကို ဆရာကြီးရဲ့

“ဟုတ်ကဲ့ - ပြောပါဦး။ မစွတာဝိုက်”

“ဟိုရောက်တော့ ကျောက်တုံးတွေ ခြေရင်းမှာ လူတစ်ယောက် မှောက်လျက် သားလဲနေတာတွေ ရတော့ ထမင်းချက် တဲ့ ကုလားကြီးက ဒီလူကို ပွေ့ပြီး အတူနဲ့ အကြောင်းမေးကြည့်တော့ ဘာမှမပြော ဘူးတဲ့ ခင်ဗျ။ ဒီလူက ကျွန်တော့် အဖေ မျက်နှာကို ကြည့်နေတာပဲတဲ့ ခင်ဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အဖေက ဒီလူ ငါ မြင်ဖူးပါတယ်ကွယ်။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူး သလဲ မပြောတတ်ပါဘူးဆိုပြီး စဉ်းစား နေတုန်း ဒီလူက”

“ဘာသူကြီး - ကျွန်တော့်မျက်နှာ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်သူ လဲလို့”

ဖခင်ကြီးက “အေးကွယ်။ ငါလည်း စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး”

ထိုသူက ...

“ဘာသူကြီးက တယ်ပြီး သတိမေ တာကိုး။ တခြားလူ ဟုတ်ပါရိုးလား - ခင်ဗျား။ ဘာသူကြီးစိန်တိုက်ကို ဖောက် ပြီး ဆယ်သိန်းလောက်တန်တဲ့ ရတနာ သိုက်ကို ယူသွားတဲ့ ရန်မဒတ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပေါ့”

“ဪ - ဟုတ်ပါရဲ့။ အခုမှ သတိရ တယ်။ မင်းလွတ်လာပြီကိုးကွယ် - ဟုတ် လား”

“လွတ်လို့ဒီရောက်တာပေါ့ဘာဘူ
ကြီးရယ်။ ဒီကနေ့ ထောင်က လွတ်
ဒီကနေ့ ဒီကိုရောက်တာပဲ”

“ဘာလုပ်လာတာလဲ”

“ဒီအမှုမှာ ဘာဘူကြီးပစ္စည်းကို
ပြန်ရရဲ့လား။ အိန္ဒိယလုပ်အဖွဲ့တွေ
အားရတာနဲ့လန်ဒန်ကစကော့တလန်
လန်ဒန်ထောက်တွေတောင် ငှားခေး
တယ်မဟုတ်လား - ဘာဘူကြီးရဲ့”

“ငှားတယ်လေ။ ငှားပေမယ့် မရပါ
ဘူး။ မင်း ဝှက်ထားတာ မင်း မပြောရင်
ဘယ်သူသိနိုင်မလဲကွယ်”

“ဒါပေါ့ - ဘာဘူကြီးရဲ့ကျုပ် ဝှက်
ထားတာကျုပ်မပြောရင် ဘယ်သူမှမသိ
ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ စိန်တိုက်ဖောက်ပြီး
ဒီမြဲထဲက ပြေးတာ ဘာဘူကြီး သိမှာ
ပေါ့”

“သိရုံ ဘယ်ကမလဲ။ ဒီမြဲနံဘေးမှာ
ပဲ နောက်ကနေ သေနတ်နဲ့ ပစ်ခမ်းလို့
မင်းကိုမိတာပဲ”

“ဒါဖြင့် - ဒီပစ္စည်းဟာ ဒီနေရာတစ်
ပိုက်မှာပဲ ဝှက်ထားခဲ့ရမယ်ဆိုတာ ဘာ
သူကြီးငှားတဲ့ စုံထောက်တွေက မတွေ့
မိကြပဲကိုး။ ဒီမြဲနံဘေးကကပ်ပြီး ပြေး
အလာနောက်ကနေပြီး သေနတ်နဲ့လိုက်
ပစ်မှန်းသိတော့ ပစ္စည်းဝှက်ဖို့ နေရာရာ

ရတာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့မြဲစည်းရိုးပေါ်ကျော်
တက် ဒီသင်္ချိုင်းထိပ်က သစ်သားမှတ်
တိုင်ရင်းမှာရှိတဲ့ အပေါက်ကြီးကို အခန့်
သင့်တွေတာနဲ့ ထိုးသွင်းပစ်ခဲ့တာကိုး
ခင်ဗျ။ ဆိတ်ရေကို ချုပ်ထားတဲ့ အဝါ
ရောင် အိတ်ကလေးမဟုတ်လား”

“အလို - ဘုရားရေ၊ ဟုတ်ပါတယ်
ကွယ်”

“ကျွန်တော် နှိုက်ယူမယ်လုပ်တုန်း
ကိုယ်တစ်ခြမ်း လေမြတ်သွားလို့ မနှိုက်
နိုင်တော့ဘူးဘာဘူကြီး။ ယူတော့လေ -
ဘာဘူကြီး ပစ္စည်းပဲ”

ဤနေရာသို့ ရောက်သောအခါ
မစ္စတာဂိုရှ်လည်း အောက်ပါအတိုင်း
ဆက်လက်ပြောလေသည်။

“အဲဒီတော့ အဘိုးကြီးလည်း
ထောင်ထွက်ပြောတဲ့စကား ယုံတာနဲ့
တစ်ခါတည်း လောဘတကြီး သစ်သား
တိုင် မြဲရင်းရှိတဲ့ အပေါက်ကြီးထဲ သွား
ပြီးနှိုက်တာ” အောင်မယ်လေး။ ငါ့ကိုမြဲ
ကိုက်လိုက်ပြီဟေ့” ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း
လိမ့်ကျလာတာပဲ ခင်ဗျ။ ဒီတော့မှ ကျွန်
တော်လည်း ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်ထွက်
သွားရာ ပြန်ရောက်လာပြီး အကျိုး
အကြောင်းသိရတော့ လက်နှိပ်ခတ်မီး
နဲ့ အပေါက်ထဲ ထိုးကြည့်လိုက်တဲ့အခါ

မှာ လက်မသာသာလောက်ရှိတဲ့ မြဲ
ဟောက်တစ်ကောင်တွေနေတာ တွေ့ရ
တာကိုး - ခင်ဗျ”

“မြဲဟောက်ကို သတ်ပြီးတဲ့အခါ
ညှပ်နဲ့ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ - လား -
လား။ သူပြောတဲ့အတိုင်း အောက်မှာ
အဝါရောင် ဆိတ်ရေအိတ်ကလေး တွေ့
ရတာပဲပဲခင်ဗျ။ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးလုံးလုံး
ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘဲနဲ့ အပူရော အအေး
ရော ရာသီဥတုအမျိုးမျိုးကျော်လွန်လာ
ရပေမယ့် နေရာကလည်း ကောင်းပြန်၊
ဆိတ်ရေကလည်း ဖြစ်ပြန်ဆို တော့
အထဲက စိန်တွေ၊ မြဲတွေ၊ ပတ္တမြားတွေ၊
နီလာတွေဟာ နဂိုအတိုင်းပဲခင်ဗျ။ ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး”

“သိပ်ကုသိုလ်ကောင်းတာပဲနော်”

“ဒါနဲ့ - ကျွန်တော်တို့အဖေ မြဲ
တိုက်လိုက်မှန်းသိတော့ ထောင်ထွက်
လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်
ပြီး “အင်း - ဒီဘဝမှာ ဒီပစ္စည်းတွေကို မရ
လိုက်ပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုထောင်ချတဲ့လူတစ်
ယောက်၊ သေခါနီးမှာကလဲ့စားချေလိုက်
ရတာ အရသာရှိလိုက်တာဟေ့” လို့ပြော
ပြီး အသက်ထွက်သွားတာပါပဲ။ ကျွန်
တော်တို့ အဖေလည်း မကြာလှပါဘူး။
နောက်တစ်နာရီလောက် အကြာမှာ

ဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားရာတာဝါ
ခင်ဗျ။ ဒီမြဲကြီးက သူရိုးရော ပစ္စည်း
ရှင်ကိုရော တစ်ခါတည်းပေါက်ရအောင်
စောင့်နေသလားမှ မသိဘဲ ဆရာကြီး
ရယ်”

“ကုသိုလ်ကံဆိုတာ အင်ထေး
ဆန်းကြယ်တာကလား မစ္စတာဂိုရှ်
ဒါကြောင့် ကျုပ်ဖြင့်မကောင်းမှုများလုံး
ရမှာ ကြောက်ပါရဲ့ဗျာ”

ထိုအခါ မစ္စတာမက်ကေးက ကြား
ဖြတ်၍ “ကိုင်း - မစ္စတာဂိုရှ်။ ခင်ဗျာ
ဆရာကြီးကို ကန်တော့ဖို့ရှိတာသာတ
တော့ပေတော့။ ဆရာကြီးလည်း ခန့်
ပန်းလာဟန်တူတယ် ခင်ဗျ။ နေ့လယ်
နေ့ခင်း အေးအေးသက်သာ အနား
ပါစေဦး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ - ဖြစ်သမျှတီး
အားလုံးကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရတာ အထင်
ကြာသွားလို့ အားနာစရာကြီး ဖြစ်
ပါပြီ”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မစ္စတာ
ဂိုရှ်သည် ရေးသားပြီး ငွေငါးထောင်ကျ
တန်ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို တွန့်
အတန်တန် ငြင်းပယ်သော်လည်း မရ
ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲသို့ အတင်းထည့်လေ
သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် ဆိုက်မည်သဘောနှင့်ပင် မြန်မာပြည် သို့မြန်မာ့ စီစဉ်မည့်အကြောင်း ပြော ဆိုရာ မစ္စတာဂိုရှ်နှင့် မက်ကေးတို့သည် နောင်အိန္ဒိယပြည်သို့လာရောက်လိုက ကြေးနန်းဖြင့် ကြိုတင်၍ သူတို့ထံ အကြောင်းကြားရန်အထပ်ထပ်မှာကြား လေသည်။

မြန်မာပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မစ္စတာဂိုရှ်ထံမှ အပိုသက် သက်ရသော ငွေငါးထောင်ကျပ်အနက် တစ်ထောင်ကိုသာ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာအတွက် အသုံးပြုပြီးလျှင် ကျန်ငွေ လေးထောင်ကျပ်တို့ နှင်းဆီကုန်း လူအို ရှုံနှင့်မျက်မမြင်ကျောင်းသို့နှစ်ထောင်စီ ခွဲဝေလှူဒါန်းလိုက်လေသတည်း။

ဒဂုန်ရွှေများ

ဆေးခြံးတိုများ

ငှက်ဖျား

- (၁) မြင်းခွာရွက်ရည်ကို ငရုတ်ကောင်းနှင့် အမျှစီ ကြိတ်၍သောက်ပါ။
- (၂) မြင်းခွာရွက်၊ ပင်စိမ်းရွက်၊ ငရုတ်ကောင်းမုန့်၊ ဤ(၃)ပါး ဆတူရောကြိတ်၍ သုံးရွေးသားခန့် လှုံထားပါ။ ည၊ နက် တစ်လုံးစီ စားပါ။
- (၃) ငရုတ်ကောင်း၊ ပိတ်ချင်း၊ လေးညှင်း၊ ကြက်သွန်နီ ဆတူကြိတ် အတောင့်ပြုပြီး ငှက်ဖျား၊ တုန်ဖျားဖြစ် သော် အနည်းငယ် ရေခွေးနှင့်သွေး၍ မျက်စိမှာ ခတ်ပေးပါ။

ကောင်းသူ
တပည့်များ

ကောင်းသူခ

တယ်လီပန်းချီ

ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်နှင့် များစွာခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အလျောက် ထူးဆန်းသောဇာတ်ကြောင်းများစွာကို ကြားသိခဲ့ရလေ၏။ ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်မှာ ရူပဗေဒပါရဂူ ဟုဆိုသော်လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပညာရပ်များ၌လည်း များစွာနက်ညောသောကြောင့် နိုင်ငံတွင်းသာမက ပြည်ပမှပါ လာရောက်၍ အကြံဉာဏ်တောင်းခံကြသည်များ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်မူ လာရောက်သူများ၏ ဗေဒင်လက္ခဏာနှင့် ဆက်စပ်သော အကြောင်းအရာများ ရှိလာပါက အကြံဉာဏ်ပေးတတ်ပြီး အခြားသော ပညာရပ်ဆိုင်ရာကိစ္စများနှင့် ရှုပ်ထွေးခက်ခဲသော အကြောင်း

အရာများ ရှိလာခဲ့သော် ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်ကသာ ဖြေရှင်းရလေ၏။ ဖြစ်ရပ်များကို မှတ်တမ်းတင်၍ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ရေးသားသည့် အလုပ်သာ မိမိ၏အစွမ်းအစ ပါရှိခြင်းဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လုပ်ငန်းတာဝန်များမှ အားလပ်သည့်အခါတိုင်း ရန်ကုန်မြို့ (၁၀၀) လမ်း၌ ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်၏ တိုက်ခန်းသို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ ရှိ၏။

ယနေ့တွင်လည်း ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်က ဝန်းဖြင့် ဆက်သွယ်၍ ရန်ကုန်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို သိရှိသဖြင့် ဖိတ်ခေါ်သောကြောင့် ရောက်ရှိလာရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ရောက်ရှိသောအခါ ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်က နွားနို့

ခပ်စပ်ဖြင့် ဖျော်ထားသော ဘရာဇီးလ်တော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် အာလူးကက်ဆလစ်ကြော်ဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။ ဧည့်ခံပြီး၍ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဒေါက်တာက သူ၏ အလုပ်ခန်း သို့မဟုတ် အတတ်ခွဲခန်းသို့မဟုတ် စာကြည့်ခန်းမည်သို့ပင်ခေါ်ခေါ်ရန်ခင်သော အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်၍ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပြလေ၏။

ပန်းချီကားမှာ ဂျူဇင်းများကြားရှိ လယ်တောအိမ်ကလေးတစ်လုံးကို နောက်ခံထား၍ မိသားစုတစ်စု ဖြစ်ဟန်တူသူလေးယောက်ပုံဖြစ်လေ၏။ အဖေ၊ အမေဖြစ်ဟန်တူသူက ကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍ လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာဟန်ပုံဖြစ်လေ၏။ နောက်ခံလှိုင်းလယ်တံ၊ ကောင်းကင်မှ ငှက်များ၊ သစ်ပင် နေရောင်ကျရောက်နေပုံများမှာ များစွာအသက်ဝင်၍ ပန်းချီကားမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ချပ်ဟုပင်ထင်ရလေ၏။ ပုံထဲရှိ လူရုပ်ပုံများ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဂျပန်လူမျိုးများ ဖြစ်ဟန်တူလေ၏။ ဒေါက်တာ ရွှေမင်းအိမ်က ...

“ဒီပန်းချီကားကို ဘယ်လိုသဘော ခုသလဲ - ဆရာကောင်း”

ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း -
 “ကောင်းပါတယ် - ဒေါက်တာ၊ တကယ်လှပပြီး သဘာဝကျပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ပန်းချီကားများကို အလွန်သဘောကျနှစ်မြို့က်တတ်သော်လည်း ပန်းချီပညာရပ်ကို မူလုံးဝနားမလည်သူဖြစ်၍ ဤမျှသာ ပြောဆိုနိုင်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်က သူ၏ စားပွဲရည်ကြီးမှ ကြီးမားသော အံဆွဲကြီးကို ဆွဲ၍ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ် ပြသပြန်၏။ ပန်းချီကားများမှာ ပြင်သစ်ပန်းချီဆရာ Matisse ၏ The Dancer၊ ဒတ်ချ်ပန်းချီအကျော်အမော် VanGoh ၏ The Starry Night, Claude Monet ၏ Sunrise၊ အီတလီပန်းချီဆရာ Sandro Botticelli ၏ Brith Venes စသည့် ပန်းချီကားများ ဖြစ်လေ၏။ ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်က ...

“ဆရာကောင်းကို ဒီပန်းချီကားတွေ ပြတာ ဒါတွေဟာ အစစ်မဟုတ်ဘူး။ အစစ်ကို မိတ္တူလုပ်ထားတာတွေပါ။ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီကားတွေ ပုံနမူနာ စုထားတာပါ။ ဒါတွေဟာ ဈေးကွက်မှာ ဒေါ်လာသန်းချီပြီး တန်တဲ့ပန်းချီပညာရပ်မှာ အကျော်အမော်ဖြစ်တဲ့ လူတွေရဲ့

ပန်းချီကားတွေပါ။ တချို့ပန်းချီကားတွေ
တသန်းချီတန်ပါတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ - ဒေါက်တာရယ်။
ဗွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် လှပတဲ့
ပန်းချီကားတွေတော့ ကြိုက်ပါတယ်။
တန်ဖိုးတော့ သိပ်မသိပါဘူး။ ပြီးတော့
ဒေါက်တာပြတဲ့ ကမ္ဘာကျော်သန်းချီတန်
တဲ့ ပန်းချီကားတွေထဲက တချို့ကတော့
မူလတန်းကလေး ကြောင်ခြစ်ထားတာ
မျိုးတွေလို့ထင်တာပါပဲ။ ဒါတွေက ဘယ်
လို ကောင်းတယ်ဆိုတာတော့ မခံစား
ထတ်လို့ မသိပါဘူးဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကို ကြားသောအခါ
ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်က ရယ်မော
လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာကောင်း
ရယ်။ တချို့သိပ်ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ပန်း
ချီကားတွေက ပညာရှင်တွေသာခံစားလို့
ရတာမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အရင်က အဲဒါ
တွေကို စိတ္တဇပန်းချီလို့တောင် နာမည်
ပေးကြတာ ရှိပါတယ်။ တန်ဖိုးဆိုတာက
လည်း သတ်မှတ်တဲ့စံပေါ်မှာမူတည်တာ
ပေါ့။ တချို့နောက်ပြောင်ပြောကြသလို
ပန်းချီကားဆိုတာ သိပ်ဆွဲတတ်ဖို့ မလို
ဘူး။ ပြောတတ်ရင်ကောင်းသွားတာပဲလို့
ပြောရမလို့ပေါ့။ တကယ်တော့လည်း

ဆွဲစဉ်ကတည်းက ပန်းချီဆရာကြီးတွေ
က သူ့ပညာ၊ သူခံစားချက်နဲ့ ဆွဲတာမို့
လည်းကောင်းပြီး ကမ္ဘာကျော်တာ ဖြစ်
မှာပါ”

“ဟုတ်မှာပေါ့ - ဒေါက်တာရယ်။
တချို့နိုင်ငံက ဝိတတွေ ကျွန်တော်တို့
ခံစားလို့ မရသလိုပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကဲ - ဒါဆိုရင် အခု
ကျွန်တော် ပထမဆုံးပြတဲ့ ပန်းချီကား
လေးကိုကော ကြိုက်ရဲ့လား”

“အဲဒီပန်းချီကားလေးကိုတော့ သိပ်
ကြိုက်တယ် ဒေါက်တာ။ သူက သဘာဝ
ကျကျ အရှိအတိုင်း ဆွဲထားတော့ ကြည့်
ရတာ မိသားစုတစ်စု လယ်တောထဲမှာ
ထွက်လာတဲ့ပုံကလေးမို့ မြင်ရတာ အေး
ချမ်းတယ်။ ပြီးတော့ အသေးစိတ် ခြယ်
မှုန်းထားတာမို့ ပိုပြီး သဘောကျတယ်”

“ဒါဆို ဒီပန်းချီကားလေးကို ဆရာ
ကောင်းဆိုရင် ဘယ်လောက်တန်ဖိုး
ဖြတ်မလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် အလွန်ညှပ်ပါ
တယ်။ ပန်းချီကားတန်ဖိုးကို မမှန်းတတ်
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူပြိန်းတစ်ယောက်အနေ
နဲ့ ပြောရရင် တစ်သိန်းအောက်တော့ မခွဲ
နိုင်ဘူး။ နှစ်သိန်းလောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်
မယ်”

“ဒီပန်းချီကား တန်ဖိုးက ဒေါ်လာ
သောင်းတန်တယ် ဆရာကောင်း။
ပန်း (၅၀၀) လောက် ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား - အံ့ဩစရာပါပဲဗျာ။
သိသမျှ ဆွဲပြီး ဘယ်သူက ဝယ်တာပါ
မလဲ”

“ဆွဲတဲ့သူကတော့ ကိုသန်းထိုက်
အောင်ဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေးပါ။ ဝယ်တာ
တော့ ဂျပန်က လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးပါ”

“ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ဗျာ။ မြန်မာပန်းချီ
ဆရာတစ်ယောက် ပန်းချီကား ရောင်း
အောင်းတယ်ဆိုတာ”

“ပန်းချီဆရာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ
အောင်လေးက ဆင်းရဲတယ်။ (၈) တန်း
အောင်တယ်။ ပန်းချီဆိုတာတော့ တီ
အောင်တောင် မဆွဲတတ်ဘူး။ ပန်းချီ
လည်း တစ်ခါမှ မဆွဲဖူးဘူး။ ဒါ သူဆွဲတဲ့
အဆင့်ပန်းချီကားပဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း အတော်ပင် အံ့အား
မင်းသွားပြီး ...

“ဟုတ်လား - ဒေါက်တာရေ၊ ထူး
ပန်းအံ့ဩဖွယ်ပါလား။ အဲဒီသူရှိရင်
ဆွဲခွင့်စမ်းတယ်ဗျာ”

“တွေ့ချင်ရင် တွေ့ရမှာပေါ့။ ပြော
ဆိုရင် တံခါးဝရောက်နေပါပြီ”
ထိုသို့ ဒေါက်တာ ရွှေမင်းအိမ်က

ဧည့်ခန်းသက်ထွက်ရန် တံခါးအား
Remote ဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထို
အခါ အသက် (၂၀) ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်
ယောက် ဝင်ရောက်လာလေ၏။ လူငယ်
မှာ သင့်တင့်သော ရုပ်ရည်ရှိပြီး အသား
လတ်လတ် ဆံပင်ရှည်ရှည် ဖြစ်လေ၏။
ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်က နေရာထိုင်ခင်း
ပေးပြီးနောက် ...

“ဆရာကောင်းရေ - ဟောဒါက
ပန်းချီကားပိုင်ရှင် ကိုသန်းထိုက်အောင်
ဆိုတာပဲဗျ။ ကိုသန်းထိုက်အောင် -
ဟောဒါက ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး ဆရာ
ကောင်းသုခ ဆိုတာပဲဗျ။” ဟု အပြန်
အလှန် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ကိုသန်း
ထိုက်အောင်က ဦးခေါင်းညွှတ်၍ နှုတ်
ဆက်ပြီး “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်
ခင်ဗျ။” ဟု လေးစားစွာ ပြောလေ၏။
ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်က သူ၏အံ့ဆွဲထဲ
မှ ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ထုပ်၍
စာအိတ်ထဲထည့်ပြီး ...

“ကဲ - ကိုသန်းထိုက်အောင်ရေ၊
ဟောဒါကတော့ မစ္စတာနာကာမူရာက
ပေးလိုက်တဲ့ ဒေါ်လာငါးသောင်းနဲ့ ညီမျှ
တဲ့ ချက်လက်မှတ်ပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့
ပန်းချီကားကိုတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက် လာယူပြီး သူ့ဆီကိုပို့ပေးပါ

အစ်ကို တစ်ညလုံး
 ဆွဲနေတာလေ။
 တော်လိုက်တာ။
 အံ့ဩရောပဲ။
 အစ်ကို ပန်းချီဆွဲနေတာ
 ညီမလေး စာရေးနိုးထတော့
 တွေ့သားပဲ။
 စိတ်ကူးပျက်မှာစိုးလို့။
 ပြီးတော့ ဘာတွေ
 စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး
 လျှောက်ဆွဲနေသလဲဆိုပြီး
 လာမကြည့်တာ။
 ခုတော့ အရမ်းလှတယ်။
 စာတပ်ပုံလို့ ထင်ရတယ်” လို့
 ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ...

လိမ့်မယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်တွေကိုတော့ ဟောဒီက ကျွန်တော်
 အစ်ကိုကြီး ဆရာကောင်းသူခင်ကို အသေးစိတ် ပြောပြ
 ပေးစေလိုပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုသန်းထိုက်အောင်က သူ၏ ဇာတ်
 ကြောင်းကို ပြောပြပါတော့ သည်။ ပြောပြသော ဇာတ်
 ကြောင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဒီလိုအဖြစ်က ဘယ်ကစပြောရမှန်းတောင် မသိ
 ပါဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော့် မိဘတွေက နယ်မှာ နေထိုင်
 တယ်။ နေပြည်တော် လယ်ဝေးမြို့ကပါ။ ကျွန်တော့်
 အဘိုး၊ အဘွားတွေကလည်း အဲဒီဒေသကပါပဲ။ အဘိုး
 မြို့နဲ့ အနောက်ဘက် (၆) မိုင် လောက်ဝေးတဲ့ ကန်
 ဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ နေတာပါ။ ကျွန်တော့် အဘိုး
 အဘွားမိဘတွေက တောင်သူတွေပါ။ နမ်း၊ မြေပဲ၊ ထွေး

...လုပ်ကိုင်ပါတယ်။ ပိုင်ဆိုင်တာ
 ...မိဘဘိုးဘွား အဆက်ဆက်
 ...စားစား မရှိလှပါဘူး။ လယ်
 ...စွားတစ်ရှဉ်းနဲ့ ရွာထဲက အိမ်
 ...တံပါပဲ။ အားရင် ထင်းခုတ်၊ လူငှား
 ...လုပ်ကြတဲ့ သာမန်မိသားစုပါပဲ။
 ...တော့ သူ့အသက် (၄၅) နှစ်
 ...တံမှာ လယ်ဝေးမြို့ပေါ်တက်လာ
 ...တော့ ကုန်ခြောက်ကလေး ဘာလေး
 ...ပါတယ်။ ရွာက လယ်တွေ၊ စွား
 ...တော့ ရောင်းရပါတယ်။ ကျွန်တော်
 ...မိသားစုက အဖေ၊ အမေနဲ့ဆို (၆)
 ...တံရှိတော့ အစ်မကြီး၊ အစ်ကိုကြီး၊
 ...တော်နဲ့ ညီမလေး တစ်ယောက်ပါ။
 ...တံပိုင်းမှာတော့ အဖေနဲ့ အမေက
 ...တံကြီးလား။ အစ်မကြီးနဲ့ အစ်ကို
 ...တံ အိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်ခွဲနေပါ
 ...တယ်။ တျွန်တော်က ဝင်ရော့တစ်ခုမှာ
 ...လုပ်ဝင်လုပ်၊ ညီမလေးက ကျောင်း
 ...တန်းပါ။
 ...ဝင်ငွေကတော့ ကျွန်တော့် ဝင်ငွေ
 ...တံခုတည်းရှိတော့ တော်တော်ကြပ်
 ...လာပါတယ်။ ညီမလေးက အလုပ်
 ...ပေးပေးအဖေက သဘောမတူ
 ...ခုတော့ (၁၀) တန်း ရောက်ပါပြီ။
 ...တော်ကတော့ (၈) တန်းနဲ့ ကျောင်း

ထွက်ပြီး ကားဝင်ရော့မှာ ဝင်လုပ်ပါ
 တယ်။ ကားလည်း မောင်းတတ်လာပါ
 တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အဖေနဲ့ အမေတ
 ကျန်းမာရေးတော်တော်ညံ့လာပါတယ်။
 ညံ့တယ်ဆိုတာက သေလောက်တဲ့
 ဝေဒနာခွဲကပ်တာတော့ မဟုတ်ပေမဲ့
 လူကြီးတွေဆိုတော့ မကြာခင် ဈာန်
 ရှုချာတာပေါ့။ ဆေးဖိုးဝါးဆိုတာလည်း
 ဆရာတို့သိတဲ့အတိုင်း တော်တော်ခက်
 ပါတယ်။ နောက်တော့ အဖေက အမေကို
 “ဟဲ့ - မယ်နင်း၊ ငါတို့လည်း အသက်ကြီး
 ပါပြီ။ ငါ့သားလေးလည်း ပင်ပန်းလှပါ
 တယ်။ တို့ကတော့ ထင်းတုံးကြီးတွေလို
 သုံးမရတော့ပါဘူး။ သေကြရင် ကောင်း
 မယ်” လို့ ပြောတယ်။ အမေကလည်း
 မျက်ရည်နဲ့ ...
 “ဟုတ်တယ် - ကိုရွှေ။ ကျုပ်တို့က
 သေမထူးနေမထူးတွေပါ။ ကလေးတွေ
 ဝန်တာကြီးပါတယ်” လို့ ပြောတာ ကြား
 ရတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်ထိ
 ခိုက်ပါတယ် ဆရာ။ တော်တော်ခံစားရ
 ပါတယ်။ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ မိဘနဲ့
 ညီမလေးကို လုပ်ကျွေးနေပေမယ့် မိဘ
 တွေ မပြည့်စုံလို့ စိတ်ဆင်းရဲနေကြတာမို့
 ကြားရတာ မျက်ရည်တောင် ကျမိပါ
 တယ်။ ဒါကြောင့် နေ့တိုင်း ဖောင်တော်

ချက်မဘုရားကြီးကိုသွားပြီး သရဏဂုံ
 ဂုဏ်း သက်စေ့စိပ်ပြီး မိဘကို စောင့်
 ရှောက်ကျွေးမွေးနိုင်ပါစေလို့ဆုတောင်း
 ပါတယ်။ သုံးလလောက်ကြာတဲ့အထိ
 တော့ သိသာတဲ့ ဝင်ငွေတိုးတက်မလာ
 ပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ ညနေပိုင်းလောက်
 မှာ ကျွန်တော် ဈေးဘက် သွားရင်းနဲ့
 သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုတွေ့တယ်။
 သူက ရန်ကုန်မှာ နေပါတယ်။ အလည်
 ပြန်လာရင်း တွေ့တာပါ။ သူ့လက်ထဲမှာ
 ပန်းချီ ဆွဲတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်။
 သေတ္တာအပြားကလေးနဲ့စက္ကူလိပ်တွေ
 ပါစကားပြောရင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က
 ထတော့ ကျွန်တော်ပါးစပ်က ရုတ်တရက်
 “သူငယ်ချင်း၊ မင်းလိုပဲ ငါပန်းချီဆွဲကြည့်
 ချင်တယ်” လို့ပြောမိတယ်။ ပြောပြီးတော့
 ကိုယ့်ဘာသာ အံ့ဩသွားပါတယ်။ ဘာ
 လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က တီကောင်
 တစ်ကောင်တောင် ဆွဲတတ်တဲ့သူ
 မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းကလည်း
 အံ့ဩသွားပြီး ...

“ဟကောင် - မင်း ပန်းချီဆွဲတတ်
 တယ်ဆိုတာ ငါ မသိပါလား။ ဝမ်းသာ
 တယ်။ ယူထားကွာ။ ငါ ဒီမှာ တစ်လ
 လောက်နေဦးမှာ” ဆိုပြီး ဆိုင်ထဲက
 ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း

သူ ပန်းချီဆွဲတဲ့သေတ္တာနဲ့စက္ကူလိပ်တွေ
 ကို သိမ်းထားလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့အဲဒီ
 ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပန်းချီဆွဲကြည့်ချင်တဲ့စိတ်
 က ဘယ်လို အရှုံးထဲပြီး ဖြစ်နေတယ်
 ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဒါနဲ့ တစ်လလောက်
 ကြာသွားပါတယ်”

“ခဏခဏ - ကိုသန်းထိုက်အောင်
 ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ။ ငယ်စဉ်က
 ပန်းချီသင်တန်း တက်ဖူးတာ၊ မိဘဦးနှစ်
 ထဲမှ ပန်းချီဝါသနာပါတာ၊ တွေ့ဖူးခြင်း
 နေတာ မရှိဘူးလား”

“တောင်သူမျိုးရိုးဆိုတော့ ဆရာ
 ရယ်။ ဖိုးဝရပ်တောင် မဆွဲတတ်ပါဘူး။
 ပန်းချီပညာဆိုတာ အလွန်ဝေးပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် အရင်က ပန်းချီဆွဲကြည့်
 ချင်တဲ့ စိတ်ကူးမျိုး ပေါ်ခဲ့ဖူးသလား”

“အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။
 ခုလို စိတ်ကူးမျိုးက အရှုံးထတာ ဖြစ်မှာ
 ပေါ့။ ဒါနဲ့ ဆက်ပြောရရင် တစ်ပင်
 လောက်ကြာတော့ ည (၁၀) နာရီ
 လောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ပါတယ်။
 အဖေ၊ အမေနဲ့ ညီမလေးက အိပ်ကုန်ခဲ့
 ပြီ။ ကျွန်တော်က ကားတစ်စီးကိုအင်ဂျင်
 ကိုင်တာ လက်စသတ်ပြီး လုပ်ငန်း
 တော့ ညတော်တော်နက်မှ ပြန်ရောက်
 တာပါ။ ရောက်တော့ အိမ်ကို ရှိတဲ့အထောင့်

နဲ့ ခွင့်ဝင်ပါတယ်။ နောက်ကျရင် ဒီလို
 ညနေကျပါ။ ခြေလက်ဆေးပြီး ထမင်း
 နေ့စားပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခဏထိုင်ပါ
 တယ်။ အဖေ၊ အမေက တစ်ခန်း၊ ညီမ
 လေးက တစ်ခန်းပါ။ ကျွန်တော်ကဘုရား
 ခန်းဘေးက ကွပ်ပျစ်မှာ အိပ်တာပါ။ ဒါနဲ့
 ပန်းချီဆွဲတဲ့ ပစ္စည်းတွေပြင်တော့ ဘာ
 နည်းရွယ်ချက်မှမရှိဘဲ ဆေးထည့်ထား
 တဲ့ ဘူးကလေးကို ဖွင့်ကြည့်မိပါတယ်။
 အထဲမှာ ဆေးဘူးရောင်းစုံ၊ စုတ်တံမျိုးစုံ၊
 ဆေးစပ်တဲ့ ဘုတ်ပြားတွေပါတယ်။ အဲဒီ
 အချိန်မှာ ခေါင်းက မူးနောက်နောက် ဖြစ်
 တာပါတယ်။ ရီဝေဝေဖြစ်လာပြီး မျက်စိ
 အလည်း ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်လာပါတယ်။
 ကျွန်တော်သိတာက ပန်းချီဆွဲတဲ့စက္ကူ
 လိပ်တွေ ဖြန့်တယ်။ ဆေးဘူးတွေ ကိုင်
 အယ်။ စုတ်တံတွေ ကိုင်တယ်ဆိုတာ
 လောက် မှုန်ဝါးဝါးမှတ်မိပြီး အိပ်ပျော်
 သွားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ မနက်
 နိုလင်းတော့ ညီမလေးအော်သံကြားလို့
 ထန်နိုးလာပါတယ်။ ညီမလေးက ကျွန်
 တော် ကွပ်ပျစ်ဘေးမှာရပ်ပြီး ကျွန်တော်
 ခေါင်းရင်းကို ပြူးနေအောင်ကြည့်ပါ
 တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဖြေတော့
 တယ်ထင်လို့ အလန်တကြား ထကြည့်
 ဆိုက်တော့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကိုခေါင်း

ရင်းနံရံမှာ တိပ်နဲ့ ကပ်ထားတာတွေပါ
 တယ်။ အဲဒီပန်းချီကားကတော့ အခု
 ဆရာတို့ တွေနေရတဲ့ ပန်းချီကားပါပဲ။
 ကျွန်တော်ကလည်း ညီမလေးကို ...

“ဟဲ့ - ဒီပန်းချီကားက ဘယ်တ
 ရောက်လာတာလဲ”

လို့မေးတော့ ညီမလေးက ...

“အစ်ကို တစ်ညလုံး ဆွဲနေတာ
 လေ။ တော်လိုက်တာ။ အံ့ဩစရာပဲ။
 အစ်ကို ပန်းချီဆွဲ နေတာ ညီမလေး
 တရားနီးတော့ တွေ့သားပဲ။ စိတ်တူး
 ပျက်မှာစိုးလို့ ပြီးတော့ ဘာတွေစိတ်နှူး
 ပေါက်ပြီး လျှောက်ဆွဲနေသလဲဆိုပြီး
 လာမကြည့်တာ။ ခုတော့ အရမ်းလှ
 တယ်။ ဓာတ်ပုံလို့ ထင်ရတယ်” လို့ပြော
 တယ်။ ဒါနဲ့ ...

“ဟဲ့ - ကောင်မလေး၊ ဘာပြောနေ
 တာလဲ။ ငါမှ ပန်းချီဆွဲတတ်တာ”

လို့ပြောတော့ ညီမလေးက ...

“ဘာမဆွဲတတ်ရမှာလဲ။ အစ်ကို
 ဆွဲနေတာ ညီမလေး မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်
 မြင်နေတာပဲ။ အစ်ကိုလက်မှာ ကြည့်မိ
 လား။ ဆေးတွေပေလို့”

လို့ပြောတော့မှ ကြည့်လိုက်တော့
 ကျွန်တော်လက်မှာ ဆေးစက်တွေပေ
 နေပါတယ်။ ပြီးတော့ စုတ်တံတွေ၊ ညှစ်

ဆေးဘူးတွေလည်းဘေးမှာချထား၊ သုံးထားတာတွေ တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ညီမလေးက သူငယ်ချင်းပန်းချီဆရာနဲ့ ကြိုတ်ပြီးသင်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲပြီး ဘာမှဆက်မဝေဖန်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီဖြစ်ရပ်ကို ဘယ်သူမှ မပြောရဲသလို ကြောက်နေမိတာ အမှန်ထဲ။ မိဘတွေကတော့ ဘာမှနားမလည်လို့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ရန်ကုန်က ပန်းချီဆွဲတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက အိမ်ရောက်လာပါတယ်။ သူ့ပန်းချီပစ္စည်းတွေ ပြန်လာယူတာပါ။ သူက ကျွန်တော့် ပန်းချီကားကို မြင်လည်း မြင်ရော စကားတောင် မပြောနိုင်ပဲ ရုတ်တရက် အရမ်းအံ့ဩသွားပြီး...

“တော်လိုက်တာ - သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆွဲလာတာတောင် ဒါမျိုး မဆွဲနိုင်ဘူး”

ဆိုပြီး ပန်းချီကားကို ပေါင်တွေ ဘာတွေနဲ့ သေချာလုပ်ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့...

“သူငယ်ချင်း - ခုတစ်ပတ် ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပန်းချီပြပွဲရှိတယ်”

လို့ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မယုံပါဘူး။ နားမှ မလည်တာ။ ပြီးတော့ ဝင်ရှေ့အလုပ်က အပျက်မခံနိုင်သလို

ရန်ကုန်သွားဖို့၊ နေဖို့စရိတ်လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းက ဇွတ်ပြောနေတော့...

“ကဲ - သူငယ်ချင်း၊ မင်းကမှ ဒီလောက် ထောက်ခံနေရင် မင်းကို အိမ်လိုက်မယ်။ မင်းသာ အစအဆုံးစီမံဖေပါ။ ငါနားမလည်ဘူး။ ရောင်းရရင်လည်း မင်းကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

လို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ - သူငယ်ချင်းက ပန်းချီကားကို ယူသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငါများရှားသွားပြီလားဆိုပြီး တွေးကြောက်နေမိပါတယ်။

နောက်နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဟောဒီက ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်နဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက အိမ်ကိုရောက်လာပြီး ပန်းချီကားကို ဝယ်မယ့်သူ ရှိတယ်။ စရိတ်ခံမယ်ဆိုပြီး လာခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝင်ရှေ့မှာ ခွင့်တိုင်ပြီး လိုက်လာတာပါ။ အမှန်ကတော့ စရိတ်မကုန်ဘဲ ငွေလေးငါးသောင်းလောက်ရရင် အဖေနဲ့ အမေကို ဒီတစ်ပတ် တရားပတ် ဝင်ဖို့စရိတ်ရမှာပဲဆိုပြီး လိုက်လာတာပါ။ ဒီရောက်တော့ မထင်တာတွေ ဖြစ်လာ

တာပဲ။ အဲဒီအပိုင်းကိုတော့ ဟောဒီ ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်က ပိုပြီး ပြောတာမယ် ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

တို့သန်းထိုက်အောင်လည်း သူ၏ နှလုံးသော ဇာတ်ကြောင်းကို မနားမပြောဆိုပြီး ရေခွေးကြမ်းတစ်စွက် ညီတောက်၍ ယူသောက်လိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်လည်း သူ၏ အလှည့် ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ဇာတ်ကြောင်း ဆက်ပြောလေ၏။

“ထုတ်လမ်းတစ်ပိုင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါမယ် ဆရာကောင်း။ ညီမနဲ့မှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ နုနုတ မစ္စတာနာကာမူရာက သူ့စိုက်ပျိုးရေးမှာ ဖိနည်းစနစ်နဲ့ အထွက်တိုးပေးဖို့အတွက် အကြောင်းနဲ့ သူ တင်ပြတဲ့ စာတမ်းတစ်ခုအတွက် ကျွန်တော့်ဆီ အလည်ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ ပြောပြသည့်နားထောင်တော့ ဒါဟာ ကျွန်တော် နှစ်ပိုင်း အကြံပေးရမဲ့ အပိုင်းမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလာပါတယ်။ သူက ဂျူနီယာအဖွဲ့ အများကြီးပိုင်ဆိုင်ပြီး ဂျူနီယာစက်ရုံ အသောက်ကုန်လုပ်ငန်းနဲ့ ချမ်းသာတဲ့ ဘဝဌာပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မစ္စတာနာကာမူရာကို ဒီဇာတမ်းအပြင် ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာကိစ္စများ ရှိပါသေး

လားလို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ သူက “ဒေါက်တာက စိတ်ပညာနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း နားလည်တော့ တိုင်ပင်ရောက်ဖို့ရှိနေပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မနက်ဖြန် (၀၉:၀၀) နာရီမှာ ပြသမယ့် အိမ်မက်တိမ်ပန်းချီ ဆိုတဲ့ ပန်းချီပြပွဲကို ဝေငွေလိုက်လာခဲ့ပေးပါ” လို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း နောက်တစ်နေ့မှာ သူနဲ့ လိုက်သွားပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ခုကိုသန်းထိုက်အောင် ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး ဟုတ်တယ် - အိမ် - အိမ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာတုန်လှုပ်တဲ့အသံနဲ့ ပြောပါတယ်။ မျက်ရည်တွေလည်း ဝေလာပါတယ်။ သူက ဒါကို ဝယ်ပါမယ်လို့ ပြောတော့ ကိုသန်းထိုက်အောင် သူငယ်ချင်းက (၃) သိန်းလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါကို နာကာမူရာက ဒေါ်လာငါးသောင်းဖေးမယ်လို့ပြောတော့ ဘေးက ကျွန်တော်တို့ တောင် လန့်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူများ နားကြားလွဲသလားဆိုပြီး ဒေါ်လာငါးသောင်း မဟုတ်ကြောင်း မြန်မာငွေကျပ် (၃) သိန်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပါတယ်။ သူက လက်မခံပါဘူး။ ဆွဲတဲ့ပန်းချီဆရာကိုလည်း ခေါ်ပေးပါ။ ဒေါ်လာ ငါးသောင်းပဲ ပေးစမ်းလို့ အခိုင်အမာ ပြောနေတာကြောင့် ကိုသန်းထိုက်အောင်ကို

သွားခေါ်လိုက်ရတာပါ။ သူတို့ဆုံတဲ့အခါ မှာတော့ ဇာတ်ရည်လည်အောင် ပြော ရတော့တာပေါ့။ ဇာတ်က ပိုရှည်သွား တယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ဂျပန်တွေ တခုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးနဲ့အတူ ဝင်လာ တုန်းက ဂျပန်ဆိုတာ ငပုတွေရိုင်းတယ်။ ငါ့ရိုက်၊ နားရိုက်၊ လက်သည်းခွာ၊ ဇော် တားတဲ့ ဇက်ဆစ်တွေလို့ ပြောကြ တယ်။

ခုခေတ်မှာတော့ ဂျပန်က ငပု တေဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ ထက် အရပ်ရှည်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ စစ်ကြီးအတွင်းက စစ်သားအများစုဟာ အစွန်အဖျားကျွန်းတွေကရိုင်းတဲ့သူတွေ တော်တော်များပါလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရိုင်းကြတာပါ။ အဲဒီထဲမှာ ပညာတတ် တွေ၊ ဂျပန်စစ်တက္ကသိုလ်ဆင်းတွေ၊ တိုတိုက မြို့ကြီးသားတွေ၊ လူယဉ်ကျေး တွေလည်း ပါပါတယ်။ သူတို့က အလွန် အားနာယဉ်ကျေးတတ်ပါတယ်။ အဲဒီထဲ တ နာကာမူရာရဲ့အဘိုးဟာ ပန်းချီအနု ပညာမှာ ထိပ်တန်းပညာရှင်တစ် ယောက်ပါ။ သူလည်း မလွှဲသားပဲ စစ်ထဲ ပါလာပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လယ်ဝေးမြို့ တောင်ဘက်ကန်သာရွာမှာတစ်ခွဲထား

ပြီး ဝိုင်းကြီးအဆင့်နဲ့ နေရပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ပြီး သိုထဲ သေးကလမ်းပေါ်မှာတစ်ယောက်တည်း ငှက်ဖျားတက်ပြီးသေမလို့မြောပြီးသထိ လစ်နေပါတယ်။ ဆေးဝါးပြတ်နေပြီး အကြပ်၊ စစ်သည်တွေလည်းမရှိဘဲ တစ် ယောက်တည်း လဲနေတာပါ။ အဲဒီမှာ ကိုသန်းထိုက်အောင်တို့အဘိုးက တွေ့ ပြီး အိမ်ကို ထမ်းခေါ်လာပါတယ်။ ငြီး တော့ ရွာထဲက ဝိုးချစ်ထွေးဆိုတဲ့ မြန်မာ ဆေးဆရာကြီးကိုခေါ်ပြီး ဆေးကုထေ တော့တာပဲ။ စစ်အတွင်းဆိုတော့ ရရာ ကြက်ဟင်းခါးရွက်၊ သင်္ဘောရွက်ဆိုတာ တွေနဲ့ကုရင်း သုံးရက်လောက်နေတော့ ကောင်းသွားပါတယ်။

စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း ထင် ရောက်လာတော့ ဆေးဝါးလဲလည်း ရလာ တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေက ဂျပန်ကို ဇက်ဆစ်လို့ ပြောတာက သင် သပ်၊ သနားတတ်တာ သပ်သပ် မဟုတ် လား။ အဲဒီမှာ နာကာမူရာတို့ အဘိုးက သူ့မှာတော့ ဘာမှအစိုးတန်ပစ္စည်း ဖန် လို့အားနာပါကြောင်း အသက်ကယ်ထေ တဲ့ ကျေးဇူးကို တစ်ချိန်မှာ ပြန်ဆစ်ချင် ပါကြောင်း စကားပြန်နဲ့ ပြောပါတယ်။

သန်းထိုက်အောင်တို့ အဘိုးကလည်း “လေ့ပါကြောင်း သူတို့ မြန်မာတွေကို နှိပ်စက်ရင် ကျေနပ်ပါကြောင်း” ပြော ချီးတရွက်တစ်ရွက်မှာ ဂျပန်လို့ မြန်မာ တို့ နှိပ်စက်ရ ဖိတ်ဆွေလိုဆက်ဆံပါ” ဆိုပြီး ရေးပေးပါတယ်။

အဲဒီစာရွက် ကပ်ထားရင် ဘယ် ဘုန်းမှ အိမ်ထဲ မဝင်ရဲဘူးလို့ ပြောပါ တယ်။ နောက်တော့ ဒီကိစ္စတွေက မေ့ ဆျောက်သွားပါတယ်။ နာကာမူရာတို့ အဘိုးလည်း စစ်ပြီးတော့ တိုကျိုပြန် ဆရာတံသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်လူမျိုး ဆွေဟာ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့သူတွေပါ။ သူ့အနေနဲ့ ကိုသန်းထိုက်အောင်တို့ အဘိုးကို ဘာမှပြန်ပြီးမတုံ့ပြန်ရတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံရပါတယ်။ နောက် ဆော့ သူ ဆုံးသွားပါတယ်။ နာကာမူရာ တို့ အဖေလက်ထက်မှာလည်း အဘိုးရဲ့ ဘဝန်ကို အကြောင်းအားလျော်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့သား ဖြစ်တဲ့ နာကာမူရာကိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံ မှာ ကျေးဇူးကြွေးရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ် ဆင်းအတို အမြဲပြောပါတယ်။

“စကားမြတ်ပြောပါရစေ - ဒေါက် တာ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို နာကာမူရာ က ပြောတာလား”

“ပြောတာတော့ နာကာမူရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ - သူ့အဘိုးရဲ့ ဒိုင်ယာရီမှာလည်း အသေးစိတ် ရေးထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ရှင်းပါပြီ ဒေါက်တာ”

“ဆက်ပြောရရင် သူ့အဖေတော့ နာကာမူရာကော။ သူ့အဘိုးက မြန်မာ နိုင်ငံသွားပြီး အကြွေးဆပ်ဖို့ အမြဲ အိပ် မက် မက်တတ်တယ်။ တစ်နေ့မှတော့ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး တစ် ပြိုင်နက် အိပ်မက် မက်တယ်။ အိပ်မက် ထဲမှာ နာကာမူရာရဲ့အဘိုးက “ငါတော့ နေ့ရှင်ရဲ့သားနဲ့မြေးမိသားစုတွေ ဒုက္ခရောက် နေပြီ။ သူတို့ဆီမှာ ငါ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီ ကား ရှိတယ်။ တစ်ပတ်အတွင်း အိပ်မက် တိမ်ပန်းချီဆိုတဲ့ ပန်းချီပြပွဲမှာ ဒေါ်လာ ငါးသောင်း ပေးဝယ်လိုက်ပါ”

လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ နှစ်ယောက် လုံးတစ်ပြိုင်နက် မက်တဲ့ အိပ်မက်ဖြစ်နေ တော့ မစ္စတာ နာကာမူရာလည်း ပြေးလာ ခဲ့တာပေါ့။ ပန်းချီကားက မစ္စတာ နာကာ မူရာ ငယ်စဉ်ကနေတဲ့ လယ်တောအိမ် ကလေးမှာ သူတို့မိသားစုလမ်းလျှောက် ထွက်လာတဲ့ပုံလို့ ပြောတယ်။ ပိုပြီး ထူး ခြားတာက အဲဒီပန်းချီကားနဲ့ တစ်ပုံစံ တည်း ဓာတ်ပုံက သူတို့မိသားစုဘယ်မှာ ရှိတယ်။ နောက်ပြီး ပန်းချီကားရဲ့အောက်

ဘက်ထောင့်မှာ သူတို့အဘိုးရဲ့လက်
မှတ်ကို ဂျပန်လို ထိုးထားတယ်လို့ ပြော
တယ်”

“ဟင် - ဒါဆိုရင် ကိုသန်းထွန်း
အောင်ကို နာကာမူရာတို့အဘိုးက ဝင်
ဖူးပြီး ဆွဲလိုက်တာလို့ ယူဆရမလို ဖြစ်
နေတယ်ပေါ့”

“အင်း - ဒါတွေကတော့ သိရခက်
တဲ့စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအချက်အလက်တွေ
ပေါ့ ဆရာကောင်းရယ်၊ ကျွန်တို့ အပိုင်း
တွေတော့ ထပ်ပြီးအသေးစိတ်ပြောဖို့
လိုတော့မယ် မထင်ပါဘူး၊ စိတ်ဆိုတာ
ဆန်းကြယ်တယ်”

“အင်း - ထူးခြားဆန်းကြယ်အံ့ဖွယ်
ပါပဲ - ဒေါက်တာရယ်၊ တယ်လီပသီဆို
တာက အဝေးကနေပြီး စိတ်နဲ့ ဆက်
သွယ်နိုင်တာမျိုးတော့ ကြားဖူးပါတယ်၊
ခုလို အဖြစ်မျိုးတော့ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူး
တယ်”

“ဒါမျိုးကတော့ တမလွန်က တယ်
လီပသီနဲ့ ပန်းချီဆွဲပေးခဲ့တဲ့ တယ်လီ

ပန်းချီလို့များ ပြောရမလား မသိပါဘူး၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုသန်းထိုက်အောင်တို့
အဘိုး ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကို သား၊
မြေးအထိ ခံစားရပြီး အဆင်ပြေတယ်
ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပါပဲ၊ ကိုသန်း
ထွန်းအောင်လည်း မိဘကိုလုပ်ကျွေးတဲ့
ကောင်းမှုနဲ့ ရတနာသုံးပါး နေ့စဉ် ပူဇော်
တဲ့ အကျိုးလို့ မှတ်ရမှာပေါ့ ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော
ကိုသန်းထွန်းအောင်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ - ခင်ဗျာ၊ ရလာတဲ့ ငွေ
ကြေးကို မိဘတွေအတွက် အလှူဒါန၊
ကောင်းမှုလုပ်ပါမယ်၊ မိဘတွေကုသိုလ်
ရေးမှာ သုံးပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်
ဝပ်ရှော့ကလေးဖွင့်ပြီး ကားလေးတစ်စီး
ကို ဟိုတယ်ဖွဲ့မှာလပေးနဲ့ သွင်းလိုက်ရင်
မိဘတွေနဲ့ ညီမလေးတို့ဘဝမှာ မပူမပင်
နေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် ခင်ဗျ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်
လည်း ကိုသန်းထွန်းအောင်၏ စိတ်
စေတနာကို ကောင်းစွာ သာဓုခေါ်လိုက်
ပါတော့သည်။

ကောင်းသုခ

နိဂုံး
<လယ်တော်>
ဝိပဿနာ

ညီလေးငယ် (လယ်တော်)

စံပယ်ချစ်သူ

တိတ်ဆိတ်သောပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော် လက်တော့တစ်လုံးနှင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စိတ်နှစ်ပြီး ရေးနေမိတယ်။ ဝတ်လဲတော့ အခုလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ဝပ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ဝတ္ထုမရေးဖူးပါဘူး။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လောင်ကျွမ်းခြောင်းလှတဲ့ ကျွန်တော့် ခန်းလေးမှာသာ ရေးဖြစ်ခဲ့တာ။ ဘာပိုလို့နှင့် ကျွန်တော် ဝတ္ထုလေးတွေ ဂလည်း ရာကျော်ခဲ့ပါပြီ။

အခုတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အလည်ခေါ်မှုနှင့် နှစ်ပြည်နယ်တောင်ပိုင်းက လောပိန္နဲနယ် ကရိုတို့ တောင်ပေါ်ရွာလေးတစ်ရွာကို ရောက်ရှိလို့ နေပါတယ်။ ကလေးမြို့ရဲ့

အေးချမ်းလှနေတဲ့ ရာသီဥတုကို ခံစားရင်း ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးနေလိုက်တာ အချိန်တွေ ကုန်လို့ ကုန်မှန်းတောင် မသိခဲ့ပါဘူး။

ဒီရွာကို ရောက်တဲ့ကာလ သုံးရက်အတွင်း ဒီဝတ္ထုလေးကို ကျွန်တော် စရေးခြင်းပါ။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ အိမ်နှင့် အနည်းငယ်ဝေးသည့် ရွာဦးစေတီရဲ့ မုခ်ဦးရှေ့က ဇရပ်လေးမှာ ကျွန်တော် လာရေးနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဇရပ်လေးက ရံတန်းလျား အပြည့်အစုံနှင့် မိုးစာရေးဖို့အတွက်တော့ အဆင်သင့်ပါပဲ။

တိတ်ဆိတ်သောပတ်ဝန်းကျင်မှာ စေတီထက်က ဆည်းလည်းသံလေးကိုသာ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကြားနေရ

တော့ ခံစားမှုရသက အကောင်းဆုံး အဆင့်ကို တောင် ရောက်ရှိလို့ နေပါတယ်။ ရွာဦးစေတီလေးက တောင်ပေါ်လေးမှာဆိုတော့ ကျွန်တော် စာရေးနေတဲ့ နေရာကနေ ရှမ်းရွာစုများကို အသာစီးက မြင်တွေ့နေရတယ်။ တောင်ပေါ်ရွာစုအိမ်လေးများမှ မီးရောင်စုံတို့က မိုးရုန်းကြားကောင်လေးများ ပျံနေသလား ထင်ရအောင် လှပလို့ပါ။

တောသဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို သဘောကျသည့် ကျွန်တော် ဒီရွာလေးမှာ အပျော်ကြီး ပျော်နေမိပါတယ်။

စာရေးရင်း ဇက်ကြောတက်သလို ငြိမ်လာတာကြောင့် သူငယ်ချင်း ဖျော်ဖေးလိုက်တဲ့ ဓာတ်ဘူးလေးထဲက ကော်ဒီပူလေးကို တစ်စုံသောက်လိုက်တယ်။ အပြင်မှာ အတော်လေး အေးနေတော့ တော်စိတစ်စုံရဲ့ အာနိသင်က ရင်ကို နွေးထွေးသွားလေရဲ့။ အလိုက်သိလွန်းသည့် သူငယ်ချင်းက စာရေးမည့်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ ကျွန်တော် စာရေးမယ့်နေရာကို မလိုက်ခဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီဖျော်ပေးလိုက်တယ်။

ရွာဦးစေတီနှင့် သူငယ်ချင်းအိမ်က အတော်ဝေးဝေးပါပဲ။ သူငယ်ချင်းမသွား

ခိုင်းမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ စာရေးမယ်ဆိုတာကို အသိမပေးခဲ့ဘူး။ ဒီနေရာလေးက သူငယ်ချင်းအိမ်နှင့် ဝေးဆို ရွာနှင့်လည်း အတော်ဝေးတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းပြန်တတ်ပါတယ်။ နဂိုကတည်းက အမှောင်ကို ကြောက်တတ်သူလည်း မဟုတ်တော့။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော်နှင့် မရင်းနှီးပေမဲ့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သွားလာရပါတယ်။

ကိုယ်ရောက်နေတဲ့ နေရာကို ကိုယ့်နေရာလို သဘောထားတတ်တဲ့ ကျွန်တော့် အဖို့ ဘာမှ အခက်အခဲမရှိတာ အမှန်ပါ။

ကျွန်တော် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလှတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး အညောင်းဆန်လိုက်ပြီး မပြီးသေးတဲ့ ဝတ္ထုကို ဆက်လက်ရေးလိုက်မိတယ်။

ကျွန်တော် ဒီနေရာကို ရောက်တာ အတော်ကြာနေပြီဆိုတာ သိပါတယ်။ လက်တော့ ကွန်ပျူတာက နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည (၁၁) နာရီတောင် ထိုးထိတော့မယ်။ ဒီအချိန်က ကျွန်တော့်အဖို့ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ည လူခြေတိတ်ချိန် စာရေးရတာကို သဘောကျတဲ့

ခေါင်းပေါ်မှာ
စံပယ်ပန်းတွေဝေလို့
စံပယ်ပန်းရနံ့က
သူ့ဆီက
လာတယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော်
သိလိုက်ပါတယ်။
ကျွန်တော်
သူ့မျက်နှာလေးကို
ကြည့်လိုက်တော့
သူ ပြုံးပြတယ်။
အသက်ငယ်သေးပြီး
တော်တော်လေးချောတဲ့
ကောင်လေးတစ်ယောက်
ဆိုတာ ကျွန်တော်
သိလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ည (၁၁)နာရီဆိုတဲ့ အချိန်က အချိန်
ကောင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ကျွန်တော် ဝတ္ထုကို စိတ်ဝင်တစား ရေးနေရင်း
ခဏအကြာမှာတော့အေးမြလတ်ဆတ်သောလေပြေ
လေးနှင့်အတူ မွှေးပျံ့သည့်စံပယ်ပန်းရနံ့လေးတနစ်လို
ဖွယ်ကောင်းစွာ လွင့်ပျံ့လို့လာခဲ့တယ်။ စံပယ်ရနံ့လေး
ကိုရှိုက်လိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်အလိုလိုနေရင်းလည်
ဆန့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်မိတယ်။

တိတ်ဆိတ်သောပတ်ဝန်းကျင်က ပကတိဆိတ်
ငြိမ်လို့ပါ။ စံပယ်ပန်းရနံ့လေးကတော့ လေပြေလေး
နှင့်အတူ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်လုံးလုံး လွင့်ပျံ့လို့ပါပဲ။

“မွှေးလိုက်တာ...”
ကျွန်တော်နှုတ်က အလိုလိုထွက်သွားခဲ့မိတယ်။
နဂိုကတည်းက စံပယ်ပန်းရနံ့ကို နှစ်သက်တဲ့ ကျွန်
တော်ပန်းရနံ့လေးရတော့ ရှေးလက်စဝတ္ထုဆီတောင်

စိတ်ရောက်တော့ပါဘူး။ ပန်းရနံ့ကို
အမှူးအမော်ပြေတဲ့ ရှုမဝဆေးသဖွယ်
အားပါးတရရှုရှိုက်လိုက်မိသေးလေရဲ့။

ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့
ကြည့်နေစဉ် စေတီလမ်းလေးအတိုင်း
ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာနေတဲ့
ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ပုံရိပ်လေးကို တွေ့လိုက်
မိတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ စိုက်
ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်က
ကြယ်ရောင်သာရှိတဲ့ အလင်းရောင်
အောက်မှာ မှုန်ဝါးဝါးလေးပဲ မြင်ရပါ
တယ်။

လူလား။ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရွှေနေ
သည်လား။ မသဲကွဲပါဘူး။ စေတီသွား
လမ်းလေးနှင့်ကျွန်တော်စာရေးနေသော
နေရာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထား
ခြစ်ပြီး ညီညာပြန်ပြုံးနေသော စေတီ
လမ်းလေးကို အဝေးထိ ကျွန်တော် မြင်
တွေ့နေရပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနီးလာ
မှ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ကျွန်တော်
သိလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် အနီးကိုရောက်လာမှ
ထိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း
ကျွန်တော် အရှင်း သိခဲ့ရပါတော့တယ်။
ညအချိန်မတော်ကြီး မိန်းကလေးတစ်
ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်လို့

ကျွန်တော် တွေးမိလိုက်သေးလေရဲ့။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသ မဟုတ်
တော့ သူတို့ရဲ့ခေလေ့ကို ကျွန်တော် မသိ
နိုင်ပါဘူး။

ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ဆီ ဦး
တည်လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော်စာရေး
နေတဲ့ စားပွဲရဲ့ရှေ့တန်းလျားလေးမှာ
လာထိုင်နေလေရဲ့။ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါ
ဘူး။ ဒီရံနေရာလေးက ဖြစ်ပဲ။ လူတိုင်း
နားနေနိုင်တဲ့ နေရာပဲလေ။ ကျွန်တော်
မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်နှင့်အတူ လက်
တော့ကထွက်နေတဲ့အလင်းရောင်တွေ
နှင့် ပေါင်းစပ်ပြီး ကောင်မလေးကို
သေချာကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဖြူရောင်
ဖောင့်လေးကို ဒူးခေါင်းအောက် အရှည်
လေး ဝတ်ထားတယ်။

ခေါင်းပေါ်မှာ စံပယ်ပန်းတွေဝေလို့
စံပယ်ပန်းရနံ့ကို သူ့ဆီက လာတယ်ဆို
တာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်
တော် သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်
တော့ သူ ပြုံးပြတယ်။ အသက်ငယ်သေး
ပြီး တော်တော်လေးချောတဲ့ ကောင်မ
လေးတစ်ယောက် ဆိုတာ ကျွန်တော်
သိလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြ
လိုက်တော့ သူ့က ...

“ဒီအချိန်ကြီး တစ်ယောက်တည်း
ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ - အစ်ကို”

“ဪ - ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးနေ
တာပါ”

“အစ်ကိုက စာရေးဆရာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် - ညီမလေး၊ အစ်ကို
က ဒီရွာက မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်က။ ဒီရွာ
က သူငယ်ချင်း ဖွဲ့နောင်ဆီ အလည်လာ
တာ”

“ဪ - အစ်ကိုက ကိုဖွဲ့နောင်
သူငယ်ချင်းကိုး”

“ဖွဲ့နောင်ကို ညီမလေး သိလား”

“သိတာပေါ့ - အစ်ကိုရယ်။ ကိုဖွဲ့
နောင်က ညီမလေး ချစ်သူရဲ့အစ်ကိုလေ။
ညီမလေး ချစ်သူက ဖွဲ့မောင်၊ အခု သူနှင့်
ဘုရားတိုလာတာ”

“ဟင်”

“တောင်မလေး စကားကြားတော့
ကျွန်တော် ဟင်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့တယ်။
နောင်လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်
က ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော့်ဆီ အလည်
လာစဉ်က သူ့ညီလေးဆုံးပြီလို့ ပြောပြ
ဖူးတယ်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ
မို့ သူ့ညီလေးဆုံးသွားတော့ သူ့ အရမ်း
စိတ်ထိခိုက်ကြောင်း၊ သူ့ညီလေးကို
သူ အရမ်းချစ်ကြောင်း ပြောပြဖူးတယ်။

ပြီးတော့ သူ့ညီလေး ဆုံးတာက
အပမိုလို့၊ ဥစ္စာစောင့်တွေ အသက်နုတ်
သွားတာလို့ ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း သူ့ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေလို့
ဘာမှဆက်မမေးဘဲ အဲဒီစိတ်ကို ပြေ
ပျောက်အောင် နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့တယ်။
ခုချိန်ထိလည်း သူ့ညီလေးအကြောင်း
ကို ကျွန်တော် ထပ်မမေးမိခဲ့ဘူး။

အခု ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်း ဖွဲ့နောင်ရဲ့ ညီ ဖွဲ့မောင်နှင့်
အတူ ဘုရားလာတာဆိုတော့ ကျွန်
တော် အရမ်းအံ့ဩပြီး ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွား
ရတာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ကောင်
မလေးက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ - အစ်ကို”

“တစ်ခုခု မှားနေပြီထင်တယ် ညီ
မလေး။ ဖွဲ့မောင်ဆုံးတာ သုံးနှစ်တောင်
ပြည့်တော့မယ်”

“ခိစိ”

ကျွန်မတော့် စကားကြားတော့
ကောင်မလေးက တခပ်ခပ်နှင့် ရယ်
တယ်။ ပြီးတော့မှ ...

“မဟုတ်တာ - အစ်ကိုရယ်။ ညီမ
လေး ချစ်သူက မသေပါဘူး။ သူ့အစ်ကို
နှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး ညီမလေးအိမ်မှာ လာနေ
နေတာလေ။ အခု သူ့ညီမလေးနှင့်အတူ

တူရှိပါတယ်။ ခု သူ ဘုရားမှာ စံပယ်ပန်း
တပ်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ ညီမလေးက ဒီ
ဘက်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာ
တာ။ အစ်ကိုကိုကိုဖွဲ့နောင်က စိတ်ဆိုးပြီး
သူ့ညီလေးသေပြီလို့ ပြောလိုက်တာဖြစ်
မယ်။

ကဲ - ခု လောက်ဆို ကိုဖွဲ့မောင်
လည်း ဘုရားရှိခိုးလို့ ပြီးရောပေါ့။ ညီ
မလေး သွားတော့မယ်အစ်ကို။ ဪ -
ညီမလေးတို့အိမ်က စေတီရဲ့ဟိုဘက်မှာ
နောက်နေ့လာလည်ပေါ့နော် - အစ်ကို။
ညီမလေး သွားပြီ”

ကောင်မလေးက ပြောပြောဆိုဆို
ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ လေ
ဆန်ကို ထွက်သွားသောကြောင့် သူမရဲ့
စံပယ်ပန်းရန်က ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ မွှေးပျံ့လို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဖွဲ့နောင် သူ့ညီဆုံးသည်ကိုတော့
လေမိလောက်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါ
တယ်။ စောစောက ကောင်မလေး ပြော
သည်ကလည်း အတည်ပေါက်ကြီးဆို
တော့ ကျွန်တော် ဘာကိုယုံကြည်ရမယ်
မှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို ဖွဲ့နောင်
တော့ သိမှာပဲ။ မနက်ဖြန်မှာ ဖွဲ့နောင်ကို
မေးတော့မယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးပြီး
ဆက်မတွေးတော့ဘဲ ကွန်ပျူတာလေး

ကို ပိတ်လို့ ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်ခဲ့
လိုက်ပါတော့တယ်။

“ဘာ - မနေညက - မင်း ဖွဲ့မောင်ရဲ့
ချစ်သူကောင်မလေးနှင့် တွေ့ခဲ့တယ်
ဟုတ်လား သူငယ်ချင်း။ ဒါ - ဒါဆို - မင်း
မနေညက စာသွားရေးတာ ရွာဦးစေတီ
ဆီကိုလား”

“အင်း - ဟုတ်တယ်လေ။ စေတီ
အဝင်မုခ်ဦးက ဖြစ်လေးဆီမှာ သွားနေ
တာ”

“မသေကောင်း မပျောက်တောင်း
သူငယ်ချင်းရယ်။ တော်သေးတာပေါ့
ဘာမှမဖြစ်လို့၊ နောက်နေ့မသွားပါနဲ့
သူငယ်ချင်း။ အဲဒီစေတီဆီတို့ ညအခါ
ဘယ်တော့မှ မသွားတာကောင်းတယ်”

အဲဒီစေတီက ဥစ္စာစောင့်တွေ မို့
တယ်။ ပြောရရင်တော့ ဘုရားကျွန်
ကျောင်းကျွန်တွေပေါ့ သူငယ်ချင်းဗျား၊
ရွာက လူတွေ အဲဒီစေတီဆီကို နေခင်း
အခါပဲ သွားရကြတယ်။ ညနေ (၆) နာရီ
ကျော်တာနဲ့ ဘယ်သူမှ မသွားကြတော့
ဘူး။ အဲဒီကျောင်းက လူသူမသွားဝေခဲ့
ပန်းပင်တွေ၊ သစ်ပင်တွေက စိမ်းပိုနေ
တာပဲ။ အဲဒီကျောင်းက နင်းဆီပင်တွေ

ဝယ်ပင်တွေဆို (၁၂)ရာသီ ပွင့်နေတာ။

ကျောင်းတလင်းနှင့် စေတီပတ်ပည်မှာလည်းအမြဲတမ်းသစ်ရွက်ကြွေကပ်ရွက်တောင်မရှိအောင် ပြောင်ရှင်းနေတာ။ အဲဒီစေတီဝန်းထဲမှာဝါးကျောင်းသစ်လေးတစ်ကျောင်း ရှိတယ်။ အဲဒီကျောင်းထဲမှာဆိုလည်းကြမ်းပြင်တွေက ကြမ်းတိုက်ထားသလိုပြောင်လက်သန့်ရှင်းနေတာပဲ။

သေချာတာတော့ အဲဒီကျောင်းကို ဘယ်သူမှ သန့်ရှင်းရေးမလုပ်ကြဘူး။ ဒီဝေ့ - အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေဖို့လို့ သန့်ပြန်နေကြတယ်။ ဘုရားပန်းတွေကလည်း ဘယ်သူမှ လှဲစရာမလိုဘူး။ သူ့အလိုလို ပန်းတွေက ဘယ်သူ့လာလှဲမှန်းကို မသိအောင် အမြဲတမ်း ဦးစွတ်လန်းဆန်းနေကြတယ်။

ဥစ္စာစောင့်တွေဘုရားကိုစောင့်နေကြတယ်။ ဘုရားကျောင်းကန်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးပါ။ အဲဒီစေတီလေးကလည်း ငါတို့အဘိုး၊ အဘွားတွေလက်ထက်ကတည်းက ခုလိုရှိနေတာပဲ။

တချို့အဘိုး၊ အဘွားတွေပြောတာတော့ ရှေးခေတ်က ရှမ်းစော်ဘွားတွေ

တည်ခဲ့ကြတယ်လို့ပြောကြတယ်။ အဲဒီစော်ဘွားတွေက သူတို့ရဲ့ကျောင်း၊ ကန်၊ စေတီလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သူတို့အစေပါးတွေကို ဘုရားကျွန်းအဖြစ်လှူခဲ့ကြတယ်တဲ့။ ရှေးခေတ်စော်ဘွားတွေက အာဏာရှိပြီး အစေအပါးတွေအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်တော့ အရရှိနိုင်ထိ သေဆုံးတာတောင် မကျွတ်လွတ်ကြဘဲ အမိန့်တော်အတိုင်း စေတီ၊ ကျောင်းကန်ကို စောင့်ရှောက်ပြီး နေ၊ နေကြတယ်”

“ဟုတ်လား - ထူးဆန်းလိုက်တာ။ သူငယ်ချင်းရာ။ အဲဒီစေတီလေးမှာ မနေညက ငါ စာသွားရေးတာ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းပြီး အရမ်းနေလို့ကောင်းတာ။ လေတွေ တဖြူးဖြူးတိုက်ပြီး နေလို့ကောင်းတယ်။

ဒါနဲ့ - နေပါဦး။ ဒီစေတီကြီးကို ဘာလို့လူတွေအသွားအလာမလုပ်ကြတော့တာလဲ။ နောက်ပြီး မင်းညီလေးဆုံးတာနှင့် စောစောက ကောင်မလေးနှင့်ရော ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ။ သူငယ်ချင်း၊ လင်းပါဦးကွ”

“ငါပြောပြပါမယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ တကယ်တော့ ငါ ဒီအကြောင်းတွေကို တွေးမိရင်း တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ငါ့ညီလေးကို သတိရလွန်းလို့ မပြောချင်ပါ

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုလည်း သိစေချင်တယ်။ ပြီးတော့ မင်းလည်း စာရေးဆရာဆိုတော့ သိစေချင်လို့ ငါ ပြောပြပါမယ်။ အဖြစ်က ဒီလိုပါ သူငယ်ချင်းရာ” လို့အစချီပြီး ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု မျက်နှာလေးနှင့် ကျွန်တော်ကို ပြောပြပါတော့တယ်။

ဖွဲ့မောင်ရဲ့ ချစ်သူကောင်မလေးရဲ့ နာမည်က နှင်းဖြူ။ အသက် (၁၇) နှစ်အရွယ်၊ ပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်ကတည်းက ရွာရဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင်ကိုင်လေး ဖြစ်ခဲ့သူလေးပါ။ ရွာမှာ အချောအလှတွေ အရမ်းပေါပေမယ့် ဘယ်သူမှ နှင်းဖြူရဲ့အလှကို မမိပါဘူး။ အသားလေးတွေဝင်းအိပြီး ဝီဒီယိုထဲက မင်းသမီးတွေလောက်တော့ နှင်းဖြူရဲ့အလှက သနားတယ် ဆိုရမယ်။

နှင်းဖြူက မုဆိုးမ ဒေါ်မွှေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ။ ရုပ်ကလေး လှသလောက် ဆင်းရဲလွန်းတော့ အများတကာလို မဝတ်စားရရှာဘူး။ အများက ပေးတဲ့ အဝတ်အစားအကျတွေနှင့်သာ နှင်းဖြူဘဝ လှပခဲ့ရတာပါ။ ကိုင်းထဲ၊ ယာထဲ၊ နေပူထဲမှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရပေ

မဲ့ နှင်းဖြူရဲ့ အသားအရေတွေက ဝင်းအိချောမွေ့နေတာပါပဲ။

ချောမောလှပပြီး ကွမ်းတောင်ကိုင်ပန်းတောင်ကိုင်လေးမို့ ရွာက တာလသားတွေကြားမှာ နှင်းဖြူက ရေပန်းအစားဆုံး ဖြစ်နေခဲ့တာ အဆန်းတော့ မတုတ်ပါဘူး။ ဒီကာလသားတွေထဲမှာ ဖွဲ့မောင်ရဲ့ ညီလေးဖြစ်တဲ့ ဖွဲ့မောင်ကလည်း အဝါအဝင်ပါပဲ။ နှင်းဖြူက ကာလသားတွေအားလုံးရဲ့ ချစ်ခွင့်ပန်မှုကို ရရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဖွဲ့မောင်ကိုပဲ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။

နှင်းဖြူ ရွေးချယ်မှုက မှန်တန်ဖိုတယ်။ ဖွဲ့မောင်က သူနှင့် ရွယ်ထူဖြစ်သလို သူ့လိုပဲ ဖြူဖြူချောချောလေးအပြင် မြို့ပေါ်မှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ ခေတ်ပညာတတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေးပါ။ သူ့စဉ်နှစ်ဦး တွဲလိုက်ရင် ခြင်္သေ့ငေးရလောက်အောင် လိုက်ဖက်လှတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲလေးပါပဲ။

ဖွဲ့မောင်ကလည်း ညီဖြစ်သူတို့နှင့် ဖြူနှင့် သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး။ နှင်းဖြူက မုဆိုးမသမီးမို့ ဆင်းရဲတာကလွဲရင် ကျန်တာတွေ အကုန်လုံး ပြည့်စုံသူပဲလေ။ သိတတ်လိမ္မာပြီး ဘာသာတရား

ကိုးရှိုင်းတဲ့ နှင်းဖြူလှိုင်းကောင်မလေးကို
ပူတာကာကသဘောကျကြတာအဆန်း
တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

နှင်းဖြူကစံပယ်ပန်းလေးကိုအရမ်း
ကြိုက်တတ်တယ်။ သူ့ခေါင်းမှာ အမြဲ
ဆမ်း စံပယ်ပန်းလေး ပန်ထားတတ်
တယ်။ နှင်းဖြူလာပြီဆိုတာနှင့်စံပယ်ပန်း
လေးကလူထက်အရင်ရောက်ရောက်
လာတတ်တယ်။ စံပယ်တွေကိုအမြဲတမ်း
ခေါင်းမှာဖွေးနေအောင်ပန်တတ်တဲ့ပန်း
ကြိုက်တဲ့ နှင်းဖြူလေးဟာ မိန်းမသား
ပီသလွန်းပါတယ်။

စံပယ်ပန်းလေးကို နှစ်သက်လွန်း
တဲ့နှင်းဖြူစံပယ်ပန်းလေးတွေရှိရာ ရွာဦး
တစ်ဝေးကိုနေစဉ်ပန်းခူးဖို့ရောက်
ဖြစ်တတ်တယ်။ ဥစ္စာစောင့်တွေပေါ်တဲ့
ဒီနေရာလေးကိုဘယ်သူမှမသွားရဲပေမဲ့
နှင်းဖြူကတော့ ပန်းခူးရင်း ဘုရားကိုပန်း
တပ်ရင်း အမြဲတမ်းသွားတယ်။

“သမီးရယ် - အဲဒီစေတီဆီ ခဏ
ခဏသွားပါနဲ့လားကွယ်။ အဲဒီစေတီက
ဥစ္စာစောင့်တွေအကြောင်းလည်း သမီး
သိသားနဲ့ သူတို့ဆီလာရင် မလိုသူတွေ
ဆို အမျိုးမျိုးခြောက်လှနဲ့နေကြတာ
သမီး သိရဲ့သားနဲ့။ မတော်လို့ သမီးကို
အဲလိုလုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မသွား

ပါနဲ့ သမီးရယ်”
သမီး စံပယ်ပန်းကြိုက်တာ မေမေ
သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့အိမ်က
စံပယ်တွေ ပွင့်မှပန်ပေါ့ သမီးရယ်”

“ဪ - မေမေကလည်း သမီးက
စေတီမှာ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ ဘုရားဆီကခွင့်
တောင်းပြီးမှ ရူးတာပါ။ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့
မေမေ၊ သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။”

အမေကတားပေးမယ့်နှင်းဖြူစေတီ
လေးဆီပန်းခူးသွားတာတစ်နေ့မှမပျက်
ပါဘူး။ နှင်းဖြူစေတီလေးဆီ သွားတိုင်း
ဖွဲ့မောင်ကလည်း အမြဲတမ်းလိုက်သွား
လေ့ရှိတယ်။ ချစ်သူသဘာဝစေတီလေး
မှာ ဆုပန်ပြီး အတူချိန်းတွေ့ကြရင်း
ညနေမှောင်စပျိုးမှ အိမ်ပြန်လေ့ ရှိကြ
တယ်။

တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့ ...
အဲဒီနေ့က နှင်းဖြူထုံးစံအတိုင်း
ညနေ (၅)နာရီလောက်မှာ စံပယ်ပန်းခူး
ဖို့ရွာဦးစေတီလေးဆီထွက်လာခဲ့တယ်။
အဲဒီနေ့က နှင်းဖြူထူးထူးခြားခြားချစ်သူ
ဖွဲ့မောင် မြို့ပေါ်မှ လက်ဆောင်ဝယ်လာ
ပေးတဲ့အဖြူရောင်ဖိနပ်လေးကိုထုတ်
ဝတ်ခဲ့တယ်။ အမြဲတမ်း တသသနှင့်

ခေတ်ရက်ပဲ သိမ်းထားခဲ့ပေမယ့် အဲဒီနေ့
မှထုတ်ဝတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

တောခေလှ ထာဘီဇိုင်ကြမ်းအင်္ကျီ
နှင့်သာကြီးပြင်းလာတဲ့ နှင်းဖြူအဖို့ဒီလို
ဝတ်လိုက်တော့ နတ်သမီးလေးတစ်ပါး
လိုလှပလို့ပါပဲ။ အဲဒီနေ့ညနေ ဘုရားမှာ
တွေ့ဖို့ချစ်သူဖွဲ့မောင်ကလည်း အိမ်ဘေး
က မိချောနှင့် စာပေးပြီး နှင်းဖြူကို ချိန်း
ထားပြီးသားပါ။ နှင်းဖြူအိမ်ကထွက်လာ
တော့ ရွာကလူတွေ နှင်းဖြူကို လှလွန်း
လို့ချီးမွမ်းကြတာ တွေ့တဲ့သူတိုင်းပါပဲ။

နှင်းဖြူ ဘုရားကိုရောက်တော့ သူ့
ချစ်သူဖွဲ့မောင်ရောက်မလာသေးပါဘူး။
နှင်းဖြူ ထုံးစံအတိုင်း စံပယ်ပန်းတွေကို
ဆစ်ပွင့်ခြင်းခူးပြီး ဘုရားကို ကပ်တယ်။
အဲဒီနောက် စေတီခြေရင်းလေးမှာ
အသင့်ပါလာတဲ့ အပ်ချည်လေးနှင့် ပန်း
ခွင့်လေးတွေကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည်ထိုင်
သိပြီး ချစ်သူအလာကိုစောင့်နေတဲ့ နှင်း
ဖြူလေးရဲ့အလှဟာ ပန်းချီထဲက နတ်
သမီးလေးတစ်ပါးရဲ့အလှလိုပါပဲ။

ဖွဲ့မောင် အဲဒီနေ့ညနေ အဝတ်စား
သားသားနာနား ဝတ်ထွက်လာတော့
အစ်ကိုဖြစ်သူဖွဲ့မောင်ကညီလေးကိုချစ်
ဇနီးကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိခဲ့တယ်။

ဖွဲ့မောင်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောညီလေးက
အရမ်းကိုသန့်ပြီး မြို့သားကြီးလိုပါပဲ။
ဖွဲ့မောင်ကိုမြင်တော့ ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်ပြ
ရာတယ်။

သူ့ချစ်သူ နှင်းဖြူနှင့် သွားတွေ့ဖို့
ဆိုတာကို ဖွဲ့မောင် သိပါတယ်။ လူငယ်
သဘာဝဆိုတော့လည်း ဖွဲ့မောင်တားလို့
မရပါဘူး။ ဒီလိုပဲ လွှတ်ပေးရတာပဲလေ။
ဖွဲ့မောင်အိမ်ကနေထွက်ပြီး မြဲပြင်တောင်
မရောက်သေးပါဘူး။ စေတီဘက်လမ်း
ကနေအမောတကောပြေးလာတဲ့ရွာထဲ
ကကိုတောက်ထွန်းက ...

“ဖွဲ့မောင် - ညီလေး - ဖွဲ့မောင်”
“ကိုကြီးတောက်ထွန်း ဘာဖြစ်တာ
လဲ၊ အမောတကောကြီးနဲ့ ...”
“နှင်း - နှင်းဖြူ - နှင်းဖြူ”
“နှင်းဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ - ကိုကြီး
တောက်ထွန်း မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဗျာ”
“ရွာဦးစေတီဒီဘက်က စံပယ်ပန်းခူး
မှာလဲနေတယ်။ ဘာဖြစ်လည်း မသိဘူး။
ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်တည်း
သွားကြည့်ရမှာ ကြောက်လို့ လာခေါ်
တာ”

“ဗျာ - နှင်း - နှင်းဖြူ”
ဖွဲ့မောင် ပြောပြောဆိုဆို ပြေးထွက်
သွားတော့ ကိုတောက်ထွန်းရော၊ ဖွဲ့
မောင်ပါ ပြေးလိုက်သွားခဲ့ကြတယ်။

စေတီလေးဆီရောက်တော့ စံပယ် ရဲ့လေးမှာ ခွေခွေလေးလဲနေတဲ့ နှင်းဖြူ လေးမျော အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့လို့ပါ။ နှင်းဖြူရဲ့ဖြူဖြူနုနုလက်ကောက်ဝတ် လေးနှင့် လည်ပင်းတွေမှာ ညိုပုပ်နေတဲ့ လက်ညှိုးရာကြီးတွေအပြည့်နှင့်ပါ။ သေ ချာပါပြီ။ သာမန်ကြည့်ကတည်းက နှင်း ဖြူကိုအပဖြင့်လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိသာပါတယ်။

“နှင်းဖြူ - နင်ဘာဖြစ်တာလဲ။ ထပါ ဦး - နှင်းဖြူရယ်။ ငါ့ကိုထကြည့်ပါဦးကွာ။ နင်ပြောတော့ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲ မသွားဘူးဆို။ နင်ကတိပေးခဲ့တယ်လေ တာ။ နင် ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ နှင်းဖြူရယ်။ ငါ့ဘဝမှာ နင်မရှိလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ထပါဦး နှင်းဖြူရယ်”

ဘယ်သူက ငါ့ကောင်မလေးကို သတ်တာလဲ။ ဒီနေရာမှာနေတဲ့ ဥစ္စာ စောင့်တွေလား။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ငါ့ချစ်သူအသက်ကို ပြန်လျော်ပေး။ မင်း တို့ကို ငါတစ်ယောက်မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ မကျွတ်မလွှတ်တဲ့ ဟာတွေ”

“ညီလေးမင်းဘာတွေပြောနေတာ လဲ။ ဒီနေရာကြီးမှာ အဲလိုတွေ မပြော ရဘူးလေ။ မင်းစိတ်ကိုထိန်းပါ - ညီလေး ရယ်”

“မထိန်းဘူး - ကျွန်တော့် ချစ်သူကို အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါး ဥစ္စာစောင့်တွေ သတ်တာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒင်းတို့ ကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး။ နှင်းဖြူ - ထပါဦး။ နင့်ကို သတ်တဲ့သူတွေကို ငါ့ကို ပြောပါဦး နှင်းဖြူရယ်”

ဖွဲ့မောင် ငိုပြီးပြောနေစဉ် မှောင်ရိပ် လည်း သန်းလာပြီဖြစ်သောကြောင့် စေတီဘေးပတ်လည်တွင် စူးစူးရှရှ အော်သံလေးတွေ ဆူညံစွာထွက်လို့ လာတယ်။ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ စေတီပတ် လည်က စူးဝါးဝါးအော်သံတွေက အသည်းငယ်ချစ်စရာ။

“မဖြစ်တော့ဘူး - ဖွဲ့နောင်။ ငါတို့ ဒီနေရာကနေ အမြန်သွားမှ ရမယ်။ မင်း ညီလေးကိုထိန်းခေါ်ငါကကောင်မလေး အလောင်းကို သယ်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်တယ် - ကိုတောက်ထိန်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကနေ အမြန်စွာ ကြမယ်”

ဒီလိုနှင့်ဖွဲ့မောင်ကို ထိန်းပြီးနှင်းဖြူ အလောင်းကို သယ်လို့ ရွာကို အပြေး လေးပြန်ခဲ့ကြတယ်။ စေတီဘေးက လူ တွေအော်နေသလိုအသံတွေကလွင့်ဖျံ လို့ကျန်ခဲ့ဆဲပါပဲ။

“အဲဒီနေ့ကအလောင်းကိုစစ်ဆေး ဖြီးရွာက ပယောဂဆရာကြီးတွေကို ပြ တာညီတော့နှင်းဖြူတကယ်ပဲဥစ္စာစောင့် တွေ အသက်နတ်သွားတယ်ဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်။ နှင်းဖြူရဲ့ကျောကုန်း တွေမှလည်းလက်ဝါးရာတွေကမည်းပုပ် လို့ပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဒိုင်းအဖြူရောင် လေးနှင့် အရုပ်မလေးလို ပြိမ်နေတဲ့ နှင်း ဖြူလေးရဲ့မျက်နှာကို ငါဖြင့် ခုထိ မျက်စိ ထဲက မထွက်သေးဘူး သူငယ်ချင်း ခုယ်”

အဲဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ညီလေးလည်း အလွမ်းမီးရိုင်းပဲ။ သူ့ချစ်သူနှင်းဖြူလေးကို စာသသနှင့် ပေါ့။ ညညဆို ကောင်း ကောင်း မအိပ်ရဘူး။ ဥစ္စာစောင့်တွေ နှင်းဖြူကို နှိပ်စက်နေကြပြီ။ ကျွန်တော် သွားတားမယ်။ နှင်းဖြူငိုသံကိုကြားတာ နှင့် ထထပြီး ပြေးတော့တာပဲ။ တကယ် လည်းသူထပြေးတဲ့အချိန်ဆိုအဲဒီစေတီ လေးဆီကနေ နှင်းဖြူရဲ့ငိုသံလေးကို သဲ့သဲ့လေး ကြားနေရတယ်။

နှင်းဖြူ မကျွတ်ဘူးဆိုတာ တစ်ရွာ လုံးသိတယ်။ အဲဒီစေတီက နှင်းဖြူ ငိုသံ ကြားပြီးဆိုတာနှင့် ငါ့ညီလေးမျော အော် ငိုပြီး စေတီလေးဆီ ပြေးတတ်လို့ ငါတို့ မနည်းထိန်းထားရတယ်။

ဒါပေမဲ့ - သူငယ်ချင်းရာနောက်ဆုံး တော့လည်း ငါတို့ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ နှင်းဖြူဆုံးပြီး (၇) ရက်ခြောက်ရက်လည် တဲ့နေ့မှာပဲ ငါ့ညီလေးလည်း ဆုံးရှာတယ် ကွာ။ ငါတို့မသိတဲ့အချိန်မှာ စေတီလေး ဆီတိတ်တိတ်လေးထွက်သွားပြီးစေတီ ခြေရင်းလေးမှာ ဆုံးရှာတယ်။

အရမ်းကိုသနားစရာကောင်းတဲ့ ငါ့ ညီလေးတို့ အဖြစ်ပါကွာ။

ငါဖြင့် ခုထိ ခံစားရတုန်းပဲ။ တစ်နေ့ မှ ငါ့ညီလေးကို မေ့လို့မရဘူး။

မင်းမနေ့ညက တွေ့ခဲ့တာ နှင်းဖြူရဲ့ ဝိညာဉ်လေးကိုပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး အဲဒီစေတီလေးမှာ ရှိတယ်။ ဘယ် လို့ပဲ အမျှတန်းပေးဝေဝေ မတူတတ်ကြပါ ဘူး။ စေတီမုခ်ဦးဘေးက ဖြတ်သွားတိုင်း လည်း စံပယ်ပန်းနဲ့ရပြီး နှင်းဖြူ သူတို့ ရှိနေကြောင်းကို သက်သေပြတတ် တယ်။

ပြီးတော့ နှင်းဖြူ လှူနေတုန်းဖြစ်တဲ့ စေတီရဲ့သောကြာထောင့်လေးမှာ ညနေ (၅) နာရီလောက်ဆို စံပယ်ပန်း လတ် လတ်ဆတ်ဆတ်လေးတွေ ရှိနေတတ် တယ်။

သူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး အတူတူ ခုလို ပြန်ဆုံရတာကို ဝမ်းသာပေမယ့် မကျွတ်

မလွတ်တဲ့ ဘုံဘဝလောကကြီးမှာ ရှိနေ
တာတော့ ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး
သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ ကုသိုလ်လုပ်တိုင်း
သူတို့ကို ရည်ရွယ်ပြီး အမျှဝေပေးမယ့်
သူတို့ ခုချိန်ထိ မကျွတ်လွတ်ကြသေးပါ
ဘူး။ သံယောဇဉ် အစွဲအလမ်းကြောင့်
သေတာဟာ အရမ်းကြောက်ဖို့ ကောင်း
ပါတယ်။ အဲဒီကံလေသာ သံယောဇဉ်
အပူ အစွဲအလမ်းတွေနှင့် သေခဲ့ကြတဲ့
သူတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်အချိန်မှများ
ကျွတ်လွတ်ကြမလဲ မသိပါဘူးကွာ”
ဇွဲနောင် ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ စီး

ကျလာခဲ့တယ်။ အဖြစ်ဆိုးကြီးကို သူ
ဘယ်လိုမှ ဖြေနိုင်မှမဟုတ်တာကို ကျွန်
တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။
ကျွန်တော်လည်း နှင်းဖြူတို့ စံပယ်
ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့အကြောင်းကို ကြားသိပြီး
ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေး ခံစားလိုက်ရပါ
တယ်။ နှင်းဖြူရဲ့ ဝိညာဉ်လေးကိုလည်း
ရင်ထဲမှာ မြင်ယောင်ရင်း ကျွန်တော် သူ
တို့အတွက် စိတ်မကောင်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။
စံပယ်ချစ်သူလေးနှစ်ယောက် ထို
ဘဝက အမြန်ကျွတ်လွတ်ပါစေလို့ ကျွန်
တော် ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်...။

ညီလေးငယ် (လယ်တော်)

ဆေးမြီးတိုများ

ရင်ဘတ်နာ

- (၁) သင်္ဘောစိုပွင့်ကို လက်သုပ်လုပ်ပြီး သံပုရာရည် ဆမ်းစားပါ။
 - (၂) မိုးမွှေငရုတ်နှင့် ထန်းလျက် အမှုကြိတ်စား။
- လေငန်း(ရွှံ့စောင်း)**
ခွေးလှေးယားအစေ့ကို အစွဲရွတ်၊ ခွားနီနှင့် ကျိုချက်
သောက်၊ ပျောက်၏။

သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီး
ဝေမာနိတရန်ငြိး

နာမည်ကျော်

နန္ဒဝင်းကျော်ခေါင် (ခေတ္တ လူ့ပြည်)

သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးနှင့်
ဝေမာန်ကရန်ငြိုး

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီး၏သာသနာဝါးထောင်အတွင်း
၌ပုထုဇဉ်သတ္တဝါများတို့သည်များသော
အားဖြင့် ငရဲဘုံ၌ ဖြစ်နေခြင်းမှတစ်ပါး၊
တိရစ္ဆာန်ဘုံ၌ဖြစ်နေခြင်းတစ်ပါး၊ ပြိတ္တာ
ဘုံ၌ဖြစ်နေခြင်းတစ်ပါး၊ အသညသတ်
ဗြဟ္မာနှင့် အရူပဗြဟ္မာဖြစ်နေခြင်းမှတစ်
ပါး ဘုရားမပွင့်သော အချိန်များ၌လူဖြစ်
ခြင်းတစ်ပါးစသည့်အချက်ကြီးရှစ်ချက်
သည် ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးပင် ဖြစ်ဘိတော့၏။

ထိုရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးဟူသည် နိဗ္ဗာန်
မဂ်ဖိုလ်ကို မရနိုင်သောအကြောင်းကြီး
ရှစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေတော့၍ ဝေနေယျ
သတ္တဝါတို့သည် သမုဒယသစ္စာကြောင့်
ဒုက္ခန္တံအတွင်းမှာသာ နစ်နေကြလေ

- တော့၏။
- လောဘ - လိုချင်မက်မောခြင်း။
- ဒေါသ - အမျက်ထွက်ခြင်း။
- မောဟ - တွေဝေခြင်း။
- ဇာတိ - ပဋိသန္ဓေနေခြင်း။
- ဇရာ - အိုခြင်း။
- မရဏ - သေခြင်း။
- သောက္ခ - စိုးရိမ်ခြင်း။
- ပရိဒေဝ - ငိုကြွေးမျက်ရည်ထွက်ခြင်း။
- ဒုက္ခ - ဆင်းရဲခြင်း။
- ဒေါမနသ - နှလုံးမသာယာခြင်း။
- ဥပယာသ - ပြင်းစွာပူပန်ခြင်း။
- စသည်အချက်ကြီးဆယ့်တစ်ချက်ကိုပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့အပေါ်တွင်ထား

လောင်မြိုက်နေသော မီးဆယ်တစ်ပါး
သ်ဖြစ်ပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်စာရေးသူယခုရေးသားတင်
ဆက်မည့်ဝတ္ထုသည် မြန်မာပြည်မှာ လူ
ဖြစ်ပြီး မြန်မာလူမျိုးစင်စစ် ဖြစ်ခွင့်ရနေ
သော်လည်း မိရိုးဖလာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါး၊
ညာကြိယာဆယ်ပါး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊ သစ္စာ
လေးပါးတရားတို့နှင့် ကင်းဝေးနေလေ၍
သားစွဲ၊ သမီးစွဲ၊ မယားစွဲ၊ ဝင်ပွန်းစွဲ၊ ပစ္စည်း
ဥစ္စာစွဲ၊ အိုးစွဲအိမ်စွဲတို့ဖြင့် သေလွန်ကာ
ဆဝတူးပြောင်းကြကုန်သော ဗုဒ္ဓဘာ
သာဝင်အတုများအကြောင်းပင်ဖြစ်ပေ
တော့၏။

လူ့ဘဝတွင် မီးတစ်ဆယ့်တစ်မီး
လောင်ကျွမ်းခံခဲ့ရပြီးသေလွန်ပြန်တော့
သည်အနေလည်းမတတ်သလို၊ အသေ
သည် မမြတ်ဖြစ်ကာ အစွဲကြောင့် သရဲ
ဖြစ်ရာသူများအကြောင်းပင်ဖြစ်ပေတော့
၏။

ဤဝတ္ထုကို ကျွန်ုပ် စာရေးသူသည်
ဤသို့ အမည်နာမဖြင့် ကင်ပွန်းတပ်
ဆိုက်ရပါတော့သတည်း။

သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးနှင့်
ဝေမာန်ကရန်ငြိုး

ရိုးမတောင်ခြေ အနောက်ဘက်
တွင်ဟံဇာတိအမည်တွင်သော ရွာကြီး
တစ်ရွာရှိ၏။ ထိုရွာကြီးတွင် ကရင်လူမျိုး
စောထီးဖြူနှင့် နော်မြတ်လှ အမည်ရှိ
သော လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိ၏။ စော
ထီးဖြူနှင့် နော်မြတ်လှတို့သည် သား
သမီးရတနာ မရှိကြချေ။ ထို့ကြောင့်
သားသမီးလွန်စွာလိုချင်သော လင်
မယားဖြစ်လေ၏။

ထိုအတူပင် ထိုဟံဇာတိရွာကြီး၏
အနောက်ဘက်ဈေး၌ ကုလားလူမျိုး
ကပ္ပနားဟူသော အဘိုးကြီးနှင့် ကရင်မ
ကြီးနော်ပိုးလိုတို့လင်မယားသည် လူမျိုး
မတူသော်လည်း စားဝတ်နေရေးတူ
သောအခက်အခဲကြောင့် ကရင်မကြီး
နော်ပိုးလိုမှာ ကုလားကြီးကပ္ပနားတို့
လင်သားအဖြစ် ပေါင်းဖက်ယူထားရ
လေသည်။ ပသိုဆိုစေ ကုလားလူမျိုး
ကြီးကပ္ပနားသည် ကရင်မကြီးနော်ပိုးလို
အား အသက်မက ရှစ်မြတ်နိုး၏ဟု
အရပ်စကားများအရ လူများတကာတို့
သိကြကုန်၏။

တစ်နေ့ထိုလင်မယားတို့အိပ်စက်
နေကြစဉ် ၎င်းတို့နေထိုင်သော အိမ်ကြီး

အားမီးစွဲလောင်လေ၏။ ထိုလောင်သော
မီးတွင်းထဲ၌ပင် ထိုလင်မယားနှစ်
ယောက်စလုံး သေဆုံးကြလေ၏။ ထို
လင်မယားနှစ်ယောက်တို့အား ဟံဇား
သုသာန်သင်္ချိုင်း၌ပင် မြေမြှုပ်ခဲ့ကြလေ
၏။

ယခု မီးလောင်သေဆုံးရသော
လင်မယားတို့သေဆုံးခဲ့သည်ပင်သုံးနှစ်
ကျော်၍ လေးနှစ်တွင်းပင် ရောက်ရှိခဲ့
လေ၏။

ထိုနေ့က စောထီးဖြူနှင့် နော်မြတ်
လှတို့လင်မယားသည် အကြောင်းကိစ္စ
တစ်ခုဖြင့် ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်
တာလ၌ ဟံဇားရွာ သင်္ချိုင်းကုန်းမြေမှ
ဖြတ်၍ ပြန်လာကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် နော်မြတ်လှနှင့် စော
ထီးဖြူတို့လင်မယား အနောက်ဘက်မှ
ခြေသံတဖျတ်တဖျတ်ကို ကြား၍ ၎င်းတို့
အနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာ
သော ခြေနှင်းသံမှန်း ရိပ်စားမိကြလေ
၏။

စောထီးဖြူမှာ ဇနီးဖြစ်သူ နော်မြတ်
လှကြောက်မည်ပိုး၍ ပဏာမကားမှမပြော
မဆိုဘဲ အိမ်သို့အမြန်ရောက်ရေးအတွက်
သုတ်ခြေတင်စေ၏။ သို့သော် နော်မြတ်

လှသည်လည်း သူတို့အနောက်မှကပ်
လျက် လိုက်လာသော ခြေနှင်းသံတို့
ကြားရလေ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏လက်ထံ
ဆုပ်ကိုင်ပြီးလင်သားနှင့်အတူ ခပ်သွယ်
သွက်လိုက်၏။ စိတ်တွင်းမှာတော့
ကြောက်ရွံစိတ်ကစိုးမိုးလျက်သာ ရှိ၏။

ထိုနေ့ညက လင်းအားကြီးအချိန်
အရောက်တွင်တော့ အသားဖြူဖြူခိန်
ကြီးတစ်ယောက်က နော်မြတ်လှထံ
ရောက်လာ၏။ အိမ်၏ တံစက်မြိတ်
အောက်တွင်တော့ လှမည်းမည်းကြီး
တစ်ယောက် ရပ်၍ကျန်ခဲ့၏။ ထိုခိန်
ကြီးအား နော်မြတ်လှကြည့်နေရင်းမှာ
ပင် လွန်ခဲ့သည့်လေးနှစ်ကျော်ခန့်ထဲ
ဟံဇားရွာအနောက်ဘက်ခြမ်း၌ အိမ်
မီးလောင်၍ သေဆုံးသော ကရင်မကြီး
နော်ပိုးလို ဖြစ်နေလေ၏။

“ဟဲ့ - နော်မြတ်လှရယ်၊ ငါ နင်တို့
လာနေပါရစေဟယ်”

နော်မြတ်လှမှာ သားသမီးလိုချင်
နေသူဖြစ်၍ ကရင်မကြီးနော်ပိုးလိုထံ
လာနေခွင့် ပြုလိုက်လေ၏။ တစ်ခါ
ကရင်မကြီးနော်ပိုးလိုမှာ တံစက်မြိတ်
အောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကုန်
ရစ်ခဲ့သော ကုလားကြီးကပွန်းကို

အတူနေခွင့်တောင်းပြန်လေ၏။ သို့သော်
နော်မြတ်လှမှာ တံစက်မြိတ်အောက်
တွင် ရပ်နေသော မည်းမည်းကြီးအား
ကြည့်၍ ကြောက်ရွံလာပြီးလျှင် နေခွင့်
မပြုခဲ့ချေ။

ထိုနေ့ည လင်းအားကြီးချိန်၌ စော
ထီးဖြူနှင့် နော်မြတ်လှတို့ နေသော
ဟံဇားရွာအရှေ့ပိုင်း အိမ်ကြီးတစ်ဝိုက်
တွင် ခွေးပေါင်းစုံတို့ ဆူညံစွာ အူကြ
ဆူကြ၏။

ထိုအိပ်မက်ပြီးဆုံးချိန်၌ နော်မြတ်
လှတစ်ယောက်အိပ်ရာမှနိုး၏။ အိပ်ပျော်
နေသော လင်သားဖြစ်သူ စောထီးဖြူ
အား နိုး၍ အိပ်မက်အကြောင်း ပြော၏။
မင်းပဲကလေးလိုချင်တယ်ဆိုနှစ်ယောက်
ရတော့လည်း အမြှာပူးဆိုတော့ ပို
ကောင်းဘူးလားဟုမေးရာ အို - မည်း
မည်းကြီးတော့ မလိုချင်ပါဘူးရှင်ဟုပြော
၏။

ထိုအိပ်မက်မက်ပြီး မကြာမီမှာပင်
နော်မြတ်လှ၌ ပဋိသန္ဓေစတင်လေတော့
၏။ စောထီးဖြူမှာ လက်သည်မကြီးဒေါ
ဆောင်းကိုပြရာ မင်းမိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်
ရှိနေပြီဟု အူသံပေး ပြောကြားလေ၏။
စောထီးဖြူမှာ ထိုင်နေရာမှ ထ၍ပင်
တလေတော့၏။ နော်မြတ်လှမှာ လင်

သားဖြစ်သူအား ကြည့်၍ တစ်ခပ်ခပ်ဖြင့်
သဘောကျနေလေ၏။

ထိုကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားစဉ်အချိန်
များတွင် နော်မြတ်လှမှာ မကောင်းဆိုးဝါး
များကို မကြာမကြာ မြင်တွေ့နေရ၍ ဖခင်
ဖြစ်သူ ဆေးဆရာကြီးစောထူးဝါးကို
ပြောရာ ဖခင်ဆေးဆရာကြီးမှာ ပယောဂ
နိုင်အင်းတစ်ချပ်ကို စီရင်ပေးပြီးလည်ဝင်း
တွင် ဆွဲခိုင်းထားစေ၏။

ညအိပ်သောအခါ ဟံဇားသင်္ချိုင်း
ကုန်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သရဲကြီးတစ်ခု
မှ အိပ်မက်ပေး၏။ နော်မြတ်လှ လွယ်
ထားသော ကိုယ်ဝန်မှာ သူ၏ဘဝတောင်း
မှ ဇနီးဖြစ်သူ နော်ပိုးလိုဖြစ်နေ၍ နော်
မြတ်လှတို့အိမ်ဝန်းကျင်တွင် လာရောက်
စောင့်ရှောက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယခု
ကဲ့သို့ နော်မြတ်လှ၏ လည်ပင်းတွင်
ပယောဂနိုင်အင်းချပ် အစီအရင်ကြီး
ဆွဲထား၍ သူ့ဇနီးဟောင်းကို လာရောက်
စောင့်ရှောက်၍ မရနိုင်ကြောင်း၊ ထို့
ကြောင့် ထိုပယောဂနိုင် အင်းအစီအရင်
ကြီးအား ဖြုတ်ပစ်ပါရန် ပြောဆိုအိပ်မက်
ပေးလေ၏။

သို့သော် နော်မြတ်လှမှာ ခင်ဆေး
ဆရာကြီးမှ မရွတ်ခိုင်း၍ ပယောဂနိုင်
အင်းချပ်အစီအရင်အား ရွတ်၍ မဝေး

ချေ။ နော်မြတ်လှမှာ ကုလားသရဲကြီး တပွန်းကိုမူ ရင်တွင်းဝယ် သနားစိတ် ဝင်မိလေ၏။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် နော်မြတ်လှမှာ မွေးဖွားခါနီးအချိန်ကာလသို့ရောက်လာ လေ၏။ လင်သားဖြစ်သူစောထီးဖြူမှာ ဖနီးဖြစ်သူ နော်မြတ်လှတို့ အရိပ် တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ဂရုစိုက်နေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကြောင်နက်ကြီး ထစ်ကောင်မှာ စောထီးဖြူနှင့် နော်မြတ် လှတို့အိမ်သို့ ရောက်ရောက်လာတတ် လေ၏။

ထိုကြောင်ကြီးမှာ ထမင်းဟင်းများ တွေးကြည့်သော်လည်း စားသောက် သည်ကို မတွေ့ရချေ။ သို့သော် သောက် ရေကိုမူ ပလပ်ပလပ် အသံဖြင့် မစို့မပို့ လျှော်၍သောက်လေ၏။

ထူးဆန်းလှသော ကြောင်နက်ကြီး သည် ဟံဇားတစ်ရွာလုံးရှိ အိမ်များတွင် ခေါ်သည်ကို စောထီးဖြူသိ၏။ ဤ ကြောင်နက်ကြီး ပဏအရပ်က လာလေ သနည်း။ စောထီးဖြူ သိလိုနေ၏။

တစ်ည - ထူးထူးခြားခြားရောက် လာ၍ဆန်းဆန်းပြားပြားပျောက်ပျောက် သွားသော ကြောင်နက်ကြီးတို့ စောထီး ဖြူအိမ်အပျက်ခံပြီး စောင့်ကြည့်၏။

ကြောင်နက်ကြီးမှာ ရောက်လာ

သည်နှင့် နော်မြတ်လှအနီး သွား၏။ ညောင်ဟုမြည်သံပေးကာ မျက်လုံးနက် နက်ကြီးနစ်လုံးဖြင့် မော့ကာကြည့်၏။ နော်မြတ်လှမှ လက်ဖြင့် ကြောင်နက် ကြီးလည်ကုပ်ပွေးအနက်များအား ပွတ်သပ်ပေးသော် ငြိမ်၍ခံ၏။ ဝေ့ချီယူစို့ ကြိုးစားသော် မခံချေ။ အသာအယာပင် ရှန်းထွက်သွား၏။

ထိုနေ့ကစောထီးဖြူမှာ အအိမ်ပျက် ခံ၏။ ညဆယ်နာရီအသာတွင် ကြောင် နက်ကြီးမှာ အိမ်နောက်ဖေးတံခါးပေါက် မှ ထွက်၏။ အိမ်နောက်ဖေးခြံစည်းရိုးမှ ဖြတ်ကာ ဟံဇားသုသာန်သင်္ချိုင်းသို့ တရရွေရွေဖြင့် သွားလေတော့၏။

စောထီးဖြူမှာလည်း အမှောင်တွင်း တွင် အနက်ရောင်ကြောင်မည်းမည်း ကြီးနောက်လိုက်ရသည်မှာ လကွယ် ညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် မဟူရာ ကျောက်ရိုင်းတစ်လုံး ရှာဖွေရသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့ ၍ စိတ်ပျက်သောအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရလေ တော့၏။ သို့သော် ကြောင်နက်ကြီးမှာ ဟံဇားသင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွား သည်က ကြိမ်းသေလှချေ၏။

နော်မြတ်လှကလေးမွေးသည့်နေ့ မနက်ပိုင်းတွင် ကြောင်မည်းကြီးထူးထူး ခြားခြားရောက်လာ၏။ အခြားနေ့များ

တွင် ညပိုင်းတွင်မှ ရောက်လာတတ် သော်လည်း နော်မြတ်လှကလေးမွေး သည့်နေ့တွင်မူ မနက်ပိုင်းတွင် ရောက် လာပြီး ကလေးမွေးသည် မီးနေခန်းထဲ ထွက်ဝင်၍ အိပ်နေ၏။ သို့သော် မျက်လုံး တို့ကမူ နော်မြတ်လှနှင့် အရပ်လက် သည်အသွားကြီး ဒေါ်ဆောင်းတို့ကို ကြည့်ရှုကာသာနေ၏။

အိမ်အတွင်းခန်းကာထားသော လိုက်ကာလေးကိုဖယ်၍ စောထီးဖြူ ကြည့်ရှုလေလျှင် ရွီးခနဲအသံထွက်၍ အန်ဖီ၏။ စောထီးဖြူမှာ သူ့ကိုတွေ့မှ အန်ဖီနေလေ၍ တုတ်ဖြင့် ရိုက်မည်ပြု လျှင် ဖနီးဖြစ်သူ နော်မြတ်လှမှ တားလေ ၍ နေခွင့်ပြုပေးလိုက်ရလေ၏။

မကြာမီပင် နော်မြတ်လှ ကလေး မွေးလေတော့၏။ အခန်းတွင်းမှ အူဝဲ - အူဝဲ ဟူသော ကလေးငိုသံနှင့် အတူ အရပ်လက်သည်အသွားကြီးဒေါ်ဆောင်း ၏အသံတို့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“စောထီးဖြူရေ - သမီးလေးဟေ့ သမီးလေး။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးတစ်လုံးတစ်စိ ကြီးဟေ့”

စောထီးဖြူနှင့် နော်မြတ်လှတို့မှာ သမီးဖြစ်သူမှာ ကြာသပတေးနေ့ နေ့ တက် ရေတက်မှာ မွေးကာ အိမ်ခေါင်း

ရင်းခြံတောင်ပိုထက်တွင်လည်း ထီးပွင့် သက္ကန် မှီပွင့်ကြီးတစ်ပွင့် ထူးထူးခြား ခြားတွေ့မြင်ကြရလေ၍ နော်မြတ်လှ၏ ဖခင် ဆေးဆရာ စောထူးဝါးမှ ဖဲညိုဟု အမည်ပေးလိုက်လေတော့၏။

စောထီးဖြူမှာ မဖဲညိုဟူသော အမည်ကို မနစ်သက်ချေ။ သို့သော် ယောက္ခမကြီး၏ အမိန့်အာဏာကို မလွန်ဆန်သာ၍ သမီးလေးအား မဖဲညို ဟုသာ ခေါ်ဝေါ်လိုက်ရလေတော့၏။

မဖဲညိုလေးမွေးသည်နေ့မှစတင် ကြောင်နက်ကြီးမှာလည်း နော်မြတ်လှ နှင့်စောထီးဖြူတို့အိမ်တွင်သာ နေတော့ ၏။ ညဘက် များသာ တစ်ခါတစ်ရံ ပျောက်ပျောက်သွားတတ်လေ၏။

ကြောင်နက်ကြီးကိုလည်း နော်မြတ် လှနှင့်စောထီးဖြူတို့မှ မမဲဟု အမည်ပေး ကာ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့လေ၏။

ငမဲမှာ တခြားမည်သူနှင့်မျှ အဆင် ပြေခြင်းမရှိသော်လည်း နော်မြတ်လှ နှင့် မဖဲညိုလေးတို့နှစ်ယောက်နှင့်မူ အဆင်ပြေသင့်မြတ်လှချေ၏။ နော် မြတ်လှနှင့် မဖဲညိုတို့နှစ်ယောက်တွေ့ သော ထမင်းဟင်းကိုသာ စားတတ်၏။

စောထီးဖြူမှာ ငမဲဟု ခေါ်သည်
ကြောင်မည်းကြီးနှင့်မိမိမှာအဘယ်ဘဝ
ရေစက်နည်းဟု တွေးမိလေ၏။

မဲညိုလေး ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်
နှစ်အတွင်းအရောက်တွင် အနောက်
ရိုးကြီးတစ်ဝိုက်တွင် မိုးကြီးသည်ထန်
စွာရွာ၏။ မြစ်တို့ကြေးကုန်၏။ လှိုင်းတို့
ထန်တုန်၏။

ထိုအချိန်တွင် စောထီးဖြူနှင့် နော်
မြတ်လှတို့ လင်မယားမှာ သမီးဖြစ်သူ
မဲညိုလေးအားအဘိုးဖြစ်သူစောထူးဝါး
နှင့် ထားရစ်ခဲ့ကာ မင်းတုန်းမြို့လေးသို့
အရောင်းအဝယ်ထွက်ကြ၏။

ဤတွင် မဲညိုလေး၏ မိဘနှစ်ပါး
တို့မှာ လှိုင်းလေထန်သော မြစ်ကြီး
အတွင်း လှေမောက်ကာ သေဆုံးသွား
ခဲ့လေ၏။

မဲညိုလေးမှာ ထိုအချိန်မှစကာ
အဘိုးဖြစ်သူ စောထူးဝါးနှင့် အတူ
ကြောင်ကြီးငမဲတို့နှင့်သာ အတူနေရ
လေတော့၏။

မိခင်၊ ဖခင်တို့ကို လွမ်းဆွတ်နေ
သော်လည်း မဲညိုကလေးမှာ အဘိုး
ဖြစ်သူဆေးဆရာကြီးစောထူးဝါးကိုသာ
အားကိုးချစ်ခင်နေရလေတော့၏။ အဘိုး
ဖြစ်သူဆေးဝါးသွားရောက်ကုသနေချိန်

များတွင် ကြောင်ကြီးငမဲနှင့်အတူ နေ
ထိုင်ရလေ၏။ ကြောင်ကြီးငမဲမှာလည်း
မဲညိုလေးအတွက် အားကိုးရာတစ်ခု
ဖြစ်နေလေတော့၏။ မဲညိုလေးမှာ
ကြောင်ကြီးငမဲကို ပို၍ချစ်ခင်ခဲ့သလို
ကြောင်ကြီးငမဲမှာလည်း မဲညိုလေး
အား ပို၍ချစ်ခင်တွယ်တာလေတော့၏။

မဲညိုလေးမှာ ကြောင်ကြီးငမဲနှင့်
အတူနေကြစဉ် မဲညိုလေး၏ အိမ်နီး
ချင်းဖြစ်သော ဦးဖိုးသာအောင်၊ ဒေါ်မြနှစ်
တို့သား၊ ကံကြီးမောင်လေးနှင့်လည်း
ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြလေ၏။

ကံကြီးမောင်နှင့် မဲညိုတို့နှစ်
ယောက်မှာကလေးဘာဝကျောင်းသွား
ဖော်ဖြစ်ကြသလို အရွယ်ရောက်လာ
သော်လည်း သူငယ်ချင်းအဖြစ်နှင့်သာ
လွန်သော သံယောဇဉ်များ၊ မဲညိုမှာ
ကံကြီးမောင်အပေါ် ချစ်တွယ်မိလေ၏။
သို့သော် ကံကြီးမောင်မှာမူ မဲညိုအား
သူငယ်ချင်းအဖြစ်သာ သံယောဇဉ်ရှိ
လေသလား မသိပါချေ။ နှုတ်မှ ငယ်စဉ်
ကခေါ်သည့်အတိုင်း သူငယ်ချင်းမဲညိုဟု
သာ ခေါ်၏။ မဲညို၏ မျက်လုံးတွင်းမှ
အချစ်၏အရိပ်အရောင်များကို မြင်တွေ့
နေရသော်လည်း ဥပေက္ခာဖြင့်သာ နေ
လေ၏။

ထိုအတွင်း ကံကြီးမောင် တစ်ယောက်တည်း
ဆယ်ထဲမှအပြန် မြန်းမုံ အမည်ရှိ မိန်းမပျိုလေး တစ်
ဆောက်အား သူကြီးသား ကျော်မြမှ ချစ်စကား ကြိုက်
စကားပြောရင်း ခြေလက်များပါ ပါလာပြီး ဆွဲလား
ဆွဲလားလုပ်ရာမှ ကံကြီးမောင်နှင့် တိုးတော့သည်။
ကံကြီးမောင်မှာ မိမိရှေ့တွင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အား
ချက်နာလွှဲခဲပစ်ပြုထားခဲ့လျှင် ထိုမိန်းမပျို ဘဝပျက်
တော့မည်ကို တွေးမြင်မိပြီး ဝင်ရောက်ကူညီရာမှ
သူကြီးသား ကျော်မြနှင့် ထိုးကြိတ်ကြရတော့၏။

သူကြီးသား ကျော်မြမှာလည်း မြန်းမုံကို ချစ်
စကားပြောမည်ဟု ကြံရွယ်၍ လာရောက်စဉ်ကတည်း
တ အဖော်အဖေါင်းနှင့် လာသူဖြစ်၏။ ယခု ကံကြီး
မောင်မှာ မြန်းမုံအရေးတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ကာ
တွယ်နေ၍ ပုန်းရှောင်နေသော သူငယ်ချင်းတို့ကိုခေါ်၏။

ထိုညတွင်
ကြောင်ကြီးငမဲကို
အိပ်မက် မက်တော့၏။
အိပ်မက်တွင်
ကြောင်ကြီးငမဲကို
ညိုကြီးမှ သတ်ထားကြောင်း
အလောင်းကို
ပံးကားသင်္ချိုင်းတွင်း၌
ကြိုးတန်းလန်းဖြင့်
ထားခဲ့ကြောင်း အိပ်မက်ပေး
ပြောကြားလေ၏။
အိပ်မက်အတိုင်း
မဲညိုသွားကြည့်လျှင်
ကြောင်ကြီးငမဲမှာ
ပုပ်ပွ၍
အရိုးပြိုင်းပြိုင်းပင်
ကျ၍နေပြီဖြစ်၏ ...

ဤတွင်ကံကြီးမောင်မှာသုံးယောက် တစ်ယောက်ရန်ပွဲကိုရင်ဆိုင်ရတော့၏။ သို့သော်ကံကြီးမောင်ဆိုသည်ကား ခွန်အားသုံးအလုပ် လုပ်သောသူမို့ကျော်မြ တို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်သလို ကျော်မြတို့ သုံးယောက်မှာလည်း အရက်များ မူးရူးကာ သောက်စားထားသူများ ဖြစ်နေလေ၍ တံကြီးမောင်မှာ သူကြီးသားအုပ်စုအား လှလှပပကြီး ရင်ဆိုင်လိုက်နိုင်၏။ သို့သော်သုံးယောက်တစ်ယောက်ရန်ပွဲဖြစ် နေ၍ကံကြီးမောင်မှာလည်း မျက်နှာတွင် အညှိုးအမည်း စွဲကုန်၏။

ဤရန်ပွဲတွင် သူကြီးသားနှင့်အုပ်စု ထွက်ပြေးသွားကြ၏။ ကံကြီးမောင်အား လည်း မြနန်းမုံမှ ကုသပြုစုပေးရာမှ တစ် ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ်ငြိတွယ်ခဲ့ကြ တော့၏။

တစ်နေ့ - အဘိုးဖြစ်သူ ဆေးဆရာ ကြီးဦးစောထူးဝါးမွေးမြူထားသော အိမ် ဓွေးကြက်များမှာ ညစဉ် သစ်ပင်များ အပေါ်တွင်သာ အိပ်တန်းတက်ကြသည် တို့ ရွာတွင်းမှ အရက်သမားနှစ်ယောက် တို့မှ ခိုးယူချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် မဖဲ ညှိတို့အိမ်၊ မြဝန်းကြီးထဲသို့ ရောက်လာ ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် မဖဲညှိလေးမှာ

အဘိုးဖြစ်သူ ဆေးဆရာကြီးဆေးကု ထွက်သွားချိန်ဖြစ်၍ အိမ်တွင် မရှိချေ။ မဖဲညှိတစ်ယောက်တည်းသာရှိ၍ အိမ် ပျော်နေချိန်ဖြစ်၏။

ဟံဇားရွာတွင်းမှ အရက်သမား နှစ်ယောက်တို့မှာ ကြက်ခိုးရန်လာခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မဖဲညှိအိမ်ပျော်နေ၍ အပေါ်ပေါင်ပေါ်အမြင်ကိုမြင်တွေ့သွားပြီး မဖဲညှိအား ဖျက်ဆီးစေကာမူ ရန် ကြီး စားတော့သည်။ မဖဲညှိမှာ ထိုအချိန်ကုမှ နီးလာပြီး ရုန်းကန်အော်ဟစ်တော့ သည်။

သို့သော် - ယောက်ျားနှစ်ယောက် ၏ ခွန်အားဖြစ်နေ၍ ဘဝပျက်လုနီးပါး ဖြစ်နေချိန်တွင် ကြောင်ကြီးငမဲ ရောက် လာပြီး ယောက်ျားနှစ်ယောက်အား ဝင် ရောက်ကိုက်ခဲ ကုတ်ဖြစ်တော့သည်။ တစ်ယောက်မှာ မျက်လုံးတစ်ဖက် ပေါက်ထွက်သွားသလို တစ်ယောက် မှာလည်း လက်သည်းကုတ်ချက်များဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြ သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များကို အဘိုးဖြစ် သူ ဆေးဆရာကြီးစောထူးဝါးကို ပြောပြ တိုင်တန်းရာ စောထူးဝါးမှာ မြေးဖြစ်သူ

မဖဲညှိလေးအတွက် တစ်ခုခုတော့စီစဉ် ပေးမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု စဉ်းစားမိလေ တော့၏။

ထိုနေ့ညဘက်တွင် အဘိုးဆေး ဆရာကြီးစောထူးဝါးမှာ ဟံဇားသုသာန် ကြီးသို့ သွားရောက်၍ မကြာခင် အချိန် ကာလက ဖဲဝိုင်းတွင် ဓားထိုးခံရပြီး သေ ဆုံးသွားခဲ့သော ငတေဆိုသူ၏ ဝိညာဉ် အား သုသာန်မှ မြေပုံအား တူးဖော်ကာ ဝါထာမန္တန်များ မန်းမှုတ်၍ အိမ်သို့ ခေါ် ဆောင်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သော် အိမ်ခြံဝန်းအနောက်ဘက်တွင် ရှိသော မန်ကျည်းပင်ကြီးတွင် နေထိုင်စေပြီး သမီးဖြစ်သူ မဖဲညှိအား စောင့်ရှောက် ခိုင်းလေ၏။

သို့သော် သူ ရဲကြီးငတေအား တစ်လတစ်ကြိမ် အမဲသားတစ်ပိဿာ ကျွေးမည်ဟူသော ကတိအား ပြုရလေ ၏။

ဆေးဆရာကြီးစောထူးဝါးမှာ မြေး ဖြစ်သူ မဖဲညှိအား ငတေကို မန်ကျည်း ပင်ကြီးတွင်မွေးမြူထားကြောင်းအရေး အကြောင်းရှိလျှင် ခေါ်၍ လိုသည့်အကူ အညီတောင်းနိုင်ကြောင်း၊ ခိုင်းနိုင်

ကြောင်း ပြောဆိုအသိပေးထားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဆေးဆရာကြီး စောထူး ဝါး ဆေးကုထွက်သွားလေ၏။ မဖဲညှိ မှာလည်း သူ၏မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏မိခင်သေဆုံးသွားသည် ကို သတင်းပေးသွားသည်။ အချိန်မှာ မိုးချုပ်စဖြစ်နေ၍ ငတေကို အကြောင်း ကြားအသိ ပေးကာ အဖော်မဲ့ တစ် ယောက်တည်း သွားခြင်းဖြစ်၏။

အပြန်ခရီးတွင်တော့ ည ရှစ်နာရီ ခွဲခါနီးပင် ဖြစ်၏။ တောလေ့ဟူသည် ကား ညရှစ်နာရီခွဲ၊ ကိုးနာရီဆိုလျှင် မိုး တော်တော် ချုပ်နေပြီဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင်မဖဲညှိသည် ရွာလမ်း အတိုင်း တစ်ယောက်တည်းပြန်လာရာ လမ်းတွင် ဖဲဝိုင်းမှပြန်၍လာသော ငတေ သမားနှစ်ယောက်နှင့် တိုး၏။ အမှန်မှာ ဟံဇားရွာသို့ရွာသားအချင်းချင်းဖြစ်၍ စောင့်ရှောက်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုဆိုတွေ့ရသော ဟံဇားရွာသား နှစ် ယောက်မှာ အရက်များ မူးနေသလို ည အမှောင်တွင် တစ်ယောက်တည်းတူ သော အသိစိတ်ဓာတ်ဖြင့် စော်ကားရန် ကြံတော့၏။ မဖဲညှိမှာလည်း တစ် ယောက်တည်းဆို သည်ကို သိ ၏။ သို့သော် - ဖခင်ဆေးဆရာကြီးခေါ်ထား

သော သရဲကြီးငတေအားကိုးရှိသည်ကို သိ၍ သွားခြင်း၊ လာခြင်း ဖြစ်တော့၏။

အမှူးသမားနှစ်ယောက်ကို ပထမ ပိုင်းတွင် အေးအေးဆေးဆေး တောင်း ပန်ကြည့်သေး၏။ တကရာရှူးနှစ်ယောက် မှာ တောင်းပန်၍ မရသေး။

ထိုအခါတွင် မဖဲညိုမှာ သရဲကြီး ငတေကို ခေါ်လေတော့၏။ မဖဲညိုမှာ လည်း ဘဝပျက်ကာ ရေတိမ်နှစ်မတတ် ရှိနေချိန်မှာပင် သရဲကြီးငတေမှာ ရှုတ် ခြည်းပေါ်၍လာကာ မဖဲညိုအား ခွ၍ ဗလတ္တာရ ကြံ့စည်နေသော တကရာရှူး အား ကုပ်ကိုကိုင်ဆွဲ၍ လည်ချောင်းသွေး တိုက်ဖောက်လိုက်သလို တစ်ယောက် သောသူကိုလည်း ပြူးကျယ်သော မျက် လုံးကြီးအုံ၊ လျှောကျနေသော လျှာကြီး တစ်ချောင်းဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် တောင်းစွာ ပြူးပြုကြည့်လိုက်မိရာ ဒုတိယတကရာရှူးလည်း အသည်းပျက် မတတ်အော်ဟစ်ထွက်ပြေးလေ၏။

ဤပြဿနာ၌ မဖဲညိုခန္ဓာကိုယ် တွင် ပဏမ္မသော နှစ်နာထိပိုက်မှု မရှိခဲ့ သော်လည်း ဟံဇားရွာသား နှစ်ယောက် တို့မှာ တစ်ယောက်မှာလည်ချောင်းတွင် အစွယ်ရာကြီးများဖြင့် သေဆုံးနေသလို တစ်ယောက်သော တကရာရှူး ဟံဇား

ရွာသားတစ်ယောက်မှာ အကြောက်လွန် ကာ သည်းခြေပျက်ပြီး ရူးသွပ်သွား လေတော့၏။

ဤသတင်းသည် ဟံဇားတစ်ရွာ လုံး ပြန့်ကားသွားလေတော့၏။ ကြားယံ သွားကြကုန်သော လူအပေါင်းတို့မှာ မဖဲညို၏ အဘိုး ဆေးဆရာကြီးစော ထူးဝါးမွေးထားသော သူရဲကြီးဖြစ် ကြောင်းပါးစပ်သတင်းပီပီ မှန်တာရော၊ မှားတာပါ ပြန့်ကားသွားလေတော့၏။

ထိုသတင်းကို ကံကြီးမောင် ကလည်း ကြားသိသွားကာ မဖဲညိုကို မေးမြန်းစုံစမ်းတော့သည်။

မဖဲညိုမှာ သူ့ဘဝတွင် စောင့်ရှောက် သူမဲ့နေချိန်၌ အဘိုးဆေးဆရာကြီးမှ ဟံဇားသုသာန်မှ သရဲကြီးတစ်ကောင်ကို မွေးထားပြီး စောင့်ရှောက်စေခြင်း ဖြစ် ကြောင်း ပြောလေတော့၏။

ကံကြီးမောင်မှာမူ ဝေမာန်ကမျိုး နွယ် သရဲတစ္ဆေတို့သည် မကျွေးနိုင် မမွေးနိုင်ပါက မွေးသည်လူကိုပင် ပြန် လှန်ဒုက္ခပေးတတ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ ၏။

မဖဲညိုမှာ သူချစ်သောသူ၏ နှုတ် ထွက်စကားကိုမူ ပြန်လှန်မချေပခဲ့ချေ။ သို့သော် - မဖဲညိုမှာ ကံကြီးမောင်အား

နှုတ်အားဖြင့်တော့ ဂုဏ်ယူသလို ဝင့်ဝင့် ဖွားကြားလေးတော့ ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကံကြီးမောင်ရယ် - သူ့အကုသိုလ် နဲ့သူတို့ ဖြစ်သွားကြတာ နည်းတောင် နည်းပါသေးတယ်ဟာ။ နှစ်ယောက် လုံး သေသွားသင့်တာပါ”

ကံကြီးမောင်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မဖဲညို၏ စကားကို ကြားပြီး မချီပြီးလေး တစ်ပွင့် ပြုံးရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်မိလေ တော့၏။

ထိုအချိန်တွင် မဖဲညို၏ အဘိုးဖြစ် သူဦးစောထူးဝါးမှာ ပေါင်းဝရွာသို့ ဆေး သွားကုသရင်း အပြန်လမ်းခရီး ညနေ စောင်းအချိန်တွင် ဝိုးထိပြီးသေဆုံးသွား ခဲ့လေတော့၏။

မနက်မိုးလင်းချိန်တွင် ပေါင်းဝရွာ သားတို့ တွေ့ပြီး ဆေးဆရာကြီး ဝိုးထိ၍ သေဆုံးသွားသည်ကို မဖဲညိုလေး သိခဲ့ ရလေ၏။

မိဘနှစ်ပါး သေဆုံးသွား၍ အဘိုး ဖြစ်သူကို အားကိုးပြီး နေထိုင်ခဲ့ရသော မဖဲညိုလေးမှာ ယခုတစ်ဖန် အဘိုးဖြစ် သူကပါ ဇာပိမံသေဆုံးသွားလေ၍ အား ကိုးရာမဲ့ခဲ့လေတော့၏။

တစ်လတစ်ကြိမ် အမဲသားတစ်

ပိသာကျွေးပြီး သူ၏အိမ်ခြံဝန်းအတွင်း နေထိုင်သည့် သရဲကြီးငတေကိုလည်း အမဲသားတစ်ပိသာ မကျွေးနိုင်တော့၍ သရဲကြီးငတေမှာ ညစဉ်ညတိုင်း အမဲ သားကျွေးရန် တောင်းဆိုနေလေ၏။

မကျွေးနိုင်လျှင် မဖဲညိုကို သတ်၍ စားမည်ဟု တောင်းဆိုလာ၍ မဖဲညို လေးမှာ ပဏပြုရမည်နည်းဟုသည်တို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို သွားရောက်တိုက် ပင်ပြန်သော်လည်း ကံကြီးမောင်မှ မြို့တက်သွားလေ၍ အခက်အခဲတွေ့လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အရက်သမား သမား ညိုကြီးနှင့် မဖဲညို တိုးလေထေ ၏။

မဖဲညိုနှင့် ညိုကြီးတွေ့ဆုံ ကလည်း သင်း၏ဟု ဆိုရပေတော့သည် ထိုညက အရက်မူးပြီး ဖဲနိုင်၍ ပြန်လာ သော ညိုကြီးနှင့် သရဲကြီးငတေ နှစ် ယောက်၍ ထွက်ပြေးလာသော မဖဲညို က ရွာပြင်လမ်းတွင် ဆုံတွေ့ပြီး အချ သမား၊ ဖဲသမား ညိုကြီးကို အားဝ တကြီး ပြောဆို အကူအညီတော သည်။

သရဲကြီးငတေကို အမဲသားင ပိသာမကျွေးနိုင်၍ ထွက်ပြေးလာ

မဲညိုကို သူကူညီပါမယ်ပြော၍ နောက် နေ့မနက်ပိုင်းတွင် အမဲသားတစ်ပိဿာ စားလိုက်ရ၍ မဲညိုကို မကျေမနပ်ဖြင့် ရန်မပြုနိုင်ချေ။

နောက်ရက်များတွင် ညိုကြီးမှာ ဖိစီးသွားလျှင် မဲညိုအား ခေါ်ခေါ်သွား ရာမှ မဲညိုနှင့် ဖဲသမားညိုကြီးတို့နှစ် ယောက်မှာ အိုးချင်းထားအိုးချင်းထိ သလို ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းညိုကြ လေ၏။

အိမ်မရှိ ယာမရှိ ညိုကြီးနှင့် အိမ်နှင့် မြဲနှင့် အားကိုးရာမရှိ ဖြစ်နေသော မဲညိုတို့ထိုနေ့ည ဖိစီးမှအပြန် အကြင်နာ တရား၊ သံယောဇဉ်တရားတို့ နှစ်ဦး စလုံး၏ ရင်တွင်းဝယ် မရှိကြသော်လည်း အဆုံးမတော့ ညားကြလေသတည်း။

ဤအကြောင်းကို သိသွားသော တံကြီးမောင်မှာလည်း မြို့ကပြန်လာ သည်နှင့် မဲညိုထံသွားရောက်တွေ့ဆုံ ၏။ တံကြီးမောင်လာသည်ကို ညိုကြီးမှ နေ့စစ်သက်ချေ။ သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူ မဲညို မှ ငယ်သူငယ်ချင်းဟု ပြောဆိုလေ၍ မနစ်သက်သော်လည်း ညိုပုပ်သော

မျက်နှာဖြင့်သာ ထိုင်နေလိုက်ရလေ၏။ သို့သော် ညိုကြီးမှာ ဇနီးဖြစ်သူ မဲညိုအား ကံကြီးမောင် ပြန်သွားသည် နှင့် နောက်ကို ဒီကောင်နှင့် မပတ်သက် နှင့်ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဆိုလေ ၏။

မဲညိုမှာ အောင့်သက်သက်ဖြင့် ပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်းမပြုခဲ့ချေ။ လင်သား ဖြစ်သူကို အားကိုးနေရသော မိန်းမသား တို့ သဝပါလားဟု တွေးလိုက်ရလေ တော့၏။

ဖဲသမားညိုကြီးနှင့် ညားခဲသော ညှာ နောက်တစ်နေ့တွင် ကြောင်ကြီးငမဲ မှာလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့ရာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြန် လည်ရောက်ရှိလာသည်။

ကြောင်ကြီးငမဲကို တွေ့လိုက်ရ သော ဖဲသမားညိုကြီးမှာ ကြောင်ကြီးငမဲ ကို ကျေနပ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ဇနီးဖြစ်သူ မဲညို မွေးထားသော ကြောင်ကြီးငမဲဖြစ် မှန်း သိသွားပြီး အောင့်သက်သက်ဖြင့် လက်ခံရလေ၏။

ကြောင်ကြီးငမဲမှာ ညိုကြီးအားတွေ့ သည်နှင့် တခွိုးခွိုး၊ တဖြိုးဖြိုးဖြင့် ရန်လုပ် ၏။

ညိုကြီးမှာလည်း ရှေ့တွင်ရှိသော ဆုတ်တို၊ သနပ်ခါးတုံး၊ တွေ့ရှာလက်နက် ဖြင့် ပစ်၏။

မဲညိုမှာ လင်သားဖြစ်သူနှင့် သူ ချစ်သော ကြောင်ကြီးငမဲတို့နှစ်ယောက် ၎င်းတို့တွင် စိတ်သောကဖြစ်ရလေ၏။

တစ်နေ့ - မဲညိုအား ညိုကြီးသည် ဇနီးဖြစ်သူ မဲညိုအား ဖဲကြွေးသွား ၎င်းတောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

မဲညိုမရှိသည်နှင့် အိမ်ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြောင်ကြီးငမဲမှာ သည်းအိပ်ပျော်နေစဉ် ညိုကြီးမှာ ကြောင် ကြီး၏ နောက်ခြေထောက်နှစ်ချောင်း အား ကွင်းရှောကြီးကွင်းလုပ်၍ ဖမ်းဆီး လိုက်သည်။

ကြောင်ကြီးမှာ သူ့အား ညိုကြီးမှ ခမ်းဆီးလိုက်သည်ကို သိသွားပြီး ကြီး အားကိုက်လိုက်၊ ညိုကြီးအား ပြန်လှန်ရန် ထုပ်လိုက်ဖြင့် မဲညိုအိမ်ကြီးတစ်အိမ် လုံး ပြောင်းဆန်နေ၏။

သို့သော် ညိုကြီးမှာ ဝါးရင်းတုတ် သစ်ချောင်းဖြင့် ကြောင်ကြီးငမဲအား ခုတ်ရက်စက်စွက် ရိုက်နှက်ပစ်၏။

ရိုက်သည်မှာလည်း အသေရိုက် ခြင်းဖြစ်၍ ရှန်းလေရိုက်လေဖြင့် ကြောင်

ကြီးငမဲမှာ သေဆုံးလုနီး ဖြစ်နေ၏။ အဆုံးတွင် ညိုကြီးမှာ မရန်းနိုင် တော့သော ကြောင်ကြီးငမဲ၏ နောက် ခြေထောက်နှစ်ချောင်း၏ ကြီးကို တရွတ် တိုက်ခွဲကာ ရေတွင်ချ၍ နှစ်သက်တော့ ၏။ နာရီဝက်သာသာတွင် ရေတွင်းထဲမှ ဆွဲတင်၍ ကြည့်လိုက်သော် ကြောင်ကြီး ငမဲမှာ သေဆုံးနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက် ရ၍ ဝမ်းသာသွားခဲ့လေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူ မဲညို ပြန်မလာခင် ဟံဇားသချိုင်းတွင်းရှိ ညောင်ပင်ကြီးသို့ ဆွဲ၍ ယူသွားကာ ညောင်ကိုင်းကြီးတွင် တွဲလောင်းဆွဲချထားပြီး ခပ်တည်တည် ပင် အိမ်ပြန်လာခဲ့ချေတော့၏။

တစ်ရန်ရှင်းသွား၍ စိတ်အေးသွား ပြီဟု တွေးလိုက်ပြီး ကျေနပ်ဝမ်းမြောက် နေသူ ညိုကြီးမှာ ဇနီးမယား မဲညို ပြန် လာချိန်တွင် ဖါလာသော ပိုက်ဆံနှင့် အရက်ဝယ်ကာ အောင်ပွဲခံလိုက်တော့ ၏။

မဲညိုမှာ ကြောင်ကြီးငမဲကို တွေ့ ၍ မေးမြန်းလေရာ ...

“နှင့် ကြောင်ကြီး ငါလိုက်ကြည့်နေ တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို လာမေးနေ ဟု အပြတ်ပြောချလိုက်ရာ မဲညိုမှာ ကြောင်ကြီးငမဲမှာလည်း ဤကဲ့သို့ မကြာ

မကြာ အိမ်မှ ပျောက်သွားတတ်လေ၍
မဖဲညိုမှာ စိတ်မကောင်းစွာ နေလိုက်
ရတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် မဖဲညိုနှင့် ညိုကြီးတို့နှစ်
ယောက် ဖဲဝိုင်းတကာလှည့် ဖဲရိုက်၏။
နိုင်လျှင် သောက်လိုက်စားလိုက်ဖြင့်
လောကစည်းစိမ်ခံ၏။ ရှုံးလျှင် လင်
မယားနှစ်ယောက် ရန်တကျက်ကျက်
ဖြစ်၏။

တစ်ညတွင်တော့ မဖဲညို ဖဲဝိုင်းသို့
လိုက်မသွားနိုင်၍ အိမ်တွင်တစ်ယောက်
တည်းကျန်ပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။

ထိုညတွင် ကြောင်ကြီးငမဲကို အိပ်
မတ်မက်တော့၏။ အိပ်မက်တွင်းကြောင်
ကြီးငမဲကို ညိုကြီးမှ သတ်ထားကြောင်း၊
အလောင်းကို ဟံဇားသချိုင်းတွင်း၌ ကြီး
တန်းလန်းဖြင့် ထားခဲ့ကြောင်း အိပ်မက်
ပေး ပြောကြားလေ၏။

အိပ်မက်အတိုင်း မဖဲညိုသွားကြည့်
လျှင် ကြောင်ကြီးငမဲမှာ ပုပ်ပွ၍ အရိုးပြိုင်း
ပြိုင်းပင်ကျ၍ နေပြီဖြစ်၏။

လင်သားဖြစ်သူ ညိုကြီးအားလည်း
လုံးဝ မကျေနပ်တော့ချေ။

ညိုကြီးပြန်လာလျှင် ဤပြဿနာ
အား အပြတ်ရှင်းအံ့ဟု အားတင်းထား
ချိန်တွင် သတင်းတစ်ခုရောက်လာလေ

တော့၏။
သတင်းမှာ ဖဲဝိုင်းတွင် ညိုကြီးထင်
ယောက် ဖဲလိမ်ရိုက်သည်ကို တွေ့နှင့်
သွားပြီး ဓားထိုးခံရကာ သေဆုံးသွား
သော သတင်းပင် ဖြစ်လေတော့၏။

အားကိုးရာမရှိ၍ ဖဲသမားအရထံ
သမား ညိုကြီးကို လင်သားအဖြစ် ထု
လိုက်မိသော မဖဲညိုမှာ ယခု ညိုကြီး
သေဆုံးသွား၍ ပြန်၍ အားကိုးရာမဲ့ခဲ့ချေ
၏။

မဖဲညိုမှာ ဟံဇားသချိုင်းတွင် မိဘ
နှစ်ပါးအား မြှုပ်နှံခဲ့ရသလို သူချစ်သော
အဘိုး၊ ဆေးဆရာကြီးစောထူးဝါးတို့
လည်း မြှုပ်နှံခဲ့ဖူးလေ၏။ မျက်ရည်တို့
လည်း တားမရဆီးမရ ကျဆင်းခဲ့ဖူး၏။
သို့သော် လင်သားဖြစ်သူဟု အားတင်း
လက်ခံပြီး ယူထားသော ဖဲသမားလင်
အရက်သမားယောက်ျား ညိုကြီး၏ ရှင်
အလောင်းကြီးအား မျက်ရည်တစ်စက်
မကျစတမ်း လိုက်ပါပို့ဆောင်ရပြန်လေ
၏။

ဤသည်ပင် လောကံခံဟု ခေါ်လေ
ရောသလား မသိပါချေ။

လင်သားဖြစ်သူ မရှိတော့၍ အဖဲ
သားတစ် ပီ သာ မကျွေးနိုင် သည့်
အတွက် မန်ကျည်းပင်ကြီးတွင် နေထိုင်

သော သရဲကြီးငတေ ပြန်သောင်းကျန်း
လာ၏။

မဖဲညိုမှာ အိမ်တွင် မနေရဲ၍
ယောက်ျားနှင့် အတူသွားလာခဲ့ဖူးသော
ဖဲဝိုင်းများသို့ အိပ်ရေးပျက်ခံကာ သွား
ရောက်နေတတ်၏။ နေ့ခင်းဘက် ပြန်
လာသည်နှင့် သရဲကြီးငတေ၏ အမဲသား
တစ်ပီ သာ ကျွေးရန် တောင်းခြင်းခံရ
သလို ရန်ပြုခြင်းပင် ခံရလုနီးဖြစ်၍ အိမ်
တွင် မနေရဲသည့်ဘဝ ရောက်တော့၏။

ထို့ကြောင့် ဖဲဝိုင်းတကာလှည့်၍
လိုက်ရိုက်၏။ အရပ်ထဲမှ မိန်းမတွေပင်
မဖဲညိုအား မကောင်းထင်ကြ၏။

တစ်ည ဖဲဝိုင်းမှာ စောစောသိမ်း
သွား၍ မပြန်ရဲသော်လည်း ဟံဇားသချိုင်း
ကြီးကို ဖြတ်ကာ ပြန်လာစဉ် လမ်းခုလတ်
၌ပင် သရဲကြီးငတေနှင့် တန်း၍ တိုးတော့
သည်။

သရဲကြီးငတေမှာ မဖဲညိုအား တွေ့
သည်နှင့် ကုပ်ကို ချိုး၏။ မဖဲညိုမှာ အသံ
ပင် မထွက်နိုင်ရာ တော့ပေ။ သေ၏။

သရဲကြီးငတေ၏ အောင်ပွဲခံအစာ
အာဟာရမှာ မဖဲညို၏ ခန္ဓာကိုယ်အသွေး
အသားများနှင့် အတွင်းကလီစာများပင်
ဖြစ်လေတော့၏။

နံနက်လင်းသော် ဝမ်းတွင်းတလီ
စာများ မရှိတော့သော မဖဲညို၏ ရုပ်
အလောင်းကြီးအား ဟံဇားရွာသူရွာသား
အပေါင်း တွေ့မြင်သွားလေတော့၏။
သို့သော် - မည်သူ့လက်ချက်မှန်း
မတွေးတတ်ကြချေ။

မဖဲညိုသေသောညသည် တံကြီး
မောင်နှင့် ဟံဇားရွာ၏ အပျိုချောပြန်နှင့်
တို့ လူကြီးချင်းသဘောတူ လူငယ်ချင်း
မေတ္တာမျှကြ၍ လက်ထပ်ပေးစားသော
မင်္ဂလာဦးညလည်း ဖြစ်ပေတော့၏။

သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သော မဖဲညိုမှာ
ပိညာဉ်ဘဝရောက်မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း
အစ်မကြီးတစ်ယောက် ရခဲ့လေ၏။
ထိုအစ်မမှာ တခြားသူမတုတ်ထံ
ချေ။

သချိုင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါပင် ဖြစ်
တော့၏။

ထိုညက မဖဲညိုအား သရဲကြီးငတေ
နှင့် မဖဲညို၏ လင်ယောက်ျားတောင်
ညိုကြီးတို့မှ နှိပ်စက်ကြ၏။

မဖဲညိုမှာ မျက် ရည် စက် စက်
ကျကာ ငို၏။ တောင်းပန်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဟံဇားရွာသချိုင်း
တစ်ခွင်လုံး လေပြင်းတို့ ကျလာ၏။

သစ်ပင် သစ်ကိုင်းတို့ တဖြောင်းဖြောင်း တုန်း၏။

ထိုလေပြင်းမုန်တိုင်းတို့ တိုက်ခတ် နေချိန်မှာပင် လေရွက်သံကြီးတစ်ခုစူးစူး ရုရုကြားလိုက် ရပြီး လျင်မြန်သော အလင်းရောင်တစ်ခုဟ်းစားသင်္ချိုင်းတွင်း သို့ ထိုးကျလာပြီး ပိညာဉ်တို့၏ အမေ မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ ထိပ်ခေါင်း၊ သင်္ချိုင်း ရှင်မကြီးမဖဲဝါ ရောက်ရှိလာပါတော့၏။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် သရဲကြီး ငတေနှင့် ညိုကြီးတို့ နှိပ်စက်နေသော မဖဲဝါကို မေး၏။

“ဟဲ့ - သရဲမ၊ နင့်ကို သူတို့ ဘာဖြစ် လို့ ဝိုင်းပြီး နှိပ်စက်နေကြတာလဲ၊ မုန်မုန် ဖြေဝမ်း”

“လူ့ဘဝတုန်းက အာယာတတွေပါ အရှင်”

မဖဲညိုမှာ လူ့ဘဝတုန်းက အဘိုး ဖြစ်သူ ဆေးဆရာကြီး ဦးစောထူးဝါးမှ သရဲကြီးငတေကို မွေးခဲ့ပုံ၊ တစ်လတစ် ကြိမ် အမဲသားတစ်ပိဿာ ကျွေးရပုံ အဘိုးဖြစ်သူ သေဆုံးသွား၍ မကျွေးနိုင် ဖြစ်ကာ သူ့ကို သတ်စားခဲ့ပုံများကို မျက် ရည်စက်စက်ကျကာ ပြောဆိုရင် ဖွင့်ခဲ့ ၏။

မဖဲဝါမှာ သရဲကြီးငတေကို ...

“ဟုတ်လားဟဲ့ - ငတေ” ဟု မေးရာ သရဲကြီးငတေမှာ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါကို မလိမ်ညာဉ်၍ မုန်ကြောင်းခေါင်း ညိုတ်ပြလိုက် ချေတော့၏။

တစ်ဖန် သရဲဘဝရောက်နေသော တစ်ချိန်သော အခါက မဖဲညို၏လင် ယောက်ျားဟောင်း ညိုကြီးကို မေးပြန် ၏။

“ဟဲ့ - မကောင်းဆိုးဝါးကောင်၊ နင် ကကော သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ငတေနဲ့ ပေါင်းပြီး နှိပ်စက်တာလဲ၊ မုန်မုန်ဖြေဝမ်း”

မဖဲညိုထက် အချိန်စောကာ သေ ဆုံးသွားခဲ့သည့် ညိုကြီးမှာ အစွယ်ကြီး များပင် ရှေ့သို့ ဝေငါထွက်နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် - ညိုကြီးမှာလည်း သင်္ချိုင်းရှင်မ ကြီး မဖဲဝါကို မလိမ်ညာဉ်၍ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေလေ၏။

“ဟို - ဟို”

“ဟဲ့ - မြန်မြန်ဖြေလေ”

“ဟို - ဟို”

“တိတ်စမ်း - နင်မဖြေနဲ့တော့၊ ဟဲ့ - သရဲမ၊ နင်နဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ သူကကော ငတေနဲ့ ရောပြီးနှိပ် စက်တာလဲ၊ အမေ့ကို ပြောခမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ - သူဟာ လူ့ဘဝတုန်းက သမီးရဲ့ခင်ပွန်းဟောင်းပါ”

မဖဲညိုမှာ ညိုကြီး၏ အရက် သောက်၊ ဖဲရိုက်နှင့် ကြောင်ကြီးငမဲကို ရုတ်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ပုံများကို ပြောပြ လိုက်၏။ ယခု မကောင်းသည့် ဘဝ ရောက်နေသည့်တိုင် လူ့ဘဝတုန်းက မပြေသည့်ရှင်မကြီးများကြောင့် သရဲကြီး ငတေနှင့်ပေါင်းပြီး ရောနှောနှိပ်စက်နေပုံ များကို သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးမဖဲဝါကို ပြောပြ လိုက်လေတော့၏။ မဖဲဝါမှာ ခေါင်း ထည့်တံညိုတ်ဖြင့် မဖဲညိုအား ကြည့်ရင်း မေးတော့၏။

“ဟဲ့ - သရဲမ နင့်နာမည် ဘယ်သူ လဲ”

“မဖဲညိုပါ - အရှင်မ”

“ဘာ - မဖဲညို ဟုတ်လား”

သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးမဖဲဝါမှာ သူနာမည် နှင့်ဆင်သော ဘဝ၏အထုအထောင်း များကို မကောင်းဆိုးဝါး သရဲမဘဝ ရောက်နေသည့်တိုင် ခံစားနေရရှာသည့် မဖဲညိုအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက် ငြိသု၏ညာဘက်လက်ဝါးကို ဖိုးကောင်း ဘင်ထက်သို့ ပင့်မြှောက်လိုက်တော့၏။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်ထက်မှ အလွန်လင်းလက်သော အရာတစ်ခု သည် ထိုးစိုက်ကျဆင်းလာလေတော့ ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်ထက်မှ အလွန်လင်းလက်သော အရာတစ်ခု သည် ထိုးစိုက်ကျဆင်းလာလေတော့ ၏။

ထိုအရာမှာ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးမဖဲဝါ ၏လက်တွင်းရောက်လာသည်နှင့် လွန် စွာလှပသည့်ရင်စီးပဝါတစ်ပိုင်းလေး ဖြစ် နေလေ၏။

“ဟဲ့ - သမီး၊ ရော ဒီဟ်းစားသင်္ချိုင်း တစ်စွင်လုံးနဲ့ ဒီရိုးမတစ်စွင်မှာ ရှိတဲ့ သင်္ချိုင်းပေါင်းစုံကို အမေ့ကိုယ်စား စီမံ အုပ်ချုပ်ကွဲ့။ သမီးကို နှိပ်စက်တဲ့ တို မကောင်းဆိုးဝါးကောင်နှစ်ကောင်ကို လည်း ငါ့သမီး မဖဲညို နှစ်သက်သလို ပြုစေကွယ်”

သရဲကြီးငတေနှင့် သရဲညိုကြီးနှစ် ကောင်မှာ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးတို့ ကြည့် လိုက်၊ အရှင်သခင်မအသစ် ဖြစ်လာ သည့် မဖဲညိုအား ကြည့်လိုက်ဖြင့် လွန် စွာ ကြောက်လန့်နေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဟ်းစားသင်္ချိုင်းတစ်ခု လုံး လေရွက်ခံများ ပေါ်ထွက်လာတာ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးမဖဲဝါမှာ လေရွက်ခံနှင့် အတူ ဝေး၍ ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွား လေတော့၏။

မဖဲညိုမှာ သင်္ချိုင်းပေါင်းစုံတို့၏ အရှင်သခင်မကြီးမဖဲဝါ ပေးကမ်းချီးမြှင့် ခဲ့သည့်ရင်စီးပဝါကို ရင်မှာစီးလိုက်သည် နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရှိန်းရှိန်း ရှိန်းရှိန်း ဖြင့် ဖြစ်လာသလို ခန္ဓာကိုယ်အလင်း

ရောင်တိုသည်လည်း ပို၍ဝင်းဝါတောက်ပ သွားလေတော့၏။

သူရဲကြီးငတေနှင့် သူရဲညိုကြီးနှစ် ကောင်တို့မှာ မဖဲညိုအား မကြည့်ဝံ့၊ ကြည့်ဝံ့ဖြင့် ဦးခေါင်းတို့အား ဖြည်းညင်း စွာ မော့၍ကြည့်လိုက်ကြချေ၏။

သို့သော် - မဖဲညိုမှာ ဟံဇာသင်္ချိုင်း ကြီးအတွင်းမှ ဖြည်းညင်းစွာ ပျောက်

ကွယ်သွားသလို သူရဲကြီးငတေနှင့် သူရဲ ညိုကြီးတို့နှစ်ကောင်၏ မျက်ဝန်းအတွင်း မှ ကြည့်နေရင်းမှာပင် အလင်းစက်လေး အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားသည် ဝေးကြည့်နေမိကြပါတော့သတည်း။

ဤတွင် ရိုးတောင်ခြေအနောက် တက်ရှိ ဟံဇာအမည်ရှိ သင်္ချိုင်းစောင့် ကြီး မဖဲညိုနှင့် ဝေမာန်ကရန်ပြူးအမည် ရှိဝတ္ထကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပေတော့သတည်း။

နန္ဒဝင်းငကျော်ခေါင် (ဝေတ္တ လူ့ဖြည့်

ဆေးမြီးတိုများ

လေနာ

- (၁) ခွေးလှေးယားမြစ်သတ္တုရည်ကို တစ်လတိတိ သောက်ပါ။
- (၂) ကသစ်ရွက်၊ ပိုးစာရွက်၊ ကြာဟင်းညွန့် (၃)မျိုး ဟင်းချိုချက်၍ သောက်ပါ။
- (၃) ကျောက်ဖရုံခါးသီးတစ်လုံးကို ထက်ခြမ်းခွဲပြီး ခြစ်ယူသည်။ အသား ဆီနှင့် (၅၀)သားနှင့် ထန်းလျက် (၅၀)သားတို့ကို အိုးသစ်ဖြင့် မီးဖိုပေါ်တွင် မတူးမခြစ် အောင် ကျိုပြီး ပျားရည်(၅၀)သားနှင့် နယ်ဖင်၍စားပါ။
- (၄) ဒန်သလွန်မြစ် တစ်ပိဿာ၊ ရှောက်ရည် တစ်ပိဿာ၊ ဆန်ပုန်းရည် တစ်ပိဿာ၊ ဆား(၃၅)ကျပ်သား၊ မြေအိုးသစ်နှင့် ခန်းအောင်ကျို၍ အခြောက်လှမ်း၊ အမှုန့်ပြု၊ လျက်ဆားကဲ့သို့ လျက်ပါ။
- (၅) ကြက်သွန်ဖြူကို နမ်းဆီနှင့်စိမ်၍ ဆားအနည်းငယ်ထည့်ကာ ထမင်းမစားမီ စားပါ။

အိမ်မှာ
 ကြောက်စရာ
 ဝမ်းဗျားစရာ

ဝင်းမောင်ကျော်

ကံကြမ္မာ ဖန်လာခဲ့သူ

လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာညောင်းခဲ့သော အချိန်အခါ တဖြည်းငယ်လေးတစ်ဖြူမှာ အလွန်တရာမှ စိတ်ထားပြင်းပြတ်တဲ့ ဦးကြည်စိုးဟူသော ရင်ခံရပ်ကြီးတစ်ယောက် ထွန်းပေါ်ခဲ့ သည်။ ဦးကြည်စိုးဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်က ချမ်းသာခဲ့ တဲ့ သူတော် မဟုတ်ပါ။ ဦးကြည်စိုး ဘေးအိမ်က ဦးတင်ဖေနှင့် ဒေါ်မြရွှေ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ အမိ အနို့အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင်းမှ တစ်စ တစ်စနဲ့ ချမ်းသာလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဲဒီနေရာဒေသမှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကြီးကြပ်ရပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဲဒီ အချိန်မှာတော့ ဦးကြည်စိုး၊ ဦးတင်ဖေနှင့် ရွယ်တူ အသက် (၄၀) ဖြစ်ပြီး ဒေါ်မြရွှေ

ကတော့ (၃၂) နှစ်သာ ရှိပါသေးသည်။ ဦးကြည်စိုးဟာ တစ်ခုလတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဦးတင်ဖေတို့ မောင်နှမနှစ် ယောက်ကတော့ အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီး တွေ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးကြည်စိုးဟာ ဒေါ်မြ ရွှေကို ယခင်ကတည်းက နောက်ပိုးပိုးခဲ့ ပေမဲ့ ဒေါ်မြရွှေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကလည်း ဘယ်ဘဝက အကြောင်း တရားလည်းမသိ။ အိမ်ထောင်ပြုရန် လုံးဝမစဉ်းစားကြသူများ ဖြစ်သည်။

ဦးကြည်စိုးကား ရပ်ရွာထဲမှာ ရန်ဖြစ် နေပြီဆိုသည်နှင့် ဦးကြည်စိုး၏ ဟိတ် တစ်လုံးက မီးခဲကို ရေနဲ့ဖျန်းသလို ဖြစ်ရ သည်။ ရပ်ရွာမှာ အသုဘကအစ ဆိုင်း ကြီးပိုင်းကြီး အလှူပွဲအဆုံး ဦးကြည်စိုး၏

သြဇာအောက်မှာပဲရှိပါသည်။ အမှုတစ်ခု ဖြစ်ပြီဆိုရင်လည်း အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်ပြီး မြို့ရောင်တိုင်းအဆင့်ထိလိုက် ပြီး ဦးကြည်စိုး ဖြေရှင်းပေးခဲ့နိုင်သည်။ ဆင်းရဲသူတွေကို ပေးကမ်းဖို့လည်း လက်မနှေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကြည်စိုး အရိပ်အာဝါသက ထိုအရပ် မှာတော့ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်သည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ ဦးကြည်စိုးမဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အမှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ သုံးလောင်း ပြိုင်လူသတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ လှယူသွား သည့်ဓားပြမှု ဖြစ်သည်။

“ဒါကတော့ ငါတို့နေရာကိုစော်စော် တားကားပြုလုပ်တဲ့ သဘောပဲ။ ဒီတော့ သေကာတဲ့ လူတွေကတော့ ရှိတယ်။ အတိအကျတော့ မသိရဘူး။ တို့လူတွေ အသေအချာ လေ့လာရမယ်။ ပေါ့ပေါ့ ဆဆနေလိုတော့ မရဘူး”

ဦးကြည်စိုး ဒီလိုလေသံမျိုးပြော တော့ သူ့ရဲ့စိတ်ဆွေတပည့်တပန်းတွေ ကလည်း...

“ဟုတ်တာပေါ့ - ဆရာ၊ ကျွန်တော် တို့တွေလည်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ တော့ မဖြစ်ဘူး”

တပည့်တွေကလည်း ထပ်လောင်း ပြောလိုက်ကြပြန်သည်။

တာဝန်ရှိသူ စခန်းမှူး၊ ဒုရဲအုပ်များ နှင့် ရဲအဖွဲ့များကတော့ ...

“ဒီရွာကို တခြားနယ်ကလာတဲ့ သူစိမ်းတွေရောရှိလား၊ ဒီရက်ထဲမှာ ပေါ့”

“တခြားနေရာကလာတဲ့ လူစိမ်း တွေကတော့ ရှိပါတယ်။ တိတိကျကျ ပြောရရင်တော့ ဆရာရဲ့လူတွေကတော့ သွားလိုက်၊ လာလိုက်၊ ဝင်လိုက်၊ ထွက် လိုက်ဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကို ရည်စူးပြီး ပြောရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရခက်နေ တယ်”

ဦးကြည်စိုးမှ တာဝန်ရှိသော စခန်း မှူးနှင့် ဒုရဲအုပ်များကို ပြန်လည်ဖြေကြား လျက်ရှိသည်။ အမှုရှင်များကို မေးတော့ လည်း တိတိကျကျ မည်မည်ရရ ဖြေ နိုင်။ သူတို့ပြောတဲ့စကားကတော့ ဒီနေ ရာမှာ ဦးကြည်စိုး စုံစမ်းလိုက်ရင် ဖော်လာ နိုင်ကြောင်း သူသည် အစစအရာရာ သိနိုင်ကြောင်းနှင့် အားကိုးမှုတစ်ခု အကြောင်းပြောပြပါသည်။ ထိုအခါ တာဝန်ရှိသူများကလည်း ဦးကြည်စိုးတို့ သာလျှင် ထပ်လောင်း၍ မေးမြန်းစုံစမ်း မှုပြုလုပ်ပါသည်။

“ဒီလောက်တိအောင်လက်စခြေစ ပျောက်နေရတာ တခြားနေရာတလှ

ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားတို့နေရာက လူမပါ
နေလို့ တိတ်ဆိတ်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး
ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပြီး ဝေဖန်
အကြံထုတ်ပါဦးမယ်”

“ဒီမှာ - ဦးကြည်စိုး၊ အမြန်ဆုံးလေး
တော့ ခင်ဗျားစဉ်းစားပြီး အကောင်
အထည်ပေါ်အောင် လုပ်ပါဗျာ။ ကျွန်
တော်တို့လည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပေါ်လာ
တော့ ခေါင်းအေးရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာတို့၊ ကျွန်တော်
လည်း လက်လှမ်းမီသလောက် လေ့လာ
စုံစမ်း၊ အပူတပြင်း ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်
စိတ်ချပါ”

“အဲဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်
ရက်လောက် သတင်းပို့နိုင်မလဲဦးကြည်
စိုး”

“လာမယ့်နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်
ဆိုရင် ဆရာတို့ဆီကို ကျွန်တော် သတင်း
ရသည့်ဖြစ်စေ၊ အတိအကျ မရသည့်ဖြစ်
စေ တွန့်တော် လာရောက်သတင်းပို့ပါ
မယ် - ဆရာတို့”

“ဟုတ်ပြီ - ကျွန်တော်တို့စခန်းက
စောင့်မျှော်နေမယ်နော်”

“အဲဆိုရင် ဦးကြည်စိုး၊ ကျွန်တော်
တို့တို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာတို့”

ဦးကြည်စိုးဟာ သုံးရက်မြောက်နေ
မှာတော့ စခန်းကို သွားသည်။ သတင်းက
ပြည့်ပြည့်စုံစုံမဟုတ်။ တိတိကျကျ မည်
မည်ရရလည်း မဟုတ်။ ထိုအခါ စခန်းမှူး
နှင့် တကွ တာဝန်ရှိသူများမှာလည်း တစ်
ရပ်ကွက်လုံး တစ်ရွာလုံး စစ်ဆေးမှုတွေ
ပြုလုပ်လေတော့သည်။ မည်မည်ရရဖြေ
နိုင်သူမျိုးမရှိ။ ထင်ယောင်ထင်မှားနှင့်
အထုအရိုက်အနက်ခံရသူတွေ ရှိလာ
လေသည်။ ကြာလာတော့ ဦးကြည်စိုး
ဟာ စခန်းမှူးနှင့် တကွ တာဝန်ရှိသူများ
ကို တောင်းပန်ရပါတော့သည်။

“ဒီမယ် - ဆရာတို့ထင်ယောင်ထင်
မှားတွေနဲ့တော့ ရိုက်နှက်စစ်ဆေးနေ
မယ်ဆိုရင် မဆိုင်တဲ့ ပြည်သူတွေ နှစ်နာမှ
ရှိမှာဖြစ်တဲ့ အတွက် အချိန်လေးယူပြီး
ပြုလုပ်ပေးပါ - ဆရာတို့”

ဦးကြည်စိုးဟာ တစ်ရွာလုံး တစ်
နယ်လုံးမှာ ဩဇာအာဏာညောင်းခဲ့သူမို့
တာဝန်ရှိသူများမှာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း
ကို ခေတ္တခဏ ရပ်ဆိုင်းပါသည်။ တာဝန်
ရှိသူများကိုလည်း ဦးကြည်စိုးကိုယ်တိုင်
သူ့လူများနှင့် ဖိစီးစီးလို့ ကိုလံ စုံစမ်း
ဆောင်ရွက်မှု ပြုလုပ်ပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့
သည့်အတွက် တာဝန်ရှိသောသူများ

တလည်း ယုံကြည်မှုရှိသွားပြီး သွေးအေး
အေးနှင့် စုံစမ်းလျက်ရှိသည်။

ဦးကြည်စိုးဟာ ဒီကိစ္စ ဒီအမှု
အတွက် အနည်းငယ်မျှလောက်တော့
သိက္ခာကျသွားပါသည်။ တာဝန်ရှိသူ
တော့ မဟုတ်ပါပေ။ ထိုကိစ္စ မပြီးပြတ်
သေးခင်မှာပဲ ယုတ်မာလွန်းလှတဲ့ အမှု
တစ်ခုက ပေါ်ပေါက်လာပြန်ပါသည်။
အဲဒါကတော့ ဦးတင်ဖေနှင့် မမြရွှေတို့
မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်
အဖြစ်ထားတဲ့ မစိုးစိုးဆိုတဲ့ (၁၆) နှစ်
သမီးလေးကို မုဒိမ်းကျင့်သတ်သွားတဲ့
အမှုကိစ္စပါ။ ဒီတော့ သူ့ရဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်
နှမသားချင်းတွေက ဦးတင်ဖေကို ထင်
မြင်ကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ထင်မြင်ကြ
သောအခါ ဦးကြည်စိုး...

“ဒီမှာ ဦးတင်ဖေ - ခင်ဗျား တစ်နေ
ရာကို ရှောင်တိမ်းနေပါ။ မရှောင်တိမ်း
ရင်တော့ ခင်ဗျားမှာ အန္တရာယ်တွေ ရှိ
တယ်”

“ဒီမှာ ဦးကြည်စိုး၊ ကျွန်တော်မှ
ဘာမှမလုပ်တာပဲဗျာ။ ကျွန်တော်မရှောင်
ချင် မတိမ်းချင်ပါဘူး”

ဦးတင်ဖေရဲ့ နှမလေး မမြရွှေ
တလည်း...

“ဟုတ်တယ် - ဦးကြည်စိုး၊ အစ်ကို

ကြီးက ဘာမှမလုပ်တာ ကျွန်မ အသိပဲ
ဟာ။ ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်တိမ်းရမှာလဲရှင်”

“မမြရွှေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်
ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - စဉ်းစား
ကြည့်လေ။ ခင်ဗျားတို့ အိမ်မှာ ဖြစ်တဲ့
ကိစ္စ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူ့ကို လက်ညှိုး
ထိုးမလဲ။ ဘယ်သူ့ကို သက်သေပြမလဲ
ပြောပါဦး”

ဦးကြည်စိုးရဲ့ ဒီလိုပြောဆိုမှုတွေ
စဉ်းရုံးမှုတွေကောင်းလွန်းတော့ ဦးတင်
ဖေဟာ ပစ္စည်းပစ္စယ အထုပ်အပိုး ရွှေ
ထည်ငွေထည် ပစ္စည်းတွေနှင့် တစ်နယ်
တစ်ကျေးသို့ ထွက်ခွာသွားပြီဆိုတာ
ကြေညာလိုက်ပါသည်။ ဦးတင်ဖေ
မထွက်ခွာမီမှာတော့ ဦးကြည်စိုးအား သူ
ညီမလေးကို စိတ်မချလို့ စောင့်ရှောက်ဖို့
အကြောင်း ပြောခဲ့ပါသည်။

“ဦးကြည်စိုးရာ ကျွန်တော့် ညီမ
လေးကိုတော့ စောင့်ရှောက်ပေးပါဗျား
ကျွန်တော်က သွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး
ဗျ”

“စိတ်ချစမ်းပါ - ဦးတင်ဖေရား ခင်
ဗျား ညီမလည်း ကျွန်တော့် ညီမပေါ့။
ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ့မယ်။
ခင်ဗျား ရှိတုန်းကလိုပေါ့”

အစ်ကိုကြီးဟာ
အစ်ကိုလည်း ဟုတ်၊
ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ဆရာအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
လည်းဖြစ်တယ်။
ဒီတော့
ဒီကိုရင်ကလေးကို
အစ်ကိုကိုင်တိုင်
သတ်ပစ်ပါ။
သတ်မလား။
မသတ်ဘူးလား။
ဒါပဲပြော ...

“အေးဗျာ - ကျွန်တော်လည်းသွားသာသွားရတာ၊
ဘယ်လိုမှ စိတ်မချဘူးဗျာ”
“အစ်ကိုကြီး ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့မှန်းလဲ”
“အစ်ကိုကြီးကို မပူပါနဲ့၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က အမေ
တို့အမျိုးတွေဆီ သွားမယ်၊ အစ်ကိုကြီးလည်း ငွေကြေး
နဲ့ ရွှေတိုငွေစလေးတွေလည်း ပါတာပဲ”
“အစ်ကိုကြီးရယ် - စိတ်ပူလိုက်တာ”

ဦးတင်ဇေတစ်ယောက်ထွက်သွားပြီဆိုကတည်း
က ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားလိုက်ရာ
ယနေ့တိုင်ထိဖြစ်သည်။ ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ ဦးကြည်
စိုးတစ်ယောက်ကတော့ မမြရွှေကို သူ့ရှင်ထဲမှာ ငယ်
ချစ်ကြီးလို့ သတ်မှတ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့ရှင်ထဲက

ဒို့သော စကားလုံးတွေ နှလုံးသားထဲက
လာတဲ့ စကားတွေ ဖွင့်ဟလာပါတော့
သည်။ မမြရွှေမျော အိမ်မှာကလည်း
အိမ်ခတ်မကလေးလည်းသေးသလိုအစ်ကို
ကြီးကလည်း ယနေ့ထက်တိုင် ဘာသံမှ
မကြားရ၊ အခတ်ကလည်း မရှိတော့အား
ငယ်ပူမျိုးတွေ ကြုံရပါတော့သည်။
“ဒီမှာ မမြရွှေ၊ မင်းဘာမှမကြောက်
နဲ့၊ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊
အဲဒါကို ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာတာပါ။
အမျိုးတွေကို တစေ့တစောင်း စုံစမ်းပြန်
တော့လည်း သတင်းကမရအဲဒါကစိတ်
ချမ်းသာ ဖြစ်နေတာ”
“ထားပါတော့ - မမြရွှေရယ်၊ ကျွန်
တော် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ”

ဦးကြည်စိုးကတော့ စိုက်ကော်လို့
ချုံပေါ်ရောက် ဆို သလို အပျော်ကြီး
အမော်ကြီးပီတိဖြစ်နေပါသည်။ ဘယ်သူ
သေသေ ငတေမာရင်ပြီးရောဆို တဲ့
သဘောမျိုးပေါ့။ ဦးတင်ဇေ မရှိသည့်
နောက်မှာ မမြရွှေကို စောင့်ရှောက်ချင်တဲ့
စိတ်က လွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေတာကတော့
အလျှံအပယ်ပဲ၊ နေ့လည်း စားလို့မဝင်

ချင်ဘူး။ ညလည်း အိပ်လို့မပျော်ချင်ဘူး။
ဒီတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအခတ်လမ်းကို
ဦးကြည်စိုး စပါပြီ။ ည (၁၀) နာရီမျှ
လောက်မှာပေါ့။
“မမြရွှေ တံခါးဖွင့်ပါဦး”
“ဘယ်သူများလည်း မသိဘူး။ ည
ကြီး အချိန်မတော်”
“ကျွန်တော်ပါ မမြရွှေ”
“ဟာ - ဦးကြည်စိုးပဲ၊ ညည့်နက်နေ
ပြီရှင့်”
“ညည့်နက်လည်း မမြရွှေရယ် မင်း
အစ်ကိုပဲဟာ”
ဦးကြည်စိုးဟာ အတင်းအဓမ္မ
အချစ်ရေးတွေ အတင်းအော့ဠီး အတင်း
အဓမ္မ ပြုလုပ်ခဲ့တော့ မမြရွှေလေးချော
ဦးကြည်စိုး လိုရာဆန္ဒသဘောအတိုင်း
ပါသွားပါတော့သည်။
ဦးကြည်စိုးမှာတော့ မြန်ရေရှက်ရေ
အပျော်ကြီး ပျော်ရွှင်ခဲ့ပေတော့သည်။
ဦးတင်ဇေမရှိသည့် ရက်အနည်းငယ်
လေးအတွင်းမှာပဲ ဦးကြည်စိုးနဲ့ မမြရွှေ
အကြောင်း ပါခဲ့ ပါတော့ သည်။ အိမ်
ထောင်ပြုပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့
ဦးကြည်စိုးနှင့် ခေါ်မြရွှေတို့တွင် သား
သမီး ထွန်းကားခဲ့ပါသည်။ ထွန်းကားခဲ့

သော သားသမီးမှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အမည်ကို မောင်ဝဏ္ဏလို့ အမည်ပေးပါသည်။ မောင်ဝဏ္ဏလေး စကားပြောထတ်သောအချိန်အခါတွင် ထူးဆန်းသောစကားကို ပြောပါသည်။

“အဖေ - ကျွန်တော့်ကျောက အမာရွတ်ကို ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ - သားရဲ့”

မောင်ဝဏ္ဏလေးဟာ မိဘတွေနဲ့ ခပ်ခမ်းစိမ်းစမ်း နေလေ့ရှိသည်။ မောင်ဝဏ္ဏလေးတစ်ယောက် (၈) နှစ်သားလောက်ရှိတော့ ကိုရင်ဝတ်ချင်တယ်လို့ပြောရာ ခုတ်တွက်ထဲမှ လူတွေက ဘာသာရေးတိုင်းမှိုင်းတဲ့ကလေးလို့ ပြောဆိုကြပါသည်။ ထိုအခါ မိဘတွေက ကိုရင်ဝတ်ပေးဖို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခေါ်သွားပြီး ကိုရင် ဝတ်ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။ မောင်ဝဏ္ဏလေးတစ်ဖြစ်လည်း ရှင်ဝိသုတ္တဘွဲ့အမည်နှင့် တစ်နေ့တော့ကျောင်းမှ အိမ်သို့အပြန်လမ်းမှာ လူနှစ်ယောက်နှင့် တွေ့လေသည်။ တွေ့သောအခါ ကိုရင်လေးဝိသုတ္တက ...

“ဒကာကြီးတို့ - အရင်အလုပ်တွေ လုပ်နေတုန်းပဲလား”

ဟုမေးလိုက်ရာ ထိုလူနှစ်ယောက်အံ့ဩသွားလေသည်။

မောင်ဝဏ္ဏ တစ်ဖြစ်လဲ ရှင်ဝိသုတ္တကိုရင်လေးရဲ့ အဖေ ဒေါ်မြရွှေကို မိဘလက်ထက်က တည်ထားသော ဘုရားစေတီတစ်ဆူမှာ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသောကြောင့် ပြုပြင်မွမ်းမံပြီး ကမ္ဘည်းထိုးသောအခါရက်၊ လ၊ ခုနှစ်တို့ကို ဒေါ်မြရွှေတစ်ယောက် အမှားမှားအယွင်းယွင်း တွေ့နေကမ္ဘည်းထိုးလျက် ရှိပါသည်။ ဒါကို မောင်ဝဏ္ဏတစ်ဖြစ်လည်း ရှင်ဝိသုတ္တလေးက ...

“ဒီမှာ - ဒကာမကြီး၊ ဒကာမကြီး ပန်းရန်ဆရာတွေကို ခုနှစ်သတ္တရာဖိပြောတာမှားတယ်ဒကာမကြီးရဲ့ ခုနှစ်က ၁၃၀၂ - ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် (၃) ရက် ဖြစ်တယ်”

ကိုရင်လေးက အတိအကျပြောလိုက်သောအခါ အားလုံးက အံ့ဩနေကြသည်။ တစ်ဆက်တည်း တစ်ချိန်တည်း...

“ဖီးတော့ရွာက သိမ်နှင့် တစ်ရက်တည်း ရေစက်ချခဲ့တာ ဒကာမကြီးမမှတ်မိဘူးလား”

ကိုရင်လေး ဤကဲ့သို့ ထပ်မံပြောသောအခါ တစ်ရွာလုံး တစ်ရပ်ကွက်လုံး လူတွေ ကြက်သီးမွေးညင်းထောင်ထပြီး အံ့ဩခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးကြည်စိုးထံ လူနှစ်ယောက်လာပါသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်တို့ ကိုရင်လေးက စကားစပြောလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးတို့ - အရင်အလုပ်မျိုး ခဲတွလုပ်ဖို့စိတ်မကူးကြနဲ့တော့၊ နောက်ဆံ့မှာ ကောင်းဖို့အတွက် ယခုဘဝမှာလည်း ကောင်းအောင် နေမှဖြစ်မယ်။ ဒီလိုပဲ ခိုက်နေဦးမယ်ဆိုရင် ရှေ့ဘဝတွေမှာလည်း ဆိုးကျိုးတွေ အများကြီးတွေ ခုလိမ့်မယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီး ကိုရင်လေး ရာခန့်လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ ထိုအခါ ကိုရင်လေးကို ဘယ်သူ့သားလဲလို့ သေချာစွာ မေးမြန်းကြည့်တော့ ...

“ဒီကိုရင်လေးက အစ်ကိုကြီးသားလား”

“အေး - ငါ့သားကွ”
တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဦးကြည်စိုးဟာ သားရဲ့အပေါ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ့တပည့်နှစ်ယောက် တိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ ကျန်ခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကိုရင်လေးဟာ အိမ်သို့ပြန်လာပြီး အဝတ်စီရီတွေ ဖွင့်သည်။

“ဒီအဝတ်တွေက ဘယ်သူ့အဝတ်တွေလဲ”

မိခင်လုပ်သူ ဒေါ်မြရွှေကလည်း အမှန်တိုင်း အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုရင်လေးရဲ့ဦးကြီးတော်၊ ဒကာမကြီးအစ်ကိုဦးတင်ဖေ အိမ်မှာရှိတုန်းက ဝတ်တဲ့အဝတ်အစားတွေပါ”

“ဒကာမကြီး ဒီအဝတ်တွေကို မရှိတဲ့ လူတွေကို လှူလိုက်ပါ”

ဒေါ်မြရွှေကလည်း ကိုရင်လေးဆန္ဒအတိုင်းဆိုတော့ လှူလိုက်ပါသည်။ ကိုရင်လေးကတော့ အင်အားတစ်ထည်တိုတော့ ကျောင်းကို ယူသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ မြို့ပြင်သစ်ပင်အောက်၌ မြေကြီးထဲတစ်ဝက် အပြင်တစ်ဝက်နှင့် အင်အားပေါ်နေသည်ကို လူတစ်ယောက်က စတင်တွေ့ရှိရာမှ အဲဒီနယ်က တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် ငွားများပြီး လူများစု သိရှိသွားကာ အင်အားလေးကို ဆုံးအောင် ဆွဲထုတ်တဲ့အခါမှာတော့ ...

“ဟာ - လူအရိုးတွေပါလားကွ”

“ဆုံးအောင် ဆွဲထုတ်လေကွာ”

“လာဦးကွာ - ငါတစ်ယောက်တည်း ဆွဲထုတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

လူအများ ဝိုင်းဆွဲလိုက်သောအခါ နှစ်ပေါင်းကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် အကျီစလေးမှာ ပြတ်ထွက် သွားပါ သည်။

“ဟေ့ကောင် - မောင်အေး၊ မင်း အိမ်က ပေါက်ပြားသွားယူကွာ”

“အေး - အေး - ငါ့အိမ်ကို ပြန်ပြီး ပေါက်ပြား ပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်”

“ဒီဟာက ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ၊ ဒါဟာ လူသေမြှုပ်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟေ့ - ဟိုမှာ မောင်အေး ပေါက် ပြားပါလာပြီ”

“ပေးကွာ - ပေါက်ပြားနဲ့ ငါ တူး မယ်”

ပေါက်ပြားနှင့် မောင်ထွန်းဆိုသူ တူးကြည့်လိုက်တော့ မှန်ပါသည်။ လူ တစ်ယောက်ရဲ့အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ လူရဲ့အရိုးစုတွေတွေ့ရပြီး သားရေအိတ် တစ်လုံးထွက်ပေါ်လာပါသည်။ အဲဒီသား ရေအိတ်ထဲမှာ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား တစ်ခုကိုတွေ့ရပါသည်။ အဲဒီမှတ်ပုံတင် ထဲက လူကတော့ ဦးတင်ဇေရဲ့ပုံပါ။ လူ တွေကတစ်စတစ်စနှင့်ပြောဆိုကြသော အခါဒေါ်မြရွှေလည်းရောက်လာပါသည်။ ဒေါ်မြရွှေဟာ ဒီမှတ်ပုံတင်လေးကိုကြည့် ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြေးသွားပါ

သည်။ ကိုရင်လေးအနားရောက်တော့ ရင်ထုမနာနှင့်ပျက်ရည်များကျပြီး ကိုရင် လေးအား အကြောင်းစုံရှင်းပြရပါတော့ သည်။

“ကိုရင်လေး”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ - ဒကာမကြီး”

“ကိုရင်လေး ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါ - ကိုရင်လေး”

“ကိုရင်က ဒကာမကြီးရဲ့သားလေ”
“အောင်မလေး - ကိုရင်လေးရယ်

ရင်ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာ”
“ဒကာမကြီး ဘာစိတ်မကောင်း

တာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ။ ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဖြစ်ပြန် ပျက်ပြန် လောကဓံတဲ့။ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်မယ်ပေါ့။ တရားသဘောနဲ့ဖြေလိုက် ပါတော့”

ဦးကြည်စိုးကတော့ - “ကိုတင်ဇေ သေရတာ မစိုးစိုးရဲ့ဦးလေးတွေ လက် ချက်နဲ့ သေရတာဖြစ်မယ်” လို့ ထင် ယောင်ထင်မှား ပြောဆို လျက် ရှိပါ သည်။

“ဒီမှာ - ကိုကြည်စိုး၊ ကျွန်မ အစ်ကို ကြီး သေသွားတာ ကျွန်မ မသတိတဲ့ လူတွေရှိတယ်”

ဒေါ်မြရွှေ မကျေနပ်။
“ရှင့်တပည့်တွေရော မပါဘူးလို့ ပြောနိုင်ရဲ့လား”

“အို - မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

ဦးကြည်စိုးထံသို့ တပည့်လူနှစ် ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်ပါသည်။ ဤလူနှစ်ယောက်ကတော့ ဦးကြည်စိုး ရဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ပြောတဲ့စကားတွေကတော့ ...

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး လူတစ်ယောက် တော့ ရှင်းပစ်ဖို့တော့ လိုပြီ”

“မင်းတို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ တွ”

“အစ်ကိုကြီးလည်း သိမှာပေါ့”

“ငါမရိုက်မိလို့ မင်းတို့ပြောပြမှ သိမှာ ပေါ့ကွ”

ဦးကြည်စိုးကတော့ အမှန် သူမွေး ထားတဲ့သူရင်သွေးကို သူတပည့်တွေက ပြောလိမ့်မယ်မထင်လို့ ပြောခြင်းဖြစ် သည်။ တကယ်တမ်း ကျွဲတော့ ဦးကြည် စိုး၏သားကို သတ်ဖို့ ပြောနေသည့် အတွက် ...

“မင်းတို့ ပြောနေတဲ့စကားတွေက မှီသားကိုရန်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် - အစ်ကိုကြီး”

“ဟာကွာ - မင်းတို့ပြောရက်လိုက်

တာ”
ထိုစကားကို ဦးကြည်စိုး လက်မခံ ချေ။ ဦးကြည်စိုး ဦးနှောက်တွေ ချာချာ လည်နေပါတော့သည်။ ကိုရင်လေးတစ် ပါးတည်း ကျောင်းမှာရှိနေချိန်တွင် စိတ် စမ်းသည် အနေနှင့် နောက်ကနေပြီး ဦးကြည်စိုးက တိတ်တံဆိတ် ခေါ်ကြည့် သည်။

“ဟေ့ - တင်ဇေ”
ကိုရင်လေးက လှည့်ပင်မကြည့်။

ဂရုမစိုက်။
ဦးကြည်စိုးတစ်ယောက် သူ ထင်

ထားသလိုဖြစ်မလာမှစိတ်သက်သာရာ ရသည်။

“ကိုရင်လေး ဘာတွေ တွေးနေတာ လဲ”

“ကို ရင် လေး တွေးနေတာတ ဝိမ့်သာရမင်းကြီးနဲ့ သားတော် အဇာ တသတ် ရဲ့အကြောင်း တွေးတော စဉ်းစားနေတာပါ”

ထိုသို့ ကိုရင်လေး ပြောလိုက်ရာ တွင်တော့ ဦးကြည်စိုးတစ်ယောက်ချက် နှာပျက်လာ။ ရင်တွေ တုန်မိသွားပြန် သည်။ ကိုရင်လေးသည် ဆွမ်းခံရင်း ဦးကြည်စိုးရဲ့တပည့်နှစ်ယောက် ဝေ ရောက်ပါသည်။

တစ်ယောက်က ...

“ကိုရင်လေးက ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတယ်နော်”

“ကြည်ညိုရင် လက်စွပ်တစ်ကွင်း လောက် လှူပါလား-ဒကာကြီး”

“မရှိလို့ပါ-ဘုရား”

“ဒကာမှာ ပတ္တမြားလက်စွပ်မရှိဘူးလား၊ ရွှေသုံးမတ်သားနဲ့ ကွပ်ထားပြီး တော့ ပန်းခက်တွေနဲ့ ချန်ရံထားတဲ့ဟာ ချီးပေး၊ ကိုရင်လေးက အဲဒါမျိုးကို အရမ်း ကြိုက်တာ”

ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားပါသည်။

ထိုစကားတွေကြောင့် ထိုသူက ကိုရင်လေးကို နှုတ်ပိတ်လုပ်ကြံဖို့ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ တုံးတုံးချလိုက်ပါသည်။

ကိုရင်လေးက မိဘတွေကို အိမ်မှာ အလှူတစ်ခုလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။ အလှူက ထူးဆန်းတော့ မိဘတွေက ရင်ခွန်ပြန်ပါသည်။ အကြောင်းရင်းက မစိုးစိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေး-ဒကာမကြီး တို့အိမ်မှာ သေလို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု လုပ်ရန်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဦးကြည်စိုးက ထားပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...

“ဒီမှာ-မမြရွှေ့ မင်း စဉ်းစားကြည့် လေ၊ မင်းအစ်ကိုကြီး ဦးတင်ဇေက မင်း တို့အိမ်ဖော် မစိုးစိုးကို သတ်လိုက်တယ် လေ၊ အဲဒီအတွက် အလှူပေးတယ်ဆို တော့ သူတို့ဦးလေးတွေ ဒေါသကို ဆွ ပေးသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

ကိုရင်လေးက မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြုံး ပါသည်။ စမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေရင်း က သူ့ဖခင် ဦးကြည်စိုးကို ကိုရင်လေးက စကားစပြောပါတော့သည်။

“ဒီမှာ ဒကာကြီး၊ ကျွန်တော့်ဘကြီး ဦးတင်ဇေက မစိုးစိုးကို သတ်တာလို့ အတိအကျ ပြောရဲပါသလား”

ဦးကြည်စိုးတစ်ယောက် အခက် တွေ့ပါပြီ။

တစ်နေ့မှာတော့ မမြရွှေ့လည်း ဦးကြည်စိုးကို မေးပါသည်။

“ဒီမှာ ကိုကြည်စိုး၊ အစ်ကိုကြီးသေ ရတာ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်သလား”

“မပတ်သက်ပါဘူးကွာ”

“ရှင် မညာနဲ့နော်”

“မညာပါဘူးကွာ”

“ဒါဆိုရင် မစိုးစိုးအကြောင်းပြော ရင် ရှင်ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာပျက်ရတာ လဲ”

“မမြရွှေ့ရယ် မင်း ထင်လို့ပါကွာ”
“အစ်ကိုကြီးကို သတ်တာ ရှင် အပါ အဝင် ရှင်တပည့်တွေပါ ပါတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်၊ ကျောကုန်းကို ဓားနဲ့ထိုး တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် မို့လို့ ကိုရင်လေး ကျောကုန်းမှာ ဓားဒဏ်ရာနဲ့”

မမြရွှေ့ ပြောလိုက်သောအခါ ဦး ကြည်စိုး သွေးပျက်သွားပါပြီ။

“သုံးလောင်းမြိုင်လူသတ်မှုကရော ရှင်နဲ့ ရှင်တပည့်တွေ အတူတူပဲ ပတ် သက်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး-မမြရွှေ့ရယ်”

“ရှင် ဘာမှ မလိမ်ညာနဲ့တော့”

“မလိမ်ပါဘူး၊ မညာပါဘူးကွာ”

“ပျောက်တဲ့ရွှေတွေကရော ရှင်တို့ တွေ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဦးကြည်စိုး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ တော့။

သို့ရာတွင် ဦးကြည်စိုး တပည့်နှစ် ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကမူ ကိုရင် လေးကို ပရိယာယ်ဆင်ပြီး တစ်နေရာကို ခေါ်ပါသည်။ ကိုရင်လေးက တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ...

“ဒကာကြီးတို့-လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ဖူးရင် အကုသိုလ်တစ်ခါ ဖြစ် တယ်၊ နောက်တစ်ယောက် ထပ်သတ်

မယ်ဆိုရင် အကုသိုလ် ပိုကြီးသွားနိုင် တယ်”

ဒီလိုပဲပြောပြီး နောက်ဆုံးတစ်ခွန်း ကတော့ ...

“ဒကာကြီးတို့အမှန်တရားကိုတော့ ဖုံးကွယ်လို့ မရနိုင်ဘူးနော်”

သူတို့ခေါ်ရာမလိုက်ဘဲနဲ့ ကိုရင် လေး ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အနီးအနားမှာ ရှိသော တခြားဒကာကြီးနှစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးတို့- ကျုပ်ကို ကျောင်း လိုက်ဖို့ပေးပါလား”

ကိုရင်လေးကို ကျောင်းသို့ တခြား လူနှစ်ယောက်က လိုက်ဖို့ပါသည်။

ဦးကြည်စိုးထံသို့ သူ၏တပည့်များ ရောက်လာပြီး ...

“ဒီမှာအစ်ကိုကြီး- အစ်ကိုကြီးထား ကိုရင်လေးမဘာ ဦးတင်ဇေလူဝင်စားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အမှန်ပဲဗျာ - သူပြန်ပြော နေတာက တစ်ခွန်းမကျ အကုန်ဟုတ် တယ်”

နောက် တပည့် တစ် ယောက် ကလည်း ထပ်မံပြောပြန်ပါသည်။

“ဆရာ - ကျွန်တော်တို့သုံးလောင်း ပြိုင် လူသတ်ဓားပြတိုက်ခဲ့တာလည်း ပေါ်လာနိုင်တယ်ဗျ”

နောက်တစ်ဦးကတော့ ပြတ်ပြတ်
သားသား ပြောချလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုကြီးဟာ အစ်ကိုလည်း
တုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဆရာအဖွဲ့ခေါင်း
ဆောင်လည်းဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ဒီကိုရင်
ကလေးကို အစ်ကိုကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်
ပါ။ သတ်မလား။ မသတ်ဘူးလား။ ဒါပဲ
ပြော”

ဦးကြည်စိုးဟာ ဦးတင်ဖေကို သတ်
တုန်းက အကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

“ဒီမှာ - ငါ့လူတို့ တင်ဖေကို ငါသတ်
တုန်းက နောက်ကကျောကုန်းကို စားနဲ့
ထိုးလိုက်တာကွာ၊ ကလေးကျောက
ဒဏ်ရာက စားထိုးခံရတဲ့ ဒဏ်ရာသေချာ
ရင် တိုယ်တိုင် သတ်မယ်ကွာ”

ဦးကြည်စိုးဟာ သူ့ရဲ့တပည့်များ

ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ကတိပေးလိုက်ပါ
သည်။

ကိုရင်ကလေး၏ ကျောမှ ဒဏ်ရာ
သည် ဦးကြည်စိုးကိုယ်တိုင် စားနှင့်ထိုး
ခဲ့ရာမှ သေဆုံးခဲ့လေရာ ထိုဒဏ်ရာသည်
ဦးတင်ဖေတစ်ဖြစ်လဲ ကိုရင်ကလေး၏
ဘဝဟောင်းမှ ဒဏ်ရာဟု ဆိုပါလျှင်၊
သို့ရာတွင် ယခင်ဘဝက တင်ဖေ ယခု
ဘဝတွင် သူ၏ ရင်နှစ်သည်းချာ သား
ရတနာမို့ ရင်နာစွာဖြင့် ဖခင်တစ်ယောက်
အနေဖြင့် မလုပ်ချင်၊ သို့သော် - ကိုရင်
လေးကို မသတ်လျှင် ဦးကြည်စိုးတို့
တစ်သက်တစ်ကျွန်းထက် မနည်း ခံရ
ပေမည်။

ဦးကြည်စိုးအတွက် ဝေခွဲရခက်
သော်လည်း...

ဝင်းမောင်ကျော်

ကျေးဇူးပြုတောင်းဆိုရန်
သတိပြုပေးပါ။

ဆေးမြီးတိုများ

ကေးထစ်လျှင်

နံနက်တိုင်း မြင်းခွာရွက် တစ်ရွက်၊ နှစ်ရွက် စားပါ။

စိန်စားမိလျှင်

- (၁) ကန်စွန်းရွက်ညှစ်တိုက်၊
- (၂) ကန်စွန်းရွက်နှင့် ရှားရွက်ကို ဟင်းချက်စားပါ။

မောင်လေးအောင် (သန်လျင်)

ကျေးဇူးပြုသောဝိညာဉ်နှင့်
သစ္စာရှင်လူသတ်သမား

လွန်စွာမှ ဝေးလံသည့် ချန်မိုင်းဆို
သော နယ်ခြားမြို့လေးတစ်မြို့၊ ထိုမြို့
သည် စည်ကားသော မြို့လေးတစ် မြို့
ဖြစ်သည်။ ဒုစရိုက်သမားများပျော်ရာ
ကျွတ်လည်ကျက်စားရာနေရာဟု ဆိုပါ
လျှင် မှားအံ့မထင်။ ထိုမြို့လေး၏ ကြီးမား
ခမ်းနားသော အဆောက်အဦအတွင်း၊

ရုံးခန်းတစ်ခန်းတွင်...

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် အကြွင်းမဲ့ ယုံ
ကြည်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ လောကမှာ
ခင်ဗျားဟာ သစ္စာအရှိဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့်
လည်း ကျုပ် သူများတွေ ပေးတာထက်
အများကြီးပိုပေးထားတယ်။ ရှေး - ဒါက
စရန်အဖြစ် ယူထား - သိန်းနှစ်ရာ”

စကားပြောရင်းမှ သိန်းနှစ်ရာ၊ ငွေ
ထုပ်ကြီးကို လက် ဆွဲ အိတ်ကြီးထဲမှ
ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

“ကျန်တဲ့ငွေ သိန်းသုံးရာကိုတော့
ခင်ဗျား အလုပ်ဖြစ်ပြီး ပြန်လာတဲ့နေ့ ခေ့
မယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကိုးရက်အတွင်း ကိစ္စ
ပြတ်အောင်လုပ်ခဲ့။ ခင်ဗျား အပြတ်ရှင်း
ပေးရမဲ့ လူ နာမည်က ပတ်ကားမောင်
မောင် မှတ်ထား”

“ဪ - ပတ်ကားမောင်မောင်တဲ့
လား။ သစ္စာရှင် ကြေးစားလူသတ်သမား
အောင်အောင်နဲ့ ပတ်ကားမောင်မောင်
တို့လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလိုထင်ထင်
ရှားရှား တွေ့ကြရပြီပေါ့”

နှုတ်မှ ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်။
အောင်အောင်စိတ်ထဲမှပြောနေခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

“အခုတော့ သူ့နာမည်ပဲ သိထားဦး။
သည်ချန်မိုင်းမြို့ကနေ ခင်ဗျားဆိုင်ကယ်
နဲ့သွားရင် တစ်နာရီခွဲသာသာ သွားရလိမ့်
မယ်။ ကွမ်ဆိုင်ရွာကြီးကို ရောက်လိမ့်
မယ်။ အဲဒီရွာမှာ ကျုပ်တပည့် လူယုံ
တော်ဖြစ်တဲ့ “ယကွ” ဆိုတဲ့ လူကိုတွေ့
လိမ့်မယ်။ သူ့အိမ်ကို ညကျမှဝင်။ မိုးချုပ်
လေကောင်းလေပဲ။ သူကခင်ဗျားအပြတ်
ရှင်းရမယ့် လူရဲ့ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပေးလိမ့်
မယ်။ သူ နေတဲ့ အိမ်လိပ်စာကိုလည်း
ပေးမှာပါ။ အကြောင်းစုံပြောပြပါလိမ့်
မယ်။ အဲဒီမှာ စားသောက်ပြီး တစ်ည
အိပ်။ ယကွ အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးပါ
လိမ့်မယ်။ မိုးလင်းလင်းရမ်းသူညွှန်ကြား
တဲ့ဆီ သွားပေတော့။ ကျုပ် အကြောင်း
ကြားထားပြီးပြီ။ ကဲ - ကျုပ် လူတွေ ဝုန်း
ဆက်ထားလို့ ကျုပ်လည်း အလုပ်ကိစ္စ
သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်”

အောင်အောင်သည် သူဌေးပြော
သည့်စကားကို အစမှ အဆုံးတိုင် နား
ထောင်နေပြီးစကားဆုံးတော့မှ “ဟုတ်”
တစ်လုံးသာ ပြောနိုင်ခဲ့၏။ သူဌေးသည်

လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို ကိုင်၍ ရုံးခန်း
အပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ သည်
တော့မှအောင်အောင်သည်လည်းစားပွဲ
ပေါ်မှ ငွေသိန်းနှစ်ရာကိုယူပြီး လက်ဆွဲ
အိတ်ကြီးအတွင်းသို့ ထည့်ကာ ရုံးခန်း
အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ရုံးအပြင်တွင် အောင်အောင် စီးနေ
ကျ လက်စွဲတော်အဆင့်မြင့် နောက်ဆုံး
ပေါ်ဆိုင်ကယ်ကြီးက အသင့်ဆီးကြီးနေ
လေ၏။

ဒုစရိုက်လောကမှ မကောင်းမှု
ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကို လုပ်ထားခြင်းအတူ
တူ၊ ဖြတ်ရိုက်၊ ဖြတ်စား၊ ဖြတ်ခုတ်၊ လူ
လည်ကျ၊ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်၊ ယုတ်စာ
ပက်စက်သူကိုမှ ကြေးများများယူပြီး လူ
သတ်နေသောကြေးစား။ လူသတ်သမား
အောင်အောင်။

အောင်အောင်သည် သစ္စာရှိသည်။
သည် ကြောင့် “သစ္စာရှင်၊ လူသတ်
သမား” ဟု သူတို့လောကတွင် နာမည်
ကြီးသည်။

ကြေးစားလူသတ်သမား အောင်
အောင်သည် သူ့အပေါ်သူ၏ လိုအပ်ချက်
ကို ဖြည့်ဆည်းဖူးသူ၊ ဖြည့်စွက်ဖူးသူ၊

အောင်အောင်သည်
ခေါင်းစာလားထဲမှ
အလောင်းကောင်ကို
သေသေချာချာ
ကြည့်နေမိသည်။
လွန်စွာမှကို
အံ့သြခြင်းမက၊
အံ့သြရပါပြီ။
ဓာတ်ပုံကို
ကြည့်ရသည်မှာ
မသေချာ။ မရေရာ။
အခု လူသေ
အလောင်းကောင်ကို
ကြည့်လိုက်မှ သူ့အား
ကျေးဇူးပြုဖူးသူ၊
ကျေးဇူးရှင်ကြီး
မောင်မောင်မှန်း
အတိအကျ
သိရပါတော့သည် ...

ကူညီဖူးသူ၊ ကျေးဇူးပြုဖူးသူများကို ကျေးဇူးရှင်ဟု
သတ်မှတ်သည်။ ဤသို့ကျေးဇူးရှင်ဟုသတ်မှတ်ခံရသူ
များကို အောင်အောင်သည် ဘယ်သောအခါမှမသတ်
တော့ချေ။ ငွေကို ပုံပြီးပေးစေဦးတော့ သူ သတ်မည်
မဟုတ်။
အောင်အောင်သည် ဟိုနားသည် နားမှလွဲ၍ ခန့်
ရှည် ထွက်တော့မည်ဆိုလျှင် အကောင်းစား၊ အဆင့်
မြင့်၊ ဂျပန်ဖြစ်အမျိုးအစားဖြစ်သော၊ လက်စွဲတော် ဆိုင်
ကယ်ဖြင့် သွားလေ့ရှိသည်။
အီတလီနိုင်ငံလုပ် ခြောက်လုံးပြုံး သေနတ်တစ်
လက်၊ အဆင့်မြင့်အကောင်း စား ဂျပန်နိုင်ငံဖြစ် မီးခြစ်
တစ်လုံး၊
၎င်းမီးခြစ်သည် ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် ကင်မရာပါ
သည်။ မိမိ သောက်မည်ဖြစ် သော စီးကရက်ကို မီးညှိ
ရန်ခလုတ်တစ်ချက် နှိပ်လိုက်ရုံဖြင့် မီးတောက်ကလေး

ထွက်လာ၏။ ၎င်းမီးတောက်ကလေး
ထွက်လာသည်နှင့် နှုတ်ခမ်းတွင် တေ
ထားသော စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်
သလို၊ ရှေ့တွင်ရှိနေသော မိမိ ရိုက်လို
သည့် လူကိုလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသား
ဖြစ်သွားသည်။ (မလိုအပ်လျှင် ကင်မရာ
ပါသောခလုတ်ကိုနှိပ်စရာမလို။ မီးညှိရန်
ခလုတ်သာ နှိပ်ရသည်) ဤနည်းဖြင့် ဤ
မီးချစ်ဖြင့် မိမိကို ကူညီနေသူ၊ ကျေးဇူးပြု
နေသူ ကျေးဇူးရှင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ယူ
ထားလေ၏။
ဒါနှင့် မပြီးသေး။ မှတ်တမ်းစာအုပ်
လေးထဲတွင် ထိုလူကွယ်ရာကျမှ မှတ်
တမ်းရေး၍ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်
ချက် ပြုလေ၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်သည်ကို
လည်း ထိုသူ မသိရချေ။
ကျေးဇူးပြုဖူးသူ၊ ကျေးဇူးရှင်တိုင်း
တို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားပြီး စာအုပ်လေး
ထဲတွင်မှတ်တမ်းမှတ်ရာပြုနေခြင်းသည်
အောင်အောင်၏ လွန်စွာမှကောင်းမွန်
သော အကျင့်ဟု ဆိုရမည်။
အောင်အောင်သည် အဆင့်မြင့်
စားသောက်ဆိုင်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်
လိုက်၏။ ရေခဲကျကျ၊ လူမရှိသော
စားပွဲတိုင်းတွင် နေရာယူလိုက်ပြီး
အကြိုက်ဆုံးအရက် (Rum) ငါးပက်ကို

အရင်ဆုံးမှာယူပြီး တစ်ခွက်စီမိမိသောက်
နေ၏။ နှစ်ပက်ကျော်ကျော် ကုန်သွားမှ
ခေါက်ဆွဲကျော်တစ်ပွဲ၊ ဝက်စွပ်ပြုတ်
တစ်ပွဲကိုမှာယူပြီး မြန်ရေရှက်ရေစားနေ
တော့သည်။
စားပြီးသွားမှ သုံးပက်နီးပါး ကျန်ရှိ
နေသော (Rum) ကို ဖိခံသောက်ရင်း
အသင့်ပါလာသော ငါးသုံးလုံး စီးကရက်
ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍
မီးညှိပြီး တရိုက်မက်မက် သောက်၏။
(Rum)ကို မော့လိုက်၊ စီးကရက်ခဲလိုက်
ဖြင့် အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွား
သည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ငါးနာရီ
တိတိ၏။
“ကွမ်ဆိုင်ရွာကို ငါ့ဆိုင်ကယ်နဲ့သွား
ရင်တစ်နာရီခွဲသာသာ မောင်းရတယ်လို့
ပြောတယ်။ ဟိုရောက်ရင် မိုးချုပ်မှ ဝင်
ရမှာ။ သည်တော့ ငါ အခုအချိန်က သွား
ရင် အတော်ပဲ”
ဟု တွေးမိပြီး ကောင်တာတွင်
ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးပြီး လက်စွဲတော်
အဆင့်မြင့် ဆိုင်ကယ်ကြီးဖြင့် ကွမ်ဆိုင်
ရွာသို့ အသော့နှင်လေ၏။
လေးဆယ့် ငါးမိနစ်မျှကြာသွား
သည်ထင်၏။ ဤနေရာသည်လမ်းကွင်း
၏၊ လမ်းကြမ်း၏၊ လမ်း၏ ဘေးဝဲသာ

တွင် ရာဘာပင်ကြီးများ အစီအရီပေါက် နေကြသည်။ ဒီလမ်းသည် လူပြတ်သည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ လမ်းသွားလမ်းလာမရှိ။

သစ်ပင်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေ၏။ အလင်းကြီးမဟုတ်၊ လုံးဝတော့ မမှောင်သေး။ နေဝင်ရီဖျိုးဖျါအချိန်။ အောင်အောင်သည် ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန် ခြင်းမောင်းလာမိသည်။ လမ်းကျဉ်းသည် ဆိုရာ၌ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ကောင်း တောင်းသွားလို့ရသည်။ သည်လမ်း သည် ဖြတ်လမ်းဟု ထင်ရ၏။ လမ်း၏ သုံးချိုးနှစ်ချိုးအရောက်တွင် ဆိုင်ကယ် သည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

“ငါ - ဆီအပြည့်ထည့်ခဲ့တာပါ။ ဆီ ကြောင့်တော့ မဟုတ်တန်ရာ” တွေးမိ သည်။

အောက်ဆင်းပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ အပြစ်ကို ရှာမတွေ့၊ အဖြေ တထွက်မလာ။ အောင်အောင်အော့အော့ များ ပြန်လာသည်။ သည်လိုပုံနှင့်ဆို မိုး လုံးလုံးချုပ်တော့မည်။ တကယ် မှောင် လာတော့မည်။ အဲဒါမှ အခက်ပဲ။ အခက် ကြီးပြီး စိတ်မောလူမောဖြင့် အော့အော့ပြန် ပြီး ဘာလုပ်ရ၊ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ် နေစဉ်...

ဘယ်ကဘယ်လိုပေါက်လာသည်၊ ရောက်လာသည်မသိ၊ လူတစ်ယောက် ထိုသူသည် အောင်အောင်အနားသို့ ရောက်လာ၏။ အမှတ်မထင်ရောက်လာ သောထိုလူကို အောင်အောင်အံ့ဩသွား သည်။ အံ့ဩခြင်းနှင့် အတူ လွန်စွာမှ လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား သည်။

“ဒီမှာ - မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ဆိုင်ကယ် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ မောင်းမရတော့ဘူး လား”

ထိုလူသည် အနားသို့ ရောက် ရောက်ချင်း မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ် - ကျွန်တော့် ဆိုင် ကယ် မောင်းလို့ကို မရတော့ဘူး။ ဘာ ဖြစ်မှန်း မသိပါဘူးဗျာ”

ဟု အောင်အောင်သည် ညည်း ညည်းညူညူ ပြောလိုက်၏။

“အင်းခင်ဗျား ဆိုင်ကယ်ကို တစ်ရှိန် ထိုးမောင်းလာတယ်ထင်တယ်။ နောက် ဒီလိုလမ်းကျဉ်းတဲ့နေရာမှာ မမောင်းပါနဲ့ ဗျာ။ မနေက ဒီအချိန်မှာပေါ့။ တိတိကျကျ ပြောရရင် အခု ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ”

ဟု အောင်အောင်က မေးလိုက်၏။ အောင်အောင်သည် လက်မှနာရီ ကို ကြည့်ပြီး...

“မြောက်နာရီ”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အဲ - မြောက်နာရီတိတိမှာပါပဲ။ လူတစ်ယောက် အခုလိုပဲ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းလာတာ။ ဒီနေရာ ဝဲ၊ ဟိုသစ်ပင်နဲ့ ဝင်အောင်းတာ။ လူက တခြား။ ဆိုင်ကယ်တခြားဖြစ်သွားတယ်။ ဆိုင်ကယ်က တော်တော်ပျက်စီးသွား တယ်။ လူက သစ်ပင်နဲ့ဆောင့်ပြီး အား တုန် လမ်းပေါ်ကို ပစ်ကျသွားတာ ပက် လက်ကြီးချက်ချင်း အသက်ပျောက်သွား ဝါရောလား။ ပွဲချင်းပြီးကို အသေဆိုးနဲ့ သေသွားတာပါပဲဗျာ။ ဒီမှာ တွေ့လား။ သွေးကွက်တွေ အခုမှ မြောက်ခါစရီ သေး”

ဟု အနီးရှိ သွေးကွက်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြီး ပြသည်။ ထိုလူပြုမှ အသေအရာ ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်သည်။ သွေးကွက် တွေး။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်။

“ကဲ - ကဲ - ခင်ဗျား ဆိုင်ကယ်ကို တွန့်တော်ကြည့်ပေးပါ့မယ်။ နည်းနည်း အဲဒါတော့ နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်ကို စေ့စေ့ စစ်စစ်လိုက်ကြည့်သည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ် သက်ရွယ်၊ စက်နိုးလိုက်သည့်အခါ ချက် ခြင်းဆင် စက်နိုးလာသည်။

အောင်အောင် တအံ့တဩဖြစ်ပြီး ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း...

“ငါ - ကလိတာကျတော့ စက်က မနီးဘူး။ သူက ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး ဆိုင် ကယ်ပေါ်တက်စွဲပြီး စက်နိုးလိုက်တာနဲ့ နိုးလာတယ်။ အင်း - ထူးတော့ထူးတယ်” ဟု အောင်အောင် တွေးမိပါသေးသည်။

မထင်မှတ်သောနေရာ၊ မှောင်လှ ဆဲအချိန်၊ ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရ သည့်အခိုက်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကူညီ မည့်သူ၊ ကယ်တယ်ရှင်ကြီးရောက်လာ ၍ အောင်အောင် လွန်စွာမှ ဝမ်းသာမိ သည်။ ကျေးဇူးအခါခါ တင်နေမိသည်။ အောင်အောင်သည် အကျီအိတ်ထဲမှ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူးကို ထုပြီး စီး ကရက်နှစ်လိပ်ကို ထုတ်လိုက်၏။ တစ် လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းတွင်တော့ထားပြီး တွန့် တစ်လိပ်ကို ထိုလူကို ပေးသည်။

“ရော - သောက်ဗျာ - စီးကရက်။ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးဗျား။ ကူညီထိုက်လို့ ကူညီရတာပါ။ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ပါဘူး။ ပြန် ထည့်ထားလိုက်ပါ”

အောင်အောင်သည် ထိုလူပေး သော စီးကရက်ကို ဘူးအတွင်းသို့ ပြန်

ထည့်ပြီး အဆင့်မြင့် ဂျပန်ပြည်ဖြစ်
အကောင်းစားမီးခြစ်ကိုထုတ်၍ ခလုတ်
တစ်ချက်နှိပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့ထား
သော စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်လေ၏။
ခလုတ်နှိပ်၍ မီးတောက်ကလေး ထွက်
လာသည်နှင့် စီးကရက်ကို မီးညှိပြီးဖြစ်
သလိုရှေ့တွင်ရှိသော ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို
လည်း ကင်မရာဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြီး
သားဖြစ်သွားသည်။ မှတ်တမ်းစာအုပ်
လေးထဲတွင် မှတ်တမ်းရေးရပါဦးမည်။

“မိတ်ဆွေနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊
နာမည်လေးတော့ သိခွင့်ပြုပါဗျာ။ နောင်
ထစ်နေနေ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ခင်ဗျား
တော့ဇူးကို ဆပ်ချင်ပါသေးတယ်”

“တာ - မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်
ဘာဆိုဘာမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး။ ကျွန်
တော် ပြောပြီးပြီပဲ။ ကူညီသင့်လို့ ကူညီ
တာလို့ပဲ သဘောထားပါတယ်။ ကဲ -
ကဲ - မှောင်စပြုနေပြီး ဒီလမ်းကျဉ်းလေး
ထဲမှာတော့ မှန်မှန်နဲ့ ဖြည်းဖြည်းသာ
မောင်း၊ ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲမောင်းရမှာ
ပေါ့။ လမ်းဆုံးသွားလိမ့်မယ်။ လမ်းကျယ်
ကြီးရောက်ရင်ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက်မောင်း
လို့ရပြီ။ ကွမ်ဆိုင်ရွာကြီးကို နာရီဝက်သာ
သာပဲ မောင်းရတော့မှာပါ။ ကဲ - သွား
တော့ မိတ်ဆွေကြီးရေး ခြေ - နာမည်

ပြောဖို့မေ့နေတယ်။ ကျွန်တော် နာမည်
မောင်မောင်”

“မောင်မောင်တဲ့လား။ ကျွန်တော်
သွားပြီ - ကိုမောင်မောင်ရေ”

ဟုနှုတ်ဆက်ပြီးလက်စွဲတော်ဆိုင်
ကယ်ကြီးဖြင့် လမ်းကျဉ်းလေးထဲတွင်
ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် မောင်းနေရင်း
မှ...

“အင်း - ငါသတ်ရမယ့်လူက ဒုစိုက်
သားကောင်ပတ်ကားမောင်မောင်။ အခု
ငါ့ကို ကျေးဇူးပြုလိုက်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်
နာမည်ကမောင်မောင်။ လူရိုးလူကောင်း
ပါ။ လူကောင်းမို့လည်း ငါ့ကို ကူညီတာ
ပေါ့လေ”

ဟု တွေးမိပါသေးသည်။

ကိုယကွအိမ်ရောက်တော့ ည (၇)
နာရီခွဲနေပြီ။ ကိုယကွသည် အောင်
အောင်ကို လို့က်လို့က်လို့လို့ ကြိုဆို
သည်။ အကောင်းဆုံး ချက်ပြုတ်ထား
သော ဟင်းလျာများဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။ အောင်အောင်ကြိုက်
သော အရက်ဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုပါသေး
သည်။

စားရင်းသောက်ရင်းစကားပြောကြ
ရင်းဖြင့် ည(၉)နာရီထိုးသွားပြီပဲ။ သည်
တော့မှ လုပ်ငန်းအကြောင်း စပြော
သည်။

“ခင်ဗျား - မိုးလင်းတာနဲ့ ဖာန်ဆိုင်း
ဆိုတဲ့ တောမြို့လေးကို သွားရမယ်။ ခင်
ဗျားဆိုင်ကယ်နဲ့ နှစ်နာရီနီးပါး မောင်းရင်
ရောက်တယ်။ အဲဒီမြို့လေးမှာ ခင်ဗျား
ရှင်းပေးရမယ့်ပတ်ကားမောင်မောင်နေ
တယ်လေ။ ရော့ - သူ့ဓာတ်ပုံ၊ ဒါက သူ
နေတဲ့ အိမ်လိပ်စာကတ်။ ခင်ဗျား ယူ
ထား”

ဟုဓာတ်ပုံနှင့်အိမ်လိပ်စာကိုယကွ
ဆိုသူက ပေးပါသည်။ အောင်အောင်
သည်ကိုယကွပေးသောဓာတ်ပုံနှင့်အိမ်
လိပ်စာကတ်ကိုလှမ်းယူပြီးလိပ်စာဖတ်
ပြီး အကျီအိတ်ကပ်အတွင်းသို့ ထည့်
လိုက်၏။ ဓာတ်ပုံကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

အောင်အောင် အံ့သြသွားသည်။
အံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့။ သူ သတ်ရ
မည့် ပတ်ကားမောင်မောင်၏ ဓာတ်ပုံ
သည် လမ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် သူ့ကို
အူညီသမူ၊ ကျေးဇူးပြုခဲ့သော မောင်
မောင်နှင့် တစ်ရပ်တည်း။ တစ်နေရာ

တည်း။ ချွတ်စွပ် တူမှတူ။

“လူတူမရှား နာမည်တူ မရှားပါ
လေ”

ဟု အတွေးဝင်နေစဉ်...

“ဘာလဲ - ခင်ဗျား သူ့ကို သိနေလို့
လားဟင်”

ဟု ကိုယကွက မေးလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး - မသိပါဘူး”

ဟု အောင်အောင် ပျာပျာသလဲဖြေ
မိသည်။

“အင်း - အခုအချိန်မှာတော့ ဇေဝ
ဇဝါနဲ့ အဖြေရှာမရ ဖြစ်နေဦးမှာ။ ဖာန်
ဆိုင်းကိုရောက်မှ သူ့အိမ်သွားပြီး တွေ့
မယ်။ အိမ်မှာမရှိရင် မြို့ထဲမှာမတွေ့၊ တွေ့
အောင် လိုက်ရှာမယ်။ သူ့ကို တွေ့မှာ
အသေအချာ၊ ရေရေရာရာဖြစ်မှာ။ တိတိ
ကျကျသိရပြီး အဖြေမှန်ပေါ်မှာ -”

ဟု တွေးနေရင်းမှာ ကိုယကွ ဖြင်
ထားပေးသော အိပ်ရာတွင် အဆင်သင့်
အိပ်ရာဝင်ရင်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်
မောကျသွားပါတော့သည်။

သစ္စာရှင်ကြေးစားလူသတ်သမား
အောင်အောင်သည် မိုးလင်းလင်းခြင်း

လတ်စွဲတော် ဆိုင်ကယ်ဖြင့် မာန်ဆိုင်၊ ဆိုသော တောမြို့လေးသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ နှစ်နာရီနီးပါး မောင်းလာသည်မို့ ချောချောမောမော ရောက်သွားသည်။ အိမ်လိပ်စာကတ်ပါလာသည်ဖြစ်၍ သိပ် မရှာလိုက်ရ။ တွေ့ပြီ။ ဒီအိမ်မှ ဒီအိမ်ပါပဲ။ ထူးတာက အိမ်ရှေ့တွင် ကနားဖျင်းကြီး ထိုးထားသည်။ ဒါ - အသုဘအိမ်ပဲ။

“ဝတ်ကားမောင်မောင် အိမ်မှာ သူတို့ မိသားစုတစ်ယောက်ယောက် သေတယ်ထင်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်မှာပဲ သူကို တွေ့မှာ သေချာပြီ”

ဟု အတွေးဝင်ပြီး အိမ်ထဲသို့ တန်း၊ ဇင်သွားသည်။ အိမ်ထဲတွင်ကား လှလှ ပပ ပြင်ဆင်ထားသော အခေါင်းကြီး။ အခေါင်းထဲတွင် အသုဘအလောင်း တောင်၊ အစုံသည် မပိတ်ရသေး။

အောင်အောင်သည် ခေါင်းတလား ထဲမှ အလောင်းကောင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်နေမိသည်။ လွန်စွာမှကို အံ့ဩ ခြင်းမက၊ အံ့ဩရပါပြီ။ ဓာတ်ပုံကို ကြည့် ရသည်မှာ မသေချာ၊ မရေရာ။ အခု လူ သေအလောင်းကောင်ကို ကြည့်လိုက်မှ သူ့အား ကျေးဇူးပြုဖူးသူ၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီး မောင်မောင်မှန်း အတိအကျ သိရပါတော့ သည်။

“အမလေး - ငါ့မြေးကြီးရဲ့ မင်း သူငယ်ချင်း ရောက်နေပြီလေ။ ထကြည့် ပါဦးတော့လား။ လူသတ်လို့မသေ၊ ဆိုင် ကယ် မှောက်လို့ သေရတာပါတော်။ ငါ့ မြေးအဖြစ်က ဆိုးပါတယ်”

ဟုပတ်ကားမောင်မောင်၏အတွေး ဖြစ်ဟန်တူသော အသက် (၇၀) ကျော် ခန့်ရှိ အတွေးကြီးသည် အောင်အောင် အနီးသို့ လာ၍ အခေါင်းကို ပုတ်ပုတ်ပြီး ပြောပြောဝိုနေပါတော့သည်။

ထိုစဉ် အသက် (၅၀) ခန့်ရှိမည် ထင်ရသော လူကြီးသည် အောင်အောင် အနားရောက်ရှိလာပြီး ...

“ငါ့တူက မောင်မောင် သူငယ်ချင်း ထင်တယ်။ ဒီနေ့တော့ တစ်နေ့လုံးလိုလို မောင်မောင် သူငယ်ချင်းတွေ လာနေကြ တာပဲ”

“ဟုတ် - ဟုတ်ပါတယ် - ဦး။ ကျွန် တော်က မောင်မောင် သူငယ်ချင်းပါ”

ဟု ရော်လဲရောထိုင် ပြောလိုက်မိ သည်။

“ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းအဆင့် တောင် မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်မောင်က ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါဗျာ”

ဟု ထပ်ဆင့် ပြောလိုက်ပါသေး သည်။ နှုတ်ကပြောခြင်းမဟုတ်။ အောင်

အောင်၏ စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“ဦး - သူ ဘယ်နေ့က ဆုံးတာလဲ ဆင်။ ဘာလို့ ဆုံးသွားရတာလဲ။ သိ ခဲ့ရမယ်ဆိုရင် သိပါရစေ”

“ဟာ - သိရပါတယ် - သိရပါတယ်။ ဦးကလည်း ပြောချင်နေတာပါ။ ဒီလိုကွဲ - ခိုတူရ”

တစ်နေ့က မနက်ခင်းထဲက ချန်မိုင်း မြို့ကို ငွေရစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ထွက်သွား ရလိုက်တာ ငွေရ၊ မရတော့ မသိပါဘူး။ ညနေ (၄) နာရီလောက် ချန်မိုင်းမြို့ကနေ ထွက်လာတာ ကွမ်ဆိုင်ရွာကြီးမရောက် ခင်ဖြတ်လမ်းဖြစ်တဲ့ လမ်းကျဉ်းလေးထဲ တိုသုံးချိုး နှစ်ချိုးအရောက်မှာ ဆိုင်ကယ် တို့ အပြင်းစီးလာတော့ လမ်းဘေးက သစ်ပင်ကြီးကို ဝင်တိုက်ပါရောလား”

အောင်အောင်သည် ထိုဦးကြီးပြော သောစကားကို နားထောင်နေရင်း တအံ့ တဩ ဖြစ်နေမိသလို အခုမှ ကျောချမ်း နေမိသည်။

လူက တခြား၊ ဆိုင်ကယ်က တခြား လွင့်စဉ်သွားတယ်လေ။ ဆိုင်ကယ်က တော်တော်လေး၊ ပျက်စီးသွားတယ်။ လူ တလည်း သစ်ပင်နဲ့ ဆောင့်ပြီး လမ်းပေါ် တိုအားကုန်ပစ်ကျသွားတော့ ပက်လက်

ကြီးလေ။ ချက်ချင်းပဲ အသက်ပျောက် တာပေါ့ကွယ်။ ပွဲချင်းပြီးကို အသေဆိုးနဲ့ သေသွားရတာတာပါကွာ။

သူဖြစ်တဲ့အချိန်က ညနေ (၆) နာရီ တိတိပေါ့။ သူ ဖြစ်ပြီး ချက်ခြင်းဆိုသလို ပါပဲ။ ချန်မိုင်းမြို့ထဲကို ဈေးဝယ်သွားပြီး ပြန်လာတဲ့ ဦးတို့ရွာက လူက ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရောက်သွားပြီး ဖုန်းလှမ်း ဆက်လို့ ချက်ချင်းသိလိုက်ရတာလေ။ သည်နေ့ဆို (၃) ရက် မြောက်ပေါ့။ နေ့လယ် (၂) နာရီမှာ သင်္ဂြိုဟ်မှာ မင်း သူငယ်ချင်း အသုဘပို့ပြီးမှ ပြန်ဝေ့ ကွာ”

ဟု စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြပြီး စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့ သည်။

အောင်အောင်သည် ဦးကြီး ပြော နေသောစကားကို ဆက်၍ နားထောင် ရင်း နားထောင်ရင်း လူသတ်ခဲ့သော လူ သတ်သမားကြီးသည် မကြောက်တတ် သော်လည်း ဆံဖျားများထောင်လာ သည်။ အကြောအချဉ်များ တုံ့ဆိုင်သွား သည်လား ထင်ရ၏။ အမှန် ...။

အောင်အောင်ကို ကျေးဇူးပြုခဲ့ သော ရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှ ကျေးဇူး ရှိခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင်သည်ကား လူသား

စစ်စစ်မဟုတ်ချေ။ ပတ်ကားမောင်မောင်
၏ "ဝိညာဉ်" သည် ကိုယ်ထင်မြဲပြီး
အောင်အောင်ကို ကူညီခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်
တို့ -

အောင်အောင် အခုမှ နားလည်
သဘောပေါက်မိပါသည်။ အံ့ဩစရာ
တောင်းလွန်းပါတ်။ ဂန္ထရဆန်လွန်းပါတ်။
အောင်အောင် တစ်သက်တာတွင် တစ်
ခါသာ ကြံ့ခံဖူးသောကြောင့် အံ့ဩခြင်း
မဟုတ်ဘဲ အံ့ဩခဲ့ပြီး ထူးခြားဖြစ်စဉ်မို့ ကျေး
ဇူးရှင်ကြီးအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု
ပြုပြီး တွေးဖူးရှင်ကြီး သာဓုခေါ်နိုင်ရန်
အချစ်ဝေဦးမည်"

ဟု အောင်အောင် အတွေးဝင်မိပါ
တော့သည်။

အောင်အောင်သည် ရုံးခန်းအတွင်း
သို့ ဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် ...

"ဘယ်နယ် - အဆင်ပြေတယ်
မဟုတ်လား"

သူဌေးမှ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

"ပြေပါတယ် - ဒါပေမဲ့ -"

အောင်အောင် စကားဆက်၍
မပြောလိုက်ချေ။

"ဒါပေမဲ့တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့။
ကျွန်ုပ်က (၉) ရက်အတွင်း အပြတ်ရှင်း

ရိုင်းတာ။ အခု (၃) ရက်အတွင်း ကိစ္စ
ပြတ်လာတယ်။ ခင်ဗျားတော်တယ်"

ဟု သူဌေးမှ ချီးကျူးစကား ဆို
သည်။

"ဒီလိုရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပတ်
ကားမောင်မောင်ကို သေနတ်နဲ့" ပင်
ရှိသေး၏။ စကားမဆက်ရသေး။

"ခင်ဗျားက လက်ဖြောင့် သေနတ်
ပစ်သွားဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ နဖူးကို
ပစ်ရင်ပစ်၊ မပစ်ရင်နလုံးသားရှိရာနေရာ
ကို တည့်တည့်ကြီးပစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြော
မလို့ မဟုတ်လား။ ဘယ်ကိုပဲ ပစ်ပစ်၊
ဘယ်ကိုပဲ တိတိ၊ သူ သေသွားဖို့ က
အဓိကပါ။ အမှန်ပြောရရင် ပတ်ကား
မောင်မောင်ဆိုတဲ့ လူ လူလောကကြီး
မှာ မရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကဲ - ကျုပ်မေး
မယ်။ ပတ်ကားလူလောကကြီးထဲမှာ မရှိ
တော့ဘူး မဟုတ်လား"

ဟု သူဌေးမှ ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးလိုက်
သည်။

"ပတ်ကားမောင်မောင် လူလောက
ကြီးထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ အမှန်တကယ်
သေသွားပါပြီ"

"ကဲ - ဒါဆို ပြီးတာပါပဲဗျာ။ ကျွန်
ခင်ဗျားပေါ်ထားတဲ့ စေတနာနဲ့ ယုံကြည်
မှုကို ပေါ်လွင်အောင် နောက်ဆုံးစကား

ပြောလိုက်မယ်။ ခင်ဗျားက မောင်မောင်
တို့ မသတ်လိုက်ဘဲနဲ့ ကျုပ် သတ်မှတ်
ရက်ပေးထားတဲ့ (၉) ရက်အတွင်းထဲမှာ
သူဟာသူ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ပဲ
ခသေသေ သေတာဟာ သေတာပဲ။ ခင်
ဗျားက သူ့ကို သတ်ဖို့ သွားတာလေ။
ခင်ဗျား ပယောဂမကင်းဘူး။ ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားကို ပေးသင့်တယ်။ ပေးထိုက်
ဘယ်။ ကျုပ် ပေးကိုပေးရမယ်။ ဒါက
စကားအဖြစ် ပြောတာပါ။ ခင်ဗျားကို
သုံးပြီးသားပါ"

ဟု စကားကို ခဏနားပြီး စီးကရက်
ဘစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖိမိခံသောက်နေ၏။
ဦးမှ အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ငွေအထပ်လိုက်
ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

"ရော - ကျန်ငွေ သိန်း (၃၀၀) ယူ၊
ခင်ဗျားကို ယုံကြည်ပြီးသား။ ကဲ - ကျုပ်
အလုပ်ကိစ္စသွားရတော့မယ်။ သွားမယ့်
ဆီဆီ ခင်ဗျား ရောက်လာတာ။ အဲ -
နောင်အရေးပေါ်လာလို့ ကျုပ် ခေါ်ရင်
အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါဦး"

ဟု ပြောပြောဆိုဆို လက်ဆွဲအိတ်
ကြီးကို ဆွဲပြီး ရုံးအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွား
တော့သည်။

"ဟုတ်"
ဟု နောက်ဆုံးတစ်လုံးသာ ပြောခဲ့

ပြီးငွေသိန်း (၃၀၀) ကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲ
သို့ ကောက်ထည့်၍ ရုံးပြင်သို့ ထွက်လာ
ခဲ့ပါတော့သည်။ အကျိုးအကြောင်း၊
အဆိုးအကောင်းကို အစမှအဆုံးတိုင်
ပြောပြချင်သော်လည်း ပြောခွင့်မဝေး
အပြောမခံခဲ့။

အောင်အောင်အပေါ်တွင် ထား၍
သော သူဌေးစေတနာနှင့် ယုံကြည်မှုတို့
သည် လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်
ရှားနေပြီပဲ။

လက်ဆွဲတော် ဆိုင်ကယ်ကြီးဖြင့်
မိမိယာယီတည်းခိုနေသည့် တည်းခိုခန်း
သို့ အသော့နှင့်ခဲ့လေ၏။

ဆိုင်ကယ် မောင်းလာရင်းမှ ...

"အင်း - ငါ့ နလုံးသားမှာ ထားရှိတဲ့
သစ္စာတရားက ငါ့ကို ပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်
လိုက်တာ ဖြစ်မယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
သူဌေးသတ်မှတ်ရက် (၉) ရက် အတွင်း
မှာ (၃) ရက်နဲ့ သေနတ်မကိုင်လိုက်သော်
သူက သေနေတာ။ သေနှင့်နေတာဆို
တော့ ငါ့ကုသိုလ်ကံပဲလို့ ဆိုရမှာပေါ့။

ပတ်ကားမောင်မောင်က ငါ့ကျေးဇူး
ရှင်ဖြစ်နေပြီ။ မသေဘဲနဲ့ လူလောကကြီး
ထဲမှာရှိနေရင်လည်း ငါက ဒီလူကို မသတ်
တော့ဘူး။ ယူထားတဲ့ စရန်ငွေ သိန်း
(၂၀၀) တောင် ပြန်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားပြီး

သား။ ခုတော့ ငါထားတဲ့ သစ္စာတရားက
ငါ့လို သစ္စာရှင်ကြီးကို ချက်ချင်း လက်ငင်း
နိဗ္ဗိဇ္ဇာ အကျိုးပေးလိုက်တာ ဖြစ်မှာ”

ဟု အောင်အောင်တစ်ယောက် စွဲစွဲ
ခြေခြေ ယုံကြည်မိပါတော့သည်။ တစ်ဆက်
တည်းပင် ဒီတစ်ည တည်းခိုခန်းတွင်
အိပ်ပြီး မနက်ဖြန် လေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်
ပြန်ပြန်ရန် စီစဉ်ရတော့မည်။

ဟု အတွေးဝင်လိုက် မိပါတော့
သည်။

အမြဲ ထာဝရ ခပ်တည်တည်နေ
တတ်သော နေလာခဲ့သော အောင်
အောင်သည် ယခုအချိန်တွင် ဆိုင်ကယ်
မောင်းရင်းမှ အောင်အောင်၏ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် လျှပ်တစ်ပြက် အပြုံးပန်းတစ်
ချက် ပွင့်သွားသည်ကို မည်သူမျှမသိ
လိုက်ကြချေ။

သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရန္တု...

မောင်လေးအောင် (သန်လျှင်)

ဆေးမြီးတိုပျား

လေငန်းရောဂါ

ရှားစောင်းလက်ပပ်၏ ငါးဆ၊ ဆင်တုံးမန္တယ်အမှုန်ကို
ထည့်၍ ပျားရည်နှင့် ကြိတ်၍စားပါ။

လေဆေး

နံကြားတွင်ထိုးသောလေမျိုးအတွက် ကင်းမွန်းသီး
မီးဖုတ်၊ စမုန်နက်၊ ဆင်သမန္တယ်၊ ဆား ဆတူရောစပ်၍
တိုက်ပါ။

တိမ်ပျံဝင်းလက် မိုးသည်းည မိညာဥရဒေရီသ်

www.burmeseclassic.com

တိမ်ပျံဝင်းလက်

မိုးသည်းည ဝိညာဉ်ရင်ခုန်သံ

မိုးခြင်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံများ၊ လေ တနှိုးနှိုးတိုက်ခတ်သံများ၊ ညဉ့်စိကာ လျှပ် ရောင်များ တလက်လက်တောက်နေ သော မိုးသည်းညတစ်ည။

အခုလို သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် မိုး ခြင်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံနှင့် လျှပ်စီးလက်နေ ခြင်းတို့သည် ဝိညာဉ်များ ပျော်ရွှင်မြူးထူး တခုန်နေပြီး စကားပြောသံများနှင့်ညှစ်နေ သည့် အချိန်ကာလဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွဲ့စွာ တစ်ကိုယ်တည်း တွေးနေမိသည်။ ဤမိုး သည်းညအရသာကို သံဆန်ကာပြတင်း ပေါက်နောက်ကွယ်မှနေ၍ မည်မျှကြာ မြင့်သွားသည်မသိ။ မီးရုတ်တရက်ပျက် သွားမှ မိုးညရွှမ်းကို မျက်ခြည်ဖြတ်ကာ အိပ်ရန်သာ ရှိတော့သည်ဟု မြင်ထောင်

ချပြီး အိပ်ရာပေါ်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

အခုလို မိုးသည်းထန်ပြီး မီးပျက် သောညများတွင် လျှပ်စီးရောင်မှအလင်း ရောင်ကင်းမဲ့နေသော အခန်းထဲ၌ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အိပ်စက်နေခြင်း သည် ကျွန်မကို ကျွန်မညှိုးပန်းနှိပ်စက် ခြင်းတစ်မျိုးလားဟု ယူဆမိလိုက်သည်။ အိပ်မည်ဆို၍ မျက်စိက ကြောင်နေ သည်။ မနက်ဖြန် စာတမ်းဖတ်ပွဲတွင် စာတမ်းဖတ်ရန်အတွက် စိတ်ပူပန်နေ တာများလား။ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကျွန်မ စာတမ်းကို အကောင်းဆုံးပြင်ဆင်ထား ပြီးဖြစ်သဖြင့် ယုံကြည်ချက်အပြည့်ရှိပြီး သား။

“ဟူး”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဤအချိန်ကာလမျိုး တွင် စကားပြောဖော်တစ်ယောက်တော့ ချီရင်ကောင်းမှာပဲဟု စကားပြောဖော် တစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲ၌ တမ်းတနေမိ သည်။ ဟိုတွေးဒီတွေးဖြင့် မိုးသည်းည သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ကြောက်စိတ် ချား တဖြည်းဖြည်းဝင်လာသည်။ မိုး ရာသီကာလအတွင်း မိုးသည်းညများ သည် ကျွန်မအတွက်တော့ ဘာမှမထူး ဆန်း။ မထူးခြားသော်လည်း ဒီနေ့ည တွင်တော့ ပြုံးမာန်စွဲနေသော မိုးသံများ အကြားစိတ်တွေ စတင်ယောက်ယက် ခတ်လာတော့သည်။ ခဏအကြာတွင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းကာ ဇိုက်မျဉ်းလိုသောစိတ်တွေသည် ခန္ဓာ ကိုယ်အနံ့သို့ လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ချက်ချင်းကြီးဆိုသလို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံး လေးလံလာပြီး အိပ်ချင်လာသည်။ ထိုစဉ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ကျွန်မ ခြေထောက်နားဆီသို့ လျှောက်လာနေ သလို ခြေသံတရပ်ရပ် အသံတချို့ကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းစွာဖြင့် ငြိမ်သက်လျက် အသက်ရှူသံပင် မထွက်လာ။ ခဏ အကြာတွင် အက်ကွဲရှုတတအသံတိုး

တိုးလေးတစ်ခု လွှမ်းမိုးခြင်းကို စတင် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို စကားပြောခွင့် နည်းနည်းလောက် ပေးပါလား”

အသံလေးကတိုးညက် လှသည်။

အသံလေးသည် ရှုတတ ချိုမြေ့ ရိုလှပြီး ပိုသား။ ကတ္တီ ပါစကလေး တစ်စလို့ ဝါဂွမ်းဖတ်လေးတစ်ဖတ်လို့၊ ၎င်းတွေ လေးတစ်ချောင်းလို အိပ်စက်နည်းညှစ် လှ သည်ထင်မှတ်ရသည်။ ပြီးတော့ လေခွန် သံလေးလို ပေါ့ပါးလှသည်။ ဒီလိုအသံ အမျိုးအစားသည် ဝိညာဉ်လောကထား ၏ အသံတစ်စုံဟု ကျွန်မစိတ်ထဲ၌ မြန် မြန်လေး ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ဝိညာဉ်တစ်ခု၏အသံဟု ဆိုဝေမည် မှား သည်းညကြောင့် ကျွန်မ၏ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်မှုကို ခြေသံမိုးပန်းနှိပ်ခြင်းနှင့် အထီးကျန်မှုကို ခြေဖျောက်နှိပ်လောက် သော အင်အားတွေ့။ အဲဒီအသံလေးနှင့် အတူ လိုက်ပါလာသည့် အတွက် နွေး ထွေးစွာ ကြိုဆိုလိုက်မိသည်။ ထိုအသံ လေးသည် ကျွန်မ၏ အဝေးကြီးက လာ သလိုလို၊ အနီးဆုံးနေရာကနေ ထွက် ပေါ်လာသလိုလို၊ မျက်နှာကျက်တော်မှ တဖြည်းဖြည်း စီးဆင်းလာသလိုလို ထင် ယောင်နေမိသည်။ သေချာခြင်းတစ်ခု

ကျွန်မကို
နှုတ်ဆက်ပြီးသောအခါ
စကားသံတွေသည်
လုံးဝရပ်တန့်သွားကာ
လေပြေလေးတစ်ခု
ကျွန်မ ပါးပြင်နား
မိုက်ခတ်သွားသည်။
ပြီးတော့
အေးခက်နူးညံ့သော
အရာတစ်ခုကြောင့်
ကျွန်မပါးပြင်လေး
အိမ်ထဲသို့ ဘက်တွင်
သံသယမဲ့ ရွာနေသော
မိုးသည်လည်း
ရုတ်တရက်စသွားပြီး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
သွားသည် ...

ကတော့ ဘယ်ကလာမှန်းမသိသော ထိုအသံပါးဖို
ကလေးသည် ကျွန်မ အနားတစ်ဝိုက်တွင် တစ်လည်
လည် ဖျံသန်းနေသလိုလို ခံစားနေရသည်။

“ကျွန်တော့် ချစ်သူကောင်မလေးတစ်ယောက်
အကြောင်း ပြောပြချင်လို့ပါ။ ရင်ခွင်စိမ်း နားထောင်
ပေးပါနော်။ (you) ယူနားထောင်ပြီးရင်တော့ စိတ်ထဲမှာ
တစ်ခုခုတော့ ခံစားရမှာ သေချာပါတယ်”

“ရင် - ကျွန်မ နာမည်ကို သိနေတယ်ဟု ကျွန်မတ
တအံ့တကြည် ပြောလိုက်မိသော်လည်း ကျွန်မ၏ အသံ
သည် လည်ချောင်းထဲမှ ထွက်မလာနိုင်ပါ။ သူ ပြောနေ
သောစကားများကို ကျွန်မ သိသဲကဲ့ကဲ့ ကြားနေရသော်
လည်း ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ ပြောလို့မရပါ။

“(you) ယူနားမည် - ရင်ခွင်စိမ်းဆိုတာ သိတာပေါ့
ဟုဆိုကာ ကျွန်မပြော သောစကား၏ အဖြေကို တန်းဖြေ
လိုက်သည်။ အံ့ဩရောကောင်းလိုက်တာ။

“ကျွန်တော့်ကို စကားပြောခွင့်ပေးတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

အသံကလေးက ညင်သာပြီး စွဲမက်
ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ စိတ်ထဲ၌ ကရုဏာ
သတ်မိကာ ...

“ပြောပါ - နားထောင်ကြည့်တာပေါ့”
ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် သူ့အသံ
သည် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ဆွေးဆွေး
ခြည့်ခြည့် ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ (၃) နှစ်လောက်ကပေါ့။
ကျွန်တော့် မှ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ရတဲ့
ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်
တော်က သူ့ကို တစ်ဇက်သတ် ချစ်နေရ
တာပါ။ သူ့နဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ကျောင်း
တည်းမေ့ကုတူတူလေ။ သူက သိပ်လှ
တာ။ အရမ်းလည်း ချစ်စရာကောင်း
တယ်”

ထိုအချိန်တွင် သည်းထန်လာသော
မိုးကြောင့် မြဲထဲရှိ အပင်တွေကြား လေ
တိုးဝေ့တိုက်ခတ်သောအသံ၊ မိုးထစ်ချွန်း
သံတို့မှာ ပြင်းထန်လှသည့် တစ်ချက်တစ်
ချက်ပြီးပြီးပြက်ပြက်လင်းလက်နေသော
လျှပ်ရောင်အောက်တွင် ကျွန်မ တစ်
ယောက်တည်း အိပ်နေရသည်ကို တွေးမိ
သောအခါ ကြောက်စိတ် အနည်းငယ်ဝင်
တာ ခြေတွေ၊ လက်တွေ အေးလာသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ပြောခဲ့တဲ့ စကားများကို
နားစွင့်ကာ အသံလာရာတို့ စိတ်ဝင်စား
ဝေးကြည့်နေမိသည်။

“တစ်ခါတလေ ကလေးလေးတစ်
ယောက်လို အမူအရာလေးနဲ့ နေတတ်ပြီး
တစ်ခါတလေတော့ လူကြီးတစ်ယောက်
လို ခပ်တည်တည်နဲ့ မာနကြီးနေတတ်
တယ်။ သူ့ကစာလည်းတော်တယ်။ ဉာဏ်
လည်း ကောင်းတယ်။ အမြဲတမ်း ဇုတ်
လတ်တက်ကြွနေတတ်တယ်။ ယောက်ျား
လေးတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဈားမှာ သူ့အလှ၊ သူ့
ပညာနဲ့ သူ့မှာနေထွက်ရပေးစားတာပေါ့။
ဒါပေမဲ့လည်း ဘယ်ယောက်ျားလေးတခု
သူ့အနားမကပ်ရဲကြဘူး။ အဝေးကနေပဲ
သူ့ကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး စာခွဲနေရတော့တာ
ပေါ့။ ကျွန်တော်အပါအဝင်ပေါ့။

ကျွန်တော်က (First year) ပထမနှစ်
ကတည်းက သူ့ကို ကြိုက်ပြီး ချစ်နေမိတာ
ပါ။ မနက် - မနက် သူ့တို့အိပ်ခန်းက အထိ
ခံလေးပေါ်မှာထိုင်ပြီး သူ့ထွက်လာခဲ့အချိန်
ကို စောင့်ဆိုင်းရတာ မမောနိုင်ပါဘူး။ သူ
မျက်နှာလေးကို မြင်ရတဲ့နေ့တွေမှာဆိုရင်
တစ်နေ့ကုန်အားအင်အပြည့်နဲ့ လန်းသန်
နေတော့တာပဲ။ အစွမ်းထက်လှတဲ့ ကျွန်
တော့်ချစ်သူပါ။ Class အတူတူတတ်ရင်
အချိန် ကလေးတွေ၊ သူ့ထိုင်နေထိုင်

Canteen မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး သူ သတိမထားမိတဲ့နေရာလေးကနေ သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေရတာလေးတွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်ကလေးတွေလို့ပြောလိုရပါတယ်။ ကျောင်းပိတ်တဲ့ရက်တွေနဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို မကြည့်ရတဲ့ရက်တွေဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်ချင်တိုင်းချင်စိတ်မရှိဘဲ ဂူတူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင် ဖြစ်ပြီး သေလုပြောပါး ခံစားခဲ့ရတာ”

“ဟင်း - အပိုတွေ ပြောနေတာ”
“အဲဒီခံစားချက်ကို သူ့မသိနိုင်ပါဘူး။ ထိတ်တနိုးအချစ်တွေနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ရင်ခုန်ခဲ့ရတာပါ။ သူ့လို မိန်းကလေးမျိုးက စာမှစာပဲလေ။ စာကိုပဲ ကြိုးစားတာ။ ဂုဏ်ထူးဆန်းဝင်ပြီး master တက်ချင်တယ်တဲ့။ master ပြီးရင် Doctor of Philosophy (Ph.D) ဆိုတဲ့ အမြင့်ဆုံးဘွဲ့ကို ရအောင် လူဦးမယ်တဲ့။ ပညာရေးမှာ အရမ်းရည်မှန်းချက်ကြီးတာပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပညာတတ်မြစ်ချင်သလို သူ့ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကလည်း သူ့ထက်သာတဲ့ပညာတတ်ပဲဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမိတယ်။ ကျွန်တော်က သွဲ့တစ်ခုရရင် တော်ပြီဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကျောင်းတက်တာ။ ကျွန်တော့်လို လူကို လက်ထပ်နိုင်ပါ့မလား။ အဲဒီ အသိကြီးက ခေါင်းထဲဝင်လာပြီး သူ့ကို ဖွင့်ပြောဖို့

လက်လျှော့ခဲ့တယ်။
“ဒါ - ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ”
ဟု ဆိုကာ ကျွန်မက မိန်းကလေးဘက်က ထောက်ခံပေးလိုက်သည်။
“ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့ဆန္ဒနှင့် သူ့ဘဝထပ်တူကျပြီး လှပနေတာကိုပဲ ကျွန်တော် မြင်ချင်တယ်ဗျာ။ ဒါ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်”

“အချစ်ဆိုတာ ကြီးကို စာမဖွဲ့ချင်ပါဘူး။ ပညာကို ရှာဖွေနေတဲ့ အချိန်မှာ အချစ်ဆိုတာလည်း မယုံကြည်ဘူး။ ကြင်နာမိရင် နာကျင်တာပဲ ရမှာပဲ။ ရှင့်ကောင်မလေးလည်း ကျွန်မလိုပဲ ခံယူထားတယ် ထင်တယ်”
“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို မေတ္တာသက်ဝင် ခင်မင်ခြင်းလို ခေါ်တဲ့ ပေးဆပ်ခြင်းအချစ်နဲ့ ချစ်နေရတာပါ။ မရင်ခွင်စိမ်း - နားလည်မှာပါနော်။”
“အို - အံ့ဩစရာပဲ။ ရှင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောတာ နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ”
“နားထောင်လို့ ကောင်းအောင် ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ခံယူတဲ့ မေတ္တာကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြနေတာ။ ကျွန်တော့် အချစ်ကို မလှောင်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်

တော့်အချစ်တွေကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ့ကို သိစေချင်တဲ့ အတ္တတစ်ခုတော့ ကျွန်တော့် ခာရီနေတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ သူ့ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှလည်း ပေးဆပ်ချင်နေတယ်။ အခြံတမ်း သူ့အတွက် ပေးဆပ်ဖို့ချည်း ဆွေးနေလို့လားမသိ။ ကျွန်တော့်ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူ့ကို ပေးဆပ်ခွင့်ရသွားခဲ့သယ်”
“ဘယ်လို - ဘယ်လို ပြောပါဦး။ ရှင် သူ့ကို အသက်ပေးလိုက်တာလား” လို့ ကျွန်မက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစေမိသည်။ ကျွန်မအသံက ထွက်မလာပေမဲ့ ကျွန်မ ခေးချင်သောစကားတိုင်းကို သူ သိနေသည်။ အံ့ဩစရာ ဝိညာဉ်ကောင်လေးပဲ။
“ဒီလိုဗျာ။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် စားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် စားအက်စီးဒင့်မဖြစ်ခင် (၂) ရက်လောက် သူ့ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်တယ်လေ။ သူ ထက်နေတဲ့ဆေးရုံဆီသွားပြီး သူ့ကို အားပေးဖို့ ကြံနေတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဘီယာသောက်ပြီး အပြန်တားက ကုန်တင်ကားကြီးကို ဝင်တိုက်မိတာပါ။ ကျွန်တော်က မူးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းမောင်းတဲ့ ကားရဲ့ ရှေ့မှာ ထိုင်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် အထိနာဆုံးလို့ ပြောရမယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့

စိတ်တန်ခိုးအစွမ်းကြောင့်လို့ ထင်တာပဲ။ သူတက်နေတဲ့ ဆေးရုံကိုပဲ ကျွန်တော့်ကို အရေးပေါ်ပို့လိုက်ကြတယ်။ သူ့နဲ့ ဆေးရုံတစ်ရုံထဲမှာ ရောက်သွားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် အရမ်းပျော်တယ် သိလား။ ကျွန်တော် သေခဲ့ရင်လည်း သူ့နဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ သေခွင့်ရတော့မယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိလို့ ကျွန်တော် ကြိုက်ပြီး ပျော်နေရတာပေါ့”
“အို - ရှင် သူ့ကို အဲဒီလောက်တောင် ချစ်တယ်။ ကျွန်မ အံ့ဩလိုက်တာ။ ရှင် အချစ်ကို ကျွန်မ လေးစားပါတယ်”
“ကျွန်တော့် အချစ်ကို လေးစားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားပြီ”
“ရှင်”
“အဲ - ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြောခွင့် ပေးပါ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဟာ တွန့်ထောင့် ခေနာကို တော့ အာရုံမထားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော့် ချစ်သူ အကြောင်း မေးလိုက်တော့ သူ့မျက်စိထဲ မှန်စဝင်ပြီး မျက်စိထိခိုက်သွားတယ်တဲ့။ မျက်ကြည်လွှာ အစားထိုးရမယ်တဲ့။ အဲဒီ သတင်းကို ကျွန်တော် ကြားကြားချင်းရင် တွေပူသွားတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သနားလိုက်တာ။ လှလှပပ သူ့မျက်နှာလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း

ပဲ ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် အခုတော့ ကျွန်တော့် ကံကြမ္မာကို
ကျေးဇူးတင်လိုက်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
သိလား။ အခု ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ကောင်မ
လေးအတွက် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို
လှူဖို့ အခွင့်အရေးရလာပြီလေ။ ကျွန်
တော် ကျေနပ်တယ်။ ကျွန်တော့်အင်္ကျီ
တပြင်းထန်ပြီး သေလုမြောပါးဖြစ်နေပေ
မယ့် ကျွန်တော့်မျက်လုံး (၂) လုံးစလုံးက
အကောင်း ပကတိအတိုင်း ရှိနေတာဟာ
သူတို့ ကျွန်တော်ပေးဆပ်ခွင့် ရလိုက်တာ
ပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အနားမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်းကို တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိ
တယ်။ ကျွန်တော့် ချစ်သူ ရင်ခွင်စိမ်း
အတွက် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ လှူပေး
မိတာလို့”

သူ့စကားအဆုံးမှာတော့ ကျွန်မ
စိတ်ဆိုးသွားမလားဆိုတာကိုရင်တထိတ်
ထိတ်ရှိနေတဲ့ မရွံ့မရှုမလေးတွေ သူ့အသံ
အနိမ့်အမြင့်မှာ ပြည့်နှက်နေသည်ကို သိ
လိုက်ရသည်။

“ရှင်” ဟု အံ့ဩစွာဖြင့် ကျွန်မ အော်
လိုက်မိရင်း သူ့ကို မေးခွန်းတွေ အများကြီး
မေးချင်နေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဘာမှ
မေးလို့မရ။ စုတင်ပေါ်မှ ကျုံးထုဖို့ ကြိုးစား
သော်လည်း လှုပ်ရှားပင်မရ။ တစ်ချိန်က

ကျွန်မ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကားအက်ဆီးအင်
ကို စိတ်အာရုံထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပြန်
မြင်ခွင့်ရသော ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးတွေ။
ဒီမျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်မလိုချင်လှတဲ့ ပါရဂူ
ဘွဲ့အတွက် ကျမ်းပြုရနိုင်ခဲ့ပေပြီ။ မျက်
ကြည်လွှာအလှူရှင်ဟာ ရှင်ပေါ့။ ကျွန်မရဲ့
ကျေးဇူးရှင်ဟာ ရှင်ပေါ့ - အို”

“ကဲ - ဘာမှမစဉ်းပါနဲ့တော့။ ညဉ့်
လည်းနက်လှပြီ။ အိပ်တော့နော်။ ကျွန်
တော်လည်း ပြောချင်တဲ့ စကားတွေတို့
ရင်ခွင့်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်မိ
တယ်။ သွားတော့မယ်နော်။ နှုတ်ဆက်
ပါတယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပြီး
သောအခါ စကားသံတွေသည် လုံးဝရပ်
တန့်သွားကာ လေပြေလေးတစ်ခု ကျွန်မ
ပါးမြင်နား ရိုက်ခတ်သွားသည်။ ပြီးတော့
အေးစက်နူးညံ့သော အရာတစ်ခုကြောင့်
ကျွန်မပါးပြင်လေး အိမ်ဆင်းသွားသည်။
အိမ်အပြင်ဘက်တွင် သိသိမဲမဲ ရွာနေ
သော မိုးသည်လည်း ရုတ်တရက်စဲသွား
ပြီးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ တိုက်
ဆိုင်စွာပင် မီးလည်း ပြန်လာပြီ။ တောင့်
တင်းနေသော ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
၏အကြောတွေလည်း ပြေလျော့ကာလှုပ်
ခွင့်ရလာပြီ။ ကျွန်မ လည်ချောင်းဝတွင်
တော့ စိတ်ခံစားမှုအမျိုးမျိုး၏ အစိုင်အခဲ

တွေ ပြတ်သိပ်တစ်ဆို့နေသည်။ ပထမဦး
ဆုံးအနေဖြင့် ကျွန်မ သူ့လက်ကလေးကို
ဆုပ်နယ်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်
သည်။ စိတ်ထဲတွင် သူ့အချစ်ကိုလေးစားမှု
စိတ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သူသည်
အမြဲလွင့်ပျောနေသော ဝိညာဉ်လေး ဖြစ်
နေသည့်အတွက် ကျွန်မ သူ့ကို တွေ့ရန်
မပျော်လင့်ရဲသလို သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့
ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရမလဲလို့စဉ်းစားနေသော
ကျွန်မ၏ကျေးဇူးဆပ်ချင်သောဆန္ဒလေး
ခပြည့်ဝမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ နောက်ဆုံး
ထွက်သက်တွင် သူ့ အမှန်တကယ် ချစ်
မြတ်နိုးသော မိန်းမတစ်ယောက်ထားခဲ့
သော အချစ်စစ်၏တန်ဖိုးနှင့် တန်ဖိုးသက်
ရောက်မှုကိုလည်း စဉ်းစားမိပြန်သည်။
ကျွန်မ စဉ်းစားရင်း၊ စဉ်းစားရင်း ဝိညာဉ်
ကောင်လေး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြန်ပုံ
ဖော်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဘယ်သူပါလိမ့်။
အခုတော့ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သိမိ
ရန် ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးနေပြီ
မဟုတ်ပါလား။

တိမ်ယျိုဝင်းလက်

ဆေးမြီးတို့များ

ခြေသပွတ်နာ
မိဿလင်နှင့် ဆားနိုင်ချင်းကြိတ်၍ အုံ၊ ကျပ်စည်း၍
ဝါးလုံးပူပူနှင့် နှိပ်နယ်ပါ။

ခြေအေးနာ
ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ရှိန်းခို အဖျူစီ နှမ်းဆီနှင့် ကြိတ်၍
တေ၍ ဆီးကင်းခန့် ညှ၊ နက် စားပါ။

တာဝေဆိုတဲ့ ကျုပ်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အားကြီး
စပ်စုတဲ့ကောင်ဗျ။ ကျုပ် သယ်တုံးကမှ ပြန်မပြောပြချင်တဲ့ အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျုပ်တကယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့
ရတာပါဗျာ။

အရိုးမယ်ခကို ကျုပ်တို့ရွာက လူတွေက စုန်းရိုးကြတယ်ဗျ။
စုန်းရိုးတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား။ စုန်းမတစ်ယောက်လို့ သတ်
မှတ်ကြတာကို ပြောတာပါဗျာ။

စုန်းမ တာဝေ

အရီးမယ်ခက ရွာမြောက်ပိုင်းက အစွန်ဆုံးပိုင်းမှာ နေတာဗျ။ သူ့ပိုင်းက အကျယ်ကြီး။ ထန်းပင်ကြီးသုံးပင်ရှိ တယ်။ ကျုပ်တို့ရွာထဲက လူတွေက သူ့ တို သိပ်အဆက်အဆံ မလုပ်ကြဘူး။ သူကလည်း လူတွေနဲ့ မရောနှောဘူးဗျ။ သူ့ပိုင်းထဲမှာ သူ့ဟာသူပဲ နေတာ။ အရီး မယ်ခပိုင်တဲ့ယာတွေကလည်း အများ သားဗျ။ အရင်တုန်းကတော့ ရွာလယ် ပိုင်းမှာ မယ်မြဆိုတဲ့ သူ့ညီမအရင်းတစ် ယောက်ရှိတယ်။ အရီးမယ်မြရဲ့သားသမီး တွေကတော့ သူတို့ ကြီးတော်အိမ်ကို တော့ အဝင်အထွက် ရှိကြပါတယ်။

အရီးမယ်ခရဲ့ ကျောင်းနေဘက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ အရီး မလုံးကြည်တို့၊ အရီးမပိုင်းကြည်တို့၊ အရီးပိုင်းစိန်တို့လည်း အဝင်အထွက် ရှိကြပါတယ်။

ရွာထဲမှာ ဘာမှ သွေးမတော် သား ခေပ်ပဲ အရီးမယ်ခကို ခင်တဲ့ သူတစ် ယောက်ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါကတော့ ကျုပ် ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက အရီးမယ်ခအိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတဲ့ တောင်ဗျ။

ကျုပ်အမေရော၊ အရီးတွေရော၊

ဘကြီးတွေရော ကျုပ်ကို လွှတ်ကြိမ်ကြိ မ်တောပေါ့ဗျာ။

“နင်- မယ်ခအိမ်ကိုဝင်လိုက်ထွက် လိုက်ကျပ်ကျပ်လုပ်၊ နင့်ကို အူထုတ်စား သွားလိမ့်မယ်”

လို့ ပြောတဲ့သူက ပြောတယ်ဗျ။
“မယ်ခအိမ်ကို နင် ခဏခဏသွား ရင် နင့်ကို မယ်ခက ဆိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်လိမ့်မယ်”

လို့ ပြောတဲ့သူက ပြောပေါ့ဗျာ။
“ဟဲ့- တာတေ၊ မယ်ခဆီကို နင်ထ ခဏခဏသွားနေတာ၊ မယ်ခဆီက ဝုန်း ပညာသင်ချင်လို့လား၊ အဲဒါ အစီစီမှာ ချွဲ့ ကပ်အောင်ခံရမဲ့ပညာဟဲ့ တာတေရဲ့”

လို့ အရီးမယ်သောင်းကလည်း ကျုပ်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပြောသဗျ။

“ခင်ဗျားတို့ပြောသလိုမဟုတ်ပါဘူး ဗျာ၊ ကျုပ်က အရီးမယ်ခကို ခင်တာသက် သက်ပါ။ ပိုင်းကြီးတစ်ခုလုံး သူတစ် ယောက်တည်းနေရတာမို့လို့ လိုတာ ဖြ တာလေးတွေ ကြုံတဲ့အခါ လုပ်ကိုင်ဖေ တာပါ”

“အေး- ကျုပ်ကျုပ်သာလုပ်ပေး မယ်ခက သူ့ယောက်ျားအောင်ထိန်ကို တောင် ကိုယ်တိုင်သတ်ပစ်တာဟဲ့”

ဒါက ကျုပ်အမေကိုယ်တိုင် ပြောတာဗျာ။

“ဟာ - ဒါတော့ ဟုတ်ပါ့မလား အမေရော၊ သူ့ ယောက်ျားပဲဟာ၊ သတ်မလားဗျ”

“အဲဒါကြောင့် နင်တို့ ခက်နေတာ ပေါ့၊ နင်တို့ သူငယ်တွေဟာ ကြောက်ရလန့်ရမှန်းကို မသိတာဟဲ့၊ အောင်ထိန်က သူ့မယား မယ်ခကို ဒီဘဝကနေ ပြန် ဘယ်မယ်ဆိုပြီး အထက်လမ်းဆရာတွေဆီမှာ ပညာ သွားယူတာဟေ့။ ပညာယူပြီး ပြန်အလာမှာ သူ့ဆရာ တစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့မိန်းမမယ်ခကို သူတို့ပညာနဲ့ ဘယ်လို လုပ်တယ် တော့ မသိဘူး။ မယ်ခက ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပြီး ပါးစပ်ထဲက မီးတွေ ထွက်လာတယ်ဆိုပဲ။ သွား ဖြူချောင်းကြည့်တဲ့ တင်ဝကို ခင်သောင်းတို့ ပြောတာ။ နိမ့်စိမ်းပြာပြာတွေတဲ့”

“ဟာ - ဟုတ်လား - အမေ”

ဟား-ဟား-ဟား-ဟား
နှင့်အဆင့်က
ဘယ်လောက်များ
မြင့်နေလို့တဲ့၊
အေး-နှင့်-မှတ်ထား၊
မီးပေါ်မှာ သိကြား၊
မြေပြင်မှာ ထွားတဲ့။
ငါ့နာမည် ဆရာထွားတဲ့တော့။
နှင့်တို့လို စုန်းမတွေတို
လိုက်ရှုပြီး သတ်ပစ်နေတာဟဲ့
သိရဲ့လား။
နှင့်တို့လို စုန်းမတစ်ယောက်
သတ်ပြီးတိုင်း ငါ ပညာ
တစ်ဆင့်တိုးသဟဲ့ စုန်းမရဲ့။
ထွားရဲ့ ပညာတွေ နှင်
မြည်းစမ်းကြည့်ပေတော့။
ကဲ-ပြောနေကြတယ်။
ရော့ဟေ့- ဒီမှာ
ကဝေအစွယ်ချိုးအင်းတဲ့ ...

“အေး - အခုမှ ဟုတ်လား - အမေ
တွေ၊ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ခင်သောင်း
ပြောတာပါလားတဲ့ဆရာနဲ့မယ်ခနဲပညာ
တွေ၊ မီးလုံးတွေနဲ့ဆရာကိုလွှတ်တာတဲ့၊
နောက်ဆုံး ဆရာရော၊ သူ့လင် အောင်
ထိန်ရောအိမ်ပေါ်ကဆင်းပြေးကြရဆိုပဲ၊
မယ်ခလွှတ်တဲ့မီးလုံးကြီးတွေကနောက်
တ လိုက်လာလို့ ဟိုနှစ်ယောက် ရွာပြင်
အထိ ထွက်ပြေးတာ၊ ဘယ်လိုမှမလွတ်
ဘဲ သချိုင်းကုန်းနားအရောက်မှာ နှစ်
ယောက်စလုံး ဟပ်ထိုးလဲပြီး သွေးတွေ
အန်တာတဲ့၊ တင်ဝနဲ့ခင်သောင်းကပြေး
ပွေ့ပြီးခေါ်တော့ ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့မရ
တော့ဘဲ သေပါရောလား”

“ဟင် - ဒါဆို တကယ်ပဲပေါ့”
“ဪ - ဒီကောင်လေးနယ် ကျား
တိုက်ပါတယ်ဆို၊ အပေါက်ကလေးနဲ့
လားလုပ်နေရသေး၊ နှင်နဲ့ဘိုးခင်သောင်း
နဲ့ သိတာပဲ၊ နှင် မယုံရင် ဘိုးခင်သောင်း
တို့ ရေကုမေးကြည့်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ - ခင်
သောင်းက ဒီအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောဘူးဟဲ့”
“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”
“ဪ - မယ်ခကို ကြောက်လို့ပေါ့
ဟဲ့၊ မပြောရဲလို့ပေါ့”

“ဒါဆို ကျုပ်ကို သူ ဘယ်ပြောလိမ့်
မတုံး အမေရ၊ ကျုပ်က အရီးမယ်ခကို
ပြန်ပြောမှာပဲလို့ သူ တွေးမှာပေါ့”
“အေး - ဒါတော့ မသိဘူးဟဲ့”
“နေပါဦး - အမေရဲ့ အရီးမယ်ခတို့
လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြောက်
နေကြတာလဲ”
“ဪ - နောက် တစ်ခါ ရှိသေး
တယ်ဟဲ့”
“ဟင် - ဘယ်လိုတုံး အမေရ၊ ကျုပ်
ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”
“အေး - အေး - ဟုတ်တယ်၊ ဆရာ
တစ်ယောက်ဟဲ့၊ ဘယ်ကရောက်လာ
တယ်တော့မသိဘူး၊ သျှောင်ထုံးကြီးနဲ့ပဲ
အောင်ထိန်တို့က မယ်ခအိမ် ဘယ်မှာ
တုံးလို့ မေးပြီး မယ်ခဝိုင်းကို တန်းသွား
တာ”
“အို - ဟုတ်လားဗျ၊ ဟို - ရောက်
တော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ”
“ဝိုင်းရှေ့ကနေ အဲဒီဆရာက အော်
ပြောသတဲ့၊ ဟဲ့ - စုန်းမ၊ နှင် အခုထွက်ခဲ့
စမ်း၊ နှင်ပညာတွေ သိမ်းဖို့ ငါလာတာ၊ ငါ
ဘာလဲဆိုတာ နှင်ထွက်ကြည့်စမ်းဆိုပြီး
အော်ပြောတာတဲ့၊ ရွာထဲက လူတချို့
ကတော့ သွားကြည့်ကြတယ်”

“အမေရော သွားကြည့်သေးလား”
“မကြည့်ပေါင်တော်၊ ကျုပ်က ဒါမျိုး
စိတ်စိတ်စိတ် လုပ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”
“အမေ ကြောက်လို့မသွားတာနေ
အပေါ့ဗျာ”
ကျုပ်က အမေ့ကို စတယ်၊ အမေက
သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး...
“အောင်မယ်တော် - ကျုပ်က ဘာ
အကြောင်းရောရှိလို့တုံး၊ ကျုပ်နဲ့ မယ်ခက
ဆေးတောင် ကောင်းကောင်းပြောဖူး
ဘာ မဟုတ်ဘူး”
“ကဲ - ထားပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီဆရာနဲ့
အိမ်မယ်ခနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်ကြတုံးဗျ”
“သူတို့ပြန်ပြောတာကတော့ မယ်ခ
ထွက် မလာဘူးတဲ့၊ အဲဒီ ဆရာ
ကလည်းဝိုင်းအဝမှာ ထိုင်ပြီးစိပ်ပုတီးကြီး
ထုတ်စိပ်နေရောတဲ့၊ လူတွေကလည်း
ဆောင့်ကြည့်နေကြတာ၊ သူတို့ပြောတာ
တွေ မယ်ခကလည်း အိမ်ထဲမှာ သူ့ပညာ
ထိန်းနေတာတဲ့ဟဲ့၊ ညမိုးချုပ်တော့မှ
မယ်ခက ဝိုင်းထဲ ထွက်လာတယ်တဲ့၊
သူတို့ စောင့်နေတဲ့ဆရာနဲ့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်တွေတော့တာပဲတဲ့”
“ဟဲ့ - စုန်းမ၊ နှင်ပညာတွေ ငါ့ကို
အတန်လှူမလား၊ မလှူဘူးလားတစ်စွန်း
အပြာ”

“ဟဲ့ - ဆရာကောင်၊ ငါတို့ ပညာ
သည်တွေမှာ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ နှင့်တို့
နှစ်နာအောင် ငါတာမှမလုပ်ဘူး၊ တခြား
သူတွေကိုလည်း ငါ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊
အေး - ငါ့ကိုလာပြီး ရန်ရှာရင်တော့ သွေး
ပွက်ပွက်အန်သွားမယ် မှတ်ပေတော့”
“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - နှင်
အဆင့်က ဘယ်လောက်များ မြင့်နေလို့
တုံး၊ အေး - နှင် - မှတ်ထား၊ မိုးပေါ်မှာ
သိကြား၊ မြေပြင်မှာ ထွားတဲ့၊ ငါ့နာမည်
ဆရာထွားတဲ့ဟေ့၊ နှင်တို့လို စုန်းမတွေ
ကို လိုက်ရှာပြီး သတ်ပစ်နေတာဟဲ့ သိရဲ့
လား၊ နှင်တို့လို စုန်းမတစ်ယောက် သတ်
ပြီးတိုင်း ငါ ပညာတစ်ဆင့်တိုးသတဲ့
စုန်းမရဲ့ ထွားရဲပညာတွေ နှင်မြည်းဝင်း
ကြည့်ပေတော့၊ ကဲ - ပြောနေကြတာလား၊
ရောဟေ့ - ဒီမှာက ဝေအစွယ်ချိုးအင်း
တဲ့”
“ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အဲဒီဆရာက
မယ်ခကို အင်းတစ်ချပ်နဲ့ လှမ်းပေါက်
လိုက်သတဲ့”
“ဟာ - အရီးမယ်ခ ဘာဖြစ်သွား
တုံး”
“မယ်ခက သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို
လိမ်ပြီး လှည့်လိုက်တာ လက်ဝါးထဲ
ကနေ အလင်းရောင်တွေ ဝင်းဝင်း

ဝင်းဝင်းနဲ့ ထွက်သွားပြီး ဆရာပစ်တဲ့ အင်းနဲ့ သွားထိတာ ဝုန်းဆိုပြီး မီးတောက် ကြီးထသွားတယ်တဲ့”

“ဟာ - ကြောက်စရာကြီးပါလား ဗျ”

“အေးလေ - ညကလည်း မိုးချုပ်နေ ပြီဆိုတော့ မီးရောင်တွေ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်နေတာတဲ့ဟေ့”

“အင်း - ပြောမိဦး - အမေရဲ့”

“ဆရာက နောက်မှာခါ အင်း ထစ်ချင်နဲ့ ထစ်ပစ်၊ မယ်ခကလည်း သူ့ လက်ဝဲကထွက်တဲ့ မီးတောက်နဲ့ပစ်တဲ့၊ တိုဆရာရဲ့ အင်းတွေက မယ်ခဆီကို ထစ်ခုမှမရောက်ဘဲ လမ်းမှာတင် မီး ထထတောက် သွားတာတဲ့ ဟေ့။ ဟို ဆရာလည်း သူ့ညာအကုန်သုံးပေမယ့် ခယ်တာ မြဲတောင် မမြဲတော့၊ လန့်လာ ပြီး နောက်လှည့်ပြေးရောတဲ့ဟေ့”

“ဟာ - ပြေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟဲ့ - ပြေးလို့ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး၊ သူ့ညာကုန်ပြီပဲ၊ ပြေးရတော့မှာပေါ့”

“အရီးမယ်ခကလည်း လွတ်ပေး လိုက်ရောလား”

“လွတ်မလား - တာတေရဲ့ စုန်းမပါ ဆိုနေမှ နင် ဒီလိုပြေးတိုင်း လွတ်မလား ဟဲ့ဆိုပြီး သူ့ပါးစပ်ကို အကျယ်ကြီးဟာပြီး

စိမ်းပြာပြာ မီးလုံးကြီး ထုတ်လိုက်ရော တဲ့၊ အဲဒီမီးလုံးကြီးက မယ်ခပါးစပ်ထဲက ထွက်လာပြီး ထွက်ပြေးတဲ့ ဆရာနောက် ကို လိုက်ရောတဲ့ဟေ့။ ရွာသားတွေက လည်း နောက်ကပြေးလိုက်ပြီး ကြည့်ကြ တာ၊ ရွာပြင်က အဘဇန်တို့နှမ်းခင်းအထိ ရောက်တော့ ပြေးနေတဲ့ သျှောင်ထုံးနဲ့ ဆရာကြီးကို မိသွားတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီစိမ်း ပြာပြာမီးလုံးကြီးက အဲဒီဆရာ ကိုယ်ထဲ ကို တန်းဝင်သွားရောတဲ့။ အဲဒီမှာတင် ဆရာလုပ်တဲ့လူလည်း နှမ်းခင်းအစပ်မှာ ဒူးထောက်လဲ ကျသွားပြီး သွေးတွေ တဝေါဝေါ ထိုးပြီး အန်တော့တာတဲ့။ မျက် ခြူကြီး လန့်သွားတယ်ဆိုပဲ”

“ဟင် - မျက်ခြူကြီး လန့်သွားတော့ ဘာဖြစ်တုံးဗျ”

“ဟဲ့ - တာတေ၊ မျက်ခြူလန့်တယ် ဆိုတာ သေတာပေါ့ဟဲ့”

“ဪ - အသေကို သတ်ကြတာ ပါလား”

“အေး - အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ နင် မယ်ခအိမ်ကို ကျပ်ကျပ်သာသွား၊ ရွာ ထဲကလူတွေက နင့်ကိုပါ စုန်းထီးလိုထင် ကြလိမ့်မယ်”

“ဘာ - ကျုပ်က စုန်းထီး ဟုတ် လား”

“အေးလေ - မယ်ခက စုန်းမဆိုရင် နင်က စုန်းထီးပေါ့ဟဲ့”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - အမေ အလည်းဗျာ၊ တော်တော်ကို ပေါက် ဆိုက်ရှာရှာ ပြောတာပဲ”

ကျုပ်ကတော့ ဘယ်သူဘာပြော ဆိုပြာပါဗျာ။ အရီးမယ်ခကို ခင်နေတော့ သွားလာ ဝင်ထွက်နေတာပါပဲ။ အရီး မယ်ခကလည်း ပြောတာဗျ။

“တာတေ - နင်ငါ့ဆီလာလာလည် ဘယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အိမ်မှာ လိုတာ ပြုတာ တွေရင် ငါ မပြောရဘူး။ နင်စေတနာနဲ့ နှင်လုပ်ကိုင်ပေးသွားတယ်။ ပြီးတော့ ငါ ဘာပဲကျွေးကျွေး၊ နင်စားတာပဲ၊ နင်ငါ့ကို အကြောက်ဘူးလား”

လို့ တစ်ခါတစ်ခါ ကျုပ်ကို မေး ဘယ်၊

“ဟာ - အရီးကလည်း ကျုပ်က အရီးကို ခင်တာပါဗျ။ အရီးက ကျုပ်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်က ယုံပြီး စားပါဗျာ။ ပြီးတော့ လူတွေကို ပြုစား ဘာတို့၊ ဘာတို့ဆိုတာ ကျုပ်က တယ်ပြီး မသံ့ဘူးဗျာ”

“ဟဲ့ - တာတေ၊ နင်က မကြံဘူး မလို့ မယုံတာပါ။ ကဲ - ကဲ - နင့်ကို ငါ

လုပ်ပြမယ်”

လို့ အရီးမယ်ခက ပြောပြီး ကျောက် စရစ်ခဲလေးတွေ ကျုပ်ကို ကောက်ခိုင်း တယ်။ ကျုပ်က အရီးမယ်ခရဲ့ပိုင်းထဲဆင်း ပြီး ကျောက်စရစ်ခဲကလေး ငါးခဲလောက် ပေးလိုက်တယ်။

အရီးမယ်ခက ကျောက်စရစ်ခဲလေး ငါးခဲကို သူ့လက်ဝါးထဲမှာ ဆုပ်ထား တယ်။ ပြီးတော့ ဝါးနက်ဝါးလုံးပိုင်းတစ်ခု ဗျာ၊ နှစ်တောင်လောက်ရှိမယ်။ အဲဒါတို့ ထောင်ပြီး ကျုပ် လက်နဲ့ ကိုင်ခိုင်းထား တယ်။

ပြီးတော့ - ကျောက်ခဲတွေကို လက် ထဲမှာ ဂျောက် - ဂျောက် - ဂျောက်နဲ့လုပ် ပြီး ပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ ရွတ်နေတယ်ဗျ။ ခဏနေတော့ သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြတယ်။ ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ မရှိတော့ဘူး။

“ဟာ - ကျောက်ခဲတွေရောဗျ”

“အဲဒါ အပင်သွင်းတာလေဟယ်၊ နင့်လက်ထဲက ဝါးလုံးရဲ့အလယ် အဆစ် ထဲကို ရောက်သွားပြီလေ”

“ဟာ - ဟုတ်လား”

ဆိုပြီး ကျုပ်က ဝါးလုံးပိုင်းကို လှုပ် ကြည့်တယ်။ ဟုတ်ပျံဗျာ - အလယ်က

အဆစ်ထဲမှာ ကျောက်ခဲတွေ ရောက်နေ
တယ်ချိုး၊ ရောက် - ရောက် - ရောက်
ကျောက်နဲ့။

“ကဲ - မီးဖိုထဲမှာ ဓားမသွားယူပြီး
ခွဲကြည့်လိုက်လေ”

ကျုပ်က မီးဖိုထဲက ဓားယူပြီး ဝါးလုံး
တို့ခွဲချလိုက်တယ်။

“ဟာ - ဟုတ်တယ် ချိုး၊ ကျုပ်
တောက်လာတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲငါးခဲချာ၊
ဝါးလုံးအလယ် အဆစ်ထဲကို ဘယ်လို
ဈေး ရောက်သွားတယ်မသိဘူးချ”

“အဲဒါ လူကို အပင်းသွင်းတာပဲတဲ့
တာတေချ”

ကျုပ်လည်း ဒီတော့မှ ကြက်သီး
တွေ၊ ဘာတွေ ထသွားတာချိုး။

“တော်သေးတာပေါ့ အရီးရာ၊ ဇော
ဇောက အရီးလုပ်လိုက်တာ လက်လွန်
သွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်သွားမှဖြင့်
ဗ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား
ဧရောက်ပါဘူး - တာတေချ”

လို့ အရီးက ပြောတယ်ချ။

“ကျောက်ခဲထည့်သလိုပဲ တခြား
ဘာထည့် ချင်ထည့် ချင် ထည့် လို့ ရ
တယ်”

“တခြားဟာတွေလည်း ရှိဦးမှာပေါ့

နော် - အရီး”

လို့ ကျုပ်က စပ်စုကြည့်လိုက်တယ်။
တာတေဆိုတဲ့ ကောင်က လွှတ်စပ်စု
တတ်တာ၊ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲဗျာ။

“ကဲ - နင်ကြည့်ချင်သေးရင်ဟိုတိုင်
က သံဂုတ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ နဖားကြိုး
ယူလိုက်”

အရီးက ယာတွေ၊ နွားတွေ ရှိတယ်
ဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဝိုင်းထဲမှာတော့ နွားတွေ
မထားဘူး။ သူ့ယာလုပ်တဲ့ ကိုမောင်ပုတို့
ဝိုင်းထဲမှာပဲ ထားတာ။ ကျုပ်က တိုင်မှာ
ချိတ်ထားတဲ့ နဖားကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်
တယ်။ အရီးက ကျုပ်ပေးတဲ့ နဖားကြိုး
ခွေကို ခြေလိုက်ပြီး သူ့လက်မှာ ရစ်ပတ်
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ အခွေလိုက်ဖြတ်
ပြီး လက်ဝါးပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ ပြီး
တော့ အိမ်ပေါက်ဝကို သွားပြီး ...

“တာတေ - နင် အောက်မဆင်းနဲ့၊
အိမ်ပေါက်ပဲ ကြည့်နေ”

လို့ ပြောပြီး ဝိုင်းထဲဆင်းသွားတယ်။
ဩဇာပင်ကလေးအောက်ကို သွားပြီး
ကြိုးခွေကို ပါးစပ်နားမှာတော့ပြီး မန်းမှုတ်
နေတယ်ဗျ။ ခဏနေတော့မှ ကြိုးခွေကို
မြေကြီးပေါ်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်။

“အောင်မယ်လေး - မြေကြီးဗျ။ မြေ
ဟောက်ကြီး”

ကျုပ် ပါးစပ်က လန့်အော်လိုက်
တယ်။ အရီးမယ်ခက ကျုပ်ကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ပိတ်ပြ
တယ်။

ဟာ မြေကြီးက ပါးပြင်ကြီးကို ခွက်
ပြီး ...

“ခွီး - ခွီး”

နဲ့ အသံ ပေးနေတယ်ဗျ။ မြေ
ဟောက်ကြီးမှ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အရီးမယ်ခက ခြံ
ထောင့်က ထန်းပင်အောက်မှာ ပြုတ်ကျ
နေတဲ့ ထန်းလက်ခြောက်ကို လက်ညှိုး
ထိုးပြလိုက်တယ်။ မြေဟောက်ကြီးက
ပါးပျဉ်းကြီးခွက်ပြီး ပြေးသွားတယ်ဗျ။
ပြီးတော့ ...

“ခွီး” ဆို တစ်ချက်အော်ပြီး ထန်း
လက်ခြောက်ကို ပေါက်ချလိုက်တယ်ဗျ။
ထန်းလက်တစ်ခုလုံး မီးကျွမ်းသလိုကို
မည်းသွားတာပဲချိုး။ ခဏနေတော့ မြေ
ဟောက်ကြီးက အရီးမယ်ခနားကို သွား
တာပဲချိုး။ ခဏနေတော့ မြေဟောက်ကြီး
က အရီးမယ်ခနားကို သွားပြီး ခွေနေ
တယ်။ အရီးမယ်ခက လက်နဲ့သပ်သလို
လုပ်လိုက်တာ နဖားကြိုးခွေပြန်ဖြစ်သွား
ရော့ချိုး။ ဒီတော့မှ အရီးက ကြိုးခွေကို

ကောက်ယူပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။

“ကဲ - တာတေ၊ နင် မြင်ပြီမို့လား
အဲဒါ တိုက်မြေလို့ခေါ်တယ်။ တိုက်မြေ
ကိုက်ရင် ကုစို့ ဆေးမရှိဘူးဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့
အရီး ဒီပညာတွေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခ
မပေးခဲ့ဘူး။ အရီးတစ်သက်လုံး လူတွေ
နဲ့ ကင်းကင်းနေတယ်”

ကျုပ် တွေ့ပြီး အရီးကို ကြည့်နေ
တယ်။ အရီးမယ်ခက ရယ်ပြီး ...

“တာတေ - လန့်သွားပြီထင်တယ်။
ကဲ - ကဲ - ဒါဆို အရီးတစ်ခုလုပ်ပြီးမယ်
သွား - ဟိုတံစက်မြိတ်က သက်တယ်စ
လေးတွေ ဖြတ်လိုက်”

ကျုပ်က အရီးမယ်ခ ပြောထဲ့
အတိုင်း တံစက်မြိတ်ကို သွားပြီး သက်
ကယ်ရွက်အစလေးတွေကို ဖြတ်လိုက်
တယ်။

“ရော့ - အရီး”

လို့ အရီးမယ်ခကို ပေးလိုက်တယ်
ဗျ။ အရီးမယ်ခက သက်ကယ်ရွတ်
ကလေးတွေ ခွဲပြီး ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ မီးဖိုထဲကို ဝင်သွားပြီး
ဆန်ကောယူလာတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့
ကျုပ်ကို မခိုင်းတော့ဘူးဗျ။ ဇောဇောက
ချိုးဖဲ့ထားတဲ့ သက်ကယ်ရွက်ကလေး

တွေကို ဆန်ကောထဲထည့်ပြီး ဆန်ပြာ
သလို ပြာလိုက်တယ်ဗျ။ အရိုးက ပါးစပ်
တလည်း မန်းမှုတ်နေတယ်ဗျ။ ဆန်
ကောကို ထိုင်မပြာဘဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး
ပြာနေတာဆိုတော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှ
မတွေ့ရဘူးပေါ့ဗျာ။ ခဏနေမှ အရိုးက
တူနွပ်ကို သူ့လက်ထဲက ဆန်ကောကို
ထိုးပြတယ်။

“ဟာ - ပုစွန်တွေပါလား အရိုး”

ကျုပ် အလန့်တကြားအော်လိုက်
တယ်။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ဆန်ကောထဲမှာ
ပုစွန်တွေဗျ။ သိပ်အကြီးကြီးတော့
တုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဆတ်ထုပ်အရွယ်
တွေ။ အောင်မလေး - ဆန်ကောထဲမှာ
ခြေထောက် ကားကားကြီးတွေနဲ့
လျှောက်သွားနေတာဗျ။ အားလုံးအရှင်
ကြီးတွေဗျ။

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား”

ကျုပ် သဘောကျပြီး အော်ရယ်မိ
တယ်။ အရိုးမယ်ခက ကျုပ်ကို အလန့်
ခြေအောင် လုပ်ပြတာဗျ။ စောစောက
ခြေထောက်ကြီးကို ကျုပ် တော်တော်
လန့်သွားတာ။

“အရိုး - ဒီပုစွန်တွေ ကြော်စားလို့
ရလား”

လို့ကျုပ်က မေးကြည့်လိုက်တယ်။
အရိုးက ပြုံးပြီး ကျုပ်ကို ပြန်မေးတယ်။

“စားရင် ရတာပေါ့ဟဲ့။ ဒါထက် နင်
စားရဲပါမလား”

ဒီတော့မှ ကျုပ် လန့်သွားတယ်။
ဗိုက်ထဲမှာ သက်ကယ်ရွက်တွေ ပြန်ဖြစ်
သွားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မတုံး။

“မစားရဲပါဘူးဗျာ”

လို့ပဲ ကျုပ် ဖြေလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

“အရိုးဒီပညာတွေကို ဘယ်အရွယ်
မှာ တတ်ခဲ့တာတုံး”

“အရိုး ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆယ့်ခုနစ်
နှစ်အရွယ်မှာ တတ်ခဲ့တာ”

“အရိုး - ဘာဖြစ်လို့ ဒီပညာကို သင်
တာတုံးဗျ”

“အင်း - ဒီလိုတာတွေရဲ့ အရိုးတို့မှာ
ညီအစ်မသုံးယောက်ရှိတာ။ အရိုးက
မယ်ခ၊ အရိုးညီမက မယ်မြ၊ အရိုးတို့
အစ်မကြီးက မယ်လှတုံး။ မမယ်လှက
နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရှုပ်ရှောတယ်။
မမယ်လှ အချို့ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ တစ်ရွာ
လုံးက ကာလသားမှန်သမျှ ကြိုက်ကြ
တာပေါ့ကွယ်။ တစ်ရက်တော့ တို့ရွာကို
ဆရာတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဆေး
ကုတယ်။ မမယ်လှကိုတွေ့တော့ ဆေးနဲ့

အိုလိုက်တာ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘူး။
အဲဒီမှာတင် မမယ်လှက ဒီလူကို တန်း
ဆန်းစွဲ ဖြစ်တော့တာပေါ့။ အမေတို့၊
အဘတို့ကလည်း လုံးဝမပေးစားဘဲ
မယ်လှကိုအခန်းထဲထည့်ပြီး သော့ပိတ်
ထားကြတာ နောက်ဆုံး မမယ်လှ ရူးပြီး
သေသွားတယ်”

“ဟာ - ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

“အဲဒီထဲက အရိုးလည်း ဆရာဆိုတဲ့
တောင်တွေကို စိတ်နာပြီး ဒီပညာကို
သင်လိုက်တာ။ အရိုးညီမ၊ မယ်မြကို
အည်းအတူတူသင်ဖို့ အဖော်စပ်ပေမယ့်
မယ်မြက မသင်ဘူး။ အရိုးတစ်ယောက်
အည်း သင်ခဲ့တာ”

“အရိုး - သင်တော့ တော်တော်
ဆတ်ဆတ်ခဲခဲ သင်ခဲ့ရတာလား”

“ဘယ်ခက်ရမှာတုံး တာတော့ရယ်။
ဒို့တို သင်ပေးတဲ့ ပညာသယ်မကြီးက
နည်းနည်းနောနောတတ်တာ မဟုတ်
ဘူးဟဲ့။ မောက်ပြားထက် သုံးဆင့်မြင့်
အယ်။ သူတောက်စားတဲ့အချိန်မှာကွမ်း
အစ်ယာ ဝါးထားတယ်”

“ဗျာ - တောက်စားတယ်ဆိုတာ
ဘာတုံး - အရိုးရဲ့”

“အဲဒီပညာသည်တွေရဲ့ပါးစပ်ထဲ
တ မီးတောက်တွေ ထွက်တာကို ပြော

တာ - တာတော့ရဲ့
“ဪ”

“အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ပါးစပ်ကနေ
အရောင်တွေ တောက်နေတဲ့ သွားရည်
တွေ ကျလာတယ်။ အဲဒီသွားရည်တွေ
ပေနေတဲ့ ကွမ်းဝါးဖတ်ကို ငါ့ပါးစပ်ထဲ
ထည့်ပေးတယ်။ မဝါးဘဲ မျိုချရတယ်။
ငါက သူ့ထက် တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ မောက်
ပြားအထက် နှစ်ဆင့်မြင့်တဲ့ ပညာသည်
ဖြစ်လာတယ်။ ငါက သာမန်စုန်းတွေ
ထက် အဆင့်မြင့်တယ်တာတေ”

“ဪ - လွယ်သားပဲဗျ”

“အေး - လွယ်တယ်လို့တော့ ပြော
လို့ မရဘူးဟဲ့။ အဲဒီပညာ ဘူးသွင်းတဲ့
အချိန်မှာ မတည့်မတ်ရင် အသက်ဆုံး
တတ်တယ်။ အသက်စွန့်ပြီးလုပ်ရတာ”

“ဟင် - ဟုတ်လား အရိုး၊ တော်သေး
တာပေါ့ဗျာ။ အရိုးက အဆင်ပြေသွားပေ
လို့ပေါ့”

“အေး - ဟုတ်တယ်။ တာတော့အနီ
ရဲ့ဆရာပညာသည်သေတဲ့အချိန်မှာအနီ
က သူ့အဆင့်ကို အလိုလို ရလာတယ်”

“ဟင် - ဒါဆိုရင် အရိုးက မောက်
ပြားအထက် သုံးဆင့်ပေါ့”

“အေး - ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ - အခု
အချိန်ထိတော့ ပညာကို နှစ်ဆင့်ပညာ

အထိပဲ သုံးဖူးတာပါ။ ဒါတောင် မခံနိုင် ကြပါဘူးလေ”

ကျုပ်က အရိုးပြောတာတွေကို ငြိမ် ပြီး တွေးနေမိတယ်။ အရိုးက ကျုပ်ကို ဆက်ပြီးပြောတယ်။

“ဒီပညာနဲ့ အရိုး ဘယ်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမှ ဒုက္ခမပေးဖူးပါဘူး။ သစ္စာတရားမရှိတဲ့ ဆရာယောင်တွေ၊ ကိုယ့်ကို လာပြီး အန္တရာယ်ပြုရင်တော့ အပြီးတိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အရိုးမွေးလာတဲ့ ဒီရွာကိုလည်း အရိုး စောင့်ရှောက်တယ်။ မဟုတ်မဟတ် ဆရာတွေ ဝင်လာရင် အမြဲမောင်းထုတ် ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဒါတွေကို ရွာကလူ တွေ ဘယ်သိမလဲ - တာတေ”

“ဪ - ဒီလိုကိုး”

ကျုပ်ကို ဒီကနေ အရိုးလုပ်ပြခဲ့တာ တွေကို ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တကယ်လည်း မပြောခဲ့ပါဘူး။ အိမ်က အဘနဲ့အမေကို တောင် ကျုပ် ဒါတွေ ပြောမပြခဲ့ဘူး။ အရိုးမယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် သိသမျှ တွေကို ကျုပ်ရင်ထဲမှာပဲ ထားခဲ့တာ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်နဲ့ အရိုးမယ်တို့ ခါ တိုင်းလိုပဲ ခင်ခင်မင်မင် နေခဲ့ကြတာပေါ့

ဗျာ။ အရိုး - လိုတာပြုတာ ကျုပ်က လုပ် ပေးနေခဲ့တာပျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောကကြီး က ကိုယ်ဘယ်လောက်ကောင်းအောင် နေနေ လူယုတ်မာတွေရဲ့ ဒုက္ခပေးတာ ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ် တို့ဝိုင်းတောင်ဘက်ကပ်လျက်ဝိုင်းထဲ ဘွားတော်အိမ်နီးမြကြီး ဘုရားရှိခိုး တိုင်း ကျုပ်ကြားနေရတဲ့ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာနဲ့ မတွေ့ရပါစေနဲ့ ဆိုသလို ပေါ့ဗျာ။

တစ်ရက်တော့ ကျုပ်တို့ရွာကို ဆရာ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ရွာရွေ့ ပိုင်းက သောင်းတင်ဆိုတဲ့ကောင် ခေါ် လာတာ။ အညိုဝတ်နဲ့ စိပ်ပုတီးတစ်ကုံး အမြဲဆွဲထားတဲ့ ဆရာပျ။ အသက်က လေးဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ ရွာ ရောက်ကတည်းက ရှိခိုးလိုက်တဲ့ ဘုရား ပျာ။ နေရိခိုး ညှိခိုးနဲ့ နေတာပျ။ သက် သတ်လွတ်ကလည်း အမြဲစားဆိုပဲ။ ဗေဒင်ဟောရင် အလွန်မှန်တယ်ဆိုပဲ။ လူတွေကို ယတြာချေပေးပြုပေးပေး ဖျာ။

သောင်းတင်တို့အိမ်မှာ စတည်းရ ပြီး ဗေဒင်ဟောနေတာပျ။ တစ်ရွာလုံး မှန်လိုက်တာ။ မှန်လိုက်တာနဲ့ နာမည်တို့

တော်လိုပျ။ ဆရာနာမည်က ဘာတဲ့။ အဲ - ဆရာတောက် - တဲ့။ ဆရာတောက်၊ ဆရာတောက်။

ဘန်သွေးကုန်းကလည်း လှည်းနဲ့ ဘာပင့်တဲ့အခါပင့်တယ်ပျ။ ငွေယားကုန်း ဘို့ငွေတွင်းကုန်းတို့ကလည်း လာပင့်ကြ တယ်ပျ။ သောင်းတင်တို့မိသားစုလည်း ချွတ်နာပွင့်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် အမေ ဘတောင် ကျုပ်ကို ပြောသေးဗျာ။

“ဟဲ့ - တာတေ၊ နင့်မလည်း ဒီမန် တျည်းပင်အောက်မှာပဲ မှောက်လိုက် လှန်လိုက်နဲ့ ဆရာတောက်ဆီသွားပြီး အတာလေးဘာလေး စစ်ကြည့်ပါလား တဲ့။ ဟောတာ၊ ပြောတာ လွတ်မှန်တယ် ဆိုပါလား။”

“မစစ်ချင်ပါဘူး - အမေရာ၊ ကျုပ်က ဘာကို သိချင်ရမှာတဲ့။ ကျုပ်မှာ ဘာ အကြောင်းမှ မရှိတာပျာ”

“မစစ်ချင်လည်း နေပေါ့တော်”

အမေက အဘ ပုဆိုးလေးတစ် ထည် ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ရွာထဲထွက်သွား ရော့ချို။ ကျုပ်လည်း ခါတိုင်းလိုပေါ့ဗျာ။ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးဖွာပြီး မန် တျည်းပင်အောက်မှာ တွေးနေတာပျ။ ပြီးတော့မှ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး အသာ ချပြီး ဝါးပိုးခြမ်းခေါင်းအုံပေါ် အသာ တလေး လှဲချလိုက်တယ်။

“ကိုကြီး - တာတေ၊ အိပ်တော့မလို့ လားဗျ”

ကျုပ်လည်း အသံကြားတဲ့ဝိုင်းဝတ်ို ကြည့်လိုက်တော့ ဆင်ပေါက်နဲ့ ဝက်သိုး ပျ။ သူတို့မှာ ကျောင်းနာမည်တွေတော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ နာမည်ပြောင်တွေပဲ မှတ်မိနေတာလေ။ “ဟေ့ကောင်တွေ - လာလေ၊ ဘယ် သွားကြမလို့တဲ့။ နေကပူရတဲ့ ကြားထိ မှာ”

“ကိုကြီးတာတေဆီကိုပဲ လာတာ ပျ။ ပြောစရာရှိလို့”

“ဪ - လာလေ၊ ထိုင်ကြ၊ ဝတ် သိုးက ဒီဘက်မှာထိုင်၊ ကဲ - ပြောပါဦး ကိစ္စကို”

ဒီကောင်တွေက ထနောင်းကုန်းမှာ ကျုပ်တို့နောက်တက်လာမယ့်တောင် တွေပျ။ အဲဒီကတော့ ဆယ်တော် သက်အရွယ်တွေပေါ့ဗျာ။

“ဒီလိုပျ - ကိုကြီးတာတေ၊ ဆရာ တောက်ဆီကို ဗေဒင်သွားမမေးဘူး လားဗျ”

“ဟာ - မမေးပါဘူးကွာ၊ အဲဒါတွေ ဝါက ဝါသနာမပါဘူးကွ”

“အဲဒီ ဆရာတောက်ဆိုတဲ့ လူကြီး က လူလိမ်ကြီးဗျ”

“ဟေ - ဟုတ်ရဲ့လားကွ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကိုကြီးတာတေ
ချ၊ ဒီလူကြီးက ဘုရားတွေ ဟန်ပြုရိုခိုးနေ
တာမျှ တကယ်ကတော့ အောက်လမ်း
ဆရာမျှ”

“ဟာ - ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဝက်သိုးရဲ့”

“ဟိုတစ်နေ့က ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းက
ရေတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ ဧရချိုးနေတုန်း
တိုသောင်းတင် ဒီဆရာနဲ့ ရေလာချိုး
ထယ်မျှ၊ ကျုပ်က တစေ့တစောင်းကြည့်
နေတုန်း သူ့ခါးက ပုဆိုးက ရေလောင်း
တဲ့အချိန်မှာ အောက်ကို လျှောက်သွား
ထယ်၊ ကျုပ် ဘာမြင်တယ်ထင်တုံး၊ သူ
ခါးမှာ ဘုရားပုံတွေ ဇောက်ထိုးထိုးထား
တယ်မျှ”

“ဟေ - မင်ကြောင်နဲ့ ထိုးထားတာ
လား၊ မင်း သေသေချာချာ တွေလို့လား
ဝတ်သိုး”

“တွေ့ပါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ဆပ်ပြာတုံး
ပြတ်ကျချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အနီးကပ်
တိုကြည့်လာတာမျှ၊ တခြား ဘယ်နေရာ
တွေမှာ ရှိသေးလဲတော့ ကျုပ် မသိဘူး”

ကျုပ်တော်တော်အံ့သြသွားတယ်။
လူတွေ တယ်လည်း ယုတ်မာကြပါ
လား။

“နေဦး - ကိုကြီးတာတေ၊ အခုလာ
တာ ဒီကိစ္စဟုတ်လောက်မယ် မဟုတ်

ဘူးမျှ”

“ဟင် - ဘာကိစ္စများ ရှိသေးတုံးဟာ
ဆင်ပေါက်ရဲ့”

“ရွာရှေ့ပိုင်းက ဘွားတော်ဒေါ်မြရင်
ရဲ့သမီး မပန်းရုံကို ကိုကြီးတာတေ သိ
လား”

“ဟို - ပန်းနွယ်ရဲ့ညီမမို့လား”

“ဟုတ်တယ် - ဟုတ်တယ် - ဟိုနေ့
က မပန်းရုံက ဆရာတောက်ဆီမှာ
ပေဒင်သွားမေးတာ၊ အဲဒီက ပြန်လာ
ကတည်းက ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာတဲ့။
အဲဒါ ဆရာတောက်က မပန်းရုံတို့ ဝိုင်း
ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ရင်း အိမ်ထဲမှာ
မပန်းရုံက ထိုင်လို့မရတော့ဘဲ လိုက်
ကြည့်တာတဲ့များ၊ အခုတော့ သူ့ခါးတွေ
ရိပ်မိပြီး အခန်းထဲမှာထည့်ပြီး လူစောင့်နဲ့
ထားရတယ်တဲ့”

“ဟာ - ဒါဆိုရင် ဒီကောင်မလေး
တော့ဟိုအောက်လမ်းကောင်ရဲ့တို့ဆေး
ထိသွားပြီထင်တယ်ကွ”

“ဗျာ - တို့ဆေး ဟုတ်လား ကိုကြီး
တာတေ၊ ကျုပ်တော့ ထိုးဆေးတို့
သောက်ဆေးတို့ပဲ ကြားဖူးတာပါ”

“ဟေ့ကောင် - ဝက်သိုး၊ ဝါတို့ ငယ်
ငယ်တုန်းက ညှော်နံနံရင် ရှူရတဲ့ ဆေး
တို့ပတ်ဆိုတာ မင်းမကြားဘူးလားကွ”

ဆင်ပေါက်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝက်သိုးကို
ဟောက်လိုက်တယ်။

“ဟာ - ဒီကောင်တွေ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေ
တာတုံး၊ ဘယ်က ဆေး တို့ပတ်ရမှာလဲကွာ၊ အောက်
လမ်းဆရာတွေ ဖော်ထားတဲ့ဆေးကွ၊ အဲဒီဆေးနဲ့ လူ
တို တို့လိုက်ရင် လူတွေက သတိအမှန် မရှိတော့ဘဲ
သူတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း အကုန်ဖြစ်ရောတဲ့ကွ၊ အဲဒါကို
ပြောတာ”

“ဪ - အဲဒီလိုဆေးကိုပြောတာလား၊ ဒါဆိုရင်
ဟုတ်နိုင်တာပေါ့ဗျ”

ကျုပ် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ တွေးနေ
တယ်။

“ဟာ - ကိုကြီးတာတေရေ၊ နေဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့
ပြောဖို့မေ့နေလို့ဗျ၊ အဲဒီဆရာ တောက်က ဘွားတော်
ကြီး ဒေါ်မယ်ခကိုလည်း ပြောတယ်တဲ့ဗျ”

အောက်လမ်းကောင်က
ဒယီးဒယိုင်နဲ့
ထလာဝေးတယ်ဗျ။
ဒီတုန်းမှာပဲ
လုံးဝမမျှော်လင့်တာ
ဖြစ်လာတယ်ဗျို။
ဂူတွေပေါ်ကနေ
ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးတစ်ခု
ဖြတ်ပြေးလာတယ်။
အရပ်ဆယ်ပေလောက်ရှိတာ။
ဆံပင်ဗားလျားကြီး ချလိုဗျ။
ကျုပ် ကောင်းကောင်း
သိတာပေါ့ဗျာ။
ဒါ - မဖဲဝါဗျ။
မဖဲဝါ လေထဲမှာ
လွင့်နေအောင်ကို
ပြေးလာတာဗျို ...

“ဟေ - အရီးမယ်ခကို ဘာပြော သတဲ့တုံး”

“ဒီစုန်းမကြီးကို ဒီရွာကနေ မောင်း ထုတ်ပစ်မယ်”

လို့ ပြောသတဲ့ဗျ။ ကိုသောင်းတင် တို့ကလည်း ဒီဆရာက ပိုက်ဆံတွေပေး ထားလို့ ထင်တယ်ဗျ။ ဒီဆရာကို ဖူးဖူး မှုတ်ကို ထားတာဗျ။

“ကဲ - ဆင်ပေါက်နဲ့ ဝက်သိုး၊ မင်းတို့ ငါ့ဆီလာပြောတာကို ဘယ်သူမှ မသိ စေနဲ့၊ ငါ ကြည့်စီစဉ်လိုက်မယ်၊ မင်းတို့ ပြန်တော့၊ သတင်းကို ရသလောက် နား ထောင်ပြီး ထူးတာရှိရင် ငါ့ကို လာပြော ဝေတော့”

“ဟုတ်ပြီ - ကိုကြီးတာတေ၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ပြန်တော့မယ်”

လို့ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ပြန် သွားကြတယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်း အရီး မယ်ခဆီကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာခဲ့ တယ်။ အရီးမယ်ခကို အကျိုးအကြောင်း အတုန်ပြောပြလိုက်တယ်။

“အောက်လမ်းဆေး သိပ်ကောင်း ရင်တော့ သူ့ဆေးကို ဖျက်ဖို့ မလွယ်ဘူး ဟ၊ ဒီအောက်လမ်းဆရာ သေမှပဲ ဆေး ပြယ်မှာ၊ အင်း - ဒီကလေးမလေးတော့ သနားပါတယ်၊ ငါ့အစ်မတုန်းကလို ဖြစ် တာပါပဲလား၊ ကြာရင် ဒီကလေးမလေး

ရှားသွားမှာ တာတေ”
“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ - အနီး ရဲ့”

“အို - သူနဲ့ အရီးနဲ့ ပညာပြိုင်ကြရုံ ရှိတာပေါ့ဟ”

“ဟင် - ဟုတ်လား - အရီး”

“အေး - ရွာထဲမှာ ဖြစ်ရင် ရွာနာ တယ်။ ဒီအကောင်ကို သချိုင်းရောက် အောင်ထုတ်ခဲ့၊ ဒီည ငါ သချိုင်းထဲတ စောင့်နေမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သုံးဆင့် ပညာကို ထုတ်သုံးရတော့မှာပေါ့လေ”

“ကောင်းပြီ - အရီး၊ ကျုပ် ဒီကောင် ကို ရွာပြင်ရောက်အောင် ခေါ်ထုတ်ခဲ့ မယ်”

ကျုပ်အိမ်ကို ကပျာကယာပြန်လာ တယ်။ ဝက်သိုးနဲ့ ဆင်ပေါက်ကို လွှတ် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

ဆင်ပေါက်နဲ့ ဝက်သိုးလည်း ချက် ချင်း ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတယ်။

ကျုပ်က ကျုပ်အစီအစဉ်တွေကို ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို ပြောပြတယ်။ ဒီကောင်တွေက ကျုပ်ကို လွှတ်ခင်တဲ့ ကောင်တွေဗျ။ ပါးစပ်ကလည်း အားကြီး လုံတာ။

ဒီကောင်တွေ ညနေဘက် ဆရာ တော် ရေလာချိုးမယ့် အချိန်ကို ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းရေတွင်းမှာ ရေချိုးရင်း စောင့်နေ

ကြရမယ်။ ဆရာတောက်လာရင် ရေ တွင်းမှာ ရေငင်ရင်းနဲ့ အနားကပ်ပြီး ...

“ဆရာကြီး ဒီည ရှစ်နာရီရွာနောက် တ ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကို ဆက် ဆက်လာခဲ့ပါလို့ မပန်းရုံက မှာလိုက် တယ်”

လို့ပြောရမယ်။ ဒီကောင်နှစ်ကောင် တို့ ကျုပ်ယုံတယ်။ အရီးခဆီကို ကျုပ် ပြန်သွားတယ်။ အစီအစဉ်ကို ပြောလိုက် တယ်။

ညရှစ်နာရီမထိုးခင် ကျုပ်ရော အရီး ခရောရွာနောက်ဘက်က ညောင်ပင်ကြီး အောက်ကို ရောက်နေပြီဗျ။ ကျုပ်က လှမ်းမကမ်းက ချုံပုတ်ထဲမှာ ပုန်းနေ တယ်။ လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်စား တို့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတယ်။

အရီးမယ်ခကလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်း တ ထနောင်းပင်နားမှာ အသာရပ်နေ တယ်။ ဒီနေရာကနေ ဆိုရင် သချိုင်းနဲ့ နီးနေပြီဗျ။ အရီးမယ်ခက ဒီအောက်လမ်း တို့ သူ့ဟာသူ ခေါ်သွားလိမ့်မယ်။

ရှစ်နာရီထိုးပြီ။ ဟော - အောက် လမ်းကောင် လာပြီဗျ။ မနဲ့ထောင်ရင် အယ်သုန်ခိုင်မှာလဲဗျာ။ ကျုပ် သေသေ ချာချာ ကြည့်တယ်။ ဒီလူတစ်ယောက် ထည်း လာတာဗျ။

ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကို ရောက် တော့ အောက်လမ်းကောင်က ဟိုရွာ ဒီရွာ လုပ်နေတယ်ဗျ။

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား”

အရီးမယ်ခက တဟားဟားနဲ့ အော် ရယ်လိုက်တော့ ဒီလူကြောင်သွားတယ်။ ခဏနေမှ သဘောပေါက်သွားပုံရတယ် ဗျ။

“ဪ - လက်စသတ်တော့ နင်တို့ က ငါ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်တာကိုး။ ဟဲ့ - စုန်းမ၊ နင့်ပညာက ဘယ်လောက် ထက်လို့တုံး”

အရီးမယ်ခက ထနောင်းပင်ရိပ် ကလေးကနေ အပြင်ကို ထွက်လာ တယ်။

“ဟဲ့ - အကောင်၊ အောက်လမ်း အယုတ်တမာ၊ နင့် လို ကောင်မျိုးတို့ သတ်ဖို့ ငါ ဒီပညာကို သင်ထားတာတော့ ကဲ - စမ်းလိုက်စမ်း”

အရီးမယ်ခက အဲဒီလိုပြောလိုက် တော့ အောက်လမ်းက သူ့လက်နှစ်ဖက် ကို ရှေ့ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး ပါးစပ်တ ရွတ်ဖတ်နေတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလူကို ကျုပ်လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ် ဝါ အောင်ဆုပ်ထားတဲ့ ငှက်ကြီးတောင်စား နဲ့သာ ပြေးပြီး ပိုင်းလိုက်ချင်နေတာဗျ။

ဟော - အောက်လမ်းရဲ့ လက်ထဲမှာ အရောင်တွေ တဝင်းဝင်းလက်လာ တယ်ဗျ။

ဟော - သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ခုကြားမှာ အလင်းလုံးကလေး ဖြစ်လာပြီဗျ။ ဟော ပစ်တော့မယ်။ ပစ်ပြီ။ အရိုးမယ်ခကို အဲဒီ အလင်းစက်နဲ့ ပစ်လိုက်တာဗျ။ ဟော - အရိုးမယ်ခကလည်း ဝင်းခနဲခနဲအောင် ပြန်ပစ်လိုက်တာဗျ။ အလင်းရောင်နှစ်ခု တလမ်းမှာတင်တွေ့ပြီး...

“ဝုန်း-ဝုန်း”

လို့မြည်သွားတယ်။ ဟောအောက် လမ်းက နောက်ကို ရွှေသွားတယ်ဗျ။ ခြေ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း။

“ဟား-ဟား-ဟား-ဟား”

အရိုးမယ်ခက အော်ရယ်ပြီး နောက် တို့ ဆုတ်သွားတယ်။ အောက်လမ်းက အဲသဲတွေထွက်ပြီး အရိုးမယ်ခနောက် တို့ လိုက်တော့တာပဲဗျ။

“ဟဲ့-စုန်းမ၊ နင် ဘယ်ကိုပြေးမလို့ တဲ့။ နင် ငါ့လက်က လွတ်မယ်ထင် သလား”

လို့ပြောပြီး ပြေးလိုက်တယ်ဗျ။ တကယ်ကို အရိုးမယ်ခက သူ့ကို သချိုင်းထဲရောက်အောင် ခေါ်သွားတာ ဗျ။ ဟော - သချိုင်းမရောက်ခင် တစ်

ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ချီတွယ်ကြ သေးတယ်ဗျ။ ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ယောက် လုံး တောင့်ခံထားတာဗျ။ ဘယ်သူမှ နောက်ကို မရွှေ့ဘူး။

ဟော - ရောက်သွားပြီ။ သချိုင်းထဲ ကို ရောက်သွားပြီ။ ကျုပ်လည်း ချုံတွေ ကွယ်ပြီး လိုက်ချသွားတာ။ သချိုင်းထဲ ရောက်နေပြီဗျ။ ဒီတုန်းမှာပဲ လူသံတွေ ကြားလို့ ကျုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရွာသားလေးငါးယောက် ရောက်လာ တယ်။ ဝက်သိုးတို့ ပြောလိုက်တာ နေ မှာ။

ဟော - တွယ်ကြပြန်ပြီဗျ။ အရိုး မယ်ခက သူ့လက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ မီးတောက်တွေနဲ့ အောက်လမ်းဆီတို့ လွှတ်တယ်။ အောက်လမ်းကလည်း သူ့လက်ကထွက်တဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ ကာထားတယ်ဗျ။

ဟော - အောက်လမ်းက မီးတန်း ကြီးတစ်ခု လွှတ်လိုက်ပြန်ပြီဗျ။ အရိုး မယ်ခက သူ့အလင်းစက်တွေနဲ့ ကာ ထားလိုက်တယ်။

လိုက်လာတဲ့ ရွာသားတွေလည်း သချိုင်းထဲကို ရောက်လာပြီဗျ။ ရွာတို့ အောက်လမ်းဆရာ ခေါ်လာတဲ့ သောင်း တင်လည်း ပါလာတယ်။

အရိုးမယ်ခက စိမ်းပြာရောင်မီး ဆောက်တွေ သူ့လက်ချောင်းတွေက ထွက်လာပြီး မီးတန်းကြီးတစ်ခုတည်း ဖြစ်အောင် စုလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အလက်လက်တောက်နေတဲ့ အဲဒီမီး ဆောက်ကို အောက်လမ်းကောင်ဆီကို အရိုးမယ်ခက လွှတ်လိုက်တယ်ဗျ။

ဟော - လာပြီ။ အောက်လမ်းက အာလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ - အရိုးမယ်ခ သွတ်တဲ့ မီးတန်းကြီးက တော်တော်ကို ငြင်းထန်တာဗျ။

“ဖျန်း-ဖျန်း-ဖျန်း”

ဆိုမြည်သွားပြီး အောက်လမ်း ဆောင်ကာထားတဲ့စက်တွေပြတ်ထွက် သွားတယ်။ အောက်လမ်းက နောက်ကို အစ်လံလောက် လွင့်စဉ်ထွက်သွား ဆယ်။ ပြီးတော့ - နောက်ကို လန်ထွက် သွားတယ်။ ဟော - ဖင်ထိုင်ရက်ကို လဲကျသွားတာဗျ။ အရိုးမယ်ခကိုယ် တိုင်လည်း နောက်ကို နည်းနည်းယိုင် သွားတယ်ဗျ။ ဧကန်ကတော့ အရိုးနဲ့ ဒီ တောင်ကြီးနဲ့ ပညာအဆင့်ချင်း တူနေပြီ ထင်တယ်ဗျ။

ဟော - ပြန်ထလာပြီဗျ။ ဟော - ဒီ တစ်ချီကတော့ တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်း ပဲထင်တယ်။ အရိုးမယ်ခကလည်း ပါးစပ်

ကြီးဟပြီး စိမ်းပြာရောင်မီးတောက်တွေ ထုတ်နေတယ်။ အောက်လမ်းတောင် ကလည်း သူ့ပါးစပ်ကြီးကိုဟပြီး လိမ္မော် ရောင်မီးတန်းကြီးကို ထုတ်နေတယ်ဗျ။

ဟော - မှတ်ပြီ။ မီးတန်းတွေ မှတ်ထုတ် လိုက်ကြပြီဗျ။ မီးတန်းနှစ်ခု ပြေးပြီ တိုက်ပြီ။

“ဝုန်း”

ဟော - မီးတန်းနှစ်ခုက လိမ်ပြီး ဆတ် ထွက်သွားပြီဗျ။ ဟော - ထိပြီဗျ။ ထိပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ထိတာဗျ။ နှစ် ယောက်စလုံး ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျသွား ပြီဗျ။

“ဟော - အရိုး”

ကျုပ်က အရိုးမယ်ခဆီကို ပြေးမယ် အလုပ်မှာ...

“တာတေ - မလာနဲ့”

လို့ အရိုးမယ်ခက အော်လိုက် တယ်။ ကျုပ်လည်း အောက်လမ်းတောင် ကို ဓားနဲ့ဝိုင်းဖို့ဓားကို ကျစ်ကျစ်ဆုတ်တိုင် လိုက်တယ်။

အောက်လမ်းကောင်က ဒယီး ဒယိုင်နဲ့ ထလာပေးတယ်ဗျ။ ဒီတုန်းမှာပဲ လုံးဝမမျှော်လင့်တာ ဖြစ်လာတယ်ဗျ။ ဂူတွေပေါ်ကနေ ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးတစ်ခု ဖြတ်ပြေးလာတယ်။ အရပ်ဆယ်ဝေ

လောက်ရှိတာ။ ဆံပင်ဖားလျားကြီး ချလို
ဗျ။ ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့ဗျာ။
ဒါ - မဖဲဝါဗျ။ မဖဲဝါ လေထဲမှာ လွင့်နေ
အောင်ကို ပြေးလာတာဗျ။

“ ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း ”

“ အင့် - အင့် - အား ”

ဒယီးဒယိုင် ထလာပြီး အရီးမယ်ခ
တို့အပြတ်ရှင်းဖို့ပြင်နေတဲ့အောက်လမ်း
တောင်ရဲ့ ကျောကုန်းကို မဖဲဝါက ဆက်
တိုက် ရိုက်ချလိုက်တာဗျ။ “ အား ” ဆိုပြီး
အော်လိုက်တဲ့ အသံကြီးက အောက်
လမ်းကောင်းကြီးရဲ့ နောက်ဆုံး အသက်
ငင်သွားတဲ့ အသံပဲဗျ။

“ ဝေါ ”

ဒူးထောက်လျက်ကျသွားပြီး သွေး
တွေ မြင်မကောင်းအောင် အန်လိုက်တဲ့
အောက်လမ်းဆရာ၊ ဆရာတောက်ဟာ
ရှေ့တို ဟပ်ထိုးကြီး ထိုးကျသွားပြီး ငြိမ်
သွားတယ်ဗျ။ မဖဲဝါကြီးလည်း ဖျတ်ခနဲ
ဖျောက်သွားတယ်။

ကျုပ်နဲ့ ရွာသားတစ်ယောက်က
အရီးမယ်ခကို ပြေးထူတယ်။

သောင်းတင်ကလည်း အောက်
လမ်းဆရာမှန်း မသိလို့ ရွာကို ခေါ်ခဲ့မိတဲ့
အကြောင်း တောင်းပန် တယ်ဗျ။ ဒီ

အောက်လမ်းရဲ့အလောင်းကို ရွာထဲပြန်
မသယ်ဘဲ သင်္ချိုင်းမှာပဲ မြှုပ်ပစ်ဖို့သဘော
တူကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အရီးမယ်ခ
ကို သူ့အိမ် ပြန်ဖို့ပေးတယ်။

တစ်ရွာလုံးကလည်း အရီးမယ်ခ
ကို နားလည်သွားကြတယ်။ အရီးမယ်ခ
ကတော့ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်
ရသွားပုံပဲဗျ။ သိပ်တောင် မလှုပ်နိုင်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ - သူ့အရမ်းကို ကျေနပ်နေတဲ့ပုံပဲ
ဗျာ။

ပန်းရံလည်း အောက်လမ်းသေ
သွားမှ မိနေတဲ့ဆေးပြယ်သွားပြီး သထိ
မှန်သွားတာပေါ့။

“ တာတေ - ဟိုညက ရောက်လာ
တာ ဘယ်သူတုံး၊ နင် သိသလား ”

လို့ အရီးမယ်ခက ကျုပ်ကို မေး
တယ်။ ကျုပ်က...

“ သိပါတယ် - အရီးရာ၊ အဲဒါ မဖဲဝါ
ကြီးပါဗျာ ”

“ ဟေ - နင်က ဘယ်ဆိုးလို့တုံး၊ မဖဲ
ဝါကိုတောင် သိတယ် ဟုတ်လား ”

လို့ အံ့ဩပြီး ကျုပ်ကို ပြောတယ်။
ကျုပ်ရော ရွာထဲက လူတွေပါ။ အရီး
မယ်ခကို ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အောက်လမ်းနဲ့ တိုက်တုန်းက ရခဲ့တဲ့

ဒဏ်ကြောင့် အတွင်းကြေ ကြေသွားပုံ
ခုတယ်ဗျာ။ တစ်လလောက်အကြာမှာ
အရီးမယ်ခ ဆုံးသွားတယ်။

သူမဆုံးခင် သူ့ယာတွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်
သမျှကို တူတူမတွေ့ကိုခွဲဝေပေးခဲ့တယ်။
ကျုပ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိအောင်
သူ့ယောက်ျားဘကြီးအောင်ထိန်ဝတ်
ဆဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်း ပေးခဲ့
တယ်။

“ ရော - တာတေ၊ ဒါ - နင့်ဘကြီး
အောင်ထိန် ဝတ်ခဲ့တဲ့လက်စွပ်၊ နင် ယူ
လိုက် ”

လို့လည်း ပြောခဲ့သေးတာဗျ။
အရီးမယ်ခဆုံးတော့ တစ်ရွာလုံး
လိုက်ပို့ကြတယ်။ အားလုံး စိတ်တော်
တော်ထိစိုက်သွားကြတာပါဗျာ။ ကျုပ်
ကတော့ အရီးမယ်ခအတွက် တတယ်
ကို စိတ်မကောင်းခဲ့ဆုံးကောင်ပေါ့ဗျာ။

တာတေ

အေးမြပြီးတိုများ

သီး(နည်း၊ ကျဉ်၊ အောင့်)

မြင်းခွာရွက်ရည်ကို သကြားနှင့် ရော၍သောက်ပါ။

ရေယုန်နာ

ကင်းပုံရွက်ရည်ကို မကြာခဏ တို့ပေးပါ။

ရင်တုန်မောပန်း

ရှောက်သီးနှင့် ထန်းလျက်ကျွေးပါ။

သူတို့ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးသော
သမ္မတကြီးဦးထင်ကျော်

ကျော်ဒားရွှေ

ကျော်အေးရွှေ

စွဲပမ်းပွန်းပြန်တော့လည်း

“တို့ကျော် - လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 သွားကြမယ်”
 ဝဏ္ဏ၊ ဝဏ္ဏ၊ - ဓာတ်ပုံကုန်သွယ်
 ရေးအရောင်းဆိုင်အတွက် ကျောင်းသုံး
 ဓာတ်စာအုပ်၊ ဝလာစာအုပ်နှင့် စာရေး
 ဘိရိယာပစ္စည်းများကို ကုန်းလမ်းပို့
 ဆောင်ရေးက (T.E-11) ကားနှစ်စီးနဲ့
 ပစ္စည်းပို့ရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို
 ပစ္စည်းများအပ်နှံပြီး နောက်တစ်နေ့
 မနက် (၈) နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ
 လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ဆိုင်မန်နေဂျာ
 ဘိုလှရွှေကပြောလိုက်တာပါ။ သူနဲ့အတူ
 သူဝန်ထမ်းတွေဖြစ်တဲ့ ကိုတင်ဝင်း၊
 ဘိုသက်တင်နဲ့ ကိုသိန်းပြည့်ပါ လက်
 ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လိုက်လာကြပါတယ်။

ဟိုအရင်နှစ်တွေရောက်ခဲ့စဉ်က ဒီလက်
 ဖက်ရည်ဆိုင်လေးက မရှိသေးပါ။ ယခု
 နှစ်ရောက်တော့မှစားသုံးသူတွေအပြည့်
 နှင့်တွေ့လိုက်ရတာပါ။ ဆိုင်နာမည်လေး
 ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါ။ ဘာတဲ့ -
 ကောင်းကြိုက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တဲ့
 ကောင်းလို့ကြိုက်ကြတဲ့ သဘောပေါ့
 ဗျာ။
 ဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့စားပွဲထိုးကောင်လေး
 တွေအားလုံးက ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်
 ကြောင်း မန်နေဂျာကိုလှရွှေက ပြောပြ
 ပါတယ်။ ဆိုင်ဖွင့်ထားသောနေရာလေး
 ကလည်း ကောင်းသည်။ အမှတ်(၁)
 အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ကုန်သွယ်
 ရေးလိုင်းပေါင်းစုံရုံးအကြား (မြို့မရေစနံ့)

နဲ့အနောက်မြောက်ထောင့်မှာ ဖွင့်ထား
 တော့ ကျောင်းသားတွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေ
 နှစ်ပြည့်နေတယ်။

“အရီးတို့ - ဘာသောက်ကြမလဲ
 ဆင်ဗျ”

ကျွန်တော်တို့ဝါးယောက် ဆိုင်ထဲ
 ငင်လာသည်နှင့် စားပွဲထိုးကလေးက
 ခေးလိုက်တာပါ။ ဆိုင်ထဲမှာ ခင်းထား
 သော စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များမှာ အပူ
 ခေးတွေ ဖြစ်တယ်။ ကိုလှရွှေက ဆိုင်
 ခန္ဓာလဟာပြင်မှာရှိသော စားပွဲတစ်လုံး
 တို့ရွေးပြီးထိုင်လိုက်တာနဲ့ကျွန်တော်တို့
 လည်းဝိုင်းထိုင်လိုက်ပါတယ်။

“ကိုကျော် - ဘာသောက်မလဲ၊ မှာ
 လေ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးကိုယ်ကြိုက်
 တာကိုယ် မှာလိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီ
 အချိန်မှာပဲ ကျောင်းဝတ်စုံနဲ့ ကျောင်း
 ဆရာလေးတစ်ယောက်ဟာ စီးလာတဲ့
 ဝက်သီးကို ဆိုင်ရှေ့မှ ဒေါက်ထောက်
 ရုပ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ မလှမ်း
 မကမ်းမှာရှိတဲ့စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာဝင်
 ထိုင်လိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးကောင်
 လေးတွေကလည်း ထိုကျောင်းဆရာ
 တလေးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ လက်
 ဖက်ရည်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးကောင်လေး

တွေကလည်း ထိုကျောင်းဆရာကလေး
 ကို ဘာမှ သွားမမေးသလို သူကလည်း
 ဘာမျှမမှာ။ အမှတ် (၁) အထက်တန်း
 ကျောင်းဝင်ပေါက်ရှိရာသို့သာ လှမ်းမျှော်
 ကြည့်နေပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်
 လာလိမ့်နီးနဲ့ မျှော်ကြည့်နေတဲ့ပုံပေါ်
 နေပါတယ်။

“အစ်ကိုကျော် - ဘာကြည့်နေတာ
 လဲ”

ကျွန်တော်နဲ့ ရုံချင်းကပ် ထိုင်နေ
 သော ကိုတင်ဝင်းက မေးလာပါတော့
 တယ်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းဝတ်စုံနဲ့
 ကျောင်းဆရာလေးကို မေးခေါ်ပြလိုက်
 သည်။

“ဟိုကျောင်းဆရာလေးကို ကြည့်
 နေတာပါကွာ။ ရောက်ကတည်းတ
 အစားအသောက်ဘာမှမမှာဘဲကျောင်း
 ပေါက်ဝကိုပဲ ကြည့်တယ်ကွ။ လုပ်ဖော်
 ကိုင်ဖက်ဆရာတစ်ယောက်ယောက်
 ကိုပဲ မျှော်နေတာလား။ တပည့်တစ်
 ယောက်ကို မျှော်နေတာလား၊ မသိဘူး
 နော်”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ကိုတင်
 ဝင်းက ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး...

“သူမျှော်နေတာက တပည့်လည်း
 မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆရာ
 လည်းမဟုတ်ဘူး။ သူသိပ်ချစ်တဲ့တောင်

အင်း-

သစ္စာမရှိတဲ့

မိန်းမတွေကို

သွားချစ်မိတဲ့

ယောက်ျားတိုင်းဟာ

ရှူးရင် ရှူး

မရှူးရင်

ဘဝပျက်တော့တာ

ပါပဲကွာ၊

ဘာလဲ- ခိုင်ပူးဆိုတဲ့

ကောင်မလေးက

သစ္စာမစက်သွားလို့လား ...

မလေး၊ ကျောင်းအလားကို မျှော်နေတာပျ။ အရင်တုန်းက ကျောင်းရှေ့က မန်ကျည်းပင်ကြီးတွေအောက်က စောင့်နေတာ။ နောက်မှ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဖွင့်လို့ကတော့မှ ဒီဆိုင်မှ လာထိုင်ပြီး စောင့်တော့တာ။ ပြီးတော့ သူက ကျောင်း ဆရာမဟုတ်ဘူး - အစ်ကိုကျော်ရဲ့ ဒီနေ့အထိ သူ့ကိုယ်သူ ကျောင်းသားတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတဲ့ စိတ္တဇဝေဒနာရှင်ပါဗျာ”

“ဘာ - စိတ္တဇဝေဒနာရှင် - ဟုတ်လို့လားကွာ၊ သူ့ပုံက ဝေဒနာရှင်ပုံ မပေါက်ပါလား”

ကျွန်တော် တအံ့တဩ မေးလိုက်မိပါတယ်။ သင် သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုရှိသော သူတစ်ယောက်ပုံစံရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော် မယုံချင်။ မြို့ခံတစ်ယောက်က ပြောနေတာဆိုတော့လည်း မယုံလို့မရ။

“ယဉ်ယဉ်လေး ရှူးနေတာ အစ်ကိုကျော်၊ မယုံရင် သက်တင်ကို မေးကြည့်၊ ဒီကောင်က အကြောင်းစုံ

ဆီတယ်။ တစ်ရပ်ကွက်ထဲ နေကြတာ”

ကိုတင်ဝင်းက ကိုသက်တင်ကို မေးထိုးပြပါတယ်။ ကိုသက်တင်မှာ နှစ်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် ရုံးဆင်းလျှင် ဆိုက်ကားနင်းပြီး အပိုင်ငွေရှာနေရသူ၊ ရသည့် ဝန်ထမ်းလစာနှင့် မလောက်မငတော့ ဆိုက်ကားနင်းပြီး လိုငွေကို ရှာရတော့တာပါပဲ။ ဒီတော့ မြို့ပေါ်တွင် အပ်ကျတာအစ သိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။

“ဟုတ်တယ် - အစ်ကိုကျော်၊ အချစ်ကြောင့် ရူးသွားတဲ့ အချစ်ရှူးပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ထဲ နေကြတာပါ။ သူ့နာမည်က အောင်အောင်နီတဲ့။ သူ့မိဘတွေက ပွဲရုံပိုင်ရှင်၊ လူချမ်းသာတွေပေါ့။ အရင်က ဒီအမှတ်(၁) အထက်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ပေါ့။ ရုပ်ကလေးကလည်း ချော၊ စာလည်းတော်၊ ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးတွေ များတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မိဘတွေက ချမ်းသာတယ်”

ကိုသက်တင်က ကျောင်းအဝင် အပေါက်ဝသို့ မျှော်ကြည့်နေသော စိတ္တဇဝေဒနာရှင်အောင်အောင်နီကို ကြည့်ရင်း ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့

ကိုတင်ဝင်းနှင့် ကိုသက်တင်ပြောလိုသာ ယုံလိုက်ရတာပါ။ အောင်အောင်နီပုံက စိတ္တဇဝေဒနာရှင်ပုံ မပေါက်။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့တယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အောင်အောင်နီအကြောင်းကို သိပ်သိချင်လာတယ်။ စိတ်ဝင်စားသွားပါပြီ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီဘဝကို ရောက်သွားရတာလဲ၊ ပြောပါဦး...”

လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော ကိုသက်တင်ကို မေးလိုက်မိပါတယ်။

“ကိုင်း - သက်တင် ဒီစာရေးဆရာကို သေသေချာချာ ရှင်းပြလိုက် - ကိုကျော်၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ လာကွာ - သိန်းပြည့်၊ သူတို့ကို ထားခဲ့တို့နှစ်ယောက် ရုံးပြန်ကြမယ်”

ဆိုင်မန်နေဂျာကို လှည့်ကာ တိုသိန်းပြည့်ကို ခေါ်ပြီး ပြန်သွားပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလည်း ရှင်းသွားပါတယ်။

“ဒီလို စိတ္တဇဝေဒနာရှင် ထစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာက အချစ်ကြောင့်ပျ။ သူ့သိပ်ချစ်ရတဲ့ ခိုင်ဖူးဆိုတဲ့ကောင်မလေးကြောင့် အခုလို ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးသွားတဲ့ဘဝကို ရောက်သွားတာပျ”

ကိုသက်တင်က ကျွန်တော့်အဖေကို ခြေလိုက်ပါတယ်။

အင်း - သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမတွေကို သွားချစ်မိတဲ့ ယောက်ျားတိုင်းဟာ ရူးရင် ရူး မရူးရင် ဘဝပျက်တော့တာပါပဲကွာ။ ဘာလဲ ခိုင်ဖူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သစ္စာဖောက်သွားလို့လား။

ဟာ - အစ်ကိုကျော်ကလည်း ရမ်း တုတ်လိုက်ပြန်ပြီ။ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဗျာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ် ချစ်ရင်း ဖြစ်သွားတာပါ။ အဖြစ်က ဒီလို အစ်ကိုကျော်ရဲ့။

ကိုသက်တင်က သူ့စကားဆက် မပြောခင် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့ သောက်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ အောင်အောင်နီထိုင်နေသော စားပွဲရှိရာ သို့လှမ်းကြည့်ရင်း သူပြောရမယ့် စကား တို့ ဆက်ပြောပါတော့တယ်။

အညာခွေက ဆယ်နေကံ ထား သလိုပါပဲ။

အညာအတာကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကမ်း တုန်အောင် ပူလှပေတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်စိတ်ထဲမှာတော့ လသာနေသလားလို့ ထင်မှတ်နေပုံရ တယ်။ တစ် ယောက် မျက် နှာတစ် ယောက်ကြည့်ရင်း စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့်

ရွှေချောင်းတံတားကို ဖြတ်နေကြတယ်။ စနေကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရား မှာစာကျက်ကြမည်ဟု သူတို့နှစ်ယောက် ချိန်းထားခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ တို့နှစ်ယောက်ဆိုတာက အောင်အောင် နီနှင့် ခိုင်ဖူး။ ဆယ်တန်းကျောင်းသား တွေ။ အမှတ် (၁) အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်းတွင် တစ်ခန်းထဲကျောင်းတက် နေကြတဲ့သူတွေ။ အခုလည်း ရွှေမုဋ္ဌော ဘုရားမှာ စာကျက်ပြီး၍ ပြန်လာတော့ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီလောက် ရှိနေပြီ။

“တနင်္လာနေ့ကျောင်းဖွင့်ရင် စော စောလာခဲ့နော်”

အောင်အောင်နီက စက်ဘီးကိုယှဉ် စီးလာရင်း ခိုင်ဖူးကို ပြောလိုက်တယ်။

“အဲမယ် - ဖူးလေးက အမြဲတမ်း စောတယ်နော်။ ကိုအောင်သာ နောက် မကျစေနဲ့”

ခိုင်ဖူးက ချစ်စရာမျက်စောင်းလေး ထိုးပြရင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ပြိုင်မလား။ နောက်ကျတဲ့ သူက ကျောင်းစေ့က ဒေါ်လေးညို မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ကျွေးကြေး”

မခံချင်အောင် ပြောလိုက်သူက အောင်အောင်နီ၊ ခိုင်ဖူးက နှုတ်ခမ်းလေး ကို စူပစ်လိုက်တယ်။

“ပိုက်ဆံသာ များများယူလာခဲ့။ မုန့် ဖောင်းခါးကို နှစ်ပွဲ။ သုံးပွဲလောက်ကို စား ခစ်လိုက်မယ်”

“ဖူးလေး စားနိုင်သလောက် စားပါ ဘူးကိုအောင်က ကျွေးပို့မယ်”

“ဟောကြည့် - ကို အောင် က နောက်ကျမယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား။ နိုင်ခင်က အရှုံးပေးတဲ့ သဘောလား။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို ဖူးလေးမကြိုက်တာ။ ဆော်ပြီ၊ တော်ပြီ ဘာမှဆက်မပြောနဲ့ ဆော့၊ ဒီမယ် - ကိုအောင် ဒီနှစ်က အရေး ကြီးတယ်နော်။ ကိုအောင်နဲ့ဖူးလေးတို့ တစ်နှစ်တည်းနဲ့ အောင်မှဖြစ်မှာ တစ် ဆယ့်အောင်ပြီး တစ်ယောက်ကျလို့ ခြစ်ဘူးနော်”

ဘွဲ့ရပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သားလက် အပ်ပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ရန် အမြတ်ထားကြသူများဖြစ်ကြတယ်။

“ဟုတ်ပါသဗျာ။ ဆယ်တန်းအောင် ခြန်ခြန်ဘွဲ့ရမှ ဖူးလေးနဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြင် မယ် ဘဝကို ရောက်မှာ ဆိုတော့ ဆောက်ျား ဘသား - ကြိုးစားထားကွ။ ဘုတ်တယ နော် - ဖူးလေး”

အောင်အောင်နီအပြောကြောင့် ခိုင်ဖူးမျက်နှာလေး ပြုံးသွားတယ်။

“ဖူးလေးကတော့ ကိုအောင်နှင့်

အတူ တတ္တသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ကျောင်းတက်ရမှာကို တွေးပြီး အရမ်း ပျော်တာပဲ”

အညာခွေနေယူအောက်မှာချစ်သူ နှစ်ဦးဘဝက အေးမြလို့ နေပါတော့ တယ်။ အောင်အောင်နီက နေအပူအက် ကြောင့် မျက်နှာလေး နီရဲနေသော ခိုင် ဖူးကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်တယ်။

“ကိုအောင် - နေအရမ်းပူတယ်။ ဖူးလေးကို လိုက်မပို့နဲ့တော့။ ဖူးလေး တစ်ယောက်တည်း ပြန်တော့မယ်”

တံတားအဆင်းညာဘက်လမ်းထဲ သို့ကွေ့ဝင်ရမည့်ခိုင်ဖူးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ခိုင်ဖူးက စွန့်သိုက်ရပ်ကွက် ထဲမှာ နေတယ်။ အောင်အောင်နီက ဝါးတန်းရပ်ကွက်မှာ နေတယ်။ မြို့အရှေ့ ထိပ်နှင့် အနောက်ထိပ်လို ဖြစ်နေ တယ်။

ခိုင်ဖူးက သူ၏ စက်ဘီးလေးကို စွန့်သိုက်ရပ်ကွက်အဝင် လမ်းထဲသို့ ချိုး ကွေ့ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ အောင် အောင်နီက ညာလက်ကို မြှောက်၍ ဝှေ့ ယမ်းပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်ပြီး ခိုင်ဖူး စက်ဘီးစီးသွားသည် ကို မျက်စိတစ်ဆုံး စောင့်ကြည့်နေမိ

တော့ တယ်။ အောင်အောင်နီတစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဖခင်ကြီးက ရေစကြိုမြို့သို့ ကုန်ဖိုးငွေများ သွားရောက်တောင်းခိုင်းသဖြင့် ညနေတားဖြင့် ထွက်သွားရလေတော့တယ်။ ရေစကြိုမြို့ရောက်တော့ ကုန်ဖိုးငွေက ချက်ချင်းမရ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်မှ ရသဖြင့် ကြုံရာကားဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရတော့တယ်။ ပရတ္တုမြို့ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေလေပြီ။ ဖူးလေးဆီကို သွားဖို့ အချိန်မရတော့။ တနင်္ဂနွေကျောင်းစောစော သွားရမည်မို့ အိပ်ရာစောစောဝင်လိုက်မိတယ်။ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့လုံး ဖူးလေးနှင့် မတွေ့ရသဖြင့် တော်တော်နှင့် အိပ်လိုမပျော်။

ကျောင်းနောက်ကျသူက မုန့်ဝယ် ကျွေးကြေး ပြောထားသည် မဟုတ်ပါလား။

အတန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ခိုင်ဖူးကို သူ့စာသင်ခုံမှာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အစောဆုံးကျောင်းသို့ ရောက်အောင် လာခဲ့သော်လည်း သူ့ထက်စောအောင် ရောက်နေသော ဖူး

လေးကို တွေ့လိုက်တော့ အောင်အောင်နီတစ်ယောက် ရှုံးသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတော့တယ်။ ဖူးလေးက အောင်အောင်နီထက် ဝီရိယပိုကောင်းကြောင်း ပြလိုက်လေပြီ။

“ဖူးလေး - ရောက်နေတာကြာပြီလား”

အောင်အောင်နီ၏ စာသင်ခုံက ခိုင်ဖူးစာသင်ခုံနောက်တည့်တည့်မှာ တင်လျက်။ အောင်အောင်နီက သူ့စာသင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ခိုင်ဖူးကို မေးလိုက်တယ်။ ခိုင်ဖူးဆီက ဘာသံမျှ ထွက်မလာတော့။ အောင်အောင်နီတစ်ယောက် နေမထိထိုင်မထင် ဖြစ်သွားတော့တယ်။

“ကိုအောင် နောက်ကျလို့ စိတ်ဆိုးနေတာလား ဖူးလေးရယ်။ ကိုအောင်က နောက်မကျဘူး။ ဖူးလေးက သိပ်စောသွားတာပါကွာ။ ကိုအောင် တောင်းထန်ပါတယ်။ စနေနေ့က ဖူးလေးနဲ့ လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေက ကုန်ဖိုးငွေတွေ သွားတောင်းခိုင်းလို့ ရေစကြိုကို သွားလိုက်ရတယ်။ ကုန်ဖိုးငွေက တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်မှ ရတယ်။ ဖူးလေးကို သိပ်တွေ့ချင်တာ ကြုံရာကားနဲ့ ပြန်လာတာ။ လမ်းမှာ ကားပျက်တာနဲ့ ညဦးချုပ်မှ ပြန်ရောက်တယ်။ ဒါကြောင့် မနေ့

တဖူးလေးနဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဒီနေ့ကျမှ အတိုးချပြီး ဖူးလေးနဲ့ စကားအဝကြီး ပြောမယ်ဆိုပြီး စောစော လာခဲ့ပါတယ်။ ဖူးလေးရယ်။ ကိုအောင်ကို စိတ်မဆိုးဘာနဲ့ နော်။ ကိုအောင်ပျော်သွားအောင် ပြောလိုက်ခမ်းပါကွာ”

ဖူးလေးက လှည့်မကြည့် သလို ဘာမှလည်း ပြန်မပြော။ မျက်နှာလေးက ညှိုးနေတယ်။ အောင်အောင်နီတစ်ယောက် မနေတတ်တော့။

“ကိုအောင် - တောင်းပန်ပါတယ် ဖူးလေးရယ်။ ဟုတ်တယ် - ကိုအောင် နောက်ကျသွားတယ်။ ဒီတော့ကိုအောင် နဲ့ ဝယ်ကျွေးရမှာပေါ့နော်။ ကဲ - လာ ဖူးလေး မုန့်ဈေးတန်းသွားကြမယ်”

“ဟေ့ကောင် - အောင်အောင်နီ နဲ့ တစ်ခင်းအိမ်ကို ငါလာသေးတယ်။ အဲဒါက သားကြီးက ရေစကြိုသွားတယ် ဆိုပြောလိုက်တာနဲ့ ငါပြန်လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒါဘာသတင်းမှ မကြားဘူးလား”

အရေးကောင် ဒိန်းဒေါင်ဇျက်ဆို လိုပဲ။ စိတ်ကောက်နေတဲ့ ဖူးလေးက နေရာမဟုတ်တုန်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်ခင်မြင့်က စာသင်ခန်းထဲ ပြေးဝင်လာပြီး အမောတကော ပြောလိုက်သံကြောင့် အောင်အောင်နီတစ်ယောက်

စိတ်တိုသွားပါတော့တယ်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲကွာ။ ဒီမှာ ငါ ကျောင်းရောက်တာ နောက်ကျလို့ဆိုပြီး ဖူးလေးက စိတ်ကောက်နေလို့ကွာ။ စိတ်ကောက်ပြေအောင် ရော့လိုက်ဦးမယ်။ ဒေါ်လေးညှို့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က စောင့်နေ။ ငါနဲ့ ဖူးလေး လိုက်လာခဲ့မယ်”

အောင်အောင်နီက သူ့ရက်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော ခိုင်ဖူးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်တယ်။ အောင်ခင်မြင့်က အောင်အောင်နီ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခိုင်ဖူးထိုင်နေပါသည်ဆိုသော ထိုင်ခုံကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာမျှမရှိ။ ခိုင်ဖူးလည်း မရှိ။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ အောင်ခင်မြင့် သိလိုက်လေပြီ။ အောင်အောင်နီ ဘေးကပ်လျက် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။ မပြောလို့ ကလည်း မဖြစ်တော့ ဘယ်က စပြောရမှန်းလည်း မတွေးတတ်တော့။ နောက်ဆုံး ပြောလိုက်မိတာကတော့။

“ငါပြောတာကို စိတ်အေးအေးထားပြီး နားထောင်ပါကွာ။ စနေနေ့က ခိုင်ဖူးတစ်ယောက် ဆုံးသွားပြီကွာ။ ငါလည်း စိတ်မကောင်းမပါဘူး အောင်အောင်နီ ရာ”

အောင်အောင်နီပန်းကိုဖက်၍ပြောလိုက်တယ်။ အောင်အောင်နီက ဒေါသတကြီး ဖက်လာသောလက်ကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် - ဒါတော့လွန်တာပေါ့ကွာ၊ နောက်တယ်။ ပြောင်တယ်ဆိုတာ သူ့နေရာနဲ့သူပဲကောင်းတာကွာ။ ငါနဲ့ထိုင်ပြီး စကားပြောနေတဲ့ခိုင်ဖူးကိုရှေ့မှာထားပြီး ဒီလိုပြောတာတော့ မကောင်းဘူးကွာ။ ဟုတ်တယ်နော် - ခိုင်ဖူး”

အောင်အောင်နီက အောင်ခင်မြင့်နှင့် ပြောနေရာမှ ခိုင်ဖူးဘက်သို့ လှည့်၍ စစ်ကူတောင်းလိုက်တယ်။ ခိုင်ဖူးက ထိုင်ခုံတွင် ရှိမနေပါလေတော့။ ရုတ်တရက်ခိုင်ဖူးပျောက်သွားသဖြင့် အောင်အောင်နီတစ်ယောက် စာသင်ခန်းတစ်ခုလုံးကို လိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဘယ်မှာမှ မရှိ။ ချစ်ရလေသော ခိုင်ဖူးတစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေပြီ။

“ဟေ့ကောင် - ဖူးလေးထွက်သွားတာ မင်းတွေ့လိုက်လား။ မင်း လာရှုပ်လို့ ဖူးလေးပျောက် သွားတာကွ။ မင်းက အဖျက်သမား၊ အလကားကောင်”

“သူငယ်ချင်း - စိတ်ထိန်းပါကွာ။ စနေနေ့က ခိုင်ဖူးနဲ့မင်းနဲ့ရွှေမှတော့ဘုရားမှာ စာသွားကျက်ပြီး အပြန် အိမ်ရောက်တာနဲ့ ခဏနားပြီးတော့ ရေချိုးလိုက်

တယ်တဲ့ကွာ။ ရေချိုးနေရင်း တန်းလမ်းလဲကျသွားပြီး သေသွားတယ်တဲ့ကွာ။ ဒီသတင်းကို သိသိချင်း မင်းဆီကို လာခဲ့ပါတယ်။ မင်းက ရေစကြိုမြို့ကို ထွက်သွားလို မတွေ့ခဲ့။ မပြောခဲ့ရတာပါပဲ။ မနေ့ကညနေပိုင်းအထိမင်းပြန်မရောက်တာနဲ့ ဒီနေ့မနက် စောစောတော့ မင်းကျောင်းလာမှာပဲ ဆိုပြီး ကျောင်းဆီလိုက်လာတာ စာသင်ခန်းထဲ ရောက်တော့ မင်းတစ်ယောက်တည်း စောပြောနေတာကို တွေ့လိုက်ရတာပါ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးကွ။ ဖူးလေးနဲ့ စကားပြောနေတာ။ မင်းရောက်လာလို့ ဖူးလေးပျောက်သွားတာ ဖူးလေးမသေဘူးကွ။ မသေဘူး”

အောင်ခင်မြင့် တစ်ယောက် သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ ခိုင်ဖူးက သိပ်ချစ်ရသော အောင်အောင်နီကို လာရောက်နှုတ်ဆက်သွားပါလေပြီ။ အောင်အောင်နီကတော့ ဖူးလေး သေဆုံးသွားပြီဆိုတာ မယုံ။

“သူငယ်ချင်း - စိတ်အေးအေးထားပြီး ငါ့စကားကို နားထောင်ပါကွာ။ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ဖူးလေးက သေသွားပြီ”

အောင်ခင်မြင့်၏ စကားပင် မသေသေး။ အောင်အောင်နီက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

“မဟုတ်ဘူး။ ဖူးလေး သေတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါမယုံဘူးကွ။ အခုဖူးလေးနဲ့ ငါနဲ့ စကားပြောနေတာကွ။ ဖူးလေးက ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲသွားမှာမဟုတ်ဘူး”

အောင်အောင်နီက ပြောပြောဆိုဆို အောင်ခင်မြင့်ကို တွန်းဖယ်ပြီး စာသင်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားပါလေတော့တယ်။

“အဲဒီကစပြီး ဒီလိုဘဝမျိုး ရောက်သွားတာလား”

ကျွန်တော်က သနားစရာကောင်းသော အောင်အောင်နီအကြောင်းကို သိလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်စွာခံစားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အောင်အောင်နီတို့ ကြင်နာစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူတော့ မရှိတော့သည် ချစ်သူကို သူ့မှန်း တမ်းတလို့ နေရှာတယ်။ သို့သော် တင်က ကျွန်တော့် အမေးကို မဖြေသေးဘဲ အမောပြော ရေနေကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့သောက်နေတယ်။

“အင်း - အဲဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ စာသင်ခန်းထဲမှာ အောင်ခင်မြင့်ပြောလိုက်တဲ့ ဖူးလေးဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့

ခကားသံကို သူက မယုံကြည်ဘူးလေ။ အဲဒီတော့ အတန်းအပြင်ဘက်မှ ဒေါက်ထောက်ရပ်ထားတဲ့ စက်ဘီးကို ယူပြီး ခိုင်ဖူးတို့နေတဲ့အိမ်ကို ပြေးတော့တာပေါ့ဗျာ။ သူငယ်ချင်းကို စိတ်မချတဲ့ အောင်ခင်မြင့်က နောက်က လိုက်သွားရတယ်။ ခိုင်ဖူးတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ “ဖူးလေး - ဖူးလေး” နဲ့ အော်ဟစ်ခေါ်ပြီး အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ ခိုင်ဖူးရဲ့အလောင်းကို မမြင်ရ။ မတွေ့ရတော့ “ဖူးလေးဘယ်မှာလဲ။ ဖူးလေး မသေပါဘူးနော်” ဆိုပြီး ခိုင်ဖူး မိဘတွေကို အတင်းမေးတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့သမီး ခိုင်ဖူးနဲ့အောင်အောင်နီတို့ အကြောင်းကို သိထားတဲ့ ခိုင်ဖူးမိဘတွေက ရာသီဥတု အရမ်းပူပြင်းတော့ အလောင်းကို ကြာကြာအထားမခံတာနဲ့ ချက်ချင်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြ အောင်အောင်နီတို့ အကြောင်းမကြားဘဲ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရလို့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဝိုင်းတောင်းပန်ကြတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က မိဘချင်းက သဘောတူထားကြတာဗျ။ ဒါတောင် ခိုင်ဖူးသေတယ်ဆိုတာ မယုံသေးဘူး။ သူ့နောက်ကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာတဲ့ အောင်ခင်မြင့်ကို ဖူးလေးကို သင်္ဂြိုဟ်

လိုက်တဲ့ မြစ်မ်းကန်သချိုင်းကို လိုက်ပို့ ခိုင်းလို့လိုက်ပို့ပေးလိုက်ရတယ်။ ခိုင်းဖူးရဲ့ အသစ်စက်စက်အုတ်ဂူလေးကို တွေ့ တော့မှ စိတ်နှလုံး တိုးတိုးချပြီး ယုံသွား တယ်။

“ဖူးလေး - ဖူးလေးကတယ်သေ သွားပြီနော်။ ရက်စက်လိုက်တာ ဖူးလေး ရယ်။ ကိုအောင်နဲ့အတူတူထွာသိုလ်တက် မယ်ဆို။ အခုတော့ ကိုအောင်ကိုတစ် ယောက်တည်း ထားခဲ့တယ်နော်။ ကံ ကြမ္မာကလည်း ရိုင်းလိုက်တာ ဖူးလေး ရယ်။ ဖူးလေးမျက်နှာကို နောက်ဆုံး အကြည့်လေးတောင် မကြည့်လိုက်ရပါ လားကွယ်”

ငိုလည်းငို၊ ပြောလည်းပြောပေါ့ - အစ်ကိုကျော်ရယ်။ အောင်ခင်မြင့် တလည်း သူ့သူငယ်ချင်းကိုစိတ်ကျေနပ် အောင်ငိုပါစေချိပြီးလွှတ်ပေးထားလိုက် တယ်။

“ဖူးလေးရယ် - ကိုအောင်လေး ဖူးလေးချိန်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကျောင်းကို အစောကြီးလာပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ စောစော၊ ကိုအောင်ပဲ နောက်ကျပြန် တယ်။ ဖူးလေးကကိုအောင်ထက်စီရိယ ကောင်းပြီး စာသင်ခန်းထဲကို အစော ကြီး ရောက်နေတယ်။ တကယ်တော့

ကိုအောင်ကိုလာပြီး နှုတ်ဆက်သွားတာ လား - ဖူးလေးရယ်”

ခိုင်းဖူးရဲ့ အုတ်ဂူလေးကို ဖက်ပြီး ငိုလိုက်။ စကားပြောလိုက်နဲ့နောက်တော့ သတိလစ်ပြီး ဓမ္မလဲကျသွားရှာတယ်။ သချိုင်းနားက ဖြတ်သွားတဲ့ မြင်းလှည်း တစ်စီးတွေတာနဲ့ ဖမ်းထားပြီး အောင် အောင်နီ အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးလိုက် တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး တပေးပေး တပိုင်ပိုင် ဖြစ်လာတယ်။ ကျောင်းကို တော့နေတိုင်းတက်တယ်။ ခိုင်းဖူးထိုင်တဲ့ စာသင်ခုံနောက်တည့်တည့်မှာ ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စကားပြောတဲ့အခါ ပြောနေတယ်။ ကျောင်းကပြန်လာရင် လည်း ခိုင်းဖူးမသေဘူး။ ခိုင်းဖူး ကျောင်း တက်တယ်။ ခိုင်းဖူးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ငှ မိဘတွေကို ပြန်ပြောတယ်တဲ့ဗျာ။ နီ လောက်ထိ စွဲလမ်းနေရှာတာပါဗျာ”

“နေပါဦး - သူမိဘတွေက ဆေးဆု မပေးဘူးလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်တာပါ။

“ကုတာပေါ့ - အစ်ကိုကျော်ရယ် ရန်ကုန်ထိ ဆင်းကုတာပဲ။ အဲဒီလို ကုလို့ လည်း အခုလို မြင်နေရတာပေါ့။ နို့မို့ဆို သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားမှာ။ ဖူးလေး ကို သိပ်ချစ်တာကိုးဗျာ။ အစ်ကိုကျော်

ဆောင် စိတ္တဇဝေဒနာရှင်မှန်း မသိဘူး ဆတ်တလား။ ကျောင်းဆရာလို့ ထင်နေ ထာလေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ နိုင်ဖူးကို စွဲလမ်းနေတော့ အဲဒီစိတ်နဲ့ နေ့တိုင်း ကျောင်းတက်နေတော့ တျောင်းကနုတိုပြီး ဆေးကုပေးတာ လည်း မရတော့ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဒီပေမဲ့ - ကျောင်းမတက်ရတော့ပေမဲ့ နွဲလမ်းနေတဲ့စိတ်နဲ့ နေ့တိုင်းကျောင်းကို လာပြီး သူချစ်တဲ့ခိုင်းဖူးကို စောင့်နေရှာ ဘယ်။ အခုလိုဆိုတော့ အချစ်ရူးလို့ ခြောရတော့မှာပေါ့နော်”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်အရာ မှတရားလွန်စွဲလမ်းတာ မကောင်းဘူး ဆိုတာ တရားလွန်စွဲလမ်းတပ်မက်လွန်း လို့ရရင်ရ၊ မရရင် ရူးသွားတော့တာပဲကွာ။ အိုလူလောကမှာ အရူးတွေချည်းပါပဲ သွား၊ ပစ္စာကို စွဲလမ်းပြီး ရူးတဲ့အရူးကျ တော့ ပစ္စာရူးတဲ့။ အာဏာကို စွဲလမ်း တော့ အာဏာရူးတဲ့။ အောင်အောင်နီက အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့ အချစ် နှူးပေါ့နော်”

ကိုသက်တင် စကားဆုံးတော့ တို တင်ဝင်းက ဝင်ပြောလိုက်တာပါ။

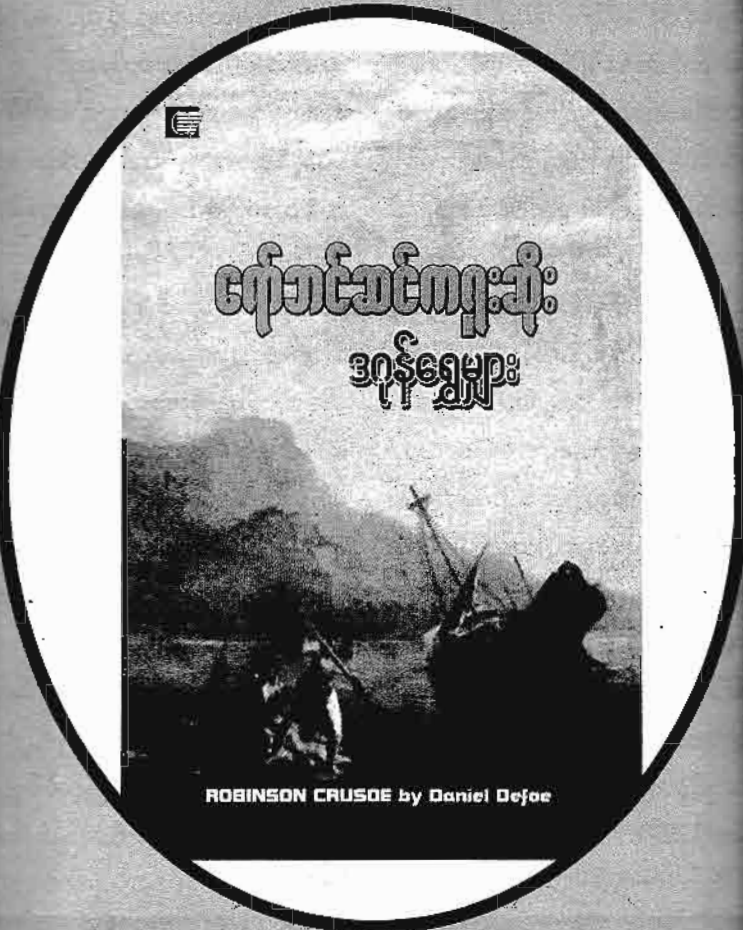
“အေး - ဟုတ်တယ်။ မင်းကလည်း မင်းမယားမှ မင်းမယားဆိုတော့ မင်း ကိုလည်း မယားတရားလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်နော် - အစ်ကိုကျော်”

ကိုသက်တင်က ကျွန်တော့် ကို စစ်ကူတောင်းလိုက်တာပါ။ ကိုတင်ဝင်း က သောက်လက်စရေနွေးပန်းတန်တို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး အသံမထွက်ဘဲ တိုးတိုးလေး ဆဲလိုက်ပါတယ်။ ကျွန် တော်တို့သုံးယောက် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတဲ့အထိ ကျောင်း ပေါက်ဝကို ဝေးကြည့်ရင်း သူချစ်ရတဲ့ ခိုင်းဖူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုမျှော်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ သူကတော့ အချစ်စိတ္တဇ ဝေဒနာရှင် အောင်အောင်နီပင် ဖြစ်ဖို့ လေတော့တယ်။

ဘယ်အချိန် ဘယ်လထိ စောင့်နေ ရဦးမှာလဲကွယ်...။

(ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ စိတ္တဇ ဝေဒနာရှင်သူငယ်ချင်းကို စောမောင်သို့ အမှတ်တရ)

ကျော်အေးရွှေ

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး

ဝဇီဝ
(ကဗျာ)

ကလိစားချေတို့
တစ္ဆေ

ဝင်းခိုင် (မကျွေး)

ကလဲ့စားချေတဲ့ တစ္ဆေ

“ခင်ဗျားတို့လည်း နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားပြီး လုပ်ကြပါဦး။ လူကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီး မျှမျှတတတော့ရှိအောင် လုပ်ဦးမှ ပေါ့ဗျ”

ရုတ်တရက် ထပြောလိုက်သော စိန်ဝင်း၏ စကားကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌ အပါအဝင် အစည်းအဝေးသို့လာကြသောသူ အပေါင်းမှာ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် စိန်ဝင်းအား ဝေး၍ ကြည့်နေမိကြ၏။

သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်အချိန်က သောက်ထားမှန်း မသိပါ။ အနည်းငယ်မှူးနေဟန်ရှိသည်။ သို့သော် အရက်သမားများထံတွင် စိန်ဝင်းက ဘယ်သောအခါမှ လဲကျသွားအောင် မသောက်ဘူးသလို အရက်နံ့ကလည်း

နေနေညညပင် ဘယ်တော့မှ မပြတ်ဘဲ အမြဲတမ်း အစားအသောက်မပျက်အလုပ် မပျက်သော လူမျိုး။ ဒီနေ့ သက်ကယ်ချင်းရွာ၊ ရွာလယ်မွှော့ရုံထဲ၌ ဆောက်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ရွာလုံးကျွတ် အစည်းအဝေးခေါ်၍ တိုင်ပင်နှီးနှောနေကြစဉ် ယခုကဲ့သို့ စိန်ဝင်းမှ ရုတ်တရက် ထပြောလာသဖြင့် အားလုံး စိန်ဝင်းတော့ပြဿနာရှာပြီဟု သိလိုက်ကြသည်။

ရပ်မိရပ်ဖဲ တစ်ဦးဖြစ်သော ဘဏ္ဍာဦးစံထွားသည် စိန်ဝင်းကို ကြည့်၍ -
“မောင်စိန်ဝင်း - မင်းနယ်ကွယ် စကားပြောတာဆိုတာ ယဉ်ကျေးမှု နှိုင်းဦးကွဲ့”

စိန်ဝင်းသည် မတ်တတ်ရပ်၍ လက်တို့နောက်ပစ်ကာ ...

“ကျွန်တော် စကားရိုင်းသွားတယ် ဆိုရင် ဘကြီးကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ လူကြီးတွေ လုပ်ပုံဘာ မတရားလို့ တော်တော်လေးကို အခံရကော်နေလို့ပါ - ဘကြီး”

စိန်ဝင်း၏ စကားကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမြင့်စိုးသည် မျက်လုံးပြူးသွားရကာ ...

“ဟေ - ငါတို့က ဘာတွေများစေတော်မတရားနဲ့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ အမှားလုပ်မိလို့လဲ - မောင်စိန်ဝင်းရယ်”

“အေး - အဲဒါပဲ။ ဥက္ကဋ္ဌတို့ကတော့ လုပ်တုန်းက လုပ်ပြီး မသိပါဘူးဆိုတော့ လည်း ပြောပြရမှာပေါ့”

လူအများကတော့ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ၏။

“ကျုပ်တို့ ရွာလယ်မွှော့ရုံဆောက်တာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါပေမဲ့ လူတိုင်းကို အစည်းအဝေးခေါ်ခင်ထဲက ခင်ဗျားတို့ဟာ တစ်အိမ်လို ဘယ်လောက်ကောက်ရမယ်ဆိုတာ သတ်မှတ်ပြီးသား မဟုတ်လား”

စိန်ဝင်းချက်ကျကျမေးလိုက်၏။

“အေးလေကွာ - ဒီလို သတ်မှတ်ထားမှ အလုပ်က ပြီးမှာလေ”

“ဇောင်း - ဇောင်း”
စိန်ဝင်းသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်တို့ အားရပါးရရိုက်၍ လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြီး ...

“အဲဒါပဲလေ - တစ်အိမ်တို့ ဘယ်လောက်ဆိုပြီး ကြိုသတ်မှတ်ဖို့ အသာထား။ စိန်ဝင်း - ဒီနေ့ မင်းဘာနဲ့ထင်းစားခဲ့လဲ။ အဆင်ပြေလားလို့ အရင်မေးပါဦးလား။ ကိုယ်တောင် မနည်းရှာစားနေရတာ။ ရွာထဲက ယာပိုင်၊ မြေပိုင်၊ နွားလှည်းပိုင်တဲ့ သူဌေးတွေနဲ့ ကျုပ်တို့လို လက်လှုပ်မှပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေကို တန်းတူကောက်ခံတယ်ဆိုတော့ အဲဒါ တရားသလား”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ - အဲဒီလိုဆိုတော့ လည်း မှန်သားပဲ”

“စိန်ဝင်း ပြောတာ သဘာဝကျတယ်”

ရွာသားတချို့၏ ထောက်ခံချက်များက စိန်ဝင်း၏ ဘက်မှ ပါလာကြ၍ လူကြီးတွေ ခေါင်းချင်း ဆိုင်ကုန်တော့သည်။ ဂေဟကြာတော့ ဥက္ကဋ္ဌသည် ...

“ကဲ - ကဲ - အားလုံးပဲ နားလည်မှု လွဲနေကြတာပါ။ ငွေကောက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရပ်ရွာက မွှော့ရုံအတွက် ဝါးအစိုးရအတွက် ထောက်ခံတာမဟုတ်တဲ့

အတွက် သတ်မှတ်ကြေးအတိုင်း မဟုတ်
လည်း စေတနာ သဒ္ဓါတရားရှိသလောက်
ထည့်ဝင်နိုင်ပါတယ်။ အဲ - ငွေအား
တေတ်နိုင်တဲ့ လူကလည်း လုပ်အားနဲ့
တုသိုလ်ယူလို့ ရပါတယ်။ ဒါပါပဲ - အား
လုံး ပြန်နိုင်ပါပြီ။

“အေးပေါ့ - ဒီလိုဆိုတော့ တော်
သေးတာပေါ့”

“ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ်”

“ငါတို့ကတော့ အလုပ်က အားတာ
တေတ်ဘူး။ ငွေပဲ ကျသလောက်ထည့်
မယ်”

ရွာသူရွာသားတွေသည် မိမိတို့
စိတ်ထဲရှိရာကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး
ပြောဆိုနေကြလျက် ရှိလေသည်။

စိန်ဝင်းကတော့ ပုဆိုးကို တိုတိုပြင်
ဝတ်ကာ ...

“ကျုပ်ကတော့ ငွေလည်း မတတ်
နိုင်ဘူး။ လုပ်အားလည်း ပေးဖို့ အချိန်မရှိ
တဲ့အတွက် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်
ဟာကိုယ်တောင် မနည်းရှာစားနေရ
တာ။ ဇင်ယားလို့တောင်မကုတ်အားဘူး။
နောက်တော့မှ စိန်ဝင်းကို ဘာမှ လာ
မပြောနဲ့ - ဒါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထွက်သွားလေ
တော့ ရာ ဤသော သူ များမှာလည်း

စိန်ဝင်းနည်းတူ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် ထပြန် သွားကြလေတော့
သည်။

အစည်းအဝေးတွင် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ရွာ
လူကြီး လေးငါးယောက်သာ ကျန်ခဲ့ကြ
လေ၏။ ရွာလယ်မွှောရုံ တည်ဆောက်
ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုသည်
စိန်ဝင်း၏ ကောင်းမှုကြောင့် ပျက်စီးလှ
နီးပါး ဖြစ်ရလေတော့မည်။

အခုမှမဟုတ်ပါ။ သက်ကယ်ချင်း
ရွာသားစိန်ဝင်းဆိုတာဟိုတုန်းကတည်း
ကပင် လူကန်လန့်၊ လူ့စွစာဆိုတာ တစ်
နယ်လုံးသိကြပြီးသားပင်မဟုတ်ပါလား။
သူ့စကားက တည့်တည့်ကြီးမှန်သဖြင့်
လက်ဈားခါကြ၏။

သက်ကယ်ချင်းရွာသားစိန်ဝင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ ကတိဖဲ့၍ ခွကျကျနိုင်ပုံများ
ကို အနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည်။

လူပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူတွေနှင့်
အံဝင်ခွင်ကျမနေဘဲ အမြဲတမ်းပင် ကန့်
လန့်တိုက်သောနေရာတွင် စိန်ဝင်းက
ဆရာတစ်ဆူပင်။

စိန်ဝင်းသည် ကျပန်းအလုပ်ကို
လုပ်ကိုင်ရာတွင် စက်ဘီးလည်း အနည်း

ငယ်ပြင်တတ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ရွာထဲ
မှ ဦးတိုးကြီးသည် စိန်ဝင်းထံသို့ မောင်
မမာစက်ဘီးလေးကို တွန်း၍ ရောက်လာ
ခဲ့သည်။

“မောင်စိန်ဝင်းခေရ - ဦးကြီးစက်ဘီး
လေးနည်းနည်းလောက် ကြည့်လုပ်ပေး
ထိုင်းစီးရတာလေးပြီး အသံတွေမြည်နေ
လို့”

စိန်ဝင်းက စက်ဘီးကို ခွဒေါက်
ထောက်လိုက်ပြီးနောက် ဘီးကို လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ဘီးက တဖျောက်
ဖျောက်နှင့် အသံထွက်၍ ခါနေ၏။ သေ
ချာပြီ ဘောတွေ ကွဲနေသည်။ အခန့်
မသင့်လျှင် (ကပ်သီး)ဘောထိန်းတစ်
ခြမ်းစား၍ ဝင်ရိုးနှင့် ဘောခွက်ပါလဲရနိုင်
သည်။

ဦးတိုးက စက်ဘီးကို ဝုံကြည့်ပြီး ...

“အေး - ဦးလေးအထင်တော့ဘော
တဲ့တာလောက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ နောက်ဘီး
လေး ဖြုတ်ပြီး ဘောအသစ်ထည့်လိုက်
ခင်အဆင်ပြေသွားမယ်ကွ။ အဲ - နောက်
ပြီး”

စိန်ဝင်းက ...

“ဦးလေးစက်ဘီး ပြင်မယ်ဆိုရင်
နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ပထမတစ်မျိုးက ဦးလေး

ခိုင်းတာကို ကျွန်တော် လုပ်ပေးရရင်
တစ်ကျပ်ပဲ ယူမယ်။ နောက်တစ်မျိုးတ
ကျွန်တော်သဘောနဲ့ ကျွန်တော် ပြင်
ရမယ်ဆိုရင် ငါးကျပ်ကျမယ်”

ဦးတိုးသည် မေးစေ့ကို လက်ဖြင့်
ပွတ်၍ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ငါခိုင်းတာကို လုပ်ပေးရင် တစ်
ကျပ်ပဲ ယူရမှာနော်”

“ဒါပေါ့ - ပစ္စည်းဖိုးတော့ ကိုယ့်ဟာ
ကို ထည့်၊ လက်ခံကတော့ တစ်ကျပ်”

“ဟီး - ဟီး - မဆိုးဘူးကွ။ ကဲ - ဒါဆို
လည်း နောက်ဘီး ဖြုတ်ကွာ”

စိန်ဝင်းကလည်း ပြောတဲ့အတိုင်း
လုပ်ပေးသည်။

“အေး - ဟုတ်ပြီ - ဟုတ်ပြီ - ဘော
တွေ အသစ်လဲလိုက်ကွာ။ အဲ - နောက်
ပြီး ...”

ဦးတိုးကြီး ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးလိုက်
ရာ စက်ဘီးမှာ ပြန်လည်၍ တပ်ဆင်ပြီး
စီးသွားလေသည်။

“ဒါလေး ...”

“x x x x x x”

“ဟိုဟာလေးနည်းနည်းလောက်”

“x x x x x x”

“အေး - အေး - ဟုတ်သွားပြီ”

“ဟုတ်ရင်လည်း ပေးတစ်ကျပ်”
 “ဪ - အေးအေးအေးရော့ ဒီမယ် -
 တစ်ကျပ်”
 ဦးတိုးက ငွေတစ်ကျပ် ထုတ်ပေး၍
 စက်ဘီးကို ဒေါက်ဖြုတ်၍ ပြန်ဟန်ပြင်
 လိုက်စဉ် စက်ဘီးမှာ စီးဖို့မပြောနှင့် တွန်း
 နှိပ်ခံရတော့ပေ။
 “ဟင် - ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”
 အားစိုက်၍ တွန်းသော်လည်း
 နောက်ဘီးတားမလည်လာ၊ ဦးတိုးစိတ်
 ညစ်သွားပုံရ၏။ စိန်ဝင်းကို မသိ မသာ
 လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်တော်ချော
 တ အေးဆေးစွာပင် ရေခွေးငှဲသောက်
 နေ၏။
 ဦးတိုးက ...
 “စိန်ဝင်း”
 “ဗျာ”
 “နောက်ဘီးက မလည်တော့ဘူး
 တွ”
 “အင်း - ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”
 “နတ်တွေ နည်းနည်းလျော့ပေး
 တွာ”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 စိန်ဝင်းသည် ခွကိုယူ၍ နတ်တွေကို
 လျော့ပေးလိုက်၏။
 “တော်ဗြီလား”

“အေး - အေး - တော်ဗြီ”
 “ဒါဖြင့် - ပေးတစ်ကျပ်”
 စိန်ဝင်းစကားကြောင့် ဦးတိုးလည်း
 ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကာ ငွေတစ်
 ကျပ် ထပ်၍ ထုတ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။
 သို့သော်လည်း စက်ဘီးကတော့
 စီး၍မရဘဲ အဆင်မပြေသာ ဖြစ်နေ၏။
 ဤသို့ဖြင့် ဦးတိုးက ဟိုဟာခိုင်းလိုက်
 ဒီဟာခိုင်းလိုက်နှင့်ပင် ရှိနေတော့ရာ ဇိ
 ကြိမ်မကတော့ပေ။ တစ်ခါခိုင်းလျှင် တစ်
 ကျပ်ကိုတော့ ဦးတိုးလည်း အတော်
 အတိန်နာနေတော့၏။
 စီး၍မရသော စက်ဘီးကို စိတ်ပျက်
 စွာ ထိုင်ကြည့်နေသော ဦးတိုးအား
 စိန်ဝင်းက ...
 “ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ - ဦးကြီး”
 ဟု ဆိုတော့ ဦးတိုးသည် စိတ်ပျက်
 အားလျော့သော လေသံဖြင့် ...
 “မင်းသဘောအတိုင်း လုပ်ချင်တာ
 လုပ်တော့ကွာ။ မင်းတောင်းတဲ့အတိုင်း
 ပေးမယ်”
 ဦးတိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်
 ပြော၏။
 ကိုင်း - စိန်ဝင်းတို့လက်စွမ်းပြလိုက်
 ပုံက စက်ဘီးပြင်လာသော ဦးတိုး အား
 လုံးဖြင့်ဆင်ခ အပါအဝင် ရှစ်ကျပ်

လောက်သာ ကုန်ကျမည်ကိစ္စ။ ယခုတော့ တစ်ဆယ့်
 ဦးကျပ်လောက် ကုန်သွားရလေတော့၏။
 ဦးတိုးကတော့ သိပ်မကြည်ပါ။ သို့သော်လည်း
 လူ့စွာ၊ လူ့ရွတ်၊ လူပေ၊ တစ်ဖောက်ကန်း၊ စိန်ဝင်းကို
 ခြံသောကြောင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ပြန်သွားရလေ
 သည်။ စိန်ဝင်းကတော့ အသောက်မပျက်၊ အပြုံး
 မပျက်ပင်။
 အိမ်ရှေ့တွင် ဓားသွေးနေသော စိန်ဝင်းအား
 အိမ်ခြံသို့ ဒေါသန်းရီက ...
 “ဖိုးစိန်ကြီးရေ - ထမင်းစားတော့မလား။ အမေ -
 နှာပေးမယ်”
 “ကျုပ် မဆာသေးဘူး။ အမေ ဆာ ရင် စားနှင့်”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်
 အပုပ်နဲ့တွေ့ကလည်း
 နံ့စေ့လျက် ရှိနေတာကြောင့်
 ဦးတိုးကြီးသည်
 ဓာတ်မီးကိုယူ၍
 အိမ်၏ အပြင်ဘက်သို့
 ထွက်ကြည့်လေရာ
 အိမ်ရှေ့တွင် ရုပ်ထားသော
 စက်ဘီး၏ နောက်ဘီးမှာ
 အလို့လိုပင် လည်နေသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ခွထောက် ထောက်၍
 ရုပ်ထားသဖြင့်
 လည်နေခြင်း ဖြစ်၏ ...

“ဒါဖြင့်လည်း အမေ ရွာထဲ ခဏ
ပွားလိုက်ဦးမယ်”

“အင်း - အင်း”

ဒေါ်သန်းရီအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာရင်း

“အိမ်အနောက်ဘက်ကိုလည်း
ထတိထားဦး၊ ကလေးတွေက မြဲထဲကို
ဝင်ပြီး သရက်သီးစိမ်းတွေကို ခဲနဲ့ထုထု
ပြီးစားကြတယ်”

ပြောဆိုပြီး ဒေါ်သန်းရီ ထွက်သွား
လေသည်။ စိန်ဝင်းကတော့ ဓားသွေး
လျက်ပင်။

ထိုစဉ်အိမ်အနောက်ဘက်မှအသံ
တချို့ကို ကြားလိုက်ရ၍ အသာနားစွင့်
လိုက်၏။

သေချာပေပြီ။ မြဲအနောက်ဘက်မှာ
ကလေးတွေ မိမိ၏ သရက်ပင်မှ သရက်
သီးများကို ခိုးဆွတ်နေကြသည်။

စိန်ဝင်း အသာပင် ပုန်းကွယ်၍
ကလေးများရှိရာသို့ အရောက်သွားပြီး
ကြည့်လိုက်၏။ ဆရာတွေက သုံးယောက်
တောင်အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်
သာ ရှိကြဦးမည်။

သုံးယောက်သား စိန်ဝင်းကိုမြင်
တော့ လန့်သွားကြ၏။ ကလေးများမှာ
မျက်နှာငယ်လေးများဖြင့် ရှိနေရာ စိန်

ဝင်းက ပြုံးရွှင်သော အမူအရာဖြင့် ...

“မင်းတို့သရက်သီးစားချင်လို့လာ
ကွ”

ကလေးများကလည်း စိုးရွံ့သော
အနေအထားဖြင့် ပြိုင်တူခေါင်းညှိတ်ကြ
၏။

“အေး - အဲဒါဆို ဒီနားထိုင်နေကြ
ဟု ဆိုကာ ဝါးလုံးရှည်တစ်ချောင်း
ဖြင့် သရက်သီးများကို လက်ဆွဲခြင်း
တစ်လုံးစာခန့် ရှားဆွတ်နေတော့သည်။
ထို့နောက် သရက်သီးခြင်းကို ကလေး
များရှေ့သို့ ချပေးကာ ...

“ကဲ - မင်းတို့သိပ်ကြိုက်တဲ့သရက်
သီးအကုန်စားကြ။ မကုန်ရင် မင်းတို့သုံး
ယောက်အသေပဲ”

ဟု ဆိုကာ ဓားရှည်ဖြင့် ခတ်ရန် ချိန်
ထားလေတော့သည်။ ကလေးများမှာ
လည်း စိန်ဝင်း၏ ဓားကိုလည်း ကြောက်
ရသောကြောင့် သရက်သီးအစိမ်းများထို့
မနည်း ကြိုက်မိတ်၍ စားနေကြရလေ
သည်။ ကြာလာတော့ သရက်သီး၏
အချဉ်ဓာတ်ကြောင့် မစားနိုင်ကြတော့
ဘဲ ဝိုင်ကြွေးလေတော့ရာ အိမ်နီးချင်းများ
မှတစ်ဆင့် ကလေးမိဘများ သိကြရပြီး
စိန်ဝင်းအား တောင်းပန်၍ သရက်သီးအိုး
အလျော်ပေးလိုက်ကြရပါတော့သည်။

စိန်ဝင်းသည်ကား ထိုကဲ့သို့ လူမျိုး
စင် ဖြစ်ပါသည်။

ညနေဆည်းဆာ၏အချိန်တွင် ယာ
သမားအလုပ်သမားနှင့် ကျေးငှက်တို့ပင်
အိပ်တန်းတက်ရန် မိမိတို့၏ အသိုက်
အပြုံရှိရာသို့ ပြန်လာကြပေသည်။

ဒီနေ့တော့ စိန်ဝင်းသည်လည်း
ငှက်ထောင်ရာတွင်အတော်လေးအဆင်
မပြု၍ ငှက်တော်တော်များများရလာခဲ့၏။
ပိုက်နှင့်ငှက်ထည့်အိတ်ကို ထမ်းရင်း ရွာ
ဆီသို့ တစိုက်စိုက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရာ ရွာ
နှင့်မဝေးလှသော (ခရီးတန်း) တောတန်း
နားအရောက်တွင် ...

“အူပဲ - အူပဲ”

အမှတ်မထင်ကြားရသေ ကလေး
ဒီသံကြောင့် စိန်ဝင်းလန့်သွားလေ
သည်။

“ဟ - ဘာလဲ”

နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း တောစပ်ရှိ ချုံထဲ
သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ မတွေ့ပါ။
အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပြန်အလှည့်တွင် ...

“အူပဲ - အူပဲ”

“ဟော - ဗုဒ္ဓေါ”

ဘုရားတရင်း အသာပြိမ်၍ နား

ထောင်နေလိုက်သည်။

“အေး - အေး - တိတ်တိတ် - မငို

ပါနဲ့ကွယ် - ကျွတ် ကျွတ်”

မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကလေးချော
နေသော အသံနှင့်အတူ နားဝသို့ နှစ်
နဲ့ပါနဲ့လာသည်။ စူးစူးဝါးဝါးနဲ့သော မီးနေ
သည်၏အနံ့ကြောင့် အံ့ချင်သလိုပင် ဖြစ်
လာသည်။

စိန်ဝင်းလည်း နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်မံ၍ ချုံအတွင်းသို့ တိုးဝင်၍ ကြည့်
ပြန်သည်။ ဘာမှမတွေ့သောကြောင့် ...

“တောက် - ငါ x x မသရဲမ - ငါ

လာစမ်းလို့ကတော့ သတ်ပစ်မယ် - ဘာ
မှတ်နေလဲ”

ဟု ဆဲကာ ပိုက်နှင့်ငှက်အိတ်တို့
လွယ်၍ ရွာဆီသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။
နေကလည်း ဝင်သွားပြီဖြစ်၍ စိန်ဝင်း
အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မီးထွန်းစအချိန်ပင်
ရှိနေပေသည်။

“အမေ”

စိန်ဝင်းအိမ်ထဲသို့ဝင်ရင်း မိခင်အား
လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဒေါ်သန်းရီသည် အိမ်
ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး ...

“ဖိုးစိန်ကြီး - ပြန်လာပြီလား။

အလို - ဒီနေ့တော့ အတော်အဆင်ပြေ
သား၊ ငှက်တွေ အများကြီးရခဲ့တာကိုး”

စိန်ဝင်းက ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်း
ရင်း ...

“အမေ - ကျုပ် ဒီနေ့ မကောင်းဆိုး
ဝါး အခြောက်ခံရတယ်ဗျို့”

ဒေါ်သန်းရီက ငှက်မွေးနတ်ရန် ပြင်
ဆင်ရင်း ...

“ဘယ်နားကလဲ”

“အင်း - ပေါက်ပင်ကြီးရှိတဲ့ (ခရီး
တန်း) တောတန်းက ခြောက်တာ”

ဒေါ်သန်းရီသည် ငှက်မွေးနတ်နေ
ရင်း ...

“ဘယ်လို ပုံစံ ခြောက်တာလဲ -
ဝိုးစိန်ကြီးရဲ့”

စိန်ဝင်းသည် ရေခွေးငှဲသောက်နေ
ရင်းမှ ...

“ကလေးငိုသံနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
အသံပါ ကြားရပြီး သွားကြည့်တော့
ဘာမှမရှိဘူး။ အဲဒါ ဘာလဲ - ဥစ္စာစောင့်
လား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ - အဲဒါ
ကျွတ်တွေ”

“ဟင် - ဘာကျွတ်လဲ”

“ဘာကျွတ်လဲတော့ ငါလည်း မသိ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ - အဲဒီနေရာက နှင့် မမွေးခင်
တတည်းက ရှိနေတဲ့ဟာတွေ”

ဒေါ်သန်းရီသည် ငှက်မွေးနတ်နေ
ရင်းဖြင့် မထူးဆန်းသလို ပြောပြနေ၏။

စိန်ဝင်းသည် သူ့မိခင်နားတွင် ထိုင်
ရင်း ...

“အမေက ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာ
လဲ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း သိတာ
မဟုတ်ဘူး - ဖိုးစိန်ကြီးရဲ့။ ရွာထဲက
အသက်ကြီးတဲ့သူတိုင်း အကုန်သိတယ်။
သူတို့ တစ်တွေက အင်္ဂလိပ်ခေတ်
ကတည်းက ရှိနေကြတာတဲ့”

“ဟင် - တော်တော်ကြာပြီပဲ”
ဒေါ်သန်းရီသည် စိန်ဝင်းကို စောင့်
ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“နင် ကြောက်သလား”

“မကြောက်ပါဘူးဗျား။ အမှတ်တမဲ့
ဆိုတော့ နည်းနည်းလန့်သွားတာပေါ့”

“အေး - ကြောက်စရာ မလိုဘူး။
အဲဒါတွေက ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်သန်းရီ၏
ငှက်မွေးနတ်သော အလုပ်လည်း ပြီးဆုံး
သွား၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

စိန်ဝင်းတစ်ယောက်တည်းသာ
ရေနံဆီမီးခွက်၏ မီးရောင်အောက်တွင်
ဆေးလိပ်ဖွာရင်း မိမိ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော
ညနေက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်ပြင်
ယောင်နေမိပါတော့သည်။

နံနက်လင်းပြီဆိုသည်နှင့် စိန်ဝင်း
တောလိုက်ထွက်လာခဲ့ရာ ဒီနေ့ သိပ်
အဆင်မပြေပေ။ ချိုးငှက်နှစ်ကောင်နှင့်
တောပုတက်တစ်ကောင်သာ ရလေ
သည်။ သိပ်အဆင်မပြေသဖြင့် စိတ်ထဲ
ဒွင်မကြည်။

“တောက် - ဒီနေ့တော့ ထွက်ခြေ
ဆိုက်ဘူး။ ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေကလည်း
ဘယ်သွားသေနေကြလည်း မသိဘူး။
မရယုံအတူတူ နေမဝင်ခင် ရွာကို ပြန်
ဘာပဲကောင်းမယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းတွေးရင်း
မိလာသော ဘူးထဲမှ လက်ကျန်တော
အရက်ကို တစ်မိမ့်မိမ့်သောက်ရင်းဖြင့် ပြန်
ခဲလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အရက်ကလေးသောက်
ရင်းလေကလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် ပြန်လာ
ခဲ့ရာ ပေါက်ပင်ကြီးရှိသော တောတန်း
လေးသို့ ရောက်လာစဉ် ...

“အူဝဲ - အူဝဲ”

“ဟင် - ဘာလဲ ဟ - ဘယ်က
ကလေးလဲ”

စိန်ဝင်းသည် ထိုသို့ရေရွတ်၍တော
ချွတ်သို့ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်သည်။ မတွေ့

“အူဝဲ - အူဝဲ”

ကလေး၏ ငိုသံက ထပ်မံ၍ ထွက်
လာပြန်ရာ စိန်ဝင်း စိတ်မရည်စွာဖြင့် ...

“ဟဲ့ - သောက်ကောင်မ၊ ကလေး
ဒါလောက်ငိုနေတာ နို့လှန်တိုက်ပါလား။
တောက် - တော်တော်ခက်တဲ့ဟာတွေ
ပဲ”

စိန်ဝင်း၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့်
ချုံအတွင်းမှ မီးနေသည်၏ နန္ဒင်းနံ့များ
နံလာပြီး ...

“အေးပါ - ကလေးရယ် - မငိုပါနဲ့။
လူဆိုးကြီး ဖမ်းလိမ့်မယ် - တိတ်နော်”

စိန်ဝင်း မျက်လုံးပြူးသွားကာ မိမိ
ကို ခြောက်လှန့်ပြီမှန်း သိလိုက်သည်။

“အံ့မယ် - ငါ - မ - သရဲမက ငါ့ကို
လာစမ်းနေသေးတယ်။ လူဆိုးတဲ့စိန်ဝင်း
ကွ”

ဟု အော်လိုက်ပြီး အသင့်ပါလာ
သော တောခုတ်ခားဖြင့် တောချုံအတွင်း
သို့ ဝှေ့ယမ်း၍ ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သစ်
ကိုင်း သစ်ခက်တို့သည်လည်း လွင့်စဉ်
ပြတ်တောက်ကုန်၏။

“အူဝဲ - အူဝဲ”

“အဟင့်ဟင့် - အဟင့်ဟင့်”

ကလေးငိုသံနှင့် မိန်းမငိုသံတို့သည်
တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ ပျောက်ကွယ်သွား
လေတော့သည်။

“ကဲ - ဘာတတ် နိုင် သေးလဲ။”

ငါ x x မဟာတော့ - မှတ်ပြီလား”

ဟု ဆဲဆိုကြိမ်းဝါးရင်းစိန်ဝင်းလည်း ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

“အဟိ - ဟိ - ဟား - ဟား”

ချုံအတွင်းဆီမှ တိုးတိတ်စွာ ရယ် ဖောသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ စိန် ဝင်းက အဲဒါတကြီးဖြင့် ...

“အံမယ် - အခုထိ မမှတ်သေးဘူး လား။ သောက်ကောင်မ - တွေ့ကြသေး တာပေါ့”

“စကားအဆုံးတွင် စိန်ဝင်းသည် (ခရီးကန်) တောချုံနွယ်တန်းကို မီးရှို့ လိုက်လေတော့သည်။”

“ဝုန်း - ဖျောက် - ဖျောက်”

စိန်ဝင်း၏အဲဒါသန့်စဉ်းစားဆင်ခြင် ဉာဏ်ပုံမှုကြောင့် တောမီးမှာ တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ပျံ့နှံ့သွားရကာ ချုံတန်း တစ်ခုလုံး မီးစွဲသွားလေတော့သည်။

စိန်ဝင်းကတော့ နောက်သို့ တစ် ချက်မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရွာဆီသို့ တန်း တန်းမတ်မတ်ပင် ပြန်လာခဲ့ပါတော့ သည်။

နံနက်စာအတွက် ချက်ပြုတ်နေ သော ဒေါ်သန်းရီသည် တောထဲသို့ ထမင်းထုပ် သွားပို့ရမည် ဖြစ်သော ကြောင့် အလျင်အမြန်ပင် ချက်ပြုတ်ဖြင့် ဆင်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဒီနေ့ သားဖြစ်သူ စိန်ဝင်းမှာ ကြံ့စိုက်ခင်းတွင် ပေါင်းရှင်း၊ ထယ်ထိုးရမည်ဖြစ်သော ကြောင့် တစ်နေကုန် နေရမည်ဖြစ်၍ ထမင်းထုပ် သွားပို့ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ...

“ဒေါ်သန်းရီ - ဒေါ်သန်းရီ”

ဟု ခေါ်သံနှင့်အတူ ရွာသား လေး ငါးယောက်ခန့်နှင့်အတူ စိန်ဝင်းကိုဖော် ပုခက်ထမ်းစင်ဖြင့် သယ်လာကြပြီး အိမ် ထဲသို့ဝင်လာကြလေသည်။

ဒေါ်သန်းရီလည်း ထိပ်ထိတ်ဖျာဖျာ ဖြင့် ...

“ဟဲ့ - ဘာဖြစ်တာတုံး - ဘာဖြစ် တာတုံး။ ငါ့သား ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

လူအများဝိုင်းမရွံ့စိန်ဝင်းအား အိမ် ထဲသို့ ပို့ပေးကြည်။ စိန်ဝင်းမှာ အသင် ငွေငွေသာ ရှိတော့သည်။

“အမလေး - ငါသားလေး ဘာဖြစ် တာလဲ။ ငါ့ကိုလည်း ပြောပြကြပါဦး”

ရွာသားတစ်ဦးက ...

“ကျုပ်တို့လည်း မသိဘူး။ သူ့အသံ ကြားလို့ သွားကြည့်တော့ မြေကြီးပေါ်မှာ လူးလိမ့် နေပြီး ပူတယ် ပူတယ်ဆိုပြီး အော်နေတာတွေ့ရတာပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ညည်းမီးလောင်ဖုတွေလိုထွက်လာတာ ခု”

“အမလေး - လုပ်ကြပါဦး။ ငါ့သား လေးကယ်ကြပါဦးဟယ်”

“ပျဉ်းမနားဆေးရုံကို အမြန်ပို့မှ ဖြစ် သေးကဲ - ပြင်စရာရှိတာပြင်”

လိုက်ပို့လာသူတစ်ယောက်က ဆို ၏။ ဒေါ်သန်းရီလည်း လိုအပ်မည်ထင် သော ပစ္စည်းများ ထုပ်ပိုးနေစဉ်မှာ သိ ...

“အင်း - အီ - အား”

မချီမဆန်စားရသော ပြီးသံကြီး ဖြစ်ကာ အကြောဆွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ထုဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်လုံးကြီးပြူး သွတ်နေ၏။

ဒေါ်သန်းရီမမျှာ သားဖြစ်သူ ၏ ခြေဆုံးကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းခြင်း ကြောင့် ဖြစ်နေရ၏။

စိန်ဝင်း၏ နှုတ်မှ ...

“အမေ - အမေ - ကျုပ် - ကျုပ် - ပူ လူးလို့ သေရတော့မယ်။ အား - အမ

လေးချ - ကယ် - ကယ်ပါ”

ပြောရင်းဖြင့် အသံတိမ်ဝင်သွား ကာ စိန်ဝင်းတစ်ယောက် အသက်ပါ ပျောက်သွားလေတော့သည်။

“သား - သား - ဟဲ့ဖိုးစိန်ကြီး။ အမ လေး - ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပေါ့လား။ ဟီး - ဟီး - အရပ်ကတို့ရေကျပ်သားလေးတို့ ကယ်ကြပါဦးတော်။ ကျုပ်သားအလိမ္မာ တုံးကြီးကို မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူး လား - အဟင့် - ဟင့်”

စိန်ဝင်း၏ အသုဘချသောနေ့ ရပ် ရွာမှဝိုင်းဝန်းကူညီမှုကြောင့် အဆင်ပြေ ချောမွေ့စွာ ပြီးစီးသွားလေသည်။ အသုဘချပြီးသောနေ့တွင် စိန်ဝင်း၏ မိခင်ဖြစ်သော ဒေါ်သန်းရီမှာ သချိုင်းမှ ပြန်မလာဘဲ သူမ၏သားစိန်ဝင်း၏မြေပုံ ဘေးတွင်ထိုင်၍ ငိုကြွေးလျက် ကျန်ခဲ့ လေ၏။ အားလုံးက ချော၍ အိမ်သို့ပြန် ခေါ်သော်လည်း လုံးဝပြင်းဆန်၍ နေခဲ့ လေသည်။

မည်သို့မျှ ခေါ်မရသည့်အဆုံး အား လုံးမှ လက်လျှော့ကာ ထားခဲ့ကြရလေ သည်။

ထိုညမှာပင်စိန်ဝင်းထံတွင်စက်ဘီး
ပြင်သွားသော ဦးတိုးကြီး၏ အိမ်အနံ့
အပြားတွင် လင်းနီများမှာ ထူးခြားစွာ
ရောက်လာကြပြီး ခွေးအူသံများလည်း
ဆူညံလျက် ရှိနေပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်အပုပ်နံ့တွေ
တလည်းနံ့စော်လျက် ရှိနေတာကြောင့်
ဦးတိုးကြီးသည် ဓာတ်မီးကိုယူ၍ အိမ်၏
အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကြည့်လေရာ အိမ်
ရှေ့တွင်ရပ်ထားသောစက်ဘီး၏နောက်
ဘီးမှာ အလိုလိုပင် လည်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ခွဲထောက်
ထောက်၍ရပ်ထားသဖြင့် လည်နေခြင်း
ဖြစ်၏။

ဦးတိုးကြီးသည် အံ့အားသင့်စွာနှင့်
ဝင် ထူးခြားသော နိမိတ်ပြပုံများကြောင့်
နုတ်မှ ...

“စိန်ဝင်းဇေ - အမျှ - အမျှ - အမျှ
ဝေပါတယ်ကွာ၊ ငါ့မိသားစုနဲ့ ငါ့ကိုတော့
မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ မင်းအတွက် အမျှ
လည်း ဝေပါမယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်
လည်း လုပ်ပေးပါမယ်။ ကောင်းရာမွန်ရာ
ရောက်ပါစေကွာ”

ဟု တိုးတိတ်စွာပြောပြီး အိမ်တံခါး
ပိတ်၍တစ်ညလုံးပင် ဘုရားရှိခိုး၍ပဋ္ဌာန်း
ရွတ်နေလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မိုးလင်းတော့ရွာထဲ
တွင် စိန်ဝင်းတို့သားအမိအကြောင်းကို
ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားလိုက်
ရသည်မှာ ...

“ဒေါ်သန်းရီတော့ ညက အိမ်ပြန်
မလာဘူးဆိုပဲ”

“ဟဲ့ - ဟုတ်ရဲ့လား၊ နင့် ဘယ်သူ
ပြောလဲ”

“သူတို့ အိမ်ဘေးက ဒေါ်ဘုတ်တင်
က ပြောတာပဲ”

“အေးဟယ် - ဒေါ်သန်းရီ ခေမာ
လည်း သနားပါတယ်အေ၊ သားစိတ်နဲ့
ဆိုတော့ ရှမ်းမတတ်ခံစားနေရမှာ”

“ညတုန်းက တောင်ပိုင်းက မြင့်
သောင်းတို့ကို သရက်သီးတွေနဲ့ ထုသွား
တာ။ လူမှတ်လို့ လိုက်ကြတော့ မည်း
မည်းအရိပ်ကြီးက ဒေါ်သန်းရီတို့ခြံထဲ
သရက်ပင်ပေါ်တက်ပြေးသွားတာ တွေ
လိုက်တယ်တဲ့”

“ဟင် - ဒါဆိုကိုစိန်ဝင်းကြီးက သခင်
ဖြစ်နေတာပေါ့။ အောင်မယ်လေး -
ဘုရား - ဘုရား - ကြောက်ဖို့ကောင်း
လိုက်တာ”

ဟု အစရှိသဖြင့်ပြောဆိုနေကြသေး
သည်။ ဤသို့ဖြင့် စိန်ဝင်းဆုံးသွားသည်
မှာ အချိန်တွေသာ ကုန်ဆုံးသွားသော်

သည်း လပြည့်လကွယ်ညတွေဆိုလျှင်
စိန်ဝင်းတို့ခြံထဲတွင် လူလိုလို၊ နာနာဘာဝ
လိုလို အရိပ်သဏ္ဍာန်ပုံစံတွေ တွေ့မြင်
ကြရသည်ဟု ကြားသိရပါသည်။

နောက်ထပ်မံ၍ ကြားသိရသည်မှာ
ဒေါ်သန်းရီတစ်ယောက် ပျဉ်းမနားမြို့ပေါ်
နေရာအနံ့အပြားတွင် သွက်သွက်ခါ
အောင် ရှမ်းနေသော အရှမ်းမကြီးအဖြစ်
သွားလာနေတတ်ကြောင်း ...

တစ်ခါတစ်ခါလည်း လချီ၊ နှစ်ချီ၍
သောက်နေတတ်ကြောင်းများ ကြားသိ
ရသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို သေချာစွာ
ဆန်းစစ်ကြည့်လျှင် လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နာနာ
ဘာဝပဲဖြစ်ဖြစ် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို

အသိုင်းအဝန်း၊ အသိုက်အအုံ ဆိုတာ
တော့ ရှိတတ်ကြပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ သူတစ်ပါး အသိုက်အအုံ၊
သူတစ်ပါးမိသားစုကိုတော်ကား၍ ပျက်စီး
စေကြောင်း ပြုလုပ်မိပါလျှင် မိမိလည်း
တစ်နေ့ မလွဲမသွေ ဒုက္ခရောက်ရမည်
ဖြစ်ပေသည်။

၁၃၄၂ - ခုနှစ်ခန့် သက်ကယ်ချင်း
ရွာသားကိုစိန်ဝင်း၏အဖြစ်အပျက်အမှန်
အား ပြောပြသော တစ်ချိန်က သစ်တော
ဌာနသစ်ကားမောင်းသူအဘ (ဦးကျော်
အံ့) ကွယ်လွန်အား ကျေးဇူးတင်
လျက် ...

သဗ္ဗေ အနိစ္စ သင်္ခါရ ...

ဝင်းခိုင် (မကျွေး)

ဆေးမြီးတိုများ

စကားထစ်လျှင်

နံနက်တိုင်း မြင်းခွာရွက် တစ်ရွက်၊ နှစ်ရွက် စားပါ။

စိန်စားမိလျှင်

- (၁) ကန်စွန်းရွက်ညှစ်တိုက်၊
- (၂) ကန်စွန်းရွက်နှင့် ရှားရွက်ကို ဟင်းချက်စားပါ။

မင်းရဲကျော်
မင်းရဲကျော်

မင်းရဲကျော်

ကွက်တိမှ ဒက်ထို

ကျွန်တော်တို့ရွာသည် အိမ်ခြေ
ခြောက်ဆယ်ကျော်သာ ရှိသော်လည်း
နုလတန်းကျောင်းလည်း ရှိ၏။ အိမ်ဝန်း
ဆူယံကျယ်ကြီးများတွင် ပျဉ်ထောင်နှစ်
ဆောင်ဖြိုင်အိမ်ကြီးများ တော်တော်
လေးများသလို အလယ်အလတ် တစ်
ဆယ်အိမ်၊ တချို့လည်း အိမ်စပ်သေးသေး
လေးတွေဆိုသော်လည်း သုံးပင်အိမ်
တွေ၊ မီးဖိုတစ်ခန်း သပ်သပ်ကြောင့် အိမ်
တွေ ကျယ်၏။ ခြံဝင်းထဲတွင်လည်း
အများအားဖြင့် ကုတ္တီပင်၊ မန်ကျည်းပင်
တွေသာ များကြ၏။ ခြံဝန်းမှာတော့ တချို့
အိမ်ရိုးဝါးတွေ ကာထားသကဲ့သို့ စိုက်ပျိုး
ခြင်း အိမ်ခေါင်းရင်း ခြေရင်းဘက်တွေ
အတော့ တချို့ထီးရိုးဝါး၊ ဝါးနက်ဝါးတွေ၊

ခြံစည်းရိုး ကာထားသကဲ့သို့ စိုက်ပျိုးကြ
ပြီး အိမ်နောက်ဘက်မှာကား ခြံတိုင်းလို
လို ကြခတ်ဝါးတွေကား ကျွဲတို့၊ နွားတို့
ဝက်တို့ တိုး၍မရအောင် ကာရံထားကြ
လေသည်။
ရွာအမည်မှာတော့ ချမ်းသာရွာဟု
ခေါ်လေသည်။ ရွာတွင် သောက်ရေကန်
အား ကန်ကြီးဟု အမည်ပေးလျက် သံ
ဆူးကြိုးတွေ ကာထားသည်။ ကျွဲ၊ နွား၊
ဝက်တွေ မဝင်စေဘဲ အပေါက်တွင် သစ်
သားဆုံလည် ဒလက် တပ်ထားလေ
သည်။
တစ်ဖန် ကန်ကြီးနှင့် လယ်နှစ်ပွဲခန့်
အကွာမှာ ကန်သစ်၊ ထိုကန်သစ်နှင့်
လည်း လယ်နှစ်ပွဲအကွာမှာ ကန်လေး

ပြောပြောဆိုဆို
သူ့လည်ကုပ်ကို
ဆုပ်ထားသောလက်ကြီး
လက်မောင်းအား
ပြန်ဆုပ်လိုက်၏။
ဆုပ်မိသော သူ့လက်တွေ
အလျင်အမြန်
လွတ်လိုက်ရသည်။
အကြောင်းမှာ
သူ့လည်အား
ဆုပ်ထားသော
လက်ကြီးသည်
လူလက်တော့
ဟုတ်ပါသည်။
သို့သော်
ရှည်လျားသော
ထူပိုင်းသော
အဖွေးအမှင်တွေနှင့်
ကြောက်လန့်စရာ
ဖြစ်သွား၍ ...

ရှိ၏။ ထိုအပြင် ရွာတောင်ပိုင်းမှာတော့ မနင်းနု ကန်
တစ်ကန်လည်း ရှိ၏။ ရွာသူရွာသားတွေအတွက်
သောက်ရေသုံးရေ ဘယ်တော့မှ မပြတ်မလပ်ကြပါ။
နေ့တန်ခူး။ ကဆုန်လများရောက်လျှင် တခြား ရွာနီး-
ချုပ်စပ်ရွာတွေမှပင် ကျွန်တော်တို့ ရွာသို့ သောက်ရေ
လာခပ်ကြ၏။ ထိုအခါ ရွာလူကြီးတွေမှ ရေကို ဝေခွ
ခပ်စေ၏။ ကန်ပေါင်တွေမှာတော့ ထန်းပင်ကြီးတွေ
ပိုင်းပတ်၍ အားမာန်အပြည့် စီစီရီရီပင်။
ကျွန်တော်တို့ ရွာသားလူပျိုကြီးကို ကျော်ညွန့်
တစ်ယောက်သည် လူရွတ်လူနောက်။ အိုးစည်ပိုင်းဆို
သူမပါလျှင် ပွဲမစည်ပါ။ အဆိုလည်း ကောင်း၏။ အိုး
စည်တီး။ လင်းကွင်းတီးကောင်းသလို ပလွေလည်း
ကောင်းစွာမှတ်တတ်သူ။ အမြဲပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ၏။
တစ်ရွာလုံးက သူ့အား ကလေးလူကြီး ဘယ်သူမှ
မလေးစား။ လေးစားစရာလည်း မရှိ။ နောက်လိုက်

ပြောင်လိုက်။ စလိုက်နှင့် နေရာမှ ထမင်း
ငင်သူ။ အသားကဖြူဖြူ။ အရပ်အမောင်း
ကောင်းကောင်း။ ရွှေရိုး အက ပြင်ဆင်
တလိုက်ပါသော် ဘယ်ရွာမှ ယဉ်မရ
အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူပင်။

သူသည် သရဲမကြောက်။ တစ္ဆေ
မကြောက်။ တစ္ဆေသရဲက သူ့ ပြန်
ကြောက်ရသည့်လူစားမျိုး။ တစ်ခုကောင်း
သည်မှာ ဖဲမရိုက်။ အရက်သောက်တော့
လည်း ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်နှစ်လုံး
လောက်ထက် ပိုမသောက်။ မိခင်အိုကြီး
အား လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသူ။ ထမင်း
ချည်လည်း သောက်၏။ ဘယ်တော့မှ
ငှားဖူးရှားဖူး မရှိခဲ့။ အနိပ်အနင်းလည်း
တောင်းသည့်အတွက် ရွာလူကြီးတွေမှ
အစ ကျောင်းတော်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးပင်
လက်စွဲဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် - ကျော်ညွန့်”

“ပြော - ခင်မောင်”

“မင်း - ပြီးခဲ့တဲ့မိုးတွင်းက ကန်လေး
ထဲတျင်းသွားနို့ကလို့ ဘကြီးတင့် လက်
စွမ်းပြတယ်ဆို”

“အေး - ဟုတ်တယ်ကွ။ ဘကြီးတင့်
သေသေးဘဲနဲ့ တော်တော်အံ့သြစရာ
တွ။ မသေသေးဘဲ ဝိညာဉ်သားဖြစ်နေ
ပြီ - ခင်မောင်ရ”

ကို ကျော်ညွန့် ပြန်တွေးမိသွား
သည်။ ပြီးခဲ့သောနှစ် မိုးဦးကာလတွင်
ဘကြီးတင့် အသည်းအသန်ဖြစ်နေ၍
ကိုကျော်ညွန့် သွားရောက်နှိပ်ပေးရင်း
ဘကြီးတင့်အကြောင်း တွေးမိသည်။

ဘကြီးတင့်မှာ အရက်သမားကြီး
ဆိုလည်း မမှား။ မြွေသားဆို အသေ
ကြိုက်။ ဘာမြွေပဲဖြစ်ဖြစ် အရှင်လတ်
လတ် အမြီးဖမ်းဆွဲကာ လေထဲဝေ့ယမ်း
ပြီး မြွေ၏ဦးခေါင်းကိုဖမ်းဆုပ်ကာ သူ၏
ခွန်အားရှိသမျှ ဆွဲဆန့်သည်တွင် မြွေ
အဆစ်တွေပြုတ်သံ တဖျစ်ဖျစ်မြည်ပြီး
မြေကြီးမြင့် တစ်ချက်ရိုက်သတ်ချက်စား
၏။ ပိုက်ဆံလည်း ရှိ၏။ လယ်ဧကတွေ
လည်း တော်တော်များများ ပိုင်သည့်
အပြင် ကျွဲအုပ်နွားအုပ်တွေလည်း အများ
ကြီး။ တစ်ခါတလေ ဟင်းစားမရှိပါက သူ
မွေးထားသော နွားမတမ်းတစ်ကောင်
ကောင်တော့ ထိပ်ထုသတ်စားတတ်၏။
ဘကြီးတင့်အား လူဘီလူးကြီး။ ဘုရား
မသိ။ တရားမသိ။ သီလမယူ ဥပုသ်
မစောင့်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား၍ သေ
လျှင် သရဲဖြစ်မည်ဟု ကြိုတင်ဟောကိန်း
ထုတ်ကြ၏။

“အင်း - ဘကြီးတင့် ဒီညထက်
တော့ မကျော်ပါဘူးဟု တွေးရင်းမှ သူ

သတိရမိသည်။ ကန်လေးကန်ပေါင်
သေး အောက်နားတွင် ဘကြီးတင့် တူး
ထားသောငါးကျင်းရှိ၏။ သူငါးကျင်းအား
ဘယ်သူမှ အနိုက်မခံ။ စုတော့ - ဟဲ - ဟဲ
ဘကြီးတင့် ဆုံးတော့မယ်။ ငါခုနေသွား
ပြီး ငါးသွားနှိုက်မယ်”

ဟု တွေးပြီး နိပ်နယ်ပြီး၍ အိမ်ပြန်
တော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ထဲမှ
ထွက်လိုက်တော့ မိုးပေါက်ကလေးတွေ
တ တဖြောက်ဖြောက် မိုးကလည်း ချုပ်
နေပြီ။ ရှစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်မို့ သူ
အတွတ်အပိုင်ပဲဟုတွေးကာ ရွာထဲဘက်
ပြန်ဘဲ မှောင်ထဲမှာပင် ကန်လေးဘက်
ထွက်ခဲ့၏။ လူသူကင်းလျက် တစ်
ယောက်တည်း ငါးကျင်းနားရောက်တော့
ပတ်ဝန်းကျင်ကြည့်၏။ လူရိပ်သူရိပ်
မမြင်။ မိုးမသဲ၍ ဝမ်းသာအားရ ငါးကျင်း
သေး ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ငါးကျင်း
ထဲ နားစွင့်တော့ ငါးသံတွေကြားရ၍ သူ
၏ ပုဆိုးကို ပြိုင်ဝတ်ကာ ခါးပိုက်ကြီးကြီး
လုပ်ပြီးနောက် ငါးကျင်းထဲသို့ လက်နှိုက်
လိုက်သည်နှင့် ငါးရဲ့အကောင်ကြီးကြီး
တစ်ကောင် စမ်းမိသည်။ ငါးရဲ့အကောင်
ကြီး လည်ကုပ်ဖမ်းအဆုပ်လည်မျိုးအား
ကြမ်းတမ်းသန်မာသော လက်ကြီးက
ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟာ - ဟာ - ဘယ်သူလဲ”
“ဘယ်သူလဲ”
ပြောပြောဆိုဆို သူ့လည်ကုပ်တို့
ဆုပ်ထားသော လက်ကြီး လက်မောင်း
အား ပြန်ဆုပ်လိုက်၏။ ဆုတ်မိသော သူ
လက်တွေ အလျင်အမြန် လွှတ်လိုက်
ရသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့လည်အား
ဆုပ်ထားသော လက်ကြီးသည် လူလတ်
တော့ ဟုတ်ပါသည်။ သို့သော် ရှည်လျား
သော ထူပိန်းသော အမွှေးအမှင်တွေနှင့်
ကြောက်လန့်စရာဖြစ်သွား၍ အတင်း
မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဘကြီးတင့်မှ
ဘကြီးတင့်၊ လျှပ်စီးတွေ လက်နေ၍
ကောင်းစွာ သိမြင်လိုက်သည်တွင် ...

“ဘ - ဘကြီးတင့်၊ ကျွန်တော် -
ကျွန်တော် မနှိုက်တော့ပါဘူးဗျာ၊ လွှတ်
ပါနော် - နာနေပြီ ဘကြီးတင့်ရယ်”
“ဘကြီးတင့် - ခုင့် လွှတ်ပါ -
တောင်းပန်ပါတယ်”
ကိုကျော်ညွန့် တောင်းပန်တော့မှ
လွှတ်ပေးသည်တွင် ကိုကျော်ညွန့် မတ်
တတ်ရပ်ကာ သူ့ထက် နှစ်တောင် သုံး
တောင်ခန့်မြင့်ပြီး အလွန်ထွားကျင်းနေ
သော ဘကြီးတင့်မှာ ခါးထောက်ပြီး ကြည့်
နေ၏။ ခါးမှာတော့ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ထား
သော်လည်း အပေါ်ပိုင်းမှာ အမွှေးအမှင်

ထူထူပိန်းပိန်းနှင့် ဒေါသထွက်နေပုံရ၏။
အံ့ကြိတ်ကာ မျက်လုံးကြီးတွေ ရဲရဲ
တောက်နေ၍ ကိုကျော်ညွန့် နောက်
ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် ကန်ပေါင်ပေါ်မှ
ပြေးဆင်းကာ ပထမဆုံး ဘကြီးတင့်အိမ်
သို့ပြန်သွား၏။

“ဟဲ့ - ကျော်ညွန့် မပြန်သေးဘူး
ဘူး”
“ဪ - ဒေါ်ကြီးရေ၊ ဘကြီးကို
နိတ်ချလို့ ပြန်ကြည့်တာပါ”
“အေး - အေး”
ကိုကျော်ညွန့်သည် ဘကြီးတင့်
အား ကြည့်လိုက်တော့ အသက်ရှူနေရာ
မှ သူ့အား စောင်းငဲ့၍ ကြည့်၏ မျက်လုံး
ကြီးတွေ ရဲနေသလို အောက်နှုတ်ခမ်း
အား အပေါ်သွားဖြင့် ကိုက်ကာ အံ့ကြိတ်
သား၏။ စောစောက ကန်လေးပေါင်ပေါ်
မှာ တွေ့ခဲ့သည့် အတိုင်းပင်။ ကိုကျော်
ညွန့် မကြည့်ရဲတော့သည့်အတွက် အိမ်
သို့ ပြန်ရန် ရွာလယ်လမ်းမသို့ ထွက်
ခန်း ...
“ဟာ - ဘကြီးတင့် တစ်ယောက်
သေခင်ကတည်းက သရဲဖြစ်နေပြီဟ”
သူ တွေးရင်း ခြောက်လာ၍ အိမ်သို့
အမြန်ပြန်ခဲ့ပြီး ရေမိုးချိုးအပြီးမှာတော့
ဘကြီးတင့် တစ်ယောက် တကယ်ဆုံး

သွားပါပြီ။ အကြောင်းမှာ ဘကြီးတင့်၏
ဖနီး ဒေါ်ကြီးမြနှင့် သမီးတွေ အော်ဟစ်
ငိုသံ ညံ့သွားလေပြီ။
ကိုကျော်ညွန့် အဖြစ်သနစ်အား
ပြောပြ၍ သူငယ်ချင်းတွေ သိသလို လူ
ကြီးပိုင်းတွေပါ သိကြ၏။ ဘကြီးတင့်
တစ်ယောက် အမှန်ပင် မကျွတ်မလွတ်
သေးကြောင်း လူတိုင်း လိုလိုပြော၏။ သူ
တူးခဲ့သော ငါးကျင်းအား သူ့သားတွေ
ငါးသွားနှိုက်က အမြဲငါးရ၏။ သို့သော်
ကိုကျော်ညွန့် စကားကြောင့် ဘယ်သူမှ
မနှိုက်ရဲကြပေ၏။
“ကဲ - ဒီနှစ်ဆိုတော့ ဘကြီးတင့်
သတင်းမကြားတော့ပါဘူး။ ကျွတ်လွတ်
သွားပြီ ထင်ပါရဲ့”
“အေး - မင်းပြောမှ သဘောပေါက်
တယ်။ တို့ - ငါးသွားနှိုက်ရအောင်၊ ငါး
တွေ အရမ်းကျတယ်ကွ”
“သွားလေ - မင်း သွားရဲလား”
“မင်းပါ လိုက်ခဲ့လေ”
“အေးပါ - လိုက်ခဲ့မယ်။ ည(၇) နာရီ
လောက် သွားမယ်လေ”
“အေး - ငါလာခေါ်မယ် ခင်မောင်”
“လာလေ”

နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်ပြီးနောက် အိမ်ပြန်ကြ၏။ ညမိုးချုပ်ခါစတွင် မိုးဖွဲဖွဲ လေးက ပက်ကြဲနေ၏။ မိုးသည်းမည် တော့မထင်။ မိုးရိပ်မိုးခဲ သိပ်မတွေ့ရ၍ ကိုကျော်ညွန့် ဝမ်းသာနေသလို ကိုခင်မောင်လည်း ကိုကျော်ညွန့်လာအခေါ်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

(၇) နာရီထိုးခါးနီးတွင် ကိုကျော်ညွန့် ရောက်လာသည်အတွက် ကိုခင်မောင်လည်း အိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ နှစ်ယောက်သားရွာနောက်ကန်လေးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကန်ပေါင်ပေါ်ရောက်တော့ မိုးက တော်တော်လေးစဲသော်လည်း လျှပ်စီးတွေကတော့ လက်နေဆဲ။ လျှပ်စီးလက်၍လည်း ကန်ပေါင်ကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လယ်သမားများပီပီ မြွေမကြောက်၊ ကင်းမကြောက်ကြ။

“ကျော်ညွန့် - လျှပ်စီးအရမ်းလက်တယ်ကွ။ ထန်းပင်မှာ ခဏလောက်ကပ်နေရအောင်”

“လာပါ - ခင်မောင်ရာ၊ ဒီလိုမိုးအေးအေးရယ် မိုးကလည်း ချုပ်နေမှတော့

ဘယ်သူကများ တို့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေမှာလည်းကွ”

“အေးလေ - ဒါဆိုလည်း ငါးကျင်းဘက် ဆက်သွားတာပေါ့”

ကိုခင်မောင်တစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်း ကြောက်သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ရွံ့တွန့်တွန့်တော့ ဖြစ်နေသည်။ ဘကြီးဦးတင့်သည် ဘယ်သူနှင့်မျှ မတူသော တစ်ဖွတ်ထိုး တစ်ဖောက်ကန်းကြီး သိရသလောက်၊ ကြားရသလောက် သူ့အား သရဲစီးနေသည်ဟု အမြဲပြော၏။ သူသည်အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းအရက်သောက်၏။ ဧည့်သည်လာလျှင်၊ ရေတံလာရင်တော့ အရက်ခွဲပြီး တိုက်၏။

“သောက် - စား အမဲခြောက်စုတ်ဟ”

“ဘကြီးတင့် တစ်ယောက်တည်း မပျင်းဘူးလား”

“ဘာလို့ ပျင်းရမှာလဲ။ ပျင်းရင် ကွင်းပိုင်ကြီးကို ခေါ်ပြီး အတူသောက်တာပေါ့ဟ”

“ဘာလဲဟင် - ကွင်းပိုင် ဟုတ်လား”

“ကွင်းပိုင်ကြီးဆိုလို့”

“အေးလေ - ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟေ့ - သရဲဆိုတာ လူသေလို့ဖြစ်တာကွ။ အဲဒီတော့ လူပဲလေ။ ဘာလဲကွ...”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အေး - ခုလည်းမင်းရောက်လာလို့ တွင်းပိုင်ကြီး ရှောင်ပေးနေတာကွ။ မင်းသောက်တဲ့ခွက်က ကွင်းပိုင်ကြီး ခွက်”

“ဟာ - ဘကြီးတင့်ရာ”

ကိုခင်မောင် တစ်ခါက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်သတိရမိသည်။ ကိုခင်မောင်သည် ဘကြီးဦးတင့်၏သား ကိုစိုးဆင့်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေမို့ ဘကြီးဦးတင့်လက်ခံစကား ပြော၏။ တခြားသူဆို ပြောခဲဆိုခဲ ဘာသိဘာသာ နေ၏။ ဘကြီးဦးတင့်အပြုံးတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြ။ လူမှုကိစ္စ၊ ဘာသာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး သယ်တော့မှ ဝင်မပါ။ လှူစရာရှိ ဇနီးသည်လှူ၏။ ဘာမျှမပြော။ ဘယ်လောက်ညှုလှူ တစ်ခွန်းမဟာ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူ့လယ်သမားစာရင်းငှားတွေကိုတော့ မျက်နှာသာမပေး။ အလုပ်မကြိုးစားလို့ကတော့ ချက်ချင်းထုတ်ပစ်တတ်၏။ အလုပ်ကြိုးစားသူမှန်သမျှ အစစအရာရာ ကူညီ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အထံအထွက်စာရင်းအား အသစ်တစ်

ခါမျှ မရှာရ။ ယခုကိုကျော်ညွန့်နှင့် ကိုခင်မောင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဆင်းရဲ၏။ ငါးမိုးသည်လည်း မဟုတ်။ နှစ်ယောက်စလုံး လယ်ပိုင်ရှင်တွေ၊ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ လူပျိုလူလွတ်တွေဖြစ်သလို အနောက်အပြောင် သန်သည်ကို ကျော်ညွန့်နှင့် တွဲနေသော ကိုခင်မောင်မှာ ကိုကျော်ညွန့်၏ နောက်လိုက်အဖော်ကောင်း အပျော်ပေါင်ကြသူမို့ ယခုလို ဘကြီးဦးတင့်ဆုံး၍ တစ်နှစ်ပြည့်တွင် ဘကြီးဦးတင့် ငါးကျင်းသို့ လာရောက် ငါးနှိုက်ကြခြင်း။ အပျော်သက်သက်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ငါးကျင်းသို့ ရောက်ပါပြီ။ နှစ်ယောက်သား ငါးကျင်းငုံကြည့်တော့ ဘာမျှ မမြင်ရသော်လည်း ငါးကျင်းထဲတွင် ငါးတွေ ကျနေ၍ ငါးတွေ ခုန်ပျံနေကြလေသည်။ ငါးကျင်းဆိုသည်မှာ တန်ပေါင်ပေါ်မှ ငါးရစ်ငါးတွေ လယ်ကွက်တွေထဲသို့ ဆင်းကြရာဝယ် ကန်ပေါင်ရိုးအား ရေနှင့်ရွှံ့ကိုညီညီသာသာ ရောနေအောင် မြောင်းငယ်သဘောလုပ်ပြီး ကုန်းပေါင်ဘေးအစပ်မှာတော့ ငါးကျင်းအဝ နှစ်တောင် ခန့်အနက် နှစ်တောင်ကျော်ကျော် ရေတွင်းပမာ စောက်တူးထားရာ

သို့ ငါးတွေ ကျလာစဉ် လုံးဝပြန်ထွက်၍ မရတော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးသာ တောက်ယူရသော ငါးကျင်း။

“ခင်မောင် - ငါးတော်တော် များ ထယ်ကွ”

“အေးကွာ - အသံတွေ ကြားနေရ တယ်”

“ကဲ - မင်းလည်း ခါးပိုက်ကြီးကြီး လုပ်၊ ငါလည်း လုပ်ပြီးပြီ၊ နို့ကံကြစို့၊ အတူနို့ကံကြမယ်ကွ”

“အေး - နို့ကံကွာ”

နှစ်ယောက်သားကျင်းဝေးထောက် ထိုင်ပြီး ငါးကျင်းထဲသို့ နို့ကံကြပါပြီ။ ငါး တွေအသံကြောင့်ဘာမျှသတိမရတော့၊ မိုးတည်းမလာသော်လည်း မိုးခြိမ်းသံ တတော့ အဆက်မပြတ်၊ လျှပ်စီး တလည်း လက်မှလက်၊ ထိုအချိန်မှာ ဝင်...

“ဝီး - ဂျိမ်း”

“ဟာ - မိုးကြိမ်းပစ်တယ်ကွ၊ သိပ် ဝေးဘူး”

“ခင်မောင်ကလည်းကွာ၊ သူ့ဘာ သာသူ ပစ်တာ၊ ငါးရဲ့အကောင်ကြီးကြီး တွေ ရွေးဖမ်းပါကွ”

“အေးပါ”

“ရွှီ - ဝီဝီဝီ - ဗန်း”

“အား”

“အေး - ကြောက်ပါပြီဗျ”

သူတို့နှစ်ယောက် ဒူးထောက်ကာ ငါးကျင်းထဲကုန်းနို့ကံနေစဉ် အလွန်ပြင်း ထန်သော ခက်ထန်သော သူတို့ နှစ် ယောက် ကျောကုန်းပေါ်သို့ ရိုက်ချလိုက် သောရိုက်ချက်ကားကျင်းဝနှင့်ရင်ဘတ် ဆောင့်မိသည်အထိ ခံစားလိုက်ရကာ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး နာကျင်သည့်အပြင် ဝပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ကုန်းထကာကန် ပေါင်ပေါ်မှ အပြေးဆင်းကာမှ မိုးစွာ ထား၍ ရွံ့တွေ ရေဖျော်ထားသလို ခြေ ချော်ကာ ကန်ပေါင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဒလိပ်ကောက်ကွေး လိပ်ကျသွားကြပြီး အောက်အရောက်မှာတော့ မထနိုင် သေးသော ကိုကျော်ညွန့်အား ကိုခင် မောင်မှ လှက်ဆွဲထူရင်း...

“ကျော်ညွန့် - ကျော်ညွန့်၊ ရုခဲ လား”

“အေး - ရ - ရတယ်၊ နာလိုက်တာ ကွ”

“နာတာအသာထား၊ မြန်မြန်ထပြန် ကြစို့”

“အေး - ဆွဲပါဟ”

“ကဲ - ထ - ထ”

နှစ်ယောက်သား မတ်တတ်ရပ်ပြီး သည်နှင့် ငါးကျင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့် ဆော့ဘာမျှမထူးခြားသော်လည်း ကိုခင် မောင်တစ်ယောက်ကို ငါးကျင်းနား သွက်ရှိနေသော ထန်းပင်ကြီးအား လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။

ထန်းပင်ကြီးကား အမှောင်ထဲတွင် အေးမားမတ်မတ်ရပ်နေသလို လျှပ်စီး သက်၍ မြင်ရသည်မှာ ပကတိဖြစ်သက် နေသော်လည်း ထိုထန်းပင်ကြီး၏ အလယ်လောက်တွင် တွေ့ရသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကို လျှပ် သစ်ပြက်လျှပ်စီးရောင်ကြောင့် ကောင်း ဆောင်းကြီး မြင်ရသည်မှာ...

“ဟာ - ဟာ - ကျော်ညွန့် - ကျော် ညွန့်”

“ဟင် - ဘာလဲ - ပြေး - ပြေးမှာ ထား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟိုမှာ - ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ”

“ဟို - ဟိုထန်းပင်ကြီးအလယ်မှာ

ဘကောင်ကြီးလဲ၊ ဘာကောင်ကြီးလဲ - ချောင်းကြီး”

“ဟင် - ဘယ်တာအေး”

ကိုခင်မောင်သည် စကားပြောရင်း တိမ်ဝင်သွားသလို ကိုကျော်ညွန့်သည် လည်း “ဟင် - ဘယ်ဟာအေး” စကား မဆက်နိုင်တော့၊ သူတို့နှစ်ယောက်မြင် ကွင်းမှာကား ထန်းပင်ကြီး၏ အလယ် လောက်တွင် ထန်းပင်ကို ခက်ထားသော မည်းမည်းနက်နက်အကောင်ကြီး တစ် ကောင်ကို ကောင်းစွာတွေ့ရ၏။

“ဟေ့ကောင် - ခင်မောင်၊ အောက် မဆင်းခင် တို့ ပြေး - ပြေးကြစို့”

“အေး - အေး - ပြေး - ပြေးမယ်”

နှစ်ယောက်သား အမောတတော နောက်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြေး သွားကြလေပြီ။ ရွာထဲရောက်တော့ ပထမဆုံး ကိုကျော်ညွန့် အိမ်သို့ ပြန် ရောက်ကြပြီး ရှေ့တစ်ဝိုက်သော်လည်း အမောဖြေကာ ဆူတို့၏ နောက်ကျော တွေအား မီးအုပ်ဖြင့် ကြည့်ကြရာတွင် နီရဲကာ အစင်းတွေပင် ထနေလေ၏။

“ဟူး - တော် သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဘကြီးတင့် - တို့နှစ်ယောက်ကို အသေ ရိုက်မသတ်လို့ ခင်မောင်”

“ဟုတ်တယ်နော် - အင်း - ဘကြီး တင့် - ဘကြီး တင့် - တော် တော်

ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲကွာ။ နောက်တော့ ဆလံပေးပါတယ်ဗျာ။ အလွန်ပါပဲ”

ကိုခင်မောင်သည်ပင်လျှင် သူ့အိမ်သို့မပြန်ရဲတော့သဖြင့်ကိုကျော်ညွန့်နှင့်အတူ အိပ်လိုက်ကြတော့သည်။ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မှုတွေဖြင့်တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ဘကြီးတင့်တစ်ယောက် ယခုချိန်ထိ မကျွတ်မလွတ်သရဲကြီးဘဝဖြင့်သူငါးကျင်းအားစောင့်ရှောက်နေဆဲဟုတွေးရင်းအိပ်ပျော်သွားကြလေတော့သည်။

“ကျော်ညွန့် - ကျော်ညွန့် ထလေကွာ”

“အေးပါကွာ - ကျောပြင်မှာစပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနဲ့ နာနေတယ်ကွ”

“ဝါလည်း အတူတူပါပဲကွာ။ ဟေ့ကောင် - ထကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်မယောင်မလည် သွားကြည့်ရအောင်ကွာ”

“တော်ပါပြီ - ခင်မောင်ရာ၊ နင့်ကြောင့် ခံရဲရတာ၊ ငါ့ဟာငါဆို သတိတောင် မရတော့ဘူးဟာ။ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ ဆိုသလိုပဲကွ”

“လာပါကွာ - သွားကြည့်ချင်တယ်”

“ခက်တာပဲကွ”

နှစ်ယောက်သား ကန်လေးတန်ပေါင်ပေါ်သို့တက်ပြီးနောက် ဘကြီးတင့်၏ ငါးကျင်းဘက်ရောက်တော့ ငါးကျင်းထဲမှာ ငါးတစ်ကောင်မျှ မရှိတော့သည့်အပြင် သူတို့ကျောသို့ရိုက်ချလိုက်သော လက်ဝါးကြီးကို တွေ့ရ၏။

“ဟာ - ကျော်ညွန့် - ကျော်ညွန့် - ဒီ - ဒီမှာ”

“အေးဟ - ထန်းလက်ကြီး၊ ဟာ - ဘကြီးတင့်အပင်ပေါ်က ချလိုက်တာပဲ ထင်တယ်ကွ”

“အေး - ဟောဒီထန်းပင်အလယ်မှာတောက်တဲ့လက်ဝါးပင်ကပ်နေတာပဲကွ”

“အေး - အဲဒီတောက်တဲ့လက်ဝါးပင်ပေါ်မှာ ညက ဘကြီးတင့် ရပ်နေတာပဲဖြစ်မယ်”

“သေရာတာပေါ့ကွာ”

“ဟေ့ - နှစ်ကောင်”

“ဟာ - လန့်လိုက်တာကွာ စိုးထင်ကလည်း”

“မင်းတို့ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ဒီအခေ့ငါးကျင်းက ငါးတော်တော်ချ

ထယ်ကွ။ ငါးရဲ့ကြီးလေးကောင်တောင် ခုတ်ယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမျှမပြော။ အပြောရမှန်းလည်း မသိ။ ကိုစိုးတင့်သည် ကွမ်းပါးရင်း မသိမသာ သူတို့နှစ်ယောက်အခြေအနေကြည့်ပြီး မသက်သာလည်း ဖြစ်မိသည်။

“တို့ - ပြန်မယ် - စိုးတင့်”

“အေး - အေး”

နှစ်ယောက်သား ကျောခိုင်းခဲ့ကြသည်ကို ကိုစိုးတင့် သဘောကျကာ သူတို့ကျောပြင်ကြည့်ရင်း တိုးတိုးလေး

ပြောသံတို့ဖြင့် ကိုခင်မောင်နှင့် ကိုကျော်ညွန့် မကြားလိုက်ကြပါ။

“ဟေ့ကောင်တွေ - ငါ - ထန်းပင်ပေါ်ကနေ ခုတ်ချထားတဲ့ ထန်းလတ်ချ လိုက်တာကွက်တိပဲကွ။ မှတ်ထားကြ - တစ္ဆေခြောက်တာ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ငါခြောက်တာကွ - ဟား - ဟား - ဟား - ဟား”

တစ်ယောက်တည်း အားရပါးရ ရယ်မောကျန်ခဲ့သည်ကိုတော့ ကိုခင်မောင်နှင့် ကိုကျော်ညွန့် လုံးဝမသိနိုင်ကြတော့ပါ။ ကိုစိုးတင့်၏ ကွက်တိတဒက်ထိ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မင်းရဲကျော်

ဆေးမြီးတိုများ

ခြေသပ္ပတ်နာ
မိဿလင်နှင့် ဆားနိုင်ချင်းကြိုတိ၍ အုံ၊ ကျပ်စည်း၍ ဝါးလုံးပူပူနှင့် နှိပ်နယ်ပါ။
ခြေအေးနာ
ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ရှိန်းခို အမှုစီ နှမ်းဆီနှင့် ကြိုတိ၍ တေ၍ ဆီးကင်းခန့် ညှာ၊ နက် စားပါ။

အမျှဝေပါ အမေရယ် မမလှိုင်

မြမြလှိုင်

အမျှဝေပါ အမေရယ်

သည်နှစ် ဆောင်းရာသီ ပို၍အေး
သာသည်။ ယခင်နှစ်တွေက ဆောင်း
ရာသီမှာတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ အလွန်ဆုံးရှိ
အိပ်ပတ်လောက်သာ အေးသလိုလို
အေးရသည်။ အနွေးထည်လှလှ၊ ရောင်စုံ
ဘုတျ၊ ဟန်ရေးတပြုနှင့်ဝတ်ပြုချင်သူ
တွေအတွက် အနွေးထည်ပင် ထည်လဲ
အောင် မလဲလိုက်ကြရပေ။ ယခုနှစ်
ဆော့ ဆောင်းရာသီက တကယ့်ကို ပီပီ
ပြင်ပြင် ချမ်းလာသည်။ အေးစိမ့်လာ
သည်။ အနွေးထည်မကူဘဲ မနေနိုင်
အောင် ကြက်သီးထလောက်အောင်ကို
အေးအေးသော နှုတ်အေးအေးအေးအေးကို
အေးရသည်။ ဝတ်လာသည့် အနွေး
ထည်ကို ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဝိုင်းထိကပ်

အောင်တင်းတင်းဆွဲလိုက်သည်။ ခေါင်း
တွင် ဆောင်းထားသည့် သိုးမွှေးဦးထုပ်
ကိုလည်း နားရွက်နှစ်ဖက် လုံစေရန်
အတွက်ဦးထုပ်၏ပတ်လည်အနားတွင်
များကို ဖြေချပြီး နားရွက်နှစ်ဖက်အား
လုံအောင် ဖုံးလိုက်သည်။
မြို့ကြီးပြကြီးမှာဖြစ်သည့် အအေး
ဓာတ်ထက် ယခုလို သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ခုံးနေ
သည့် နယ်မြို့လေး၏ ချမ်းအေးမှုက
ပိုလွန်ကဲသည်။ လမ်းကြောတစ်ခုလုံး
နှင်းငွေ့မြို့တွေက လွမ်းမြဲထားသည်။
ဆယ့်လေးငါးကိုက်အကွာအဝေးကိုပင်
ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရ။ ခြုံဖွေးစိုစွတ်သော
မီးခိုးငွေ့မြို့များသိုင်းပိုင်းရံထားသလိုပင်
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကုက္ကိုပင်

ချိုလတ်တို့ စီတန်းပေါက်နေကြသည်။ ရွက်ဖျား၊ ရွက်အကိုင်းများတွင် ဆီးနှင့် ရည်တို့ကြောင့် စွတ်စိုကာ အရောင် တောက်လျက်ရှိသည်။ ငွေရည်လောင်း ထားသလို အဖြူရောင်အဆင်းဆောင် လျှော်ရှိသည်။ နေအရက်တက်အလင်း ရောင်က မစိုမပို ရှိလာသည်။ သိပ်သိပ် သည်းသည်း အမှောင်ထုက အနည်း ငယ် ကျဲသွားသည်။

နှင်းတောထဲသို့ ဖြတ်လျှောက်လာ သည်။ ဆောင်း၏ အငွေ့အသက်က ခေါင်းကအစ ခြေဖျားအဆုံးထိ တွေ့ခံစား ရသည်။ အလင်းရောင်မပီတပီတွင်ပတ် ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်ရသည်။ ရောက်လိုသည့်နေရာသို့ တော်တော် အလှမ်းဝေးစွာဖြင့် လျှောက်ရဦးမည်။

“ပူး-ပူး-ပူး”

ပီပီပြင်ပြင် မရှိသေးသော အလင်း ရောင်တွင် ခွေးတွေ၏ အူသံသည် တစ် ယောက်တည်းလျှောက်လှမ်းခဲ့ရသူအဖို့ စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်စုလုံး ချမ်းအေးသည့် ဒဏ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကြက်သီးမွေး ညင်းထသွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အဆောက်အအုံတချို့ရှိကြသည်။ ခြံဝင်း နှင့် နေထိုင်ကြသလို အိမ်အဖြစ်သာ

ဆောက်ပြီး ဝင်းခြံအကာအရံမရှိ နေကြ သူတွေလည်း ရှိကြသည်။ တချို့အိမ်တွေ ကို မီးအလင်းရောင်မှိန်ပျံ့ပျက် တွေ့ရ သည်။

“ပူး-ပူး-ပူး”

မည်သည့် အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းမှ အူသံ၊ အော်သံမှန်းမသိ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူ လိုက်သော ခွေးတွေ၏ အသံတချို့က ဆောင်းလ၏ အထီးကျန်နိမိတ်ကို လွှမ်း ရိပ်ဆင်နေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကြွေကျ၍ မြေခနေ သော ရွက်ကြွေခြောက်တိုက် ခြေလှမ်း လေတိုင်း တဖျောက်ဖျောက်၊ တချောက် ချောက်နှင့်စည်းချက်လိုက်နေသလိုပင်။ သည်လမ်းသည် ခရီးက သွားနေကျခရီး လမ်းဖြစ်သည်။ တောမကျ၊ မြို့မကျသော သည်မြို့ငယ်လေး၏ အတွင်းဝယ်ကိုယ် ပိုင်ခြံ၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်းအိမ် တွေသာ ရှိကြသည်။ သူ နေထိုင်သည့် နေရာက မြို့တွင်းမြို့လယ်နှင့် ခရီးဝေး သော မြို့စွန်တွင်ဖြစ်သည်။ စရိတ်နည်းနည်း အိမ်လခသက်သာ၍ လာနေခြင်းဖြစ် သည်။ သူက မူလတန်းပြ ဆရာမလေး ငုဝါဖြစ်သည်။

ငုဝါတို့နေသည့် အိမ်မှာ သုံးခန်းတွဲ၊ သုံးထပ်တိုက် ဖြစ်သည်။ အနည်းငယ် ဟောင်းနွမ်းစပြုနေပြီ။ ငုဝါတို့လို ရွယ်တူ ဝန်ထမ်းတွေ အားထားရသော စရိတ် နည်းသည့် ဂေဟာဖြစ်၍ အဆောင် သံဗွယ်ငှားနေသူတွေ၊ အိမ်ထောင်သည် မိသားစုတွေ ရှိကြသည်။

ငုဝါ၏ အတွေးတွင် ဖောင်းဖောင်း လေး ပါဝင်လာသည်။ ဖောင်းဖောင်းဆို သည်မှာ ငုဝါတို့ငှားနေသော တိုက်မှ ဆုတံဆိပ်အထပ်တွင်နေသော ဝန်ထမ်းစု အရွယ်သာရှိသေးသည့် ကလေးမလေး ဖြစ်သည်။ အသားဖြူဖြူပျက်လုံးပိုင်းပိုင်း နှင့်ချစ်စရာလေးပင်။ ဆံပင်အိအိ၊ ကုပ်ဝဲ နီကျန်ကျန်လေးနှင့် ချစ်စရာကလေး လေး ဖြစ်သည်။

“မမ-မြန်မြန်ပြန်လာနော်၊ မမပြန် သာမှ ဖောင်းဖောင်းနဲ့ ကစားရမှာ”

ဖောင်းဖောင်း၏ မိသားစုမှာ လူမျိုး ခြားအနွယ်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ မဟုတ်ကြပေ။ ခြေတစ်ဖက်က သိပ် ဆန်၊ ညာဘက်ခြေထောက်တွင် ခြေ သလုံးနှင့်အတူ ခြေဖဝါးက သိမ်နေပြီး အတွင်းဘက်သို့ အနည်းငယ် လည်နေ ခြံလမ်းလျှောက်သည် အခါတွင် ခြေ ဆာနှင်းထော့နှင်းဖြင့် ဘယ်ဘက်ဦး ဆဲ လက်လေးနစ်ဖက်နှင့် အားယူကာ

လျှောက်ရရှာသည်။ အဖေနှင့်အမေတ ဝန်ထမ်းတွေဖြစ်သည်။ မြို့ထဲရှိကျောင်း သို့သွားတက်ရသည်။ ဖောင်းဖောင်းမှာ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ငုဝါ စာသင် သည့်မူလတန်းကျောင်းမှာပင်နေသည်။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ငုဝါကပင် တာ ဝန်ယူခေါ်ခံရသည်။

“မမဆရာမ-မမဆရာမက ဖောင်းဖောင်းကို ချစ်သလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ - ကလေးရယ်။ ကလေးကို မမဆရာမက ချစ်တာပေါ့”

ချစ်စဖွယ်တီတီတာတာပြောတတ် သည်။ ငုဝါတို့နေသည့် ပထမထပ်သို့ ဖောင်းဖောင်းက သူနေထိုင်သည့်အထိ ဆုံးထပ်မှ ဆင်းလာပြီး ငုဝါနှင့်အတူ သွား လာသည်။ အဖေ၊ အမေနှင့် အစ်မတို့က တစ်နေကုန်မှ ပြန်ရောက်ကြသည်။ မနက်စာ၊ ညစာကို တစ်ပေါင်းတည်း ချက်ထားခဲ့ရသည်။ ညစာ ထမင်းစား ချိန်ကျမှ မိသားစု ဆုံကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ဖောင်းဖောင်းလေး သည် ငုဝါအပေါ်တွင် တွယ်တွယ်တာ တာ သံဇောဇဉ်ကြီးလှသည်။ ကျောင်း ချိန် မရှိလည်း ငုဝါအား သူ သိလိုသမျှ လေးကို မေးသည်။ ငုဝါအလုပ်ရှိ၍ အိမ် ထဲတွင် လျှောက်သွားလျှောက်လာ လုပ် ကာ လှုပ်ရှားနေလျှင်လည်း ဖောင်း

သမီးလေး-
အခု ဖေဖေတို့နဲ့
မနေရဘူး။
ဟိုအောက်နားက
အပင်ကြီးမှာ
လူမည်းမည်းကြီးက
ခေါ်ထားတယ်။
သမီး အစာမစားရဘူး။
အဝတ်လည်း မရှိဘူး။
အိပ်လူမည်းမည်းကြီးက
ပြောတယ်။
သမီးကို ကယ်နိုင်တဲ့သူက
မမဆရာမတဲ့။
ဒါကြောင့် သမီးကို
ကယ်ပါ- ကယ်ပါနော်။
ဟော-ခေါ်နေပြီ။
သမီး သွားရတော့မယ် ...

ဖောင်းလေးခမျာ ခြေထောက်လေး တော့နင်းတော့
နင်းနှင့် ငှက်ရိုသည့်နေရာသို့ လိုက်ရှာသည်။
“ကလေးရယ် - မမဆရာမ အလုပ်ပြီးရင် ကလေး
အနားကို လာခဲ့မှာပေါ့။ ကလေးအရှေ့မှာပဲ ထိုင်နေ
လေ”
“ဖောင်းဖောင်းက မမဆရာမနဲ့ အတူတူနေချင်
လို့ပါ”
ငှက်အပေါ် သံယောဇဉ် အလွန်ကြီးသော ဖောင်း
ဖောင်းလေးကို သူ သတိရမိသည်။ ယခုလို ခွင့်လှာ
သူ အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ ဆယ်ရက်အတွင်း ဖောင်း
ဖောင်းလေးအား ကျောင်းသို့ မည်သူ လိုက်ဖို့
ဆိုသည်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသည်။ သို့မဟုတ်
ကျောင်းမတက်ဘဲ နေရလျှင်လည်း စိတ်မကောင်း
မိသည်။ ငှက်တစ်ယောက် အိမ်သို့ ပြန်လာခြင်း
အကြောင်းက မမကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သမီးငယ် - အိမ်ကို ဧကပြန်လာခဲ့
ဦး။ ဒီမှာ သမီးရဲ့မမ တော်တော်လေး
နမကောင်းဖြစ်နေတယ်”
“ငှက်တို့ နေထိုင်သည့် အိမ်တွင်
အောက်ဆုံးထပ်၌ နေသော အိမ်ရှင်တွင်
သစ်လုံးတည်းသော ကြိုးတပ်တယ်လီ
နန်းရှိသည်။ အနားတွင် နေထိုင်သူအား
နင်း ဆက်သွယ်အသုံးပြုနိုင်သည်။ ရွာရှိ
ငှက်တို့ မိခင်က လှမ်း၍ ဖုန်းဆက်သည်။
ထို့ကြောင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးအား
အတန်းအကြောင်း ပြောပြပြီး ခွင့်တောင်း
ကာ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ငှက်တွင် ညီ
အစ်မနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ငှက်
အောက်သည့် အခါတွင် တိုက်ခိုက်ဆေးရှု
ညီတတ်ကာ အစ်မကြီး၏ အူအတက်
သည်သော ရောဂါကို အရေးပေါ်ကုသ
သူလိုက်ရသည်။ အစ်မကြီး၏ ကျန်းမာ
ရေးအခြေအနေ ပိုမိုကောင်းမွန်စေရန်
အကြံပြု၍ ခွင့်ရက်ကြာသွားသည်။ ငှက်တို့
အားစုအား အစ်မကြီးက ရှာဖွေကျွေး
မွေးစောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်သည်။
ရွာတွင်းရှိ ဈေးပိုင်းရပ်တွင် ကုန်မျိုး
အစုံတို့ ဖွင့်ထားသည်။ ပစ္စည်းလိုလျှင်
အစ်မ ဖုန်းဆက်ပြီး မှာထားကာ အစ်မ
အား လာလာယူသည်။ တစ်ခါတလေ
အစ်မကိုယ်တိုင် လာသည်။ ငှက်

အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေလည်း
ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ လစာနှင့် မလောက်မင
ဖြစ်သည့် ညီမလေးအတွက် ဖြန့်ပေးခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစ်မ၏ ကျန်းမာ
ရေးအတွက် ငှက်ကလည်း ပြုစုပေးရ၍
ရွာတွင် ရက်ကြာကြာ ဖြစ်သွားသည်။
“အင်း - ဖောင်းဖောင်းလေးက တော့
နေတိုင်း မျှော်နေရာမှာပဲ ပြန်လာမှန်း သိ
ရင် ဘယ်လောက်များဝမ်းသာလိုက်မလဲ”
ဖောင်းဖောင်း၏ အရိပ်က မျက်ဝန်း
တွင် ပုံပေါ်လာ၍ စိတ်အတွေးနှင့် သတိ
ရမိသွားသည်။ ရွာက အပြန်တွင် ဖြိုထဲရှိ
မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အိမ်သို့ လူကြိုပစ္စည်း
ပေးရင်း ထိုအိမ်မှာပင် တစ်ညအိပ်ကာ
ယနေ့နံနက်မှပင် စောစောထပြီး ပြန်လာ
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ရောက်မှ ဇနီး
ပြီး ရေဖိုးချိုး ကျောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်
ရတော့မည်။ အိမ်အပြန် ကားပေါ်မှ
အဆင်းတွင် အရပ်ရောင်းသည့် ဆိုင်မှ
ဆေးပူစီပေါင်း မှတ်ကစားသည့် ဆေးဘူး
နှင့် မှတ်တံပိုက်တို့ကို ဖောင်းဖောင်းလေး
အတွက် ဝင်ဝယ်ခဲ့သည်။ အိမ်နားသို့
နီးလာသည်နှင့်အမျှ ဖောင်းဖောင်းလေး
အား ငှက် တွေ့ချင်လာသည်။
“ဟယ် - ဆပ်ပြာပူပေါင်းလေးပါ
လား”

ဘယ်အိမ်ကမှန်းမသိ စောစော စီးစီးဆပ်ပြာပူပေါင်းလေးတွေမှတ်တမ်း တစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ငှက်အနားသို့ ဆပ်ပြာရေပူပေါင်းအလုံးလေးတွေ အကြီးအသေး ရောက်လာသည်။

“ဟောကြည့် - ဟိုမှာဖောင်းဖောင်း ဝါလား၊ ကြည့်စမ်း - တစ်ယောက်တည်း အစောကြီးထဆော့နေတယ်။ သူ့အမေ တွေ သိရဲ့လားမသိဘူး။ ချော်လဲနေရင် ခုတွေးဘယ်သူမှလည်း သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ခက်တော့ခက်တာပဲ။ ဖောင်း - ဖောင်း - ဖောင်း - ဖောင်း - လျှောက်မပြေးနဲ့ မမ ဆရာမလာပြီ”

ငှက်အိ အော် ပြောသံ ကြောင့် တလေးမလေးက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက် သွားသည်။

“ဟင် - ဖောင်း - ဖောင်းနဲ့ တူလိုက် တာ။ ဖောင်းဖောင်းတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်ဘူး။ ပြေးနိုင်သွားနိုင်တယ်။ ဖောင်း ဖောင်းလေးက ခြေမှမသန်တာ”

ဆပ်ပြာပူပေါင်းလေးတွေက ငှက်အိ အနားတွင်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ဆပ်ပြာပူနဲ့ ဖောင်းရနံ့သင်းသင်းလေးကိုလည်း ခံစား ရသည်။ ခြံဝင်းကျယ်အိမ်တွေကို ကျော် ဖြတ်လျှောက်လာပြီးနောက် ငှက်အိ နေ သည့် သုံးထပ်တိုက်သို့ ရောက်လာ

သည်။ တချို့အခန်းတွေက အိပ်နေကြ တုန်းဖြစ်သည်။ ငှက်အိ အတူနေသူ အခန်းဖော်နှစ်ဦးမှာ နံနက်စောစော အလုပ်ဆင်းရ၍ အလုပ်သွားကြပြီ ဖြစ် သည်။ အခန်းတံခါးသော့အား သော့ထု ပြုလုပ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ချောင်း ထု ထားကြသည်။ မိမိနေထိုင်ရာပထမထပ် (ဒုတိယအလွှာ) သို့ ငှက် တက်လာခဲ့ သည်။

“ဟယ် - ဖောင်းဖောင်း စောစော စီးစီး ဘာထွက်လုပ်နေတာလဲ”

ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် အကျီဝတ် ထားခြင်းမရှိ၊ ဘောင်းဘီတို ခပ်နွမ်းနွမ်း လေးသာဝတ်ထားပြီး သူတို့အခန်း လှေကားတွင် ငှက်တုတ်လေးထိုင်နေ သည်။ ငှက်အားလက်နှင့်အမှုအရာလုပ် ပြုသည်။

“သမီးက ဝိုက်ဆာနေတာလား အကျီလည်း မဝတ်ပါလား။ အအေးခံ တော့မှာပဲ။ မေမေတို့ မမတို့ရော ဘယ် သွားကြသလဲ။ မမဆရာမအဝတ်အစား လဲပြီးလာခဲ့မယ်။ သမီးလည်း ထမင်း ပြီးအကျီတွေဘာတွေလဲတော့တော့ သွားရမယ်လေ”

ငှက် ပြောသမျှကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြုသည်။ လက်နှစ်ဖက်

ချက်လုံးအိမ်မှမျက်ရည်များကိုသုတ်နေ သည်။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၊ ပစ္စည်းအထုပ် အပိုးတို့ကို နေရာချထားပြီး ဖောင်း ဖောင်းအတွက် ဝယ်လာသော ဆေးပူ ပေါင်းမှတ်သည့်ကစားစရာအထုပ်လေး တို့ယူကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး ဖောင်းဖောင်းတို့ အခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”
“ဖောင်းဖောင်းရေ - ဖောင်းဖောင်း”
“ဟော - ဆရာမပါလား - ပြန်လာ ပြီလား”

အလုပ်ဖွင့်ရက် ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်သွားရန်ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိဘဲ ဘောင်းဖောင်း၏ အမေကို တွေ့ရသည်။ အနည်းငယ်ပိန်သွားပြီး မျက်တွင်းတွေ ချိုင့်နေသည်ကို ငှက်တွေ့ရသည်။ တံခါး နှင့်သွား၍ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မိသားစုတချို့ ကိုတွေ့ရသည်။

“စောစောက ဖောင်းဖောင်းရယ် အကျီကိုယ်ချွတ်ကြီးနဲ့ ဝိုက်ဆာလို့ဆိုပြီး သူတို့ လှမ်းလုပ်ပြနေတာ။ ကလေး အအေးပတ်မှာစိုးလို့ အိမ်ထဲ ဝင်ခိုင်း ထိုင်ရတယ်။ သမီးလေးအတွက်ကစား စား ဆပ်ပြာပူပေါင်းလေးတွေ ဝယ်လာ သေးပေးရော မှတ်ကစားရတဲ့ဝိုက်

လေးပါတယ်”

“အထဲဝင်ခဲ့ပါဦး - ဆရာမ၊ ဖောင်း ဖောင်းကို တွေ့လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် - လှေကားအတတ် မှာ တွေ့လိုက်တာ။ ဖောင်းဖောင်းရော ဟင်”

“သမီးလေးဖောင်းဖောင်းက အကျီ မပါဘဲ ကိုယ်ချွတ်ကြီးနဲ့ ဆရာမသေသေ ရာရာ တွေ့လိုက်တာပေါ့နော်”

“လမ်းမှာလည်း ခြတ်ပြေးသွားတာ မြင်ရတယ်။ ခြေထောက်များ ကောင်း သွားပြီလားလို့တောင် ထင်မိတာ”

“ဆရာမရယ် - သမီးလေးက ဆရာမကိုများ လာကြိုတာလားဟင်”

“ဟုတ်လီမို့မယ် - က - ဖောင်း ဖောင်းကို ခေါ်လိုက်ပါဦး”

“ဟင့် - ဟင့် - ဆရာမရဲ့ သမီးကို ခေါ်တွေ့လို့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ သူ ဆုံးတာ နှစ်ရက်မြောက်နေပဲ။ မနေ့ ကပဲ သူ့အတွက် ဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲ လုပ်လိုက်ရတယ်”

“ရှင်”
ငှက် လွန်စွာအံ့ဩသွားသည်။ မယုံ နိုင်လောက်စရာပင် ။

“ဖောင်းဖောင်းလေးဆုံးပြီ၊ ဟုတ် လား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ဝါးရက်လောက်ကပေါ့
မမဆရာမလည်း မလာသေးဘူး၊ ယျင်း
လိုက်တာလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ဆပ်ပြာ
ပူပေါင်းပူတ်မယ်ဆိုပြီး ဆပ်ပြာရေတွေ
ချော်နေတာတဲ့။ သူ့အစ်မကလည်း
ကျောင်းကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်နေတော့
သူ့ကိုကရတုစိုက်မကြည့်နိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ
ဆပ်ပြာရည်မှောက်ပြီး ခွက်ပဲလွတ်ကျ
လို့ လိုက်ကောက်တာလား၊ မသိဘူး။
လှေကားပေါ်ကနေ ကျတာအောက်ဆုံး
အထိပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင် - ဆေးရုံမပို့ကြ
ဘူးလား”

“ပို့ပါတယ် - ဆရာမရယ်။ သူ့အစ်မ
လည်း အနားကလူတွေနဲ့ ဆေးရုံပို့တာ၊
ကျွန်မတို့တောင် အသက်မမီလိုက်
ဘူး”

အခန်းထဲတွင် ချိတ်ထားသော
ဓာတ်ပုံထဲမှ ဖောင်းဖောင်း၏ မျက်နှာ
ပြုံးယောင်ယောင်လေးကိုကြည့်ပြီး ငှက်
မျက် ရည်ဝဲလာသည်။ တစ်ဖက်ခြေ
ထောက်လေးကို အားပြုကာ ခြေထောင့်
နင်း ထောင့်နင်းဖြင့် မမဆရာမဟုဆိုကာ
အနားတွင် အမြဲ ရှိနေတတ် သည့်
ကလေးမလေးအတွက် ငှက် ကြော့ရ
သည်။ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်

ဆေးပူပေါင်းပစ္စည်းလေးအား ဖောင်း
ဖောင်း၏ ဓာတ်ပုံရှေ့တွင် ချထားလိုက်
သည်။ မိမိအခန်းသို့ ပြန်ဆင်းလာပြီး
တံခါးဖွင့်ကာ ပြန်ပိတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲရှိ
ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် စိတ်မော
လူမောကြော့ကွမ်းနည်းစိတ်နှင့်ခြေတစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မျက်စိထဲ
တွင် ဖောင်းဖောင်းလေး အသက်ရှင်စဉ်
က နေထိုင်သွားလာပုံလေးတွေကို မြင်
ယောင်နေမိသည်။ ရင်ထဲတွင် ရှိတ်မီ
သည်။ ငှက်၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်
စက်တို့ ကျဆင်းလာသည်။

မျက်လုံးတို့စုံမှိတ်ထားလိုက်သည့်
ရင်ထဲမှမွန်းကြမ်းမှုကို သက်ပြင်းမောနင်း
အတူရှိက်ထုတ်လိုက်သည်။

“မမဆရာမ - မမဆရာမ - အိမ်
ပျော်နေသလားဟင်”

“ဟင် - ဖောင်းဖောင်းလေး - ဘယ်
လို ရောက်လာတာလဲ”

“မမဆရာမနဲ့အတူ သမီးဝင်လိုက်
လာတာ။ သမီးကို ကယ်ယိုဦးမမဆရာမ
ရယ်”

“ဟင် - သမီးတို့ဆရာမကဘယ်
ကယ်ရမှာလဲ”

“သမီးလေး - အခုဖေဖေတို့နဲ့အတူ
ဘူး။ ဟိုအောက်နားက အပင်ကြီး

လူမည်းမည်းကြီးက ခေါ်ထားတယ်။
သမီး အစာမစားရဘူး။ အဝတ်လည်း
မရှိဘူး။ အဲဒီလူမည်းမည်းကြီးက ပြော
တယ်။ သမီးကို ကယ်နိုင်တဲ့သူက မမ
ဆရာမတဲ့။ ဒါကြောင့် သမီးကို ကယ်ပါ-
ဉာဏ်ပါနော်။ ဟော - ခေါ်နေပြီ။ သမီး
သွားရတော့မယ်”

အကျီမပါ ကျောပြောင်ဝလာနှင့်
ဖောင်းဖောင်းလေး ပြေးထွက် သွား
သည်။ ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ
ဒိန်တပ်ကပ်၊ အသားအရေက ညစ်ထပ်
ထပ်ဖြစ်နေသည်။

“ဖောင်းဖောင်း - ဖောင်းဖောင်း”
ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံထွက်ကာ
ဆော်လိုက်သည်။ သူ့အသံ သူပြန်ကြား

ပြီးငှက်လန်နီးသွားသည်။ ခရီးမှပြန်လာ
ကာ မောပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် ကုလား
ထိုင်ပေါ်တွင် ငှက် မှားခနဲ အိပ်ပျော်သွား
ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဖောင်း
ဖောင်းလေးက သနားစဖွယ် လာပြော
နေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ် သည့်
မိသားစုဖြစ်၍ သရဏဂုံနှင့် အလှူငြှ
အမျှပေးဝေရမည်ကို သိကြမည်မဟုတ်
ပေ။ ငှက် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဖောင်း
ဖောင်းအတွက် ပြုလုပ် ထိုက်သော
ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုလုပ်ရန် သူ့မိဘ
တွေကိုပဲ ပြောပြရမည်လား။ ငှက်ကိုယ်
တိုင် လုပ်ပေးရမည်လားကို ဆုံးဖြတ်
ရတော့မည်။

ဆေးပြီးတိုများ

ဆီး(နည်း၊ ကျင့်၊ အောင့်)

မြင်းခွာရွက်ရည်ကို သကြားနှင့် ရော၍သောက်ပါ။

ရေယုန်နာ

ကင်းပုံရွက်ရည်ကို မကြာခဏ တို့ပေးပါ။

ရင်တုန်မောပန်း

ရှောက်သီးနှင့် ထန်းလျက်ကျွေးပါ။

ပန်းချီဆောင်နိုင်လတ်

ဘီလူးနှစ်ကောင်နှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ

မာန်သစ်ခိုင်

ဘီလူးနှစ်ကောင်နှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ

မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းမြေလတ် ဇြဲလေးတစ်မြို့မှာရှိတဲ့ (စာရေးသူ) ရဲ့ မေးရပ်မြေဇာတိမြို့ဟာ ဟိုရှေးခေတ် အဓိကာလကတည်းက ဘုရားကျောင်း ထန်၊ စေတီပုထိုးများနဲ့ အလွန်ပဲ ကျက် ထရေပင်လာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံစည်ကား ထဲ့မြို့လေးတစ်မြို့ဖြစ်ပါတယ်။

မြို့အစွန်မှာ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးခြား အဲဒီ ဆူဝင်တိုက်မြစ်ရဲ့အနောက်ဘက်မှာ အလွန် ထူထဲတဲ့ မြန်မာမူ ဗိသုကာ ပန်းပု၊ ပန်းချီ ထားလက်ရာများနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ မြို့ဦး ကျောင်း အနောက်ကျောင်းလို့လည်း ခေါ်တဲ့ (မြို့ဦးကျောင်းကြီး) ရှိပါတယ်။

အဲဒီမြို့ဦးကျောင်းကြီးရဲ့ဘေးမှာ ဆော့ "ရွှေသလွတ်" ဘုရားစေတီတော်

ကြီး တစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ကြပါ တယ်။ စေတီတော်ကြီးဟာ ခေတ် အဆက်ဆက် အင်မတန်မှ ထင်ရှား ကျော်စောတဲ့ သမိုင်းဝင်ရှေးဟောင်း စေတီတော်ကြီးလည်းဖြစ်ပါတယ်။ "ရွှေ သလွတ်" ဘုရားစောင်းတန်းတစ် လျှောက်ဟာ ကျွန်းလုံးတိုင်ကြီးများနဲ့ ရှေးခေတ်မြန်မာ့ထီးနန်းသုံး အကောင်း ဆုံး ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုးသစ်များနဲ့ နန်း တော်ကြီးတမျှ ပန်းကနုတံ၊ ပန်းလွန်း၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ပန်းခက်ပန်းနွယ် လက်ရာ များနဲ့ တည်ဆောက် ပြုလုပ်ထားပါ တယ်။

ဒီရှေးဟောင်းစေတီတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ပြီး လှူဒါန်းခဲ့ကြသူများ

ဟာလည်း စာရေးသူ မိဘများရဲ့အဘိုးအဘွားဘိုးဘေးများလည်းဖြစ်ကြသလို အဲဒီစေတီတော်ကြီးကို တည်ဆောက် ပြုလုပ်ကြတဲ့ ရှေးခေတ်ဗိသုကာ လက်သမားပညာရှင်များကလည်း စာရေးသူတို့ရဲ့ဘိုးဘွား၊ ဦးကြီး၊ ဘကြီး၊ ဦးလေးများပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ခေတ် စစ်ကြီးကာလ အတွင်းက ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းသွားကြပေမယ့် အဲဒီမြို့ဦးစေတီတော်ကြီးကတော့ ကံကောင်းထောက်မပြီး လုံးဝမပျက်မစီးဘဲ ယခုကာလတိုင် အောင်လည်း စာရေးသူတို့မြို့မှာ ရှိနေပါတယ်။ အခု ပြောပြချင်တာကတော့ စာရေးသူတို့ ငယ်စဉ်ကာလက အဲဒီ "ရွှေသလ္လတ်" စေတီတော်ကြီး အနီးအနားမှာ နေထိုင်ခဲ့ ကြစဉ်အချိန်က တိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဂန္ထိရဆန်လွန်းလှတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအကြောင်းရယ်ပါပဲ။

အဲဒီ ရွှေသလ္လတ်ဘုရားရဲ့ အရှေ့ဘက်မြစ်ဆိပ်ရေချိုးအဆင်းစောင်းတန်း လှေကားထစ်တွေအဆုံးမှာ နဂါးတွင်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီနဂါးတွင်းရဲ့မလှမ်းမကမ်းအနားမှာ ရေဆင်းချိုးကြတဲ့ ကလေး၊ လူကြီးများဟာ ရေကူးဆော့ကစားရင်း နဂါးတွင်းဘက်နား အမှုမဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်

ရောက်ရှိသွားခဲ့ရင်တော့ ပြန်လမ်းမရှိကြပါဘူး။ လူကြီးတွေရော ကလေးတွေခါမကြာခင်က ဆိုသလို အသေအပျောက် ရှိပါတယ်။ တချို့လူတွေကဆိုရင် နဂါးတွင်းက လူစားတယ်လို့ ပြောဆိုကြပါတယ်။ နဂါးတွင်းကို လူတချို့က "မရက" တွင်းလို့လည်း တင်စားခေါ်ဝေါ်သတင်ကြပြန်ပါသေးတယ်။ နောက်ပြီးလည်း ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိပေါ့။ အခု ဘုရားစောင်းတန်း လှေကားအဆင်းနားက တွင်းမှာ နဂါးဦးခေါင်းပိုင်ရှိပြီး အမြီးပိုင်းက မြစ်ရဲ့အဖျားပိုင်းမှာ ရှိနေတာလို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြောဆို တတ်ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ လည်း မိဘတွေဟာ သူတို့သားသမီးကလေးများကို အဲဒီနဂါးတွင်းဘက်ကို သွားရောက်ပြီး ရေထဲဆင်းမကစားကြဖို့ တားမြစ်သတိပေးဆုံးမထားတတ်ကြ တယ်။ ကလေးတွေ ရေထဲဆင်းချိုးကြပြန်ရင်လည်း အဲဒီနဂါးတွင်းဘက် ရောက်သွားမှာစိုးလို့ မိဘတွေဟာ သူတို့ သားသမီးတွေကို စောင့်ကြည့်ပေးနေတာကိုလည်း တွေ့မြင်ဆင်တယ်။ နောက်လည်း ရှိပါသေးတယ်။ သူတွေတင် နဂါးတွင်းကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြသလို သဘော၊ စက်လှေတွေနဲ့

တံငါ ငါးဖမ်း လှေငယ်ကလေးတွေပါ အဲဒီနဂါးတွင်းနားက သွားလာမဖြစ်သနားရဲကြပဲ ခပ်ဝေးဝေးကသာ မောင်းနှင်လှော်ခတ် သွားတတ်ကြပါတယ်။ စက်လှေတွေနဲ့ လှေကလေးတွေ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေခြင်းဟာ စုပုံဝဲဂယက်ကြောင့်လည်း ပါမှာထင်ပါတယ်။

တစ်ခုထူးဆန်းတာကတော့ ဘုရားဘိုင်းရဲ့ရှေ့မျက်နှာစာမုခ်ဝတွေမှာ ခြင်္သေ့အကြီးကြီးနစ်ကောင် ထုလုပ်ထားကြတာကို အမြဲတွေ့မြင်နေကြဖူးပါတယ်။ ဒီဆန်းပါဘူး။ အခု ဆန်းနေတာက ဘုရားရဲ့အရှေ့မျက်နှာစာမုခ်ဝမှာ ခြင်္သေ့ကြီးတွေ နစ်ကောင်မထားဘဲ ဘီလူးကြီးနစ်ကောင် ရုပ်တုကြီးတွေကို ဟိုဘက် ဒီဘက် တစ်ဖက်စီထားထားတာကို တွေ့မြင်ရတာဟာ စာရေးသူတို့ မြင်နေကြမဟုတ်တဲ့ အမြင်ဆန်းတစ်ခုဆိုတာ အားလုံး လက်ခံကြမှာပါ။

ဘီလူးကြီးတွေရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ ဒူးအစ်ဖက်ထောင် ဒူးတစ်ဖက်လှဲပြီး တင်းတယ်ကြီးတွေကို ထမ်းထားပြီး အရှေ့စူးစူးဘို့မျက်ထောင့်နီနီကြီးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး ထုလုပ်ထားတာကို တွေ့မြင်ရတာဟာ အလိုလို စိတ်ထဲက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမိတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်

တစ်ခုလုံးဟာ ဘီလူးရုပ်တုကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ ကြက်သီးမွေးညင်းကလေးများ ထလာသလို ခံစားရတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ စာရေးသူရဲ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလိုဟာ နေသလိုမျိုးကြီးပါပဲ။ အဲဒီလိုမျိုး ဘီလူးရုပ်တု ထုလုပ်ထားတဲ့ ပုံစံမျိုးကိုက စာရေးသူတို့ တွေ့နေကြမဟုတ်တဲ့ အမြင်ဆန်းတစ်ခုဖြစ်နေတာကတော့ အထင်အရှားပါပဲ။

နောက်ပြီးတော့ ထူးဆန်းဆုံး ဩဘနန်း ဖြစ်လောက်အောင်ကို အလွန်ထူးခြားတာလေးလည်း ရှိပြန်ပါသေးတယ်။ ဒါကတော့ အားလုံးရဲ့အခရာလို့ပဲ ပြောပြော အချုပ်လို့ပဲ ပြောပြော ကြိုက်သလို ပြောဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘုရားရဲ့ ရင်ပြင်တော် အရှေ့ဘက်မှာ ထုလုပ်ပူဇော်ကိုးကွယ်ကြတဲ့ မယ်တော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ရုပ်တုကြောင့်ပါ။ အဲဒီရုပ်တုကြီးကိုတော့ အားလုံးတအရှေ့မယ်တော်ကြီးလို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။ ဒီမယ်တော်ကြီးရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ကတော့ ကလေးများကို အင်မတန်မှ သိပ်ချစ်ရာတဲ့ အချက်တစ်ခုပါပဲ။

ဒီလို ဘာလို့ ကလေးတွေကိုမှ ရွေးပြီး အင်မတန်မှ ချစ်ရှာရတဲ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်ပြီး မယ်တော်ကြီးရဲ့ အတိတ်သမိုင်းရာဇဝင် ရှိခဲ့ဖူးတာကိုး။

တစ်ခါတုန်းကပေါ့စိတ္တပါလ ဘုရင်ကြီးဟာ ဒီနေရာမှာ ထီးနန်းစံမြန်းပြီး တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်မင်းမူနေခဲ့တယ်။ အဲဒီစိတ္တပါလဘုရင်ကြီးမှာ သူ့အချစ်ဆုံး ကြင်ယာတော်နှစ်ပါး ရှိပါတယ်။ ဒီကြင်ယာတော်နှစ်ပါးဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ အရှေ့မယ်တော်နဲ့ အနောက်မယ်တော် ဆိုပြီး ထင်ရှားကျော်ဇောလာမယ့်မိဖုရားနှစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။

အရှေ့မယ်တော်ကြီးရဲ့ မိဖုရားနာမည်တော်ဟာ စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားဖြစ်သလို အနောက်မယ်တော်ကြီးရဲ့ နာမည်တော်ဟာလည်း စန္ဒာကလျာ မိဖုရားဖြစ်တယ်။ အနောက်မယ်တော် စန္ဒာကလျာဟာ အေးဆေးတည်ငြိမ်တယ်။ သွက်လက်တယ်။ အရာရာကို ဦးဆောင်ဖြေရှင်းနိုင်တယ်။ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသလို ဒေါသလည်း အင်မတန်ကြီးတယ်။ လက်စားချေတတ်သလို မဟုတ်မခံစိတ်လည်း ကြီးမားတယ်။ ဉာဏ်ပညာနဲ့လည်း ပြည့်စုံတယ်။ နောက်ပြီးတော့ စိတ္တပါလဘုရင်ကြီးရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား အတွေးအခေါ်

အယူအဆက အတော်ကို ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းလှတယ်လို့ ဆိုရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် စိတ္တပါလဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ မိဖုရားတော်တွေ အများစုဟာ ကလေးမွေးဖွားလာကြရင် သားယောက်ျားလေးဆိုရင် သတ်စေလို့ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့် အာဏာတော် ထုတ်ပြန်ထားတယ်။ သမီးမိန်းကလေးများ မွေးဖွားလာရင်တော့ ဆုတော်လာဘ်တော်များနှင့်တကွ ရှင်သန်ခွင့်လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အခွင့်ထူးများ သနားပေးစေတယ်။ သားယောက်ျားလေးဆိုရင် ခမင်ကို တော်လှန်ပုန်ကန်မှာ တွေးကြောက်နေတတ်လို့ပါပဲ။

နန်းတော်ကြီးထဲမှာ သားယောက်ျားလေး မွေးဖွားလာရင် သတ်ပစ်လိုက်။ နောက်တစ်ယောက်မွေးလာပြန်တိုင်းလည်း သတ်ပစ်နေတော့ ကြားလာတဲ့ အခါမှာ နန်းတော်ကြီးထဲ သားယောက်ျားလေးတွေမရှိတော့ဘဲ သမီးမိန်းကလေးတွေကြီးပဲ ပေါများလာခဲ့တယ်။ ဒီလိုအခြေအနေဆိုးမျိုးကြားတွေ နေရချိန်မှာ အနောက်မိဖုရားကြီးအား သူ့စဉ်းစားမိတဲ့ အချက်ကို ခေါင်းထဲမှာ အတွေးပေါ်လာတယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစား

လိုက်မိတဲ့ အချက်တစ်ခုကိုပဲ ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်ပြီး လုပ်ဆောင်ဖို့ အရှေ့မိဖုရားကို ခေါ်ဆိုတိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပါတယ်။

နောင်အခါတွေမှာ သားယောက်ျားလေးမွေးဖွားလာတဲ့အခါ စိတ္တပါလဘုရင်ကြီးကို လိမ်ညာလျှောက်တင်စေပြီး သားယောက်ျားလေးများစွာကို တစ်နေရာမှာ သွားရောက်မွေးမြူခဲ့ပြီး အရှေ့မယ်တော်ကို သားယောက်ျားကလေးများ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်စေဖို့ တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။ အရှေ့မယ်တော်ဟာ သားယောက်ျားလေးတွေနဲ့အတူ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်စေလျက် ပုန်းအောင်းနေထိုင်စေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီအရှေ့မယ်တော်နဲ့အတူ အလေးတွေ ပုန်းအောင်းခဲ့တဲ့ မြို့တို "ဝင်းပုန်း" မြို့လို့ နောင်တစ်ချိန်မှာ ခေါ်ဝေါ်ဆုံးစွဲခဲ့ကြပါတယ်။ နှစ်ကာလကြာရှည် ဖြတ်သန်းလာတဲ့အချိန်အခါမှာတော့ အခေါ်အဝေါ်တွေ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲခေါ်ဆိုလာပြီး မင်းပုန်းကနေ "မင်းတုန်း" နဲ့လို့ ယခုထက်တိုင် ခေါ်ဆိုလျက် ရှိနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ တိုင်းတစ်ပါးက ဣတ္ထရဘုရင်တစ်ပါးဟာ စိတ္တပါလဘုရင်

ကြီးဆီကို သဝဏ်လွှာ စာရွက်တော် ပို့လာပါတယ်။ သဝဏ်လွှာအမှာပါးလိုက်တာကတော့ "စစ်ကို တိုက်မည်လော၊ တိုင်းပြည်ကို အသာတကြည် အပ်မည်လော" ဟု စစ်ကြေညာလာပါတယ်။ ဒီတော့မှ စိတ္တပါလဘုရင်ကြီးဟာ စစ်တိုက်ဖို့ သားယောက်ျားလေးမရှိတဲ့အတွက် မိမိရထိုင်မိသလိုမျိုး ဘာလုပ်လို့ ဘာတိုင်ရမှန်းမသိဘဲ စိတ်တွေမငြိမ် ယောက်ယက်ခတ်နေတော့ပါတယ်။ ဒီအခါတုန်းမှာ သားယောက်ျားလေးတွေရဲ့ တန်ခိုးကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သဘောပေါက်သွားပါတော့တယ်။ ဒီလို အခြေအနေကြောင့်တော့ မိဖုရားကြီး ကြားသိတော့ သားယောက်ျားလေးတွေအတွက် အခွင့်အရေးကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ ဘုရင်စိတ္တပါလထံ မှောက်သွားရောက်ပြီး အကျိုးသင့်အကြောင်း သင့်ကို လျှောက်ထားပြီး ဘုရင်ကြီးရဲ့ လက်ခံကတိပေးမှုကို ရယူခဲ့ပြီး သားတော်တွေကို ခေါ်ယူခဲ့ပါတော့တယ်။

စိတ္တပါလဘုရင်ကြီးဟာ မျှော်စင်တစ်ခုကို အမြန်ဆောက်လုပ်ပြီး စန္ဒာကလျာ မိဖုရားကြီးနှင့်အတူ မျှော်စင်ပေါ်တက်ရောက်ပြီး စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးနှင့်အတူ တကွ ရောက်လာကြမယ့် သား

တော်တွေကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုလျက်
ရှိပါတော့တယ်။

သားတော်တွေ ရောက်ရှိလာရင်ပဲ
စိတ္တဝါလဘုရင်ကြီးဟာ ဝမ်းသာအားပါး
တရကြီးဆိုက်လက်ခံပြီး သားတော်များ
စွာကို တာဝန်အသီးသီး ပေးအပ်စေပြီး
တိုယ်တော်တိုင် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြု
လျက် စစ်ချီထွက်တိုက်ရာမှာ အတွေ့
အခေါ် အယူအဆ အလွဲအမှားတွေ
တနေ တည့်မတ်မှန်ကန်လာပြီး သား
သောတန်းလေးမွေးဖွားပေးနိုင်သူတိုင်း
ဆုတော်လာဘ်တော်တွေ ရှိမြင်မြောက်
စားပြီး သားတော်တွေကို စနစ်တကျ
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်စေခဲ့ပြန်ပါ
တော့တယ်။

ဒါကြောင့် အရှေ့မယ်တော်ဟာ
ကလေးတွေကို သိပ်ချစ်တတ်တာဟာ
ဆန်းလွန်းလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ထူး
ခြားတာကတော့ ကလေးတွေဟာ
ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဆော့ကစား
ငြေးလွှားနေကြရင် အမြဲလိုလို ကြက်
ပျောက်ငှက်ပျောက် ပုံစံမျိုး ပျောက်ဆုံး
သွားတတ်ကြတယ်။ ဘယ်လိုမှကို ရှာ
ဖွေလို့မတွေ့ကြရပါဘူး။ တစ်ပတ်ဆယ်
ရက်လောက်ကြာမှ ပြန်တွေ့ရတယ်။ ပြန်
ပေါ်လာတတ်ကြပါတယ်။

သားသမီးအတွက် စိတ်ပူပင်
ကြောင့်ကျကြီးတဲ့ တချို့မိဘတွေဟာ
ဗေဒင်မေး၊ နတ်မေး၊ အကြားအမြင်မေး
လုပ်ကြတော့မှ မယ်တော်က ချစ်လို့
ဖွက်ထားတဲ့ အကြောင်း သိရရှာတယ်။
ဒီတော့မှ မိခင်ဖြစ်သူတွေဟာ မယ်တော်
ဆီသွားရောက်ပြီး ကန်တော့ပွဲတွေ ဘာ
တွေပေးပြီး တောင်းပန်ပြောဆိုတော့မှ
မိမိသားသမီးတွေကို ပြန်တွေ့ကြရ
တယ်။ ပြန်တွေ့တယ်ဆိုတာတောင်
ဟိုးအဝေးကြီးက ပြန်တွေ့တာမျိုးမဟုတ်
ဘဲ မယ်တော်ကြီး ရပ်တုနောက်နားစာ
ပြန်ထွက်လာတာမျိုးပါပဲ။

ကလေးတွေကို ပြန်တွေ့လို့ မေး
မြန်းကြည့်ကြတဲ့ အခါ သူတို့ဟာ နေ့
ဟောင်းနန်းတော်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ အစား
အသောက်အလှူအပယ်နဲ့ ကျွေးဇွေး
ထားပြီး အဲဒီထဲမှာပဲ ဆော့ကစားနေကြ
တာပါလို့ ပြောဆိုကြတယ်။ အခုလည်း
ဒီလိုပြေးလွှားဆော့ကစားကြရင်းနဲ့ ကြာ
လာတော့ အိမ်ပြန်ချင်လာတဲ့ စိတ်ဖြစ်
လာလို့ အပြင်ပြေးထွက်လာကြရင်းနဲ့
အမေတို့ အဖေတို့နဲ့ ပြန်တွေ့တာပေါ့လို့
ပြောကြတယ်။

စာရေးသူတို့တွေ မြင်ရတဲ့ အရှေ့မယ်တော်ကြီးရဲ့
ခင်တုဟာ အတော်ကိုကြီးမားလွန်းလှပါတယ်။ အရပ်
အောက်အမြင့်က (၁၀) ပေလောက်ရှိတယ်။ မယ်တော်
ကြီးကို တော်ရုံတန်ရုံ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် စိုက်
ကြည့်ရုံကြဲဘူး။ မယ်တော်ကြီးအနားလည်း တစ်
အသက်တည်း မသွားဝံ့ကြပါဘူး။ ပြောရရင်တော့
မယ်တော်ရုပ်တုဟာ အသက်ရှိသူ တစ်ယောက်လိုပဲ
မျှော်တောင်ခတ်တယ်။ မျက်နှာပြုံးတယ်။ မျက်နှာ
အူအရာ ပြောင်းလဲလေ့ ရှိပါတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။
အဘ မယ်တော်ကြီးရဲ့ထူးခြားမှုတစ်ခုပါပဲ။

နောက်ပြီး အနောက်မယ်တော်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်
လို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေ အံ့ဩဘဲဆန်းတိုက်ဆိုင်မှု
တွေ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေ အများကြီး
ပေါ့ပါ။ ဒီထဲကမှ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခု၊ နှစ်ခုလောက်ကို
အဘ ပြောပြချင်ပါတယ်။

ရောမလူကြီးတစ်ယောက်
ထန်းပင်အမြင့်လောက်
ရှိမယ်။
အမွှေးတူထူနဲ့
လှုပ်ကြီးလှုပ်။
မတ်တတ်ရပ်နေတာ။
လား-လား-ရင်ထဲမှာ
အသည်းတွေ၊ ဘူတွေ
ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသလိုမျိုး
ရင်တစ်ခုလုံးဟာ
မောဟိုက်ပြီး
ကတုန်ကယင်ကြီးနဲ့
ကြောက်ရွံ့တစ်စုံဟာ
ကျောစိုးတစ်လျှောက်
အေးစိမ့်တက်လာပြီး
မှင်တက်အံ့ဩ
ဖြစ်မိနေကြပါရောလား ...

တစ်နေ့အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ကြီးရဲသားလေးဟာ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဆော့ကစားပြေးလွှားနေရင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်ရှုသွားခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နဲ့ သူ့ဇနီးဟာ သူတို့ တလေးကို ဘယ်လိုပဲ အော်ခေါ်ရှာကြပေမယ့် သူတို့သားလေးကို ပြန်မတွေ့ကြပါဘူး။ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ကြီးက သူ့ရဲ့ တပည့်ရဲဘော်တွေ ခေါ်ယူပြီး နေရာအနှံ့ ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာကြပေမယ့်လည်း မတွေ့ကြပါဘူး။ ဒီလို ဘယ်လိုမှ ရှာမရဘဲ အဆုံးကြမှာတော့ နတ်တတော်ဆီ ဝေဒင်သွားရောက်မေးမြန်းကြည့်တဲ့အခါ ကလေးကို မယ်တော်က ချက်လို့ ဇွတ်ထားတဲ့ အကြောင်း ပြောဆိုလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ဟာ စိတ်ထဲက ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်ထဲကလည်း သူ့လို စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ရဲသားကိုမှ လာလုပ်ပုံတယ် တွေးပြီး မခံချိမခံသာ ရူးရှူးရဲရဲ ဒေါသဖြစ်ပြီး မယ်တော်ရုပ်တု အရောက်သွားပြီး ယုတ်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားမျိုးတွေ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းမာန်မဲပါတယ်။ သူတို့ရဲသားလေးကို ပြန်တွေ့တယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မယ်တော်ရုပ်တုကြီးရဲရင်ဝကို ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

အဲဒီလိုသေနတ်နဲ့ပစ်ခတ်အချိန်က စပြီး ဆိုသလို ထူးဆန်းတာတွေဟာ ဆက်တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ အများအပြား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တော့ပါပဲ။ မယ်တော်ရဲရင်ဝသေနတ်မှန်ထားတဲ့ နေရာကနေ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘဲ သွေးနီနီရဲရဲတွေဟာ စီးကျလာပါတယ်။ လေပြင်းမှန်တိုင်းတွေ ရုတ်တရက်တိုက်ခတ်လာတယ်။ စစ်ဗိုလ်မိသားစုဟာ မယ်တော်ကြီးရဲအဖြစ်အပျက်ကြုံကြည့်ပြီး ဓကတော့ မှင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားကြတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီအချိန်အခါကပဲ မယ်တော်ကြီးရဲမျက်နှာဟာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာတယ်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မိသားစုကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ မကျေမချမ်းစိုက်ကြည့်ပြီး ဒေါသဖြစ်ခဲ့တဲ့ မျက်နှာပုံစံကို မြင်တွေ့ရတော့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မိသားစုဟာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာကြပြီး ဘုရားရင်ပြင်ဆီက ဆင်းပြေးကြတယ်။ သူတို့ ဂျစ်တော်ဆီကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကားဆီအတင်းပြေးတက်ကြပြီး အချိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ သူတို့ အိမ်ရှိရာဘက်ကို မောင်းနှင်သွားကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လို့ စစ်ဗိုလ်ရဲသားလေးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ကားပေါ်ကနေ နောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး "ဘီလူးကြီး

နှစ်ကောင်လိုက်လာနေပြီ" လို့အော်ဟစ်နေပါတယ်။ စစ်ဗိုလ်လင်မယားဟာ ပိုမိုထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာကြပြီး သူတို့သားလေးအော်ဟစ်နေတဲ့ နောက်ကို သူညီကြည့်လိုက်ကြတဲ့ အခါ အမှန်ဘက်ယံပဲ ဘီလူးနှစ်ကောင်ဟာ ကားနောက်ကို တင်းပုတ်ကြီးတွေထမ်းပြီး ခြေလိုက်လာနေတာကို မြင်တွေ့ကြရတယ်။ အဲဒီဘီလူးနှစ်ကောင်လိုက်လာတာကိုတော့ စစ်ဗိုလ်မိသားစုကလွဲပြီး ဘခြားဘယ်သူမှ မမြင်တွေ့ကြရတာတော့ အတော့ကို ထူးဆန်းနေတာပဲ။

ဒီတော့ စစ်ဗိုလ်မိသားစုဟာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြောက်ရွံ့လာကြပြီး နှစ်ကားကို မောင်းပြေးလာလိုက်ကြတာ နှစ်ကားဟာ အိမ်ရှိရာဘက်ကို မမောင်းနှင်ဘဲ တောင်ဖောင်းတစ်ခုနားက မရုဏ်ချောက်ကမ်းပါးပျက်ကြီးဆီကို တည့်တည့်ကြီး မောင်းပြေးမိလျက်သား ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကြောင့် ချောက်ကမ်းပါးနှစ်ကြီးဘက် မောင်းပြေးမိလျက်သား ဖြစ်နေသလဲဆိုရင်တော့ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်မိသားစုဟာ မမြင်နိုင်တဲ့ ကြောက်ရွံ့စွယ် ဆွဲငင်အားတစ်ခုကြောင့်ပဲ အဲဒီဘက်ကို မောင်းနှင်ပါလျက် မရုဏ်ချောက်ကမ်းပါးဘက်ကို မောင်းပြေးမိ

ရက်သား ဖြစ် နေတယ်။ ဂျစ်ကားဟာ ဘယ်လိုမှ အချိန်ထိန်းလို့မရတော့ဘဲ ဂျစ်ကားနဲ့ အတူ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်မိသားစုဟာ မရုဏ်ချောက်ကမ်းပါးထဲကို ထိုးကျသွားပြီး ရုပ်ပျတ်ဆင်းပျက် မီးလောင်သေကြေ ပျက်စီးခဲ့ရတာပဲ။

နောက်ထပ်အကြောင်းတစ်ခု ဇန်နဝါရီလတော့ အောက်လမ်းသိုက်ဆရာတွေကြောင့်ပါပဲ။ အောက်လမ်းဆရာတွေ ရောက်ရှိလာကြပြီး ပန်းပုနဲ့ ပန်းရန်ဆရာတွေ ခေါ်ယူပြီး မယ်တော်ရုပ်တုကြီးကို အသစ်ပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ အသစ်ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ အဟောင်းကို ဖျက်၊ ဖွင့်ပြီးရှာတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ကြပါဘူး။ ပြုပြင်လို့မရကြပါဘူး။ အောက်လမ်းဆရာနှင့် တကွ ပန်းပု၊ ပန်းရန်ဆရာတွေဟာ ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလိုပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ အန်ထွတ်ပြီး သေဆုံးကြတယ်။ ညဘက်တွေ ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဘီလူးနှစ်ကောင် ရောက်ရှိလာကြပြီး မယ်တော်ကို ထိပါးစော်ကားသူမှန်သမျှ ဘီလူးနှစ်ကောင် လည်ပင်းညစ်သတ်နေပါတယ်လို့ ကယောင်ကတမ်းအော်

တစ်မြည်တမ်းကြရင်း ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ်ပြန်ညစ်နေကြပြီးနံနက်မိုးလင်းတဲ့ အချိန်တွေမှာ အားလုံး တစ်ပုံတည်း ဝတ်တူတွေနဲ့ သေဆုံးနေကြရတာတွေ တွေ့မြင်ကြရပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်း မယ်တော် ကြီးရဲ့ဘေးနားမှာအသေးစားသုံးလက်မ ခွဲလောက်ရှိတဲ့ ဘီလူးရုပ်တုနှစ်ခု ရှိနေ တာကိုလည်း တွေ့မြင်ရပြန်ပါတယ်။ ဘီလူးနှစ်ကောင်ဟာ တင်းပုတ်၊ တုတ် ကြီးတွေထမ်းပြီး ဒူးထောက်ထိုင်နေကြ တဲ့ ဘီလူးရုပ်တုနှစ်ခုကို စာရေးသူရဲ့ ဘကြီးဖြစ်သူက မိုးယူလာပြန်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဘကြီးဟာဘီလူးနှစ်ကောင် ရုပ်တုတို့ မိုးယူလာတာလဲဆိုရင် သူ့ အလုပ်ကိစ္စတွေမှာ အသုံးချဖို့အတွက် ယူလာတယ် ထင်ပါတယ်။ စာရေးသူရဲ့ ဘကြီးဟာ စိန္တောစေးဆရာတစ်ဦး လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဘကြီးရဲ့ဘဝအကြောင်းကိုတော့ စာရေးသူငယ်စဉ်အရွယ်ဆိုတော့ သိပ် မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးဟာ သူ့အိမ်ခြံ ဝန်းထဲမှာ သရဲတစ္ဆေ ကျတံ၊ မှင်စာတွေ မွေးထားလေ့ရှိတယ်လို့ စာရေးသူရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူက ပြောပြထားဖူးပါတယ်။

ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောနိုင်ရသလဲဆိုရင် တော့ ...

တစ်နေ့ နေဝင်ရီတရောအချိန်မှာ စာရေးသူဟာ ဘကြီးအိမ်ကို မထင်မှတ်ဘဲ အလည်အပတ်သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ စာရေးသူမြင်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်လေး တစ်ခု တွေ့မြင်ရတာပါပဲ။

အသက် (၁၂) နှစ်သား၊ (၁၃) နှစ် သား အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ဦးဟာ မြဝကထွက်လာတာကို တွေ့ မြင်ရပါတယ်။ စာရေးသူ သေချာလှမ်း ကြည့်တော့ မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင် ရှိလှပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ စွပ်ကြယ်အနီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခန္ဓာ ကိုယ်အောက်ပိုင်းကျတော့ အနက် ရောင် ဘောင်းဘီတိုကို ကလေးတို့ ဝတ်ထားပါတယ်။ ဦးခေါင်းပိုင်းမှာတော့ လျှာထိုးဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ကလေးဆောင်းထားတာကို တွေ့မြင် ရပါတယ်။ စာရေးသူရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသလို ခံစား လိုက်ရပါတယ်။ ခေါင်းနားပန်းလည်း ကြီးသွားပါတယ်။ ကျောပြင်ထဲမှာ လျှောက်လုံး အေးစိမ့်လာသလို ခံစား

ရပါတယ်။ အဝေးကနေ စာရေးသူ သူ့ မျက်နှာကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို လက်အေးအေး ကြီးနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းညှစ်လိုက်သလို ခံစားရပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အိမ်ကို ပြေးခဲ့ရပါတယ်။ အိမ်ရောက် တော့ တစ် ညလုံး အိပ်မရနိုင်ဘဲ ဘယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်နေရပါ ထယ်ကြောက်စရာမျက်နှာပုံစံအမျိုးမျိုး စာရေးသူရဲ့အာရုံထဲမှာ ပေါ်ပေါ်လာနေ လို့ပါပဲ။ ဒီတော့မှစာရေးသူရဲ့မိခင်ဖြစ်သူ ဟာ အိမ်အနားက ဂိုဏ်းဆရာတစ် ယောက်ကို ပင့်ခေါ်လာပြီး အဲဒီဆရာ ရေမန်းတိုက်လိုက်တော့မှ အကြောက် အလန့်ပြေပြီး အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

စာရေးသူဟာ သတ္တိကောင်းသူ တေဟုတ်သော်လည်း အကြောင်းမဲ့ ကြောက်တတ်သူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးသူ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဘာလို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသလဲ ဆိုရင် သူ့ မျက်နှာက ဆန်ကောပုံစံလို ခပ်ပိုင်းပိုင်း ပြားပြားကြီးဖြစ်ပြီး မည်းပြာ နှင်းကြီးပါ။ ပြီးရှင် ပါးစပ်တို့၊ နှာခေါင်းတို့ ဘာလေ့မပအကျည်းတန်အရွဲ့အစောင်း ကြီးပျား ကားရှေ့မီးသီးလိုမျက်လုံးခပ်ကြီး

ကြီး၊ အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးဆိုးကြီးကို တွေ့မြင်ရလို့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ ဘကြီးအိမ်ကိုထင် သွားတော့ ဘကြီးရဲ့ မိန်းမအဘွားက ပြောပြပါတယ်။ အိမ်ခြံဝန်းအတွင်းထဲ မှာ ဘကြီးဖြစ်သူဟာ သရဲ၊ မှင်စာ၊ သဘက်၊ ကျတ်၊ တစ္ဆေတွေ မွေးထား တာတဲ့။ ပြီးတော့ ဘကြီးဟာ အောက် လမ်းပညာတွေလည်း တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်နားလည်တယ်တဲ့။ ဘကြီး ဟာ ဒီလိုပညာတွေကို တတ်ကျွမ်းမှန်း သိရသလဲဆိုရင်တစ်ခါကပေါ့။ ရာတော် ဆရာတော်ဘုန်းဘုရားကို သွားရောက် ဖူးမြော်ကန်တော့တုန်းက ရာတော် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီပညာတွေ တတ်မြောက်ထားမှန်းသိမြင်တော်မူ လို့ အလှူခံယူတော့ ဘကြီးဖြစ်သူဟာ မလှူဘူးဆိုပြီး အိမ်ကို ပြန်ပြေးလာခဲ့ တယ်လို့ သိခဲ့ရတာပါ။ ဒီတော့ ရာတော် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မင်း ဒီပညာ တွေ မလှူခဲ့ရင် နောက်တစ်ချိန် ဒုက္ခတွေ့ သေဆုံးပြီး သရဲတစ္ဆေဖြစ်လာမှာလို့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုပဲ။

ဘကြီးရဲ့အိမ်အတွင်းထဲမှာတော့
ဆေးကုတဲ့ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ၊ ဆေးမူန့်
အပြင် ဘီလူးရုပ်တုလေးတွေ စိုးလူလာ
တဲ့ဘီလူးရုပ်တွေ၊ ဘီလူးပန်းချီကားတွေ
နဲ့ အပြည့်ဆိုသလို နေရာအနှံ့အပြားမှာ
တွေ့မြင်ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့တစ်နေ့မှာတော့ ဘကြီးအိမ်
နဲ့ ပတ်သက်လို့ သတင်းထူးတစ်ရပ် ဖြစ်
ပေါ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ ဒီသတင်းဟာ
ရုပ်တွက်ထဲက လူတိုင်းပါးစပ်ချားမှာ
ရေပန်းစားသလို ပြောဆိုနေကြတယ်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ
ဘီလူးနှစ်ကောင်ဟာ ဘကြီးအိမ်ပေါ်ကို
တက်လာပြီး အိပ်ပျော်နေကြတဲ့ ဘကြီး
တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ရင်
ဘတ်ပေါ်ကို တစ်ယောက်စီတက်စွဲပြီး
လည်ပင်းကို ညှစ်ကြတယ်။ နောက်ပြီး
တော့ ခြေထောက်နဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်တက်
နင်းပြီး အတင်းနှိုးနှိပ်စက်မှုပြုကြတယ်။
ပြီးရင်လည်း အရှေ့မယ်တော်ကြီးဆီကို
ရုတ်ချင်းသွားပြီး ဘကြီးခိုးယူလာတဲ့
ဘီလူးရုပ်တုနှစ်ခုကို ပြန်ပို့ခိုင်းတယ်။ ဒီ
အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် ဘကြီးလည်း
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး ညတွင်းချင်းပဲ
ဘီလူးရုပ်တုနှစ်ခုကို မယ်တော်ကြီး

ရုပ်တုရှေ့မှာ ပြန်ပို့ပေးခဲ့ရရှာပါတော့
တယ်။

ဒါပေမဲ့လို့အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘကြီး
ဟာ အိမ်မှာကျန်နေသေးတဲ့ သူ တော့
မွေး၊ မွေးမြူထားတဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေထံ
မနိုင်တော့ဘဲ ဘကြီးတို့လင်မယားနှစ်
ယောက်စလုံးကို သူ မွေးထားတဲ့ သရဲ
တစ္ဆေတွေက စားပစ်လိုက်ကြတယ်လို့
ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်ကြေးပေး အမျိုးနွဲ့
ပြောဆိုလာကြတယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်အနီး
အနား ပတ်ဝန်းကျင် လူတွေက ဘကြီး
တို့နေတဲ့အိမ်ကို မသင်္ကာဖြစ်ကြတာနဲ့
လူစုပြီး အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်ကြတော့
ဘကြီးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး
ဟာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူး၊ လျှာထန်း
လန်းနဲ့ ကိုယ့်လည်ပင်းကို ကိုယ့်လက်နဲ့
ကိုယ်ပြန်ညှစ်ပြီး သေဆုံးနေကြတာထိ
တွေ့မြင်ကြရသတဲ့။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘကြီးတို့အိမ်
ဟာ ဘယ်သူမှ နေရဲကြတဲ့လူတွေ နေ
တော့လို့အိမ်ကြီးကို ချိတ်ပိတ်ထားလိုက်
ကြရတယ်။ အိမ်အနီးအနား ပတ်ဝန်း
ကျင်ဟာ ထိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုရှိသလို
တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်လည်း အလှမ်းဝေး
ကြတယ်။ ဒီတော့ ဘကြီးတို့အိမ်ဟာ ချိ

နွယ်ပိတ်ပေါင်း သစ်ပင်ကြီးတွေနဲ့ တစ်
အိမ်တည်း ထီးထီးကြီး ရပ်တည်ထား
သတဲ့သို့ရှိလှပါတယ်။

ဒါကြောင့်မြင်တွေ့ကြရတဲ့လူတိုင်း
ဟာ ဘကြီးအိမ်ရဲ့ ပုံစံအနေအထားနဲ့
ထိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေတာကြောင့်ရော၊
လူတွေနဲ့ အလှမ်းဝေးတာကြောင့်လည်း
ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှလို့ ဘယ်
သူမှ တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်လျှောက်
သွားရဲကြဘူး။ နေ့အချိန်တွေမှာ
တောင် အိမ်ကြီးထဲက စကားပြောဆိုသံ
တွေ လှုပ်ရှားသံတွေဟာ အတိုင်းသား
ဩဇာနေရတတ်သတဲ့။

ညအချိန်မှာဆိုရင်တော့ အိမ်ကြီး
ဆဲမှာ မီးတွေ လင်းနေတာမျိုး၊ မီးထွန်း
သားတာမျိုး၊ အော်ဟစ်ညည်းညူတဲ့
အထိတ်တလန့် ဝုန်းခိုင်းကြသံတွေ
ဩဇာရတတ်သလို၊ တစ်ခါတုန်းကဆိုရင်
ခိန်ခဲပျက်တွေ တော်တော်များများ ဝုပြု
ပြီး ဆူဆူညည်ညည်နဲ့ အိမ်ကြီးထဲဝင်သွားတာ
ထိ ညဘက်ကင်းလှည့်လာတဲ့ ရဲသား
(၁) ယောက်၊ ရဲမှူး၊ (၂) ယောက်၊ ဥတ္တဋ္ဌ၊
ဆိတ်တွက်လူကြီးနဲ့ ကာလသားတွေတွေ့
မြင်သွားတော့ မဟုတ်တာကို အိမ်ကြီး
ဆဲမှာလာပြီး ပြုလုပ်နေတယ်လို့ သင်္ကာ
တင်နေလို့ လိုက်ဝင်ကြည့်ပြီး ဝမ်းတာ

အထဲရောက်သွားကြတော့ နောက်နဲ့
တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ချိ
ပေါက်မှားခဲ့ရတယ်ဆိုပဲ။ တာဝန်ရှိသူ
တွေ ဘာကိုကြောက်စရာမြင်သွားတာ
လည်း မသိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့လို့ စာရေးသူ နောက်ဆုံး
ပြောဆိုချင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တလေး
ကတော့ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့
ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးမို့လို့ပါပဲ။ တစ်ည
မှာ စာရေးသူရယ်ဦးလေးဖြစ်သူရယ်တာ
နာမည်ကြီး ဇာတ်မင်းသားတွေဖြစ်တဲ့
ပုလင်းစိန်၊ ဇန်နဝါရီစိန်၊ ပြီးလေးစိန်ဆိုတဲ့
ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ကပြတဲ့ ဇာတ်ဗွဲ့
သွားကြည့်ကြတယ်။ ဝွဲကြည့်ရင်း အိမ်
ချင်လာတာကြောင့် လေးနာရီထိုးပြီး
လောက်မှာ ဝွဲခြံကျင် အိမ်ကို လမ်း
လျှောက် ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ စာရေးသူဦးလေးဖြစ်သူဟာ
ဘကြီးအိမ်အနားက ဖြတ်လျှောက်လာ
ကြတုန်း ဘယ်နားက ဘယ်လိုပေါ်လာ
မှန်းမသိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ
စာရေးသူတို့ ဘေးနားကနေ တပ်
လျှောက်ပြီး လိုက်လာပါတယ်။ ဒီလိုတစ်
လိုက်လာတာနဲ့ အေးစိမ့်တဲ့လေ တိုးထွေ

သလိုမျိုး ခံစားရပါတယ်။ သူ့ထံမှလည်း ဆေးရုံများမှာ အသုံးပြုတဲ့ ဝါးသတ်ဆေး နဲ့လည်း ရပါတယ်။ စာရေးသူနဲ့ ဦးလေး ဖြစ်သူဟာ နည်းနည်းတော့ ထိတ်လန့်မိ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ပွဲဈေးတန်းက အပြန် အဖော်မရှိလို့ စာရေးသူတို့နဲ့ ကပ်ပြီး လိုက်လာတယ်ထင်ပြီး ရှေ့ကိုပဲ ဆက် လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ဒီလူကြီးဟာ စာရေးသူတို့ကို စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ ခေါင်းငိုက် စိုက်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဝထမကတော့ စာရေးသူတို့က ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်သူလားလို့ ဂရုစိုက် ကြည့်မိပါသေးတယ်။ ညက မှောင်နေလို့ လူကြီးရဲ့ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင် တွေ့ရပါဘူး။ ဒီတော့ စာရေးသူရဲ့ ဦးလေး ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကား တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောဆို လာပါ တယ်။

စာရေးသူတို့ဟာ တောင်ကုန်း အတက်ကလေးကို ကျော်လွန်လာတဲ့ အခါ လမ်းမီးတိုင်ကိုလည်း တွေ့လာရပါ တယ်။ ဒီတော့ လမ်းမီးအလင်းရောင်နဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါသဲကွဲကွဲမြင်တွေ့ရပါတယ်။ အစ

ကတော့ မှောင်ရိပ်မည်းမည်းထဲမှာမှိုလို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ သဲကွဲကွဲ မြင်တွေ့ရပါ တယ်။ အစကတော့ မှောင်ရိပ်မည်းမည်း ထဲမှာမှိုလို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ မသဲကွဲမသဲ ကြရပေမဲ့ အခုတော့ သဲသဲကွဲကွဲမြင်တွေ့ ရပြီး ဟဲ့ဆိုပြီး စာရေးသူနဲ့ ဦးလေးဟာ အဲဒီလူကြီးကို လှမ်းပြီး ပြိုင်တူကြည့် လိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့်မှာတော့ ...

“ဟိုက်”

“အမယ်လေးဗျ”

ရောမလူကြီးတစ်ယောက်ထန်းဝင် အမြင့်လောက်ရှိမယ်။ အမွေးထူထူနဲ့ လှုပ်ကြီးလို့ပဲ။ မတ်တတ်ရပ်နေတာ။ လား - လား - ရင်ထဲမှာ အသည်းတွေ အူတွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသလိုမျိုး ရင်တစ်ခုလုံးဟာ မောဟိုက်ပြီး ကတုန် ကယင်ကြီးနဲ့ ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်ဟာ ကျောရိုးတစ်လျှောက် အေးစိမ့်တတ် လာပြီး မှင့်တက်အုံ့ထဲဖြစ်မိနေကြသိ ရောလား။

စာရေးသူတို့ကပ်ပြီးလျှောက်လိုက် လာတဲ့ လူကြီးက တခြားလူမှမဟုတ် တာ။ စာရေးသူတို့ရဲ့ သေဆုံးပြီးဖြစ်တဲ့ ဘကြီးဖြစ်နေပါရောလား ခင်ဗျာ။ ဒီ အချိန်မှာပဲ စာရေးသူနဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူ

ဟာ သတိပြန်ရလာကြပြီး တစ်ယောက် တိုတစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြောဆိုကြခြင်း မရှိဘဲ အလိုလိုနားလည်ပြီးသား နှစ် ယောက် ပြိုင်တူ ဖနေခင်နဲ့ တင်ပါး တစ် သားတည်းကျအောင် ပြေးလာလိုက်ကြ တာ အိမ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိနိုင် ဆဲ ကြောက်ရွံ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြေး လာခဲ့ကြတာ မောလို့ မောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ဒါတောင် အနောက်ကို ပြန် ပြန်ပြီး လှည့်ကြည့်မိသေးပါတယ်။ နောက်ကများ ပါလာသလားလို့ပေါ့။

အိမ်ရောက်တော့ စာရေးသူရဲ့မိခင် ခြစ်သူဟာ အနားကိုရောက်လာပြီး စာ ရေးသူနဲ့ “နင်တို့နှစ်ယောက်နာနာဘာဝ နဲ့တွေ့လာကြပြီထင်တယ်” လို့လှမ်းပြော ဆော့ စာရေးသူနှင့် ဦးလေးဖြစ်သူဟာ ဝေးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရတာ အပေါ့အပါအချိန်ထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချား

မှုက မပြေချင်သေးဘူး။ ရင်တွေခန်း ခွေး တွေ ပြန်နေတုန်းပါပဲ။ ကြောက်စရာကြီး ဗျာ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် စာရေးသူတို့ တင် ဒီလိုကြောက်လန့်ထိတ်လန့်စရာ အဖြစ်မျိုး ကြုံရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးသူရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူရော တခြားလူ တိုင်းလူတိုင်းရော ဒီနားက ဖြတ်လျှောက် သွားတာနဲ့ သေဆုံးသွားပြီးဖြစ်တဲ့ စာရေး သူရဲ့ ဘကြီးဟာ နာနာဘာဝ သရဲတစ္ဆေ သရဲကြီးအဖြစ် လူတွေနဲ့ တွေ့လာတတ် ကြပြီး လူပြော၊ သူပြောများလာတာ အယူလွဲပြီး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘဝ နာနာဘာဝ အကြောင်းနဲ့တကွ စာရေးသူရဲ့ဘီလူးနှစ် ကောင်ဝတ္ထုကို ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် ဖြစ်ရပ် ကလေးကို ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်လိုက်ပါရစေ။

အားလုံးအတွက် ...

မာန်သစ်ဦးငြိ

ဒဂုန်ရွှေမျှား
 ကမ္ဘာမြေအောက်ခရီး

မင်းဘုန်းသိင်္ခီသူ

ငပေ ငတေ ရွာထဲမွှေ

တစ်သက်လုံး ပညာကောင်းစွာ မသင်ကြား။ စီးပွားရှာသည့် အရွယ် ရောက်ပြန်တော့လည်း အလုပ်လက် ကြောတင်းအောင် မလုပ်။ သစ်ခုတ်၊ ဝါး ခုတ်၊ ဇားရှာ၊ ငါးရှာလည်း အဆင်မပြေ။ ထန်းရည်ကလေးတမြေနှင့် နေညိုလျှင် အမြဲလေပြိုတတ်သည့် သူကြီးသား ဖိုးတေသည် နွားတစ်ကောင်ကို ဆွဲကာ တူပင် အလုပ် လုပ်တော့မည်ဟု ကြံ့ဝါး ရင်း ရွာထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ကလေးလူကြီးအားလုံးက ဖိုးတေ ခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာလေပြီ။

“ဟိ - ဟိ - တစ်သက်လုံး ထန်း တောထဲမှာ ခွေနေတဲ့ကောင်က အလုပ် လုပ်မလို့တဲ့တော်၊ ကြားသားမိုးကြီး”

“ဟုတ်တယ် - ဟုတ်တယ် - ဒီနှစ် တော့ မိုးတော့ ခေါင်တော့မှာပဲဟေ့”

“ဟား - ဟား - ဟား”

ဖိုးတေသည် ချိုထောင်ထောင် ဦးခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် နွားနီဖြူစပ်စပ် ရင်ကော့၍ ဂုဏ်ယူစွာ ဆွဲလာခြင်း ဖြစ် သည်။ ရွာထိပ်တွင် ယာထွန်ရာမှပြန်လာ သော ဦးထူးနှင့် ပက်ပင်းဆုံလေသည်။ ဦးထူးသည် နွားကို မနိုင်မနင်း ဆွဲယူလာ သောဖိုးတေကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ခြေလှမ်း ကို တုန်ခနဲ ရပ်သည်။

“ဖိုးတေ - ဘယ်က နွားတုံး”

“နွားဈေးက ဝယ်လာတာမျိုး”

ဖိုးတေ၏ အသံသည် ဂုဏ်ယူသလို ကြားဟန်ဖြင့် မာနသံ စွက်နေသလို

အောက်မေ့သည်။ တစ်သက်လုံး နွား မတိုင်ခဲ့သော၊ ယာမထွန်၊ လှည်းမတိုက် သူသော သူကြီးသား ဖိုးတေသည် နွား သစ်ကောင်ကို နွားဈေးက ဝယ်လာသည် ဆိုတော့ နည်းနည်းအံ့ဩသွားသည်။ နှစ်မိလားကြသည်။

ဦးထူးသည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြတ်သည်။ တံတွေးတစ်ချက် ထွေး သည်။

“နွားဈေးက ဝယ်လာတာ ဟုတ် သား”

“ဟုတ်တယ်လေ - ဘာဖြစ်တုံး။ ဘာကြောင့် ပြူးတူးပြုတ် ဖြစ်ရတာတုံး”

ဖိုးတေသည် ပမာမခန့်ကြည့်သည်။ ဦးထူးသည် ဖိုးတေကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေး သော နွားကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ မျက်မှောင်ကြတ်လိုက် ခြင်းသည်။

“ဖိုးတေ”

“ဘာတုံး”

“ဒီနွားကို မင်းသဘောနဲ့ ဝယ်လာ သလား။ ဒါမှမဟုတ် နွားအကြောင်းနား မည်တဲ့ လူလိုက်ဝယ်ပေးတာလား။ မင်း သေသေချာချာကြည့် ဝယ်တာမှ ဟုတ် သဘော - ဖိုးတေ”

ဖိုးတေသည် နှုတ်ခမ်းပြာပြာကြီးကို

တစ်ချက်တွန့်လိုက်ကာ လုံချည်ကို နှေး ခေါင်းပေါ်သည်အထိ ကပိုကရိုဝတ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ကန်သင်းစပ်ရှိ ဝတ် လာချုံပေါ်သို့ လှမ်း၍ တံတွေးကို ယှစ်ခနဲ ထွေးချလိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်သူက လိုက်ဝယ်ပေးမှာတုံး ငျ။ ကျုပ်ဘာသာ မြို့တက်ပြီး ကျုပ် ကောင်းမယ်ထင်တဲ့ကောင်ကို ဆွဲချလာ တာပေါ့ဗျ။ ဘာခက်တာမှတ်လို့ - ဟင်း - ဟင်း - ဒါလေးများ”

ဦးထူးသည် ခေါင်းကို ညင်သာစွာ တစ်ချက်ယမ်းခါသည်။ ကရုဏာဖြင့် ကြည့်သည်။

“နွားဝယ်တာတော့ ဘာမှမခက်ပါ ဘူး၊ ဖိုးတေ၊ ဝိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်တာပဲကွာ ဟုတ်ဘူးလား။ မင်းအဖေလည်း နွားကိုင် ကောင်းခဲ့တဲ့ သူကြီးမျိုးရိုးပဲကွာ။ အေး - တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နွားဆိုတာ နွား ကောင်း၊ နွားဆိုး မမွေးအပ်တဲ့နွား၊ မွေး အပ်တဲ့ နွားဆိုတာရှိတယ်။ နွားဆိုးကို မမွေးမိရင်၊ မမွေးအပ်တဲ့ နွားကို မွေးမိရင် ခိုက်တတ်တယ်၊ လူကို ခိုက်တတ် တယ်”

ဖိုးတေသည် စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်။ နဖားကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲ လိုက်ရာ နွားက ညွတ်ခနဲ အော်၍ပါလာ

လူတွေလည်း
လူတွေပဲကိုး။
ဟေ့ကောင်-တွေလား၊
မင်းကို နွားမ ခွံပိတ်ပြီး
ရောင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ
ဒါမျိုးကို
ပြောတာကွ-နွားရဲ့။
ဒီသွားကိုကြည့်
သွားအစစ်မဟုတ်ဘူး။
ထန်းသီးဆံကို
သွားပုံလုပ်ပြီး
သွားကျိုးနေတဲ့ကြားထဲကို
ကော်နဲ့ကပ်ပြီး
ထည့်ထားတာ မြင်လား ...

သည်။ ဖိုးတေကို လည်ပြန်ထောင်၍ ကြည့်သည်။
တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကို နာကျင်အောင် နဖာကြီး
ဆောင့်ဆွဲသူ့ကို ကျေနပ်ပုံမရ။ ဖိုးတေသည် ယာစင်
ကန်သင်းရိုးပေါ်သို့ ကွမ်းတံတွေးကို ဖွီခနဲပြည်အောင်
ထွေးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုနောက်ဆောင့်ဆောင့်အောင်
အောင်ဖြင့် လျှောက်သွားတော့သည်။

“အလကား - ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေကြတာပဲ
ဗျာ။ နွားက နွားပဲပေါ့။ ဘယ်သူက ခြင်္သေ့အမှတ်နဲ့ ဝယ်
မှာတုံး။ ကျား ကို ဝယ်လာမှာတုံး အဘိုးကြီးရဲ့။ တစ်
ခက်ပါကလား။ ကျုပ်က ဘွတ်အဲ - ဘွတ်အဲလိုအော်လို့
ဝယ်လာတာ။ ခြင်္သေ့လိုဝေါင်း - ဝေါင်း - ဝေါင်း - မအော်
ဘူးဗျ။ သွားမယ်ဗျာ - ဘာတွေလာပြောမှန်း မသိဘူး
ရှုပ်တယ်”

ဖိုးတေသည် နွားကို နဖာကြိုး ဆောင့်ဆွဲ
ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။ နွားကြီး

ဤသို့ပင် မေကတ်ကတ်ဖြင့် မလိုက်
နဲ့ လိုက်ချင်ပါသွားသည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - ဘွတ်အဲ -
အဲင်း - ဝေါင်း - ဝေါင်း”

ဦးထူးသည် ဖိုးတေကို သနားစရာ
ထွတ်ထွတ်ကောင်သဖွယ် လှမ်း၍ ဝေး
ကြည့်ရင်း ဝေါင်းကို တွင်တွင်သာ ခါယမ်း
အော်သည်။

“တော်တော်မိုက်ရိုးရင့်တဲ့ ကောင်
ဒါပဲသူကြီးမျက်နှာထောက်နေလို့။ နွား
အဲဆိုဝယ်လာတယ်။ နားလည်း မလည်
ဘူး။ တစ်သက်လုံး အလုပ်ကို လက်
အခြာတင်းအောင် မလုပ်ခဲ့တာကိုး။

မိန်းမနားလည်း မသိ၊ ကြည့် - သူ့နွား
အဲဆိုသံကြား နွားအမျိုးအစား။ နွားရဲ့နား
အဲဆိုအဝ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝေ့နှစ်လုံးနဲ့
အဲဆိုနွားမျိုးက လူကို မိုက်တတ်တယ် ဆို
အဲဆိုအိမ်သိဘူး။ ဘယ်ဘက်နားရွက်ဝ
အဲဆို ဝေ့ပါရင် အိမ်က အမျိုးသမီးတွေ
အဲဆို ထုတ်တယ်။ ညာဘက်မှာ ဝေ့ပါရင်
အဲဆို ဘာတျားတွေ သေတတ် တယ်။

အဲဆိုကြောင့် ဝိုသံကြား နွားလိုခေါ်တာ။
အဲဆိုအိမ်နားမလည်ဘူး လူမိုက်ပဲ”

ဦးထူးသည် တစ် ကိုယ်လည်း
အဲဆိုညှုကာ တံအတွင်း ပြန်ဝင်သွား
အဲဆို

အရက်ကလေး တထွေထွေဖြစ်
လာသော ဖိုးတေသည် နွားကို ဆွဲတာ
ရွာထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာပြီဆို
ကတည်းက အားလုံးက တစ်ဝင်စားလာ
ကြပြီး တချို့က တဲဝမှထွက်၍ ခေါင်းပြု
ကြည့်သည်။ တချို့က စပ်စပ်စုစု မေးကြ
ပြန်သည်။ ရွာအနောက်ဖျားမှ မစိန်ညွန့်
သည် ကလေးကို ခါးထစ်ခွင်ကာ ထွက်
လာသည်။ မစိန်ညွန့်သည် ဖိုးတေနှင့်
အသက်ရွယ်တူ ဖြစ်သည်။ မစိန်ညွန့်
သည် တန်းကျောင်းနေခဲ့ဖူးသည်။ ဖိုး
တေလိုမဟုတ်။

“ဟဲ့ - ဖိုးတေ၊ ကျားသားမိုးကြီး နွား
တွေ ဘာတွေ ဆွဲလာပါလား”

ဖိုးတေသည် စောင်း၍ ကြည့်သည်။
အမှူးလည်း ပြေခါစ ဖြစ်ပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ် - မစိန်၊ ငါ နွားတွေက
ဝယ်လာတာ။ အဲလိုပဲ လုပ်ခိုင်းဖို့ပါ”

မစိန်ညွန့်သည် နွားကို သေသေရာ
ရာ ကြည့်သည်။ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ - နင်က ငါ့နွားကို ကြည့်ပြီး
သောက်ပြစ်ပြောဦးမလို့လား။ ဘွတ်အဲ -
ဝေါင်း - ဝေါင်း - ဝေါင်း”

ဖိုးတေသည် ပြောင်ချော်ချော်ပြော
သည်။ မစိန်ညွန့်သည် နောက်ပြောင်
ပြောသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မကြား

ယောင်ပြုကာ နွားကိုချည်းစေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။

“နင့်နွားကလည်းဟယ်”

“လာပြန်ပြီ-တစ်ယောက်”

“ဘယ်လောက်နဲ့ ဝယ်လာတာ တုံး”

“ငါအလုပ်လုပ်ချင်တယ်ပြောတော့ အဘက နွားဝယ်ဖို့ ငွေထုတ်ပေးတယ် တ”

မစ်နဲညွန့်သည်တစ်ခပ်ရယ်တော့ သည်။

“တစ်သက်လုံးလက်ကြောမတင်း တဲ့ကောင်ကများ ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း- ဇောနွ”

ဖိုးဇောသည် ကွမ်းချိုးတက်နေ သော သွားနီကျင်ကျင်ကြီးတွေပေါ် အောင် ရယ်လိုက်ကာ စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာ ပေးဖြင့်...

“ငါ-ငါ-မိန်းမယူချင်ပြီဟ”

“ထင်သားပဲ - ဝယ်ပေးကောင်၊ ဒါ ထက် ဒီနွားက နှင် ဘယ်လောက်ပေးပြီ ဝယ်လာတာတုံးဟဲ့”

“သုံးထောင်”

“ဟင်”

ဖိုးဇောသည် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားဟန် ဖြင့်ခေါင်းမော့ကာ ခြေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ

ရာ ငါးထောင်တန် နွားတစ်ကောင်ထံ သုံးထောင်ဖြင့် အချောင်ရလာခြင်း ဖြစ် ကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်စေချင်သေး သည်။ အဝယ်ကောင်း အရတော်သူတ လည်း အထင်ခံချင်သေးသည်။ မစ်နဲ ညွန့်သည် နွားကို တွေ့၍ကြည့်နေ သည်။

“နင့်ဟာကလည်း ဟုတ်သေးလေ လား။ ခိုင်းနွားဈေးတွေ ဒီလောက် ကောင်းနေတာ။ ခိုင်းနွားတစ်ကောင်ထံ သုံးထောင်နဲ့ ရလာတယ်ဆိုတော့ဟာ”

“ငါ တကယ်ရလာတာ ဝိုက်နာလို့ ငွေပြတ်နေလို့ ရောင်းတဲ့ လူနဲ့တွေ့လာ တယ်ဆိုပါတော့ဟာ”

“ခိုင်းနွားဈေးက ခေါင်ခိုက်နေတာ ဟဲ့။ ငါးထောင်ကျော်ပြီ-ဟိုတစ်လောက ငါ့ဦးလေးဝယ်လာတာ ငါးထောင်ထိထိ နှင်က သုံးထောင်နဲ့ ရလာတာဆိုတော့ အင်း-စဉ်းစားစရာပဲ”

ဖိုးဇောသည် နဖားကြီးကို မလွှတ်ဘဲ မချီမချင်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စဉ်းစား-စဉ်းစား- သွတ်အဲ- ဝေါင်း-ဝေါင်း-ဝေါင်း”

ဖိုးဇော စကားဆုံးသည်နှင့် နွား သည် မူလဇာတိပြုလာလေတော့သည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ခွာလေးစုံရပ်လျှောက်

နေရာမရွေးဘဲလျက် ခန္ဓာကိုယ်ကိုပုခက် သွဲသကဲ့သို့ ရှေ့တိုးနေနက်ဝင် လှုပ်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။

မစ်နဲညွန့်သည် အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြင့်နွား၏လှုပ်ရှားမှုအမူအရာကိုကြည့် နေသည်သာမက ဖိုးဇောသည် စကား ဆိုနိုင်ဘဲထူးခြားသောနွား၏အပြုအမူ တို့ကြောင့်ကြည့်နေသည်။

“ဟ-ဒီနွားက ဘယ်လိုနွားတုံး သ”

မစ်နဲညွန့်ရင်ခွင်တွင် တွယ်ကပ်နေ သော တလေးက လျှောဆင်းသည်။

“ငါတော့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူးဟဲ့။ ဒီတော့ နင့်နွား အမူအရာက တို့အဖေ မြောဖူးတဲ့ အလောင်းတိုက်နွားဟဲ့။ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ပုခက်လွှဲသလို ရှေ့တိုးနေနက် သလိုနဲ့ကော ကြောက်စရာကြီး”

“ဟင်း-လာပြန်ပြီ-တစ်ယောက်”

“တုံး-ငါ ကြားဖူးတာပြောတာဟဲ့။ သိတာလည်း ယာတော ကိုင်းတောထဲမှာ သူ့ဦး ဒီလောက်တောင် မသိဘူးလား။ သူတို့ နွားမရွံ့ပိတ်ပြီး ရောင်းလိုက်တာ”

ဖိုးဇောသည် မစ်နဲညွန့်ကို မကျေ မနပ်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“သောက်ကောင်မ - နင်လည်း ရွာ

ဖျားက ဦးထူး လေအတိုင်းပဲ။ နွားတစ် ကောင်လုံး မြင်နေတာတောင် မှားဝယ် တယ်ဆိုတော့ အရူးလားဟဲ့။ နွားက နွား ပဲ။ သွတ်အဲ- သွတ်အဲ- ဝေါင်း- ဝေါင်း- ဝေါင်း- ဒါတွေ ငါအယုံအကြည်မရှိဘူး။ နွားက နွား- ကျားက ကျား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဝေါင်း- ဝေါင်း- ဝေါင်း”

ဖိုးဇောသည် ပြောပြောဆို ဆို စောင့်ကြီးအောင်ကြီးဖြင့် ထွတ်သွား သည်။

“နင်တော့ ခက်သေးတယ် ဖိုးဇော၊ ခက်သေးတယ်ဟယ်”

အနီရောင်နဲ့ အဖြူရောင်စပ်ကျား နွားတစ်ကောင်ကို ဆွဲကာ အိမ်ခြံဝင်း ထဲ ဝင်လာသည့် ဖိုးဇောကို မြင်လိုက် ရသဖြင့် သူကြီးဦးတိုးမောင်သည် ခေါင် ပေါ်တင်ထားသော ကွမ်းအစ်ကို နံဘေး သို့အသာချကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ သည်။

“ဖိုးဇော”
“အဘ”
“မင်း-ဝယ်လာတဲ့ နွားလား”

“ဟုတ်တယ် - အဘ”

“ဘယ်လောက်တုံး”

“သုံး ထောင် နဲ့ ဝယ်လာတာ - အဘ”

ဇိုးတေအသံက နည်းနည်းကျယ် သွားသယောင်ရှိသည်။ ကာလပေါက် ဈေးထက် ထက်ဝက်နီးပါးမျှနှင့် ပေါ်ချောင်ကောင်းရလာသဖြင့် ဂုဏ်ယူစွာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟကောင် - မင်းဥစ္စာကလည်း ဈေးပေါလှချည်လား”

ဦးတိုးမောင်သည် နွားကိုတစ်လှည့်၊ ဇိုးတေကို တစ်လှည့် နဖူးကြောကြီးများ ရှုံ့၍ကြည့်ကာ နွားကိုတစ်လှည့်၊ သိမ်း တြားအက် ခတ်လေသည်။ ခြေထောက်၊ ငွေ၊ ဦးခေါင်း၊ ချိုကအေ အမြီးများပင် တျန်ချိုကောက်ကြီးပါမကျန်စေရ။

ဦးတိုးမောင်သည် ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းကတော့ မိဘပိုင်ဆိုင် ဖြန့်တဲ့ ကောင်ပဲ။ တကယ်ပဲဗွေဆိုးနွားကိုမှ ခိုက် တတ်တဲ့နွားကိုမှ ဝယ်လာတယ်။ အံ့ပါရဲ့ တွာ - မစူးမစမ်း - မစုံစမ်း”

“အရေးပေါ် ငွေလို လို့ အတင်း ရောင်းတာနဲ့ ကျုပ်ကဝယ်လာတာပေါ့ - အဘရ”

“မင်းကို အသားဈေးလောက်နဲ့ ရောင်းလိုက်တာ။ ဒီလိုနွားမျိုး ငါ အကားပေးတောင်မယူဘူး။ လူခိုက်တယ် ကျက်သရေယုတ်တယ်။ ကံ - မင်း နွား ပါးစပ်ဟလိုက်စမ်း။ ငါ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်စမ်းမယ်”

ဇိုးတေသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နွားကို ပါးစပ်အတင်းဖြုတ်သည်။ ဦးတိုး မောင်သည် နွားပါးစပ် သွားတန်းထိ လက်ဖြင့်တစ်ချောင်းချင်းနဲ့ကြည့်သည်။ ရုတ်တရက် သူ့လက်ထဲသို့ သွားတစ် ချောင်း ပြုတ်ထွက်ပါလာသည်။

ဦးတိုးမောင်သည် ပြုတ်ထွက် ပါလာသော သွားကြီးကို နေရောင်မှ ထောင်ကြည့်ပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ မီးဖုတ်ထားသည့် ခရမ်းသီးကြီးလို မျက်နှာကြီး ချက်ချင်း ညိုမည်းသွားလေသည်။

“လူတွေလည်း လူတွေပဲကိုး။ အကောင် - တွေလား။ မင်းကို နွားမရွံ့ဘဲ ပြီး ရောင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ အချို့နဲ့ ပြောတာကွ - နွားရဲ့ ဒီသွားကိုကြည့် သွားအစစ်မဟုတ်ဘူး။ ထန်းသီးဆီ သွားပုံလုပ်ပြီး သွားကျိုးနေတဲ့ကြွေး ကို ကော်နဲ့ကပ်ပြီး ထည့်ထားတာ ဖြစ် လား”

မှန်ပေသည်။ သွားကျိုးနေသော နွား၏ သွားနှစ်ချောင်းကြားထဲသို့ ထန်း သီးဆီကိုညှပ်ကာ သွားအတုလုပ်ပြီး ရောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်တကား။

“တောက်”
ဇိုးတေသည် မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ တောက်တစ်ချက် ခတ်လျက် ဦးတိုး မောင်ကို မဝံ့မရဲကြည့်သည်။ ဦးတိုး မောင်သည် ဇိုးတေ၏ လုပ်ရပ်ကိုကြည့် ချင်းစိတ်အပျက်ကြီးပျက်ကာ ခေါင်းခါ သွတ် ရှိ သည်။

“ဟေ့တောင် - မင်းဝယ်လာတဲ့နွား မင်းဘာသာကျောင်း၊ မြက်ရိတ်ကျွေး ခြင်းရောင်းချင်ရောင်းလုပ်ချင်သလိုလုပ် ဘူး။ ဒီလိုနွားမျိုးက အိမ်ခိုက်၊ လူခိုက်၊ စီးနွားပျက်တတ်တယ်ကွ။ ငွေကလည်း သွေးဆိုးတွေချည်းပဲ။ သွားခေါ်သွား၊ ငါ့ခြံ နဲ့ ဝေးရာတို ခေါ်သွား။ ဒါမှမဟုတ် နွား သတ်ရုံပိုလိုက်ကွာ - ရှုပ်တယ်”

ဇိုးတေသည် နွားနားဖားကြီးကိုဆွဲ တွဲ အပြစ်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကပ်ကပ် ထွက်လာလေသည်။ နွားက ဦးတိုးမောင်ကို ပေစောင်းစောင်း ကြည့်ကြည့်သည်။

“သွတ် - သွတ် - အံ”

ဇိုးတေ၏ နွားသည် မြန်မာ့ရိုးရာ ဈေးထုံးစဉ်လာအရ မမွေးမြူအပ်သော နွားအင်္ဂါထဲတွင် အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။ ခိုက်တတ်သောနွား။ အကျိုးမဖြစ်သော နွားဟု ဆိုရပေမည်။

သွားကြားရေယို၊ တယ်လူးချို နံတို နံကြပ်၊ မမွေးအပ်။

မြေကပ်၍ပါ၊ ခြေကိုခါ၊ ခေါင်းမှာ တိုလတ်၊ မမွေးအပ် စသည့် လူတို အသက်အန္တရာယ်ထိ ဒုက္ခပေးတတ် သော နွားမျိုးတွင် ပါဝင်သည်။ ဇိုးတေ သည် ရွာထဲဝင်ခါစမှ သူ့ခင်နှင့် တွေ့ သည်ထိ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နွားတို မကောင်းချည်း ပြောဆိုခံခဲ့ရလေရကား စိတ်အပျက်ကြီးပျက်လျက်ရှိသည်။ နွား ရောင်းသူကို မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် ရှိ သည်။

“ဇွေးမသုံး - နွားစုတ်၊ နင့်တို့ အသားဈေးနဲ့ရအောင်လုပ်ပြီး ငါ့ပိုင်ဆိုင် တွေ ပြန်ရအောင် လုပ်မယ် သိလား။ နွားပဲ့ - နွားစုတ်”

နွားသည် လိမ်စည်စည်သွားနေရာ မှ ခေတ္တခြေစုံရပ်တန့်လိုက်ကာ ...

“သွတ်အံ”
ဇိုးတေကိုစောင်း၍ကြည့်ကာအော် လေသည်။ ချိုကောက်ကြီးဖြင့် ခါသည်။

“အောင်မာ - မင်းက မကျေနပ်ဘူး
ပေါ့ဟုတ်လား။ ငါလေ - တယ် - ထိပ်ကို
ရဲတင်းနဲ့ ထုလိုက်ရတော့ လဟယ်။
ချက်ချင်း ပွဲချင်းပြီးရောမယ်”

ဇိုးတေသည် နဖားကြိုးကို ဆောင့်
ဆွဲလေသည်။

“ဘွဲ့ - အဲ - အဲ”

နွားသည် နီကြောင်ကြောင်မျက်
လုံးကြီးများဖြင့် ဇိုးတေကို မကျေမချမ်း
ကြည့်၍ နာကျင်စွာ အော်ပြန်သည်။ နွား
သည် ပေကတ်ကတ်ဖြစ်လာသည်။ ဇိုး
တေ ဆွဲခေါ်ရာသို့ မလိုက်ချင်တော့။
မြေခုံရပ်ကာ စောင်း၍ကြည့်လေသည်။
ဆောင့်ဆွဲသော်လည်း မရွေ့၊ နေရာမှ
မရွေ့။

“ဒီနွားနယ်နော် - ပြောသလိုဖြစ်နေ
ပြီကော။ ဟဲ့ - ငပေ - လာ - ရွာပြင်က
တင်းကုတ်ဟောင်းကို သွားမယ်။ နင့်ကို
ငပေလိုခေါ်မယ်”

ထိုအခါမှ နွားသည် နေရာမှရွေ့လေ
သည်။ ရွာနောက်ဖေးကိုင်းတော ယာ
တောတစ်လျှောက် ဆွဲခေါ်သွားခြင်း ခံရ
သော နွားပေသည် စိမ်းစိမ်းစိုစို သစ်ပင်
ချုံ့ပုတ်မြင်လျှင် ပေ၍ရပ်၏။ ဘယ်
လောက်ဆွဲခေါ်ခေါ်မလိုက်၊ ဇိုးတေသည်
နီးရာသစ်ကိုင်းမြောက်ကိုဆွဲ၍ တဖြည်း

ဖြန်းချိတ်မှ မသွားချင် သွားချင်သွား
သည်။ ရွန်မြဲသော ချိုကောက်ကြီးခြင်း
ယမ်းခါသည်။

ခရမ်းခင်း၊ နမ်းခင်းတွေလျှင် ဇိုးတေ
၏အရိုက်အနက်ကိုခံကာဝင်စားလိုအန်
ရှိသော်လည်း ဇိုးတေက အစားမခံ၊ ငေး
ခင်းတဲအဝင်မခံဘဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆင်း
ဆံမှ ပေကတ်ကတ်နှင့် မလှမ်းချင်လှမ်း
ချင်လှမ်းသည်။

“ဒီနွားတော့ ငါစိတ်ကုန်လာပြီ”
ဇိုးတေသည် ရွာပြင်ရှိ သူမိဘများ
ပိုင်သော ယာခင်းဘေးရှိ နွားတင်းကုတ်
အဟောင်းရှိရာသို့ မရမက ဆွဲခေါ်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။ နွားကလည်း ပြောလည်း
ပြောစရာပင်။ နွားပေ နွားကတ် နွားဆံ၊

အချိန်ကား ညနေစောင်းလှပေစွာ
အိပ်တန်းပြန်ငှက်များ၏ မိမိ အသိုက်ထဲ
ရှိ ရာသို့ စတင် ယုံသန်းစအချိန်တိုင်း
အနောက်ဘက်တွင် တိမ်နီတိမ်ခါး
အရောင်ရင့်ခါစ ချိုးငှက်ကလေးများ
မြေဝပ်ငှက်ကလေးတွေ ကူသံ၊ ယုံသန်း
ပြေးလွှားသံ ငြိမ်သက်စပြုလာချိန် -

မနက် (၉) နာရီထိုးချိန်မှစ၍ နွား
ဈေးပွဲမှ နွားဝယ်လာသော ဇိုးတေသည်
အားနည်းချက်တွေ မြောက်မြားစွာ
သည့် အထဲတွင် ဝယ်လာသော နွား

သက်ရှိ သတ္တဝါလို သဘောမထားခဲ့
သော အားနည်းချက်တစ်ခုအပါအဝင်
ဖြစ်သည်။ ထိုအားနည်းချက်သည်
အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်ကို ဇိုးတေ
မသိ။ အမှန်တော့ အသိခေါက်ခက်၊
အဝင်နက်နေခြင်းပင်တည်း။ နွားဆို
သော သတ္တဝါသည် အစာမပြတ် စား
အတ်သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ပြီးတော့
ရေသောက်မည်။

ဇိုးတေ ဝယ်လာသော နွားသည်
နက်နွားချော့မှယနေညနေတိုင်အောင်
ညည်ညည်အစာရေစာ တစ်မျှင်၊ တစ်
ဆိတ်မျှမသောက်မစားရသေးသည်ကို
နီတမသိယောင်တကား။ အသိခေါက်
ခက်၊ အဝင်နက်လှပေသည်တကား။
ညီကြောင့် နွားသည် အစာ စားချင်
ကြောင်း မပြောမဆိုတတ်။ အရေးမဆို
သတိလေရကား လမ်းတစ်လျှောက်
သင်း၊ ချုံပုတ်စိမ်းများကိုမြင်လျှင် သူ
ချော့စားချင် သောက်ချင်သောကြောင့်
နီတနီ ပေကတ်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ် အနောက်ဘက်တောစပ်မှ
ညီညီဆုတ်စားနှင့် လှံတံရှည်ကို ဆွဲကိုင်
သော ဇိုးတေတို့ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာ
သော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ
သည့် ဇိုးတေသည် ထိုလူကိုမြင်မြင်ခြင်း

ဝမ်းသာသွားသည်။ ပြောပြမတတ်
အောင် ကျေနပ်ဝမ်းသာမှုမျိုးဖြစ်သည်။
ထိုလူသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာ
သည်။

“ဟေ့ကောင် - မြေဝေ - ဘာတွေ
ရလာလဲကွ”

“ပွေး သုံးကောင်ပါကွာ”

မြေဝေသည်လည်း တစ်ရွာလုံးတ
အော့ကြော့လန် သတ်မှတ်ထားသော
လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဇိုးတေနှင့်
တေဖော် တေဖက်၊ သောက်ဖော်
သောက်ဖက်၊ ဆိုးတေဖက်တွေ ဖြစ်ပေ
သည်။ တစ်သက်လုံးမှဆိုးအလုပ်၊ သား
သတ်အလုပ်သာ စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်လာသူ
လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင်
အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ပွေး
ကလေးသုံးကောင်သည် ဝဝတုတ်တုတ်၊
လုံးလုံးပုပု၊ ရှစ်စရာကလေးတွေပင်။

“ဒီနွားက ဘယ်လိုရလာတာလဲကွ”

ဇိုးတေသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်
ရှိက်လိုက်သည်။ ဖြစ်စဉ်ကို အတိုချုပ်ပြော
လိုက်သည်။ ဇိုးတေစကားဆုံးသည်နှင့်
အော့ကြော့လန်မြေဝေ၏ မျက်နှာသည်
တောက်ပအရောင်ပြောင်းသွားသည်။

“ဒါဆို - မင်းငွေသုံးထောင်ရအောင်
ငါပြန်ပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ...”

ဇိုးတေသည် အမူအရာပြောင်း သွားသော မြေဧကကို တစ်လှည့်၊ လက်ထဲ တွင်ကိုင်ထားသော မိန်းတံကို တစ်လှည့် စီကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်နှယ်လုပ်ပေးမှာတဲ့ ကွ”

မြေဧသည် ပေစောင်းစောင်းကြည့် နေသော နွားကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့် လိုက်ကာ ...

“ပေါ်လိုက်မယ်ကွာ”

“ဟာကွာ”

ဇိုးတေသည် ငြင်းလည်းမငြင်းဆန်၊ ဟာကွာဟုသာ ပြောပြီး ပြန်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် - ခုချက်ချင်း မဟုတ် သေးပါဘူးဟ၊ နောက်တစ်ပတ်ပေါ့”

ဇိုးတေသည် တွေ့၍ နေသည်။ ထို နောက် ခေါင်းကို လေးပင်စွာ တစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး ...

“အေးကွာ - မင်း အကြံကောင်း တယ်၊ လုပ်ကွာ”

ထိုစဉ် နွား၏ နှာမူတ်သံ တရားရူးနှင့် ခွာရှက်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဇိုးတေက နဖားကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲထား ရသည်။

“ဒီနွားနှယ် - သေတော့မယ်”

နွားသည် တစ်ချက်ဆောင့်ရှုန်းလေ

သည်။ တိရစ္ဆာန်တို့တွင် ထူးခြားအာရှုသိ တစ်မျိုး ရှိသည်။ နွားသည် သေမင်း၏ ရန်ကို ရနေပေပြီ။ ပြီးတော့ သားသတ် သမား၊ မုဆိုး၏ရန်၊ သွေးညှီရန်၊ ထိုရန် များကို မြေဧစွာကိုယ်မှ နွားကရနေ ခြင်းပေတည်း။ ထို့ကြောင့် ကြောက်လန့် တကြား ရုန်းကန်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နွားသည် နဖားကြိုး ပြတ်လုမတတ် ခေါ်သတကြီး ရုန်းကန်လာသည်။ နှာ တဖူးဖူးမူတ်လာသည်။ ထိုအတူ တစ်နေ ကုန် အစာမစား ရေမသောက်ရသဖြင့် ပို၍ ခေါ်သထွက်လာဟန် တူသည်။ နွား သည် ဇိုးတေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ရုန်း ကန်နေရာမှ ခွာဖြင့် မြေကြီးကို မြေကုတ် ကာရပ်လိုက်သည်။ နွား၏ ဦးခေါင်းသည် တစ်ဖက်သို့ ရုတ်တရက် လည်သွား သည်။ ဇိုးတေသည် ...

“ဟေ့ - ဖယ်ပေး - ဖယ်ပေး”

ဇိုးတေသည် မြေဧကို နွားဝှေ့မည် စိုး၍ ဖယ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ မြေဧသည် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းစာမျှ ထွက်ပြေးသည်။ ထိုစဉ် နွားသည် အနီး စပ်ဆုံး ဇိုးတေဆီသို့ ရုတ်ခြည်းလှည့် လိုက်သည်။ လျင်မြန်လိုက်သည်ဖြစ် ခြင်း။ ဇိုးတေသည် ရှောင်တိမ်းဖို့ အနီး ပင် မရလိုက်။

“ဝုန်း”
နွားသည် ဇိုးတေ၏ ရင်ဘတ်ကို ခြံဖြင့် ပြေးဝင်ဆောင့်လေသည်။ ဦးချို သည် ဇိုးတေ၏ ရင်ညွန့်တည့်တည့်ကို ခြိတ်ခတ်ကာ နောက်ကျောဘက်မှ ထွက် ပြေးသည်။

“ဟာ”

“အား”

ဇိုးတေ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆယ်ပေ မှ လွင့်စဉ်သွားသည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှ ခန္ဓာတွေ ရေသွန်သကဲ့သို့ တပွက်ပွက် ထွက်လာသည်။ ဇိုးတေသည် သွေး ဆိုင်ထဲတွင် အသက်ငင်နေလေပြီ။ သူသည် ချင်းမြေဧအတွက် “ဟေ့ - ဖယ် ပေး - ဖယ်ပေး” စကားသည် သူ့ဘဝ အတွက် နောက်ဆုံး ပြောထွက်သွား စကားသာ ဖြစ်သည်။

မြေဧသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဘယ်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပွေးကောင် နွားနှင့် ပွေးဖမ်းပစ္စည်းများကို လျင်မြန် သွင်းချကာ ကိုင်းခုတ်စားဖြင့် နွားလည် ကို ပြေးခုတ်သည်။ ဓားချက်က ထိ မိမိ လည်ပင်းပေါ်သို့ ကျရောက်သွား သည်။ လည်ပင်းသည် ပြတ်လုပြတ်ခင် သို့မဟုတ် ဝေါခနဲ ပန်းထွက်လာသည်။

“ဘူး - အဲ”
နွားသည် ငယ်သံပါအောင် တစ် ချက်အော်ကာ တုံးခနဲ ပစ်လဲကျသွား သည်။ မြေဧသည် ဓားကို ပစ်ချကာ ခွာ သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးလေသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူကြီး ဦးတိုးမောင်ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ လူဖျိုခေါင်း စသည့် လူစုလူဝေးသည် အခင်းဖြစ်ပွား ရာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာလေ သည်။

နေကား ဝင်လှပေပြီ။ အလင်းမှန် တော့ ကျန်ရှိသေးသည်။ ဇိုးတေနှင့် နွား သည် သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲမြဲအသတ် ပျောက်နေကြရှာလေပြီ။ သူကြီး ဦးတိုး မောင်သည် သားဖြစ်သူ တေတေပေပေ ဇိုးတေကို ကရုဏာဖြင့် ကြည့်ကာ စကား မဆိုနိုင်ရာ၊ မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

အတန်ကြာမှ ...

“ကဲကွယ် - ငါ့သားအလောင်းကို ငါ့အိမ်သာပြန်သယ်ပေးကြပါ။ နွားသေ ကိုတော့ ဖျက်ပြီး သင်္ဃိုက်စရိတ်သာ လုပ် ကြပါတော့ကွာ”

ကာလသားတွေ အလောင်းသယ်
ရန်နားသေကိုဖျက်ရန်ပြင်ဆင်ကြသည်။
နွားသေကို ဖျက်ရန် မြေစေ့ ဦးဆောင်
သည်။ သားဖျက်စားတွေကိုယ်စီကိုယ်စီ
နှင့်။

မြေစေ့သည် သားဖျက်စားကိုကိုင်
ကာ နွားနားသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်နှင့်
ထူးဆန်းမှုကြီးတစ်ခုက ရုတ်တရက်ဖြစ်
ပေါ်သွားခဲ့သည်။

နွားသည် သွေးအိုင်ထဲတွင် ခေါင်း
ပြတ်လှပြတ်ခင် သေဆုံးလဲကျနေရာမှ
ရုတ်တရက် ထ၍ပြေးလေသည်။ အား
လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြကာ
လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြသည်။

- "ဟာ"
- "ဟင်"
- "အို"
- "အမလေး - လိုက်ကြဟေ့"
- "နွားက မသေမရှင် ဖြစ်နေတာဟ၊
သေသေးသေးဘူး ထင်တယ်"

"မြေစေ့ရာ - အပြတ်လုပ်ပါလားဟ"

နွားသည်လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့်
ရွာအနောက်ဘက်သစ်ချိုင်းစပ်သို့ ပြေး
လေသည်။ နွားနောက်သို့ ရွာသား
အယောက်နှစ်ဆယ်က ပြေးလိုက်ဖမ်း
ကြသည်။

"လိုက်ကြဟေ့ - လိုက်ကြ"
"မိတဲ့နေရာမှ အမဲဖျက်ပစ်မယ်"
နွားပြေးပုံကလျင်မြန်လှသည်။ နွား
သည်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်ချက်မျှမှ
ကာလည့်ပြန်စောင်းကြည့်သည်။ မပြေး
ပေစောင်းစောင်း ကန်တန်တန် ရပ်နေ
ခြင်းပင်။

လူအုပ်က ထပ်၍ လိုက်လာခြင်း
သည်။ နွားက ပြေးသည်။ ခပ်ဝေးဝေး
ရောက်အောင် ပြေးပြီးလျှင် မထိတထီ
ရပ်စောင့်နေပြန်သည်။ လူအုပ်က ထပ်
လိုက်ပြန်သည်။ မမှီ - မမိ။ သည်လိုနည်း
တဖြည်းဖြည်း အမှောင်ရောက်လာ
သည်။ အမှောင်ထုက ဝါးမျိုလာသည်။

- ကာလသားခေါင်းက ...
- "ကဲဟေ့ - ဒီကောင် မသေမရှင်
ဒဏ်ရာနဲ့ကွ၊ မနက်မှဖမ်းမယ်၊ ဒီတောင်
ဒီနားက ဘယ်မှမပြေးနိုင်ဘူး"
- "ဟုတ်ပါတယ် - မှောင်လာပြီ"

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော
နာရီခန့်တွင် လက်မရွံ့မြေစေ့အပါအဝင်
အားကောင်းမောင်းသန် လူငယ်ဆယ်
ယောက်ခန့်သည် လုံး၊ ဓား၊ မှိန်း၊ စသည်

ထက်နက်များကိုင်ဆောင်ကာ သူတို့ကို
အာမခန့် လုပ်ပြသွားသော နွားနောက်
သို့ တောနင်းလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့အားလုံး ထင်မြင်ထားကြ
သည့်အတိုင်း နွားသည် ခပ်ဝေးဝေးသို့
ပြေးနိုင်တော့ပေ။ သင်္ချိုင်းထဲတွင်
ညီနေပုံရသည်။

- "ဟိုမှာဟေ့ - နဘူးချိုကို ဆွဲစားနေ
တာ"
- "ဟုတ်တယ်"
- "ဒီတစ်ခါတော့ မိမိရရနော်၊ ပွဲပြီး
ဆောင်ဆော်ကြ"

သူတို့သည် ခြေသံလုံလုံဖြင့် လူစု
နဘူးချိုနွယ်များကို ဆွဲ၍စားနေ
သော နွားထံသို့ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်
ကြသည်။ နွားသည် သူတို့ချဉ်းကပ်
သည်ကို ရိပ်မိပုံမရ။ နွားသည် ကြီး
သာလည်ပင်းပြတ်လှ ဒဏ်ရာကြီး
ဆိုင် ဘာမျှမမူလေဟန် အေးအေး
အိုင်ရှန်နွယ်တို့ကို ဆွဲယူစားသောက်
ခြင်းပေတကား။

နွားနှင့်အနီးဆုံး ချဉ်းကပ်နေသူမှာ
ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကြိုး
သည်။ ကြိုးကွင်းနှင့်လည်ပင်းကို
အပိုင်ဖမ်း၍ သတ်ရန်ကြံရွယ်ကာ

ချဉ်းကပ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နွားသည်
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငြိမ်သက်စွာ စား
သောက်နေပေရာ မြေစေ့သည် လျင်မြန်
စွာပင် ကြိုးကွင်းပစ်၍ ဖမ်းလိုက်သည်။

နွားလည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မိ
လိုက်သည်နှင့် လူအုပ်သည် ညာသံဝေး
ကာ ပြေးဝင်ချဉ်းကပ်လာတော့သည်။
နွားက တစ်ချက်မျှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရုန်း
လိုက်လေသည်။

- "ဝေး - ပေး - ပေး"
- "မိပြီကွ"

သို့သော် မြေစေ့သည် ကြိုးကွင်းကို
ဆောင့်ဆွဲမည်ကြံကာ ရှိသေးသည်။ နွား
မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲကျသွား
သည်။ နွားသည် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်
တော့ပေ။ ချဉ်းကပ်လာသော ရွာသား
များသည် နွားကို စေ့စပ်သေချာစွာ
ကြည့်ကြပေရာ ...

- "ဟာ - နွားက ဝိုက်ကြီးဖောင်းကား
ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ခဲနေပါလား
ကွ"
- "အေးကွ - ပုပ်ဖော်လည်း နံလိုက်
တာဟေ့"
- "ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ - ထူးဆန်း
လိုက်တာ"

“စောစောကပဲ နဘူးချိုတွေ ဆွဲစား
နေသေးရဲ့”

မြဖေတို့အဖွဲ့သည် တောင့်တောင့်
ကြီးလဲကျနေသော နွားကို စမ်းသပ်ကိုင်
ကြည့်ကြသော အခါ နွားခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံး အေးစက်မာကျောနေကာ
လည်ပင်းသည် ပြတ်လှပြတ်ခင် ဖြစ်နေ
ပြီး ဘယ်လိုမှ အသက်ရှင်ရန် မဖြစ်နိုင်
တော့သည့် အနေအထားပင်။ ဝမ်းဗိုက်
မှာ ဖောင်းကားပြီး လည်ပင်းမှ သွေးများ
ခြောက်ကပ်နေပေပြီ။ နွားသေဆုံးပုံမှာ
ယခုမှ လောလောလတ်လတ် သေဆုံးပုံ
မဟုတ်ဘဲ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်နေ
ခဲ့သည့် ပုံစံဖြစ်နေသည်သာမက ပုပ်
ဟောင်ဟောင် အနံ့ဆိုးများပင် ထွက်နေ
ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် နွားသေကို ဖျက်၍ အမဲ
ဖော်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။ သည်အတိုင်း မြ
နှူပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ဦးတိုးမောင်သည် အကြောင်းစုံကို
သိရသည်နှင့် ...

“ကဲ - မှတ်ထား၊ နွားက မနေ့ညနေ
ထဲက လည်ပင်းပြတ်ပြီး သေနေတာ။
မြေကြီးပေါ်လဲကျတည်းက ဖုတ်ဝင်နေ
တာ။ လိုက်ဖမ်းတော့ ဖုတ်ဝင်ပြီး ဖုတ်
သက်နဲ့ ထပြေးတာပဲ။ ကဲ - ထားလိုက်

တော့ လည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်ဖမ်းချိန်
ဖုတ်က ပူးကပ်နေရာကနေ ထွက်သွား
တာပဲ”

သည် လို နှင့် နောက်တစ်ပတ်
ဖိုးတေရက်လည်သည့်နေ့ညနေနေ့
ချိန်တွင် မြဖေတစ်ယောက် ရွာပြင်
ခင်းပေါ်မှ အရက်သမားကလေးတစ်ယောက်
တွေ့ဖြင့် ပြန်လာစဉ် လွန်ခဲ့သော
အနည်းငယ်က သူငယ်ချင်းဖိုတေ
မလှ သေဆုံးခဲ့ရသည့် ယာစပ်နား
ရောက်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြတ်
တွေ့ ဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။ မြဖေ
အလန်လန်အဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် နီးစပ်ရာ
ပင်ပေါ်သို့ အယောင်ယောင် အမှား
မော့ကြည့်သည်။ ထိုယာစပ်က ထန်း
သည် ဖိုးတေလဲကျသည့်နေရာနှင့်
တစ်ရိုက်မျှသာ မေးသည်။

မြဖေထန်းပင်ပေါ်သို့ မော့အ
နှင့် ထန်းပင်ကြီးတစ်ပင်လုံး တစ်ခု
ကာ ခါလှုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွား
မြဖေသည် ထွက်မပြေး၊ ကြောက်
ကို ထိန်းကာ သတိဖြင့် သစ်ပင်
မော့ကြည့်သည်။ နေဝင်ဖျိုးချ
တောက်ချိန်အလွန် သစ်ပင်
အရွက်ပြားကြီးများဖြင့် ထူထပ်

ကာဆီးနေကာ မှောင်မည်းနေသည်။
ငှက်လော - တောထဲက မျောက်တစ်
ကောင်လော။

မြဖေ ထန်းပင်ပေါ်မော့ကြည့်ခါမှ
ထန်းရွက် ထန်းခိုင်တွေက ပို၍ လှုပ်လာ
သည်။ တဖျပ်ဖျပ် တုန်ခါလာသည်။

“ဒီအပင်ပေါ်မှာ ဘယ်သူလဲဟေ့၊
သေချင်ပြီလား - မြဖေတဲ့ကွ”

ထန်းပင်ပေါ်မှ လှောင်ပြောင်ရယ်
မောသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - ဘွတ်အဲ -
ဝေါင်း - ဝေါင်း - ဝေါင်း”

မြဖေသည် ရုတ်တရက် ရင်ထဲမှာ
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ့ရင်
ထဲက ခုန်နေသော နှလုံးသွေးသည် ရုတ်
တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားသော အင်ဂျင်စက်
လို ထိုးရပ် သွားသလို ခံစားလိုက်ရ
သည်။

“ဟင် - အ - အ - အပင် ပေါ်က
ဘယ် - ဘယ် - ဘယ်သူ”

မြဖေ အသက်ရှူသံသည် ဒေါမာန်
ထနေသော နွားသိုးတစ်ကောင်၏ နာ
ဗူတ်သံလို ကျယ်လောင်မြည်ဟည်းလာ
သည်။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်လာသည်။
ထစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာ

သည်။
“မင်း - ငါ့အသံတွေ မမှတ်မိတော့
ဘူးလားကွ - ဟေ”

မြဖေသည် ခူးနှစ်ဖက်စလုံး တဝတ်
ဝတ်ရိုက်နေလေပြီ။ မေးနှစ်ဖက်တို့
တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ သွားချင်းရိုက်
နေပြီ။ ထန်းပင်ပေါ်မှနေကာ ကြက်ကြီး
တစ်ကောင် အစာနှင့်နေသော အစ်တစ်
တစ်အသံဖြင့် ...

“ဟေ့ - ဖယ်ပေး - ဖယ်ပေး”

မြဖေသည် ထန်းပင်ပေါ်မှ အသံနတ်
ကြီးကို ကောင်းစွာ မှတ်မိသွားသည်သာ
မက ထွက်ပြေးရန် လုံ့ချည်ကို မြင်ဝတ်
လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် မြဖေကိုယ်ပေါ်သို့
ဧရာမအလုံးကြီး တစ်လုံး ဝုန်းခနဲ ပြိုကျ
လာရာ ငုံ့၍ ဧရာင်ပေးလိုက်ပြီး ထိုပြုတ်
ကျလာသော အရာကြီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်
ရာ ...

“အမလေးချ”
နွားခေါင်းပြတ်ကြီးတစ်လုံး၊ ချိုတာ

ကားနှင့် သွေးပေးနေသည့် နွားခေါင်းကြီး
မြဖေ အော်ပြေးသည်။ အနောက်ဘက်
သို့ တစ်စက်ကလေးမျှ လှည့်မကြည့်
တော့ပေ။

အမလေး - သ - သ - သရိ -
သရိ -
ဟား - ဟား - ဟား - ဘွတ်အဲ -
ဝေါင်း - ဝေါင်း - ဝေါင်း - ဖယ်ပေး - ဖယ်
ပေး -

သရဲဖိုးတေနှင့် နွားငပေ ပူးတွဲ
ခြောက်လှန့်မှုသည် ၁၉၇၀ မှစကာ
ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုတိုင် ကြာမြင့်ကာ တစ်
ရွာလုံးအထိတ်တလန့်ဖြစ်ခဲ့ရသည့်ခြေ
လတ်ဒေသ ရွာကလေးတစ်ရွာသည်
ယခုတော့ အေးချမ်းကာ အခြောက်
အလှန့်မရှိတော့ပေ။ ကျွတ်လွတ်သွား
ကြပေပြီ။

မင်းဘုန်းသိင်္ခီသူ

ဆေးမြီးတိုများ

လေနာ

- (၁) ခွေးလှေးယားဖြစ်သတ္တုရည်ကို တစ်လတိတိ သောက်ပါ။
- (၂) ကသစ်ရွက်၊ ပိုးစာရွက်၊ ကြာဟင်းညွန့် (၃)မျိုး ဟင်းချိုချက်၍ သောက်ပါ။
- (၃) ကျောက်ဖရုံခါးသီးတစ်လုံးကို ထက်ခြမ်းခွဲပြီး ခြစ်ယူသည်။ အသား ချိန် (၅၀)သားနှင့် ထန်းလျက် (၅၀)သားတို့ကို အိုးသစ်ဖြင့် မီးဖိုပေါ်တွင် မတူမခြစ် အောင် ကျိုပြီး ပျားရည်(၅၀)သားနှင့် နယ်ဖပ်၍စားပါ။
- (၄) ဒန်သလွန်ခြစ် တစ်ပိဿာ၊ ရှောက်ရည် တစ်ပိဿာ၊ ဆန်ပုန်းရည် တစ်ပိဿာ၊ ဆား(၃၅)ကျပ်သား၊ မြေအိုးသစ်နှင့် ခန်းအောင်ကျို၍ အခြောက်လှမ်း၊ အမှုန့်ပြု၊ လျက်ဆားကဲ့သို့ လျက်ပါ။
- (၅) ကြက်သွန်ဖြူကို နမ်းဆီနှင့်စိမ်၍ ဆားအနည်းငယ်ထည့်ကာ ထမင်းစားမီ စားပါ။

မြင့်စေတနာ ဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါတိုက်ဖျက် ဗီဇဗျာစစ်ဆေးစေရမည်။)

ခရသင်း(သမင်ဖြူ)

LEUCODERMA

ခရသင်း(သမင်ဖြူ)၊ ဖြူ၊ နီ၊ နက်ထွက်များ၊
အနာကြီးရောဂါ၊ ထားနာ၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ နှင်းရူနှင့်
အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် တူထဝေးထည်။

**LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS,
PINTA, ECZEMA, RING WORM,
DERMATITIS, etc.**

သရာဦးခင်မောင်မြင့်(မြင့်စေတနာဆေးတိုက်)
အမှတ်(၃)၊ ပိတောက်ရိပ်ငြိမ်း၊ ရန်ကုန် - အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊
ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၁ ၆၆၆၄၇၈
ဖုန်း - ၀၁ ၆၆၆၄၇၈၊ ၀၉ ၇၉၈၈၆၃၁၀၉။

ဌာနခွဲ
အမှတ်(၂)၊ ၆၂ - လမ်း၊ ၂၈ x ၂၉ လမ်းကြားအောင်တော်မူရပ်၊ မန္တလေးမြို့၊
ဖုန်း - ၀၂၂၂၅၁၅

ဆရာကြီးအရိန္ဒာ
မြောင်စာရေး

သန်းခေါင်ယံကြောင်အော်သံ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစ အချိန် သမယက ဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုသည် ရေကျော်ရပ်ကွက်ရှိ ရေ ကျော်လမ်းမကြီးနံဘေး ပျဉ်ထောင်နှစ် ထပ် အိမ်ဟောင်းကြီးအပေါ်ထပ်တွင် အိမ်လခဈေးနှုန်းချိုသာ၍ ငှားရမ်းနေ ထိုင်ခဲ့ကြသည်။ အကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု ဆိုရာဝယ် အကျွန်ုပ်နှင့်ဇနီးအပြင် သား ဖြစ်သူ မောင်ဇေယျာ၊ စုစုပေါင်းသုံးဦး သာဖြစ်ကြသည်။

အကျွန်ုပ်တို့ ငှားရမ်းနေထိုင်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်ဟောင်းကြီး၏ အပေါ် ထပ်မှာ ရှေးအိမ်ကြီးဖြစ်၍ အတော့ကို တျယ်ဝန်းသည်။ အိမ်နောက်ဖေးခန်း ရေချိုးခန်း မပါဝင်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့ဧည့် ခန်းဆောင်အပြင်အခန်းကြီး (၆) ခန်းကို ဖွဲ့၍ အခန်းတံခါးရွက်များ၊ ပြတင်းပေါက် များတပ်ဆင်ကာ အသေအချာပြုလုပ် ထားသော ရှေးအိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။ အိမ် ခန်းများတွင် သစ်သားကနတ်ပန်းဆွဲများ ဖြင့်ပြုလုပ်ထားရှိသော လူတစ်ရပ်ကျော် တော်ခန့်ရှိ ဝိရိကြီးများ၊ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန် ချပ်ကြီးများ၊ သစ်သားပွတ်လုံးများ တပ် ဆင်ထားသည့် လှေကားပေါင်နှင့် ဝရန် တာ၊ စားပွဲကုလားထိုင်တို့ တွင်လည်း

သစ်သားထွင်းပန်းများကို တွေ့ရှိရသဖြင့် တစ်ချိန်တစ်ခါက ဤအိမ်ကြီးဝယ် နေ ထိုင်ကြသောသူများသည် ငွေကြေး အတော်ချမ်းသာမည် သူများ ဖြစ်လေ ဝိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ယူဆရသည်။

ပျဉ်ထောင်အိမ်ဟောင်းကြီး၏ ခြေ ညီထပ်ကို ကားတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ငှားရမ်းထားသည်။ ထို ငှားရမ်းထားသော သူကလည်း နေ့ဘက် တွင်သာ ကုန်မျိုးစုံဆိုင်ဖွင့်လှစ်ရောင်းချ ၍ညနေမိုးချုပ်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့မှ အခန်း တံခါးကို သော့ပိတ်ကာ ပြန်သွားကြ တော့သည်။ ဤ၍ ဤမျှကြီးကျယ်ခမ်း နားလှသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ဟောင်းကြီး တွင် အကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုသာလျှင် ညဉ့် ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ထိုစဉ်ကာလက ရေကျော်ရပ်ကွက် ထည်ယခုလောက်လူဦးရေပူထူထပ်သော တချို့အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ဆိုလျှင် လူသူမနေသေး၍ သော့များ ခတ်ထား သည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ည (၆) နာရီခန့်ဆိုလေလျှင် လမ်းမကြီးများသို့ ဝယ်လှသွားလှလာ ရှင်းလင်းနေပြီး အိမ် တွင်းရှိလူများကလည်း အပြင်သို့ ထွက် ရောက်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ မိမိနေ အိမ်တွင် ညီသာ တံခါးပိတ်၍ နေလေ့ရှိကြသည်။

အကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုသည် တစ်ပြိုင် တစ်နယ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာကြသူများဖြစ် ၍ ဤရေကျော်ရပ်ကွက်မှ လူများမှာ အကျွန်ုပ်အတွက် လူစိမ်း မျက်နှာစိမ်း များ ဖြစ်နေကြသည်။ သိကျွမ်းခင်မင် သော မိတ်ဆွေဟူ၍လည်း တစ်ဦးတစ် ဦးက မျှမရှိ နံနက် (၉) နာရီထိုးသည် မှစ၍ အိမ်မှ ထွက်ကာ အကျွန်ုပ် အလုပ် ထိုင်နေသော ကားဝပ် ရေခဲသို့ သွား တက်ပြီး ညနေမိုးချုပ်မှ အိမ်သို့ ပြန် လာခဲ့ရသည်။

အကျွန်ုပ်ငှားရမ်းနေထိုင်သော ပျဉ် ထောင်အိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်မှာ ဦးစိုးသိန်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ပင်စင်စား ဦးရအရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ်တို့ ငှားရမ်းနေထိုင်သော အိမ် ကို သေးချင်းကပ် နှစ်အိမ်ကျော်တွင် ထိုင်သည်။ ဦးစိုးသိန်းကို ကြည့်ရ လျှင်မှာ မာန်မာန ထောင်လွှားမှုမရှိ၊ အေးဆေးဆေးဆေး နေထိုင်လေ့ရှိပြီး ဝတ်စည်းတတ် ဘာသာရေးသမား ဖြစ်သည်။ ယခု အကျွန်ုပ်တို့ ငှားရမ်းနေထိုင်သော ပျဉ်ထောင်အိမ် ကောင်းကြီးမှာ ဦးစိုးသိန်း၏ဖခင် ဆီ သူဌေး ဦးဘကျော်၊ ဒေါ်ကျွတ်တို့ နှစ်ယောက် နေထိုင်သွားခဲ့သော အိမ်ကြီး

ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကြီးကို သူ့ဖခင် အသက်ရှိစဉ်ကအတိုင်း လက်ရာခြေရာ အပျက်မခံဘဲ အကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုအား နေထိုင်စေသည်ဟု ဦးစိုးသိန်းပြော စကားအရ သိရှိခဲ့ရသည်။

အကျွန်ုပ်သည် ကားဝပ်ရှေ့အလုပ် ရုံသို့ အလုပ်သွားသော အခါ၌လည်း ကောင်း၊ အလုပ်မှပြန်သောအခါ၌လည်း ကောင်း အကျွန်ုပ်၏ ဇနီး ဈေးသွားဈေး ပြန်သောအခါ၌လည်းကောင်း ရေကျော် ရပ်ကွက်၊ အထူးသဖြင့် ရေကျော်လမ်းမ ကြီးပေါ်မှ လူများသည် အကျွန်ုပ်နှင့် အကျွန်ုပ်ဇနီးတို့အား စိုးရိမ်ကြောင့် ကျ သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့် ခြင်းကိုမူ အကျွန်ုပ်က သတိထားနေ၍ သိရှိလိုက်သည်။ သူတို့တစ်တွေသည် အကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံအား တစ်စုံ တစ်ခုဖွင့်ဟပြောကြား သတိပေးစကား ပြောလိုဟန်ရှိသော်လည်း လူချင်း မသိ ကျွမ်းသဖြင့် ပြောဆိုဖို့ ခက်နေဟန်တူ သည်။

အကျွန်ုပ်တို့ ငှားရမ်းနေထိုင်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးသို့ အဝင်အထွက် အသွားအလာရှိသူမှာ အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်း သာဖြစ်သည်။ ဦးစိုးသိန်းသည် တစ်ရက် ခြားတစ်ခါ နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါဆိုသဖြင့်

ညဘက် (၇) နာရီခန့်တွင် လာရောက် တတ်ပြီး အကျွန်ုပ်တို့မိသားစုနှင့်တွေ့ရာ လေးပါးစကားများ ပြောဆိုကာ ညဉ့် (၁၀) နာရီကျော်ကျော်လောက်မှ သူ့ အိမ်သို့ သူ ပြန်သွားလေ့ရှိသည်။ ရေ ကျော်တစ်ရပ်ကွက်လုံးတွင် အကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အပေါင်း အသင်းဆို၍ အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်းတစ်ဦး သာ ရှိသည်။

တစ်ညသည့် အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်း သည် အကျွန်ုပ်တို့ထံ လာရောက်လည် ပတ်သည်။ အကျွန်ုပ်တို့က ရေခဲခန်းကြမ်း၊ ခြေပုံကျော်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံရင်း ...

“ဦးစိုးသိန်းကို ကျွန်တော် တစ်ခု မေးခဦးမယ်”

“မေးပါဗျာ”

တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန် တော်အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်ကျွန်တော် ဇနီး ဈေးသွားဈေးပြန်ရင် ရေကျော် လမ်းမကြီးပေါ်က လူတွေကြည့်တာတစ် ချို့ပဲဗျ”

ဦးစိုးသိန်းက မျက်မှောင်ကုတ် စဉ်း စားကာ ...

“ဆိုစမ်းပါဦး - သူတို့က ဘယ်လို များကြည့်လို့တုံး”

“ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့က တစ်ခုခု

စိုးရိမ်ကြောင့် ကြနေဟန်နဲ့ ကြည့်နေတာ ကို သတိထားလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ကို ဖွင့်ဆဲ ပြောလိုဟန်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရတယ်။ အကျွန်ုပ်၏ ပြောစကားကြောင့် အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်း၏ မျက်နှာပျက်သွား သည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်လိုက် ပြီး ...

“ဟာ - ဒါခင်ဗျား စိတ်ထင်နေလို့ပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့က ခုမှ ပြောင်းလာတဲ့ သူ တွေဆိုတော့ သူတို့အဖို့မျက်နှာစိမ်းလျှာ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ရေကျော် ဆီ ကွက်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ သူတွေက ဆိုင်း ကြပါဘူး။ လူတွေကို ခင်မင်တတ်မိ တယ်။ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းလည်း ညီ ချင်ကြဟန်တူပါတယ်။ ပြီးတော့ - ဆီ ဗျားတို့နဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ဖြစ်ချင်တတ် နဲ့ တူပါတယ်ဗျာ”

ထို့နောက် အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်းနှင့် စကားကောင်းနေကြရာ ညဉ့် (၁၀) နာရီ ကျော်ကျော်တွင် အိမ်မှထပြန်သွားတော့ သည်။ အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်း အကျွန်ုပ်တို့ နေအိမ်မှ ပြန်သွားချိန်တွင် အပြင်တောင် မိုးရွာသွန်းနေသဖြင့် အိမ်မှ ထီးပင်တန်း လိုက်ရသေးသည်။

အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်း ပြန်သွား၍ လေ့ကားအောက် သို့ဆင်းကာ တံခါးခွက်ကြီး ကိုပိတ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြန် တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်သို့ပြန်ရောက်၍ တံခါးပေါက် ချားကိုပိတ်ထားခြင်း ရှိ၊ မရှိကို လိုက်လံစစ်ဆေး ကြည့် ရှုပြီး ဧည့်ခန်း ဆောင်မှ ဆီမီးအိမ်မီးကို နှိမ်သတ်လိုက် သည်။ ပြီးလျှင် အိမ်ခန်းတွင်းရှိ ဆီမီးအိမ်မှ မီးကိုလျှော့ တာ မြင်တောင်တွင်းသို့ဝင်ရောက်လိုက်တော့သည်။ အပြင်လောကတွင် မိုးသည် သံသံမဲမဲ ရွာသွန်း နေသည်။ တစ်ခါတစ် ခါလေပြင်းတိုက်ခတ်သံများကို လည်း ကြားနေရသည်။ လေနှင့်မိုး ရွာသွန်းနေသည့် အထဲတွင် လျှပ်စီးများလက်ကာ မိုးကြိုးပစ်သံများကို လည်း နားကွဲလှမတတ်အောင် ကြားနေကြရသည်။ အကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံကား အိပ်၍မပျော်နိုင်တော့ပါ။ နံဘေးတွင် သားကြီး မောင်ဇေယျာသာလျှင် နစ်နစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျလျက်နေသည်ကို တွေ့မြင် နေရသည်။

ထိုအချိန်ထိ
အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းအောင်
ဘက်က တစ်စုံတစ်ခုသော
ခြေသံသည်
အိမ်ရှောက်စေးခန်းဘက်သို့
လျှောက်သွားသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။
ခြေသံမှာ လူတစ်ယောက်
ခြေကို ဖော့ နင်းလျှောက်သော
အသံလိုလို၊
ကြောင်တစ်တောင်
ပြေးသွားလျှောက်သွားသော
အသံလိုလို
မသံမကွဲ ကြားလိုက်ရသည်။
အကျွန်ုပ်က
ခေါင်းအုံးနံ့ဘေးမှ
သုံးထောင့်ထိုးလက်နှိပ်
ဓာတ်မီးကို
ကိုင်းထားလိုက်သည် ...

မိုးသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံများကြောင့် အိပ်၍မပျော်နိုင်သော အကျွန်ုပ်ကား တိုင်ကပ်နာရီမှ နာရီထိုးသံကို အတိုင်း သားကြားသိနေရသည်။

ညဉ့် (၁၂) နာရီထိုးပြီးသွားလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်နောက်ဖေးခန်း သက်မှ ကြောပန်းကန်၊ ကြောခွက်များ တျ၍ ကွဲသောအသံများ အတိုင်းသား နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသည်။ ဖန်းတန်ကျကွဲသော အသံမှာ တစ်ခွက် နှစ်ခွက်မဟုတ် ကြောပန်းကန် ကြောခွက် များကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပေါက်ခွဲ လိုက်သော အသံမျိုးဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ကြောပန်းကန်၊ ကြောခွက် များတျ၍ ကွဲအက်သောအသံများကြား လိုက်ရပြီး ရေဆင့်နောက်ဆင့်မှာပင် "ညောင်" ဟူသော ကြောင်ကြီးတစ် တောင်၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို ကြား လိုက်ရသည်။

ဤတွင် အကျွန်ုပ်ဇနီးဖြစ်သူက ... "အစ်ကို အိမ်နောက်ဖေးခန်းမှာ ကြောင်တစ်ကောင်ကောင် ဝင်ပြီး သောင်းကျန်းနေပြီထင်တယ်"

"အေး - ငါလည်းထင်တယ်"

"ဒါဖြင့် - ဘာတွေကွဲရလဲဆိုတာ သွားကြည့်ရအောင်"

အကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းအုံးနံဘေးမှ သုံးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ခတ်မီးနှင့် ဓာတ်မီးခြစ်ကိုယူကာ ခုတင်ပေါ်မှ ထ၍ အိမ်နောက်ဖေးခန်းသို့ သွားသည်။ ဇနီး ဖြစ်သူက အကျွန်ုပ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အိမ်နောက်ဖေးခန်းသို့ ရောက်ရှိ၍ အကျွန်ုပ်သည်လက်ထဲမှသုံးတောင့်ထိုး ဓာတ်မီးဖြင့်ရှာဖွေကြည့်ရာ ဘာကြောင် မှလည်း မတွေ့မြင်မိ။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်က ဓာတ်မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ ဆီမီး ခွက်ကို မီးညှို့လိုက်သည်။ ဆီမီးခွက်၏ အလင်းရောင်ကြောင့် တစ်ခန်းလုံးလင်း ထိန်၍ မသွားသော်လည်း အတော် အတန် အလင်းရောင်ကိုကား ရရှိသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဇနီးတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကြည့်သောအခါ မည်သည့်ကြောပန်း ကန်၊ ကြောခွက်မျှ ကျန်ရှိနေသည်ကို လည်း မတွေ့မြင်မိ။ ထူးဆန်းလှပေစွာ ဇနီးဖြစ်သူက ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ကာ ...

"အတော်ကို ထူးဆန်းတယ်နော်၊ ကြောပန်းကန် ကြောခွက်တွေ ကျကွဲတဲ့ အသံကိုလည်းကြားရတယ်၊ ကြောင်ကြီး တစ်ကောင်စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကိုလည်း ကြားရတယ်။ လာကြည့်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ဘူးဆိုတော့"

ထိုသို့ပြောပြီး ဇနီးဖြစ်သူသည် သူ့ ဝကားကို ရပ်တန့်ထားကာ တွေ့ဝေစဉ်း စားနေတော့သည်။ ကြာကြာတွေးလျှင် တွေးလေလေ၊ ကြောက်လေလေ ဖြစ် လာမည်ကို အကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်သဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ စိတ်ပြေပျောက်စေရန် သဘောမျိုးဖြင့် ...

"မင်းနယ်ကွာ - တွေးပြီး ကြောက် နေစမ်းပါနဲ့။ တို့ အိမ်နောက်ဖေးခန်း မတုတ်လည်း အိမ်အောက်ထပ်က ဖြစ် နှာပေါ့ကွာ"

"အိမ်အောက်ထပ်ကသော့ပိတ်ပြီး သွားတာပဲဟာ၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား အကို"

"ဟာ - သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ အိမ် အောက်ထပ်က ကုန်စုံဆိုင်လေကွာ။ ကြောပန်းကန်တွေ၊ ကြောခွက်တွေ ရောင်း နေတာမင်းလည်း အမြင်ပဲ။ ကြောင်တစ် တောင်ကောင် အခန်းထဲသော့ပိတ်မိပြီး ထားရစ်ခဲ့လို့ သောင်းကျန်းနေတာ ဖြစ် နှာပေါ့ကွာ။ လာပါကွာ - ညဉ့်သန်းခေါင် ထည်းကျော်နေပြီ။ မနက်လည်း အလုပ် သွားရဦးမယ်။ အိပ်ကြစို့"

ဟူ၍ပြောပြီး အကျွန်ုပ်သည် ဇနီး ဖြစ်သူအား အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်စီရသည်။ အကျွန်ုပ်က ယုတ္တိ နှီးအောင် စကားကို လှည့်ပတ်၍ ပြောခဲ့ သော်လည်း ဇနီးဖြစ်သူက ကျေနပ်ဟန်

မတူပါ။ အခုန်အတိုင်း ဝန်ခံရပါလျှင် ကြောပန်းကန်၊ ကြောခွက်များ ကွဲသွား နှင့် ကြောင်တစ်ကောင် စူးစူးဝါးဝါးအော် လိုက်သော အသံသည် အကျွန်ုပ်တို့ နေအိမ်နောက်ဖေးခန်းမှ ထွက်ပေါ်လာ သော အသံများသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အကျွန်ုပ်ဇနီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စဉ် စိုးရိမ်သဖြင့် စကားအဖြစ် လှီးလွှဲပြော လိုက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင် နောက်တစ်နေ့တွင် အကျွန်ုပ်သည် ကားဝပ်ရှော့အလုပ်ရုံသို့ သွားရောစ ရန်အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပြီး အိမ် အောက်ထပ်ရှိ ကုန်စုံဆိုင်သို့ ဝင်ရောက် ကာ အရောင်းစာရေးမအား ...

"ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှာ ပန်းကန် ကြောခွက်တွေ အစုလိုက် အပြုံ လိုက်ကျကွဲသံတွေလည်း ကြားရတယ် ပြီးတော့ ကြောင်ကြီးတစ်ကောင် စူးစူး ဝါးဝါး အော်သံကိုလည်း ကြားရတယ် အဲဒါ ကုန်စုံဆိုင် အခန်းထဲက ဖြစ်ပေ မလားလို့ လာမေးကြည့်တာပါ"

"ဒီကုန်စုံဆိုင်အခန်းထဲမှာတော့ ဘာအကွဲအရှုမှ မရှိပါဘူးရှင်။ ကြောင် တစ်ကောင်တစ်မြီးမှလည်း ဒီဆိုင်ထဲမှ

မရှိပါဘူး။ ဒီအိမ်အပေါ်ထပ်ကပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အခုဟာက ကြောင်အော်သံတိုပဲ ကြားရသေးတာ။ နောက်ဆိုရင် ကြောင်ကို အကောင်လိုက်မြင်ရပါလိမ့်မယ်”

အကျွန်ုပ်က အရောင်းစာရေးမလေး ပြောသောစကားကို စိတ်ဝင်စားမိပြီး အံ့သြသွားကာ ...

“ဘာပြောတယ် - သူငယ်မ”

အကျွန်ုပ်အမေးစကားကိုအရောင်းစာရေးမလေးက မပြောကြားတော့ပါ။ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်က မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အကျွန်ုပ်ကို စကားပြောနေသော အရောင်းစာရေးမလေးကို ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်က အကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ မျက်နှာထား ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ...

“ဒီလိုပါ - မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေတို့က ဒီအိမ်ကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်တာ သိပ်မကြာသေးတော့ ဒီလမ်းရဲ့အထောက်မသိုင်းသေးဘူး။ အရောင်းစာရေးမလေး မိတ်ဆွေကိုပြောတဲ့သဘောက ဒီအိမ်ဝန်းကျင်မှာ ညညဆိုရင် လမ်းထဲရှိ အိမ်တကာ အိမ်ကို လှည့်လည်ကျက်စားနေတဲ့ ကြောင်စုန်းကြီးတစ်ကောင် ရှိတယ်။

အိမ်မှာရှိတဲ့ ထမင်းအိုးဟင်းအိုးတွေမှန်သမျှကို ဖွင့်ပြီး ခိုးစားတယ်။ လူမြင်ရင်လည်း ကြောက်ရွံ့တဲ့ စိတ်မရှိဘူး။ အဲဒီကြောင်စုန်းကြီးကို တစ်ညည မိတ်ဆွေတွေ မြင်ရမယ့်သဘောကို ပြောတာပါ။ စကားအမှားအယွင်းပါသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ - မိတ်ဆွေ”

“အခုလို သိရှိရတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

ဟူ၍ပြောပြီး အကျွန်ုပ်သည် ကုန်စုံဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် အရောင်းစာရေးမလေးတို့၏ ပြောစကားများကို ဆန်းစစ်ကြည့်လျှင် တစ်ခုခု “လျှို့ဝှက်ထားချက်” တော့ရှိကောင်းရှိမည် ထင်သည်။

အကျွန်ုပ်ကားဝပ်ရှော့အလုပ်ရုံမှ အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ မနက်က အလုပ်မသွားမီကုန်စုံဆိုင်သို့ဝင်ရောက်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ဇနီးဖြစ်သူအား ဘာမျှပြန်မပြော မသိဟန်ဆောင်၍ ဘာမှမဖြစ်သကဲ့သို့ ပုံမှန်အတိုင်းသာ အကျွန်ုပ် နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့ကုန်၍ တစ်ညသို့ ရောက်ပြန်လေပြီ။ ထိုညတွင် အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်းသည် အကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်သို့လာရောက်၍ မလည်ပတ်။ မိုးလေလည်း ကင်းရှင်းနေသဖြင့် ခပ်စောစောပင် အိပ်ခန်းသို့

ဝင်ရောက်ကာ စုတင်ပေါ်တွင် တုံးလုံးထိုင်နေသည်။ အကျွန်ုပ်သည် အိမ်၍တားမပျော်၊ မိုးသဲသဲမဲမဲရွာသွန်းသော မနေ့ညတ အဖြစ်အပျက်ကိုသာ ပြန်လည်ဆွေးတောဆင်ခြင်နေမိသည်။

တိုင်ကပ်နာရီမှ (၁၂) ချက်ထိုးသဖြင့် ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန်ရောက်ပြီကို အချီလိုက်သည်။ အကျွန်ုပ်က မမေ့လျော့သော သတိဖြင့် အစဉ်ရှိနေသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမဆောင်ဘက်က တစ်စုံတစ်ခုသော ခြေသံသည် အိမ်နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခြေသံမှာ လူတစ်ယောက် ခြေကို ဖော့ဖော့လျှောက်သောအသံလိုလို၊ ကြောင်အော်သံကောင် ပြေးသွားလျှောက်သွားသောအသံလိုလို မသိမကွဲ ကြားလိုက်ရသည်။ အကျွန်ုပ်က ခေါင်းအုံးနံဘေးမှ ထွက်လာသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကိုင်လိုက်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“အစ်ကိုကြားတယ်နော်”
“ကြားပါတယ်”
“ကြောင်ခြေသံနဲ့ တူတယ်နော်”

“တိတ်တိတ်နေ - နားထောင်နေစမ်း”

ထိုစဉ်ဝယ် အိမ်နောက်ဖေးခန်းဘက်မှ ကြွေပန်းကန်၊ ကြွေခွက်များတစ်ကွဲရှုသံများသည် မနေ့ညသန်းခေါင်ယံက ကြားရသည့်အတိုင်း ပြန်လည်ကြားရပြန်သည်။ ထိုအသံနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်မှာပင် ကြောင်တစ်ကောင် စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သော အသံတို့လည်း ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

အကျွန်ုပ်သည် အိပ်နေရာမှ ထလိုက်ချိန်တွင် ဇနီးဖြစ်သူလည်း မြိုင်တူထလိုက်သည်။ အကျွန်ုပ် လက်ဝယ်ကားသုံးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပြုပြင်ဆင်ဆင်ထိုးထိုးလိုက်ပြီး အသံများကြားရာအိမ်နောက်ခန်းဘက်သို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်း၍ သွားကာ အသံကြားရာဆီသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

အကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးများ ဖြူကျယ်သွားမိပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားမိသည်။ အကျွန်ုပ် ရင်ထဲဝယ် ဒိတ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ညနေတမှ အကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်မဲသစ်များဝယ်ယူကာ ထည့်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး

၏ အလင်းရောင်သည် အားကောင်း၍ အိမ်နောက်တစ်ခန်းလုံးကို လင်းထိန် ပြီး၍ နေစေသည်။

အကျွန်ုပ် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ မြင်နေရသော မြင်ကွင်းမှာ သစ်သား ကြောင်အိမ်ပေါ်ဝယ် အမွှေးဖွားကြောင် နက်ကြီးတစ်ကောင်ဆောင်ကြောင့်ထိုင် ကာ အကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ စူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ကြောင်နက်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး သပိတ်ရောင်သဖွယ် မည်းနက်နေပြီး ချောမွေ့နေသည်။ ကြောင်နက်ကြီးသည် အကျွန်ုပ်တို့အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရာမှ ခြေလေး ဖတ်ထောက်ကာ ကုန်းထပြီး သူ့ကျော တုန်းကိုခုံး၍ မာန်ဖီနေသည်။ အကျွန်ုပ် တို့အား ရန်သူသဖွယ် သဘောထားဟန် ရှိသည်။

ကြောင်နက်ကြီး၏ အမွှေးဖွားများ တား ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်လာ သည်မှာ ဖြူကောင်ကြီး ဖြူဆူးများ ထောင်လာဘိအလား ဖြစ်နေသည်။ အကျွန်ုပ်ကား သုံးတောင့်ထိုး လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်နှာ တည့်တည့်ကိုမီးထိုးထားသည်။ ကြောင် နက်ကြီး၏ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော ဝင်းလက် ကြည့်လင်တောက်ပသော

မျက်လုံးအစုံမှ မျက်နက်ဆံများ ပျောက် ကွယ်သွားကာ မျက်လုံးအစုံသည် အဖြူ သားများချည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင် နေရသည်။

ကြောင်ဆိုလျှင် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ စေတနာရှိကာ ချစ်ခင်တတ်သော ဇနီး ဖြစ်သူသည် ဤကြောင်နက်ကြီး၏ လက်ညှိုးထိုး၍...

“ကြောင်နက်ကြီးက ကြောက်စရာ ကြီးပါလား - အစ်ကို”

ထိုသို့ ပြောပြီး ဇနီးဖြစ်သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဖက်ကာ သူ့ဦးခေါင်းကို ကျွန်ုပ် ရင်ခွင်ထဲတွင် မြှုပ်နှံထားလိုက် တော့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူက ကြောင်နက် ကြီး၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်အံ့သြဖွယ် အသွင်ပြောင်းနေပုံကို မကြည့်စေဘဲ ပါ။ အကျွန်ုပ်ကသာ ကြောင်နက်ကြီး၏ မမှိတ်သောမျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် စူးစိုက်စိုက် ပြန်လည်၍ ကြည့်နေမိခဲ့ သည်။

ကြောင်နက်ကြီးကား အကျွန်ုပ်၏ အား ရန်ရှာမည့်အသွင် လက္ခဏာဆီ လွင်နေသည်။ ရန်ပြုရန်လည်း အချေ နေသည်။ အကယ်၍သာ အကျွန်ုပ်၏ အား ကြောင်နက်ကြီးက ရန်ပြုဖို့အတွက် ခုခံကာကွယ်ရန်ဆို၍ ကိုင်ထားသော

သုံးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှအပ အခြားဘာမျှ မရှိပါ။ အကျွန်ုပ်သည် မမှိတ်သောမျက်လုံး၊ မပေမလျော့သော သတိတို့ဖြင့် မကြောက်မရွံ့ရဲဝံ့စွာဖြင့် ကြောင်နက်ကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန် လည်ကြည့်နေမိသည်။

အမွှေးဖွားများ ထိုးထိုးထောင် ထောင် ဖြစ်နေသော ကြောင်နက်ကြီး တား သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို နောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်ပြီး အကျွန်ုပ် အား ခုန်လွှား၍ အုပ်လိုက်သည်။ ကံ ဆောင်းထောက်မရွံ့ဟု ဆိုရလေမည် လောမသိ။ ကြောင်နက်ကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ဘက်နားထင်နံ့သေး အတတ်၍ ကျော်လွှားသွားခဲ့သည်။

အကျွန်ုပ်သည် ကြောင်နက်ကြီး ခုန်လွှား၍ ကျသွားရာ နောက်ဘက်သို့ သုံးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးကာ ကြည့်လိုက်သောအခါ အမှောင်ထုထဲ သယ် ဘယ်ဆီဘယ်စခန်းသို့ မြန်းသွား လေသည်မသိ။ ပျောက်ကွယ်၍ သွား တော့သည်။

ကြောင်နက်ကြီးကို ကြောက်၍ အကျွန်ုပ် ရင်ခွင်ထဲတွင် ခေါင်းသိုဝက် ပြီးနေသော ဇနီးဖြစ်သူအား ...

“မင်းကြောက်တဲ့ ကြောင်နက်ကြီး ဆိုတော့ပါဘူး”

ဤတွင်တော့မှ ဇနီးဖြစ်သူက သူ့ ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ ...

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ - အစ်ကို”
“အိမ်ရှေ့ခန်းဆောင်ဘက်ကို ထွက်ပြေးပြီလေ”

“ကြောင်နက်ကြီးက အကြီးကြီး ဖြီးတော့ သူ့မျက်စိအစုံမှာ မျက်နက်ဆံ လည်း မရှိဘူး။ အဖြူသားချည်းပဲ။ ကြောက်စရာကြီးနော်”

“ကြောက်စရာ မလိုပါဘူးကွာ။ ကြောင်ဟာ ကြောင်ပဲပေါ့။ ကြောင်ထက် ဘာဖြစ်ဦးမှာမှတ်လို့။ ကြောင်ကို ကြောက် သာကြောက်တာ၊ လူက ကြောက်ရတာလို့ လောကထုံးမှာ မရှိပါဘူးကွာ” ဟူ၍ အကျွန်ုပ်က အားပေးစကား ပြောကြား လိုက်တော့မှ ဇနီးဖြစ်သူသည် ရယ်နိုင် ပြုံးနိုင်လာတော့သည်။

“မင်းကြည့်ရတာ ကြက်မလေးတူ နေတာပဲ။ ငါတောင် ကြောင်နက်ကြီးဖြစ် ရင်လာပြီ။ ဒါမှ ကြောက်မှာ ...”

“တော်ပါ - ကလေးကလားစကား တွေ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အကျွန်ုပ်သည် ဇနီးဖြစ်သူ၏ လက်ဖြင့် စိုက်ခေါက်ဆွဲ လိမ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

အတိတ်ကပုံရိပ်

နောက်တစ်နေ့ညဦးပိုင်းတွင် အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်းသည် လက်ဖက်သုပ်များ ဝယ်ယူကာ အကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ထိုးစံအတိုင်း ရောက်ရှိလာသည်။

အကျွန်ုပ်၏ဇနီးဖြစ်သူကဦးစိုးသိန်း ဝယ်ယူလာခဲ့သော လက်ဖက်သုပ်များ တို့ ပန်းကန်တွင်ထည့်၊ လက်ဖက်ရည် အကြမ်းအိုးတွင် ရေခဲခွေးများဖြည့်ကာ ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။

အကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် နှစ်ယောက်ထိုင် ကုလားထိုင်အလွတ်တွင် ထိုင်ကာ အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းသော တစ်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်ကအစ၊ မနေ့ကမနက်တွင် ကုန်မျိုးစုံဆိုင်သို့ သွားရောက်ကာ မေးမြန်းစုံစမ်းမှုပြုသည့် အပါအဝင် မနေ့ညက အကျွန်ုပ်နှင့် ဇနီးတို့ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ကြုံခဲ့ ရသော ကြောင်နက်ကြီးအထိ တစ်စုမျှ ထိမ်ချန်ခြင်းမပြုဘဲ အားလုံးကို အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်း အား ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့သည်။

ဦးစိုးသိန်းက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငွဲ့၍ မှုတ်သောက် လိုက်ပြီး လက်ထဲမှမီးသေနေသောဆေးခြင်းလိပ်ကို မီးညှိကာ တစ်ဖွာ၊ နှစ်ဖွာ ဖွာရှိုက်သောက်ကာ လက်ပေါ်မေးတင်

၍ အတွေးနယ်ဝင်နေတော့သည်။ သူပြောမည့်စကားကို ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေဟန် တူသည်။ ပြီးလေမှ ...

“ခင်ဗျားပြောပြတာတွေအားလုံးဟာ အမှန်တွေချည်းပဲလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ အခု ခင်ဗျားတို့နေတဲ့ အိမ်ကြီးဟာ နောက်ကြောင်းအတိတ်မှာ ပုံရိပ်တွေ ရှိခဲ့တယ်လေ”

“ဗျာ”
နှစ်ယောက်ထိုင်ကုလားထိုင်တွင် အတူယှဉ်တွဲထိုင်နေသော ဇနီးဖြစ်သူက အကျွန်ုပ်နားသို့ တိုးကပ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ က နောက်ကြောင်းသမိုင်းရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက ဦးဘကျော်၊ အဖေက ဒေါ်ကျွတ်၊ ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသော သားပါ။ တောမှာ ဆီတော် တစ်လုံးပိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူဌေးသွားဆိုတော့ ပညာတစ်ပိုင်း တစ်စနေ့ငယ်ငယ်က ဆိုးဝေလို့ကောင်း တုန်းပေါ့ဗျာ”

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့် အဖေနဲ့ အဖေအကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်။ အဖေဆရာ အမေရောဟာ ကြောင်ကို ချစ်ခင်စုံမော်တဲ့ နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ကြံကြံဖန်ဖန်ချာ - မြန်မာပြည်မှာလည်း

ကြောင်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါမျိုးဟာ ရှားပါးဘဲ ရွာနဲ့မှမဟုတ်ပဲ။ ဒါကို တကူးတကနဲ့ ဘန်ကောက်မြို့က မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီကို ဆိုင်းယံမီကြောင်တစ်ကောင် ပို့ပေးပါလို့ ဆယုပြီး အိမ်မှာမွေးတယ်လေ။ ဆိုင်းယံမီကြောင်ကလည်း အမွှေးစုတ်ဖွားနဲ့ တစ်ဦးလုံး မည်းနက်ပြီး ပြောင်လက်နေတာပဲ။ ကြောင်ကို ချစ်ခင်စုံမက်လွန်းလို့ ဘဝင်းကျေးတာ တောင်ရိုးကုမ္ပဏီက ခြေပန်းကန်နဲ့ကျွေးတယ်။ ကြောင်စာအထွက် ထမင်းဟင်းချက် ကျွေးဖို့ အသီးသန့်သန့် ထမင်းချက်ကားထားတဲ့ အထိပါပဲ။ ဒီကြောင်နက်ကြီးကို လူတစ်ယောက်ထက်တောင် ပြုစုယုယလို့ထားတယ်”

အဖေဦးဘကျော် အမေဒေါ်ကျွတ်တို့ဟာ ကြောင်ကိုသာ ချစ်ခင်စုံမက်တဲ့ နေရာမှာတင် ဝါသနာတူညီကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဂါထာ၊ မန္တန်၊ အင်းအိုင်၊ ဓါးညှို့၊ လောကီပညာရပ်တွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ဝါသနာပါရှိကြတယ်။ လောကီဂိုဏ်းဆရာတွေဆိုတာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်ထဲ နေ့တိုင်း ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတာပဲ။ အိမ်မှာလည်း ကန်တော့ပွဲတွေ ဘဝင်းမပြတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ရွှေချထားတဲ့ အင်းဖယောင်းတိုင်ဆိုလား၊ ဆေး

ဖယောင်းတိုင်ဆိုလား၊ ထွန်းညှိထားတာတွေကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်တွေ့ဖူးပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ အဖေ ဦးဘကျော်က ဝင်းဂိုဏ်းက ဆရာတစ်ဦးကို အိမ်ကိုထင်လာခဲ့ပါတယ်။ ကန်တော့ပွဲတွေ ပြင်ဆင်ပြီး အဖေတို့ အမေတို့ တယုတယ ဖွေးထားတဲ့ ဆိုင်းယံမီကြောင်နက်ကြီးကို ဆေးထိုးဆေးပေါက်ပေးဖို့ စီစဉ်ကြတော့တာပဲ။ ဘန်ကောက်မြို့တော်တကူးတကနဲ့ မှာယူမွေးထားရတဲ့ ဆိုင်းယံမီကြောင်နက်ကြီးကို အဖေတို့အဖေတို့က “ငနက်ကြီး” လို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ ငနက်ကြီးဆိုတဲ့ ဆိုင်းယံမီကြောင်နက်ကြီးက သိပ်ကို လိမ္မာတယ်။ အဖေတို့၊ အမေတို့က “ငနက်ကြီး” လို့ ခေါ်ယူလိုက်တာနဲ့ ခေါ်တဲ့ သူ့ရဲ့ပေါင်ပေါက်ကို ငြှေးတက်ပြီး ထိုင်နေလိုက်တယ်။ ညအိပ်တော့လည်း ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်အိပ်တယ်။ အဲဒီလို ယုယုယယ မွေးမြူထားတဲ့ “ငနက်ကြီး” ကို ဘာစိတ်ကူးရလို့လည်း တော့မသိဘူး။ ကန်တော့ပွဲပြင်ဆင်ပြီး ဆေးထိုးဆေးပေါက်ဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်လေ။

ဝင်းဂိုဏ်းက ဆရာဆိုတဲ့ သူတက ငနက်ကြီးကို ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ကြောင်နက်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးကြား

မှာ ကြေးစုတ်တံနဲ့ ဆေးတစ်စက်ပေါက်
လိုက်တယ်။ ငနက်ကြီးကတော့ စူးစူး
ဝါးဝါး အော်လိုက်တာ တစ်အိမ်လုံးကို
ညံ့သွားတော့တာပဲ။ အဲ - ထူးခြားဆန်း
ကြယ်တာက ဆရာ ပထမဆုံးအကြိမ်
ဆေးတစ်စက်ကို ကြေးစုတ်တံနဲ့ ငနက်
ကြီးရဲ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကြား နှာနရိုးအပေါ်
ဆုံးကို စုတ်တံနဲ့ တစ်ချက်တည်း ထိုး
လိုက်တာကိုသာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်
လိုက်ပေမယ့် နောက်ထိုးတဲ့ စုတ်ချက်
တွေကိုတော့လုံးဝကိုအသံမထွက်တော့
ဘူး။ တကယ့်ကို မနာမကျင်ဘူး ထင်ပါ
ရဲ့။ အဲ - ဝင်းဂိုဏ်းဆရာက “ငနက်ကြီး”
ကို ဆေးပေါက်ပြီးလို့ နောက်တစ်နေ့
ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ပြဿနာက ပေါ်
တော့တာပါပဲ”

“ဘယ်လိုများ ပြဿနာတွေ ပေါ်လို့
လဲ - ဦးစိုးသိန်း”

“အခုထက်ထိ ကျွန်တော် မှတ်မိ
နေပါသေးတယ်။ ညနေဘက်ကျွန်တော်
ကျောင်းက ပြန်လာချိန်မှာ အဖေတို့၊
အမေတို့နေကြတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဓားပြ
တွေ ဝင်တိုက်ကြတယ်။ ဓားပြက စုစု
ပေါင်းမှ သုံးယောက်တည်းပါ။ တစ်
ယောက်က ခြောက်လုံးပြူးပါတယ်။

ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ ဓားရှည်
ဓားလွတ်တွေနဲ့အိမ်တံခါးကြီးကလည်း
ပွင့်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီအိမ်ကြီး
ထဲကို ရောက်ရော အဖေနဲ့ အမေထံ
ကုလားထိုင်မှာ ကြီးတွေနဲ့ ချည်နှောင်
တုပ်ထားပြီး ဓားပြတိုက် ပစ္စည်းတွေ
တောင်းနေတယ်။ ခြောက်လုံးပြူး ကိုင်
ထားတဲ့ဓားပြကလည်း အဖေကို ခြောက်
လုံးပြူးသေနတ်နဲ့ ချိန်ရွယ်ထားတယ်။
ဒီအချိန်မှာ ထူးဆန်းတာက ဘယ်ကနေ
ပြီး “ငနက် ကြီး” က ပေါ်လာတယ် ထင်
ဘူး။ ခြောက်လုံးပြူး ကိုင်တွယ်ထားတဲ့
ဓားပြရဲ့ညာဘက်လက်ကောက်ထံ
နေရာကို ချေငယ်တစ်ကောင်ကို ကျား
တစ်ကောင်က ခုန်ပြီး အုပ်ခဲလိုက်သလို
ပြေးပြီး ခုန်ကိုက် ခုန်အုပ်လိုက်တာ မာဠ
ရဲ့လက်ကောက်ဝတ်နားက အသားတစ်
တွေ ပဲ့ပြီး သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ ဖြစ်ကုန်တော့
တယ်။ ဓားပြတိုင်ထားတဲ့ ခြောက်လုံးပြူး
ဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို လွတ်ကျလို့ သွေး
တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဓားပြတစ်ယောက်က
သူ့လက်ထဲက ဓားရှည်နဲ့လှည့်ပြီး ငနက်ကြီး
ကို စုတ်ပိုင်းလိုက်တာ ကြောင်နက်ကြီး
ဟာ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်သွား
ပြီး ကြောင်နက်ခေါင်းကြီးဟာ အိမ်ခေါ်

ထောင့်တစ်နေရာကို လွင့်စဉ်လို့ သွားပါ
အယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာတော့ ကြောင်
သွေးတွေဟာ နီရဲလို့ နေပါတော့တယ်။
မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ခေါင်းတခြား
ကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားအောင် ဓားရှည်နဲ့
အပိုင်းဖြတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ငနက်ကြီးကို
သွေးသံရဲရဲနဲ့ တွေ့မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်း
ကြောင့် အဖေနဲ့ အမေတို့ဟာ ကြောက်
နွတ်ထိလန့်သွားပြီး ငယ်သံပါအောင်ကို
အော်ဟစ်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ပြတ်နေတဲ့ ငနက်ကြီးခေါင်းကို
ဩညှို့လိုက်တော့ ငနက်ကြီးဟာ သူ့
ချက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ထားပေးတယ်။

မျက်နှက်ဆံကတော့ မရှိတော့
ဘူး။ မျက်လုံးအစုံမှာ အဖြူသားချည်း
ဖြစ်နေတာကို တွေ့မြင်ရတယ်။ ဒီအချိန်
ဆက်တီးပတ်တရောင်လှည့်တဲ့ရဲသား
တွေဟာ ဒီအိမ်ကြီးရှေ့ရောက်တာနဲ့
ကြည့်လိုအိမ်ကြီးအပေါ်က ဆူညံတဲ့
အသံတွေကြားတာကြောင့် အိမ်ပေါ်ကို
သတ်လာတာနဲ့ ရဲသားနဲ့ ဓားပြတွေဟာ
ချက်နာချင်းဆိုင် တိုးကြပါရော။ ဓားပြ
တွေဟာ မခုခံဘဲ အညံ့ခံလက်နက်ချပြီး
အခမ်းခံလိုက်ကြတယ်။ ငနက်ကြီး
ကို ခုတ်ခဲလို့ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်
အောက်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိတဲ့ဓားပြကို
အစုံကို ခေါ်သွားပြီး ရဲဌာနမှာ အမှုဖွင့်

ထားတယ်လေ။
ဒီအိမ်ကြီးကို လာတိုက်တဲ့ ဓားပြ
တွေကို ရုံးတော်က အလုပ်ကြမ်းနဲ့
ထောင်ဒဏ် (၄)နှစ်စီ အပြစ်ပေးလိုက်
တယ်။ အဖေနဲ့ အမေတို့ကတော့ သုယု
ယယနဲ့ မွေးထားတဲ့ ငနက်ကြီးရက်ရတ်
ဝက်စက် ဓားနဲ့ခုတ်သတ်ခံလိုက်ရတာ
ကို တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ
တယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ပြောစူး
တာကတော့ ငနက်ကြီး မျက်လုံးနှစ်လုံး
ကြားမှ ပေါက်ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးတော်
ဟာ ဆေးပတ်မလည်ခင်မှာ အသတ်ခံ
လိုက်ရလို့ နို့မဟုတ်ရင် ငနက်ကြီးတာ
လောကီပညာအစီအစဉ်ဖြုလုပ်ထားတဲ့
ဆေးတော်ရဲ့ တန်ဖိုးအာနိသင်ကြောင့်
ကိုယ်ပျောက်တဲ့အထိ အစွမ်းထက်မယ်။
ဒီအခါမှာ ငနက်ကြီးကို လိုအပ်တာမှန်
သမျှ ခိုင်းစေလို့ရမယ်တဲ့။ အဖေတာ
ငနက်ကြီး အဆုံးသွားတာကြောင့်
အတော့ကို စိတ်ထိခိုက် နေချာပြီး
တရောင်ရောင် အိပ်ရာထဲမှာ ဗန်းဗန်းလဲ
ပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေရှာတယ်။
တစ်နှစ်အကြာမှာပဲ ရောဂါမျိုးစုံ ဒီစီးလို့
အဖေဟာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွား
ပါတယ်။ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ အမေဖြစ်တဲ့
သူလည်း ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါ
တယ်။

အဖေ့ အမေတို့ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ အမွေတွေအား လုံးကို တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်တဲ့ ကျွန် တော်တစ်ယောက်တည်း စုပုံပြီး ရရှိ လိုက်ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ အဖေတို့ အမေ တို့ ခေါင်းချသွားတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးလည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဖေ့အမေ တို့ မရှိပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ အဖေ့ အမေတို့ ရှိတုန်းက အတိုင်း လတ်ရာခြေ ရာပျောက် ပစ္စည်းတွေ ထားရှိပြီး နေထိုင် ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ငါ့အဖေက ကျွန် တော်ကို အမျိုးမျိုး ခြောက်လှန့်တော့တာ ပါပဲဗျာ”

“ဘယ်လိုများ ငါ့အဖေက ခြောက် လှန့်လို့လဲ - ဦးစိုးသိန်း”

ကျွန်တော် အမေမကားကြောင့် ဦးစိုးသိန်းက သူ့စကားကို ရပ်၍ ခေတ္တ အပန်းဖြေလိုက်ပြီး အေး၍ နေသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ပန်းကန်ကို သောက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မီးသေ၍ နေသော ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို မီးပြန်ညှိ လိုက်ကာ တစ်ဖွာ၊ နှစ်ဖွာ သောက်လိုက် ငြိး...

“ခင်ဗျားတို့ကို ခြောက်လှန့်တဲ့ ပုံစံ မျိုးနဲ့လည်း ငါ့အဖေက ခြောက်လှန့် တယ်။ ဒီထက် ပိုပြီး ဆိုးတာက ည အမှောင်ထဲမှာ ကြောင်ခြေသံကို ကြား

နေရတယ်။ ကြောင်အော်သံကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ မီးအိမ်ထွန်းပြီး ငှာ ကြည့်တော့လည်း ကြောင်ကို ရှာလို့လဲ မတွေ့ဘူး။ ပြီးတော့ ခြင်ထောင်ထဲထဲ ဝင် ရောက်အိပ်စက်တဲ့အခါမှာ ခြင်ထောင် အဖိုးကနေပြီး ကြောင်နက်ကြီးဟာ ကွန် တော့ မျက်နှာပေါက်ကို ခုန်ချတယ်လေ။ ကြောင်နက်ကြီးကို ကြည့်တော့ မျက် နက်ဆန်မရှိဘူး။ မျက်လုံးအဖြူသား ချည်းပဲ တွေ့မြင်ရတယ်။ ငါ့အဖေက တကယ် ငါ့အဖေက ကြောင်နက်ကြီးဟာ ကြောင်တစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီလေ”

“ဘုန်းကြီးတွေပင့်ပြီး ပရိတ်တော် ဘာတွေ မရွတ်ကြဘူးလား”

“ဘယ်နေ့ပါလဲ။ လုပ်တာပေါ့ဗျာ။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေပင့်ပြီး ပရိတ်တော် တော်တွေ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တာ ဆုံး ကြိမ်တိုင်အောင် လုပ်ပေမဲ့ မထူးခြားဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက်ပြီး မနေရဲတော့ဘူး။ တစ်ပတ်ကြာ တယ်။ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းပြေးပြီး အပြင်မှာ အိမ်ငှားနေခဲ့တယ်။ ဒီအိမ်ကြီး ကို ကြည့်ပြီး လာရှားရမ်းတဲ့ အိမ်ထောင် တွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သုံးစာ စရန်ယူပြီး ငှားလိုက်ပါတယ်။ အဲ တစ်ပတ်မကြာဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်က

ဘယ်လို အခြောက်အလှန့် ခံလိုက်ရတယ် မသိဘူး။ တစ်လမပြည့်ဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းပြေးကြတော့ တာပဲ။ အိမ်ခန်းသော့ လာပြီး ပေးအပ်တော့မှပဲ လူငှား တွေ ပြောင်းသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ နောက် တစ်ဦးလူငှားတင်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ တချို့ဆိုရင် သူတို့ ပေးထားတဲ့ စရန်ငွေကိုတောင် ပြန်မတောင်း တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးကြတဲ့သူတွေကိုလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူငှား တင်ခဲ့တာ ဝါးကြိမ်ရှိပြီ။ ဘယ်သူမှ တစ်ပတ်ကျော် အောင် နေထိုင်သွားတဲ့သူရယ်လို့ မရှိသေးဘူး။ ကြာ တော့ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူစောင့်ရအောင် အလကားထားဖို့ ခယ်ဆိုတာတောင် ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း သိတဲ့လူတွေ စာ မနေရဲ ကြဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုက လာရှားတော့ အိမ်လခ ဈေးလျှော့ပြီး ချက်ချင်းပဲ ငှား လိုက်တာပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်လကျော်ကျော် နေထိုင်

အကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ကြောင်နက်ကြီး၏ အဖြူအမှုတ် ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ ကြောင်နက်ကြီးကား အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ သူ့ဦးခေါင်းကို လှုပ်ယမ်း၍ ပြနေတော့သည်။ ယင်းသို့ ကြောင်နက်ကြီးကား သူ့ဦးခေါင်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ လှုပ်ယမ်း၍ ခါပြနေစဉ်မှာပင် ကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်နှာဆန်မရှိ၊ မျက်သားအဖြူ မျက်လုံးအစုံနှစ်လုံးမှာ ပြုတ်၍ထွက်လာ တော့သည် ...

ခွဲတဲ့မိသားစုဆိုလို့ခင်ဗျားတို့မိသားစုပဲ
ရှိပါသေးတယ်။

ဦးစိုးသိန်းက သူ့စကားကို ခေတ္တ
ရပ်တန့်လိုက်သည်။ အကျွန်ုပ်က ဦးစိုး
သိန်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။
ဦးစိုးသိန်းက တစ်ခုခုကို အလောသုံး
ဆယ် ပြောလိုသောဟန်ဖြင့် ...

“ခင်ဗျားတို့မိသားစုကို ကျွန်တော်
တစ်ခုတော့ အကြံပေးလိုပါတယ်”

“ပြောပါ - ဦးစိုးသိန်း”

“ငနက်ကြီးဟာ ကြောင်တစ္ဆေ
ဆိုပေမဲ့ လူတစ္ဆေထက်ကို ခြောက်လှန့်
တဲ့နေရာမှာ ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်း
တယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ဖို့ သိတာ
ပါ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်လကျော်ကျော်
ခင်ဗျားတို့နေတဲ့အတွင်းမှာ တစ်ခါနှစ်ခါ
ပဲ ငနက်ကြီး ကြောင်တစ္ဆေက ခြောက်
လှန့်တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုတော့
ဒုက္ခပေးမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအိမ်
ကြီးကို ဈေးလျော့ပြီး ခင်ဗျားတို့မိသားစု
ကို ကျွန်တော်က မြေဂရန်ပါ အပိုင်ပေး
ပြီး ရောင်းမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ...”

အကျွန်ုပ်က ...

“ဦးစိုးသိန်းက ဒီအိမ်ကြီးကို ဘယ်
လောက်နဲ့ ရောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထား
ပါသလဲ”

အကျွန်ုပ်၏ အမေးစကားကြောင့်
ဦးစိုးသိန်းက တွေ့ဝေစဉ်းစားသွားပြီး ...

“ဒီခေတ်မှာ မြေဂရန်အပါအဝင်
ဒီလိုအိမ်ကြီးမျိုးဟာ ကာလပေါက်ဈေး
ဘယ်လောက်ရှိမယ်ဆိုတာ အထူးပြော
ရောမလိုဘူး။ ခင်ဗျားလည်းရန်ကုန်မြို့မှာ
နေထိုင်လုပ်ကိုင်စားသောက်နေတဲ့ သူ
ဆိုတော့ သိမှာပါ။ ကျွန်တော်တော့ ငွေ
တစ်သောင်းရရင် ရောင်းချင်တယ်။ အဲ-
ငွေတစ်သောင်းပေးရမယ်ဆိုတော့ ခင်
ဗျားတို့ မိသားစုက ငွေပိုငွေလျှံတွေ မရှိ
ကြဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။
တစ်ခါတည်း အပြတ်ပေးရမယ်လို့ ကျွန်
တော်မတောင်းပါဘူး။ လောလောဆယ်
ငွေတစ်ထောင်ပေးထား။ ကျန်တဲ့ ငွေ
ကိုးထောင်ကို တစ်နှစ်ကြာလို့ အကြွေး
ပေးနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ
တစ်လနည်းနည်းချင်း ငွေစုသလို ဖြည်း
ဖြည်းချင်း ပေးသွားလို့ တစ်နှစ်ပြည့်လို့
ပြည့်သွားရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ။ ငွေတစ်
သောင်း မကျေမချင်းမှာ ခင်ဗျားတို့
မိသားစု ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေကြတာ အိမ်
လခငွေပေးစရာမလိုဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ
ကျွန်တော် ပြောတာ သဘောကျသလား
လား”

အကျွန်ုပ်က မဆိုင်းမတွပင် ...

“ဟုတ်ကဲ့ - ဦးစိုးသိန်းရဲ့ခေတ်မှာ
တို့ကျွန်တော်တို့လေးစားပါတယ်။ ကျွန်
တော်ကိုစဉ်းစားဖို့အချိန်လေးနည်းနည်း
ပေးပါ။ ဖြစ်နိုင်ဖို့လမ်းတွေကို ကျွန်တော်
စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးမှာပါ”

အကျွန်ုပ်စကားကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ
အကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို အံ့သြသော
အနံ့အမူအရာဖြင့် မော်၍ကြည့်လိုက်
သည်။ ဤတွင် ဦးစိုးသိန်းက ထိုင်ရာမှ
အတော “ဒီညတော့ မိုးကလည်းအေး
အော့နည်းနည်းများချင်သလိုပဲ အိမ်ပြန်
ဦးဆေးသောက်ကာ အိပ်ရာထဲဝင်ကွေး
အိပ်မယ်ဗျာ” ဟူ၍ပြောဆိုကာ ပြန်သွား
သွားသည်။

ကြောင်တစ္ဆေနှင့် လောကီအစီအမံ

“အစ်ကိုက စကားကို အရမ်းပြော
သေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်ရှင်ဦးစိုးသိန်းက သူ့ ဒီအိမ်
ကြီးကို ဘုန်းတော်ကြီးတွေနဲ့ အမျိုးမျိုး
အိမ်ထဲတရာ မှတော် တွေ ရွတ် ဆို
အိမ်ထဲလို့မရလို့ဈေးလျော့ပြီးရောင်း
အစ်ကိုရဲ့ အစ်ကိုတို့ ကျွန်မလက်

ထဲရောက်လာမှ ငနက်ကြီးဆိုတဲ့ကြောင်
တစ္ဆေကြီး ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းလာ
ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါမလဲ”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ကွား ငါ
လည်း ငါ့အကြံနဲ့ ငါ့ရှိပြီးသားပါ”

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုများ အကြံရှိနေ
လို့လဲ”

“ငါ့အဖေရဲ့မိတ်ဆွေမိုးတာဦးထွန်း
ရှိန်ဆိုတဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာ
ရှိတယ်။ မိုးတားဦးထွန်းရှိန်ဟာ မြန်မာ
ဂန္ထီရသီပွဲ၊ ဝိဇ္ဇာဓရလောကီပညာတွေ
ဖြစ်တဲ့ ဗေဒင်နက္ခတ်၊ လက္ခဏာ၊ ဓာတ်
ရိုက်ဓာတ်ဆင်၊ အင်းအိုင်၊ ဓါးလှည့်၊
ဂါထာမန္တန်တွေကို သိပ်ကိုကျွမ်းကျင်
တာ။ ပြီးတော့ဓာတ်ပိန္နဲပယောဂကုသ
တဲ့ ဘက်မှာလည်း ဆရာကြီး၊ ဝင်းဂိုဏ်း
တော်ကြီးမှာလည်း အန္တိမအဆင့်ရှိတဲ့
ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ တစ်နေ့က အလုပ်
သွားရင်း ဝါနဲ့ လမ်းမှာဆိုတော့တော့ မိုး
တားဦးထွန်း ရှိန်က သူ့ အဝမ်းရုပ်ရှင်
ခြံထဲမှာ နေ့ဘက်မှာ အဝိုရတ်ထိုးနေ
တယ်။ အားရင် လာခဲ့ဦးလို့ မှာတယ်။
အဲဒီမိုးတားဆရာကြီးဦးထွန်းရှိန်ကို အိမ်
ကိုပင့်ဖိတ်ပြီး လောကီအစီအမံတွေ ပြု
လုပ်လိုက်ရင် ငနက်ကြီးကြောင်တစ္ဆေ
ကိုစွဟာ ခဏလေးနဲ့ ပြီးသွားမှာပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန် လုပ်ပါရင်၊ ကျွန်မဖြင့် ငနက်ကြီးကြောင်တစ္ဆေကိစ္စ ကိုတွေးမိတိုင်း ကြက်သီးတွေထလာပြီး ကြောက်လွန်းလို့”

ကျွန်ုပ်ဇနီးဖြစ်သူထံမှကားဝပ်ရှေ့ အလုပ်ရုံသို့ သွားရောက်သောအခါ နေ့လယ်ဘက်တွင် ကားစီးကာ အေဝမ်း ရွပ်ရှင်ရုံမြဲထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ အကျွန်ုပ်သည် အေဝမ်းရွပ်ရှင်မြဲထဲတွင် အငိုရတ်ထိုး နေသော မိုးတားဆရာ ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တိုးတော့သည်။

အကျွန်ုပ်က မိုးတားဆရာ ဦးထွန်း ရှိန်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ကျွန်ုပ် နေထိုင်သော အိမ်ကြီးအကြောင်းကို တစ်ခုမတုန်အောင် ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် စကားကို မိုးတားဆရာ ဦးထွန်းရှိန်က စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေသော်လည်း အံ့ဩသည့်အမူအရာကိုတော့ မတွေ့မြင်ရပါ။ လောကီပညာ ဆရာ တစ်ဦးအနေဖြင့် ထိုသို့သောကိစ္စ (သို့မဟုတ်) ထို့ထက်ကြီးကျယ်သော ကိစ္စ ဝိစုများကို ကြုံဖူး ဆုံဖူး တွေ့ဖူး မြင်ဖူးနေပေလိမ့်မည် ထင်သည်။

အကျွန်ုပ် စကားကို ပြီးဆုံးအောင် နားထောင်ပြီး မိုးတားဦးထွန်းရှိန်က ...

“မောင်ရင်ပြောသလို ငနက်ကြီးဆိုတဲ့ ကြောင်နက်ကြီးကို ဆေးတော်ကြီး ထိုးပေးလိုက်တာဟာ လောကီအစီအမံ တစ်ခုပဲ။ ဆေးပတ်လည် သွားရင် တကယ့်ကို ကိုယ်ပျောက်မှာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆေးပတ်မလည်ခင်မှာ အသစ်ခံလိုက်ရလို့ ဘဝတိမ်းပါးပြီး ကြောင်တစ္ဆေကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ငနက်ကြီးဆိုတဲ့ ကြောင်တစ္ဆေကြီးဟာ ဆေးတော်ကြီးရဲ့အစွမ်းသတ္တိကြောင့် အစွမ်းထက်မြတ်နေတာ အမှန်ပဲ။ ဆေးတော်ကြီးရဲ့အစွမ်းက ငနက်ကြီးကြောင်ရဲ့မျက်လုံးမှာ စုဝေးပြီး အမြဲတေဖြစ်နေတော့ ကြာရင် ကြောင်မျက်ရှင် အမြဲတေဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ခုလိုပြောလိုက်လို့ သိပ်တော့ ကြောက်မနေပါနဲ့လေ။ မောင်ရင်အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာလည်း ငယ်သူငယ်ရွယ်တွေ ဆိုတော့ ကျုပ်မှာ ကူညီစောင့်ရှောက်ရမယ် ဝတ္တရားက ရှိနေတော့ ကျုပ် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဆေးကောင်းတာဟာ အင်းစောင်းသလောက်ပဲရှိတယ်လို့ ဆိုစကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်ရဲ့လက်သုံးကပ္ပလင်တံအင်းတော်ကြီးနဲ့ တွေ့သွားရင် ကြောင်တစ္ဆေလည်း ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီထက်ကြီးတဲ့ သရဲသဘက် ဘီလူးလည်း ခံနိုင်

တာမဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံး ကိစ္စပြီးသွားပြီး မောင်ရင်တို့ မိသားစု စိတ်အေးချမ်းသာ ဖြစ်သွားကြမှာပါ”

“ဆရာကြီးကျွန်တော့်အိမ်ကိုဘယ်နေ့ ကြွလာမှာလဲ။ ကျွန်တော် ဘာတွေ စီမံပြီးပြုလုပ်ထားရမှာလဲ”

မိုးတားဆရာဦးထွန်းရှိန်က ပြကွဒိန်ကို လှန်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မြန်မာ့ဂန္ထဝင်ပျံ ဝိဇ္ဇာဓရလောကီ ဗညာအင်းဟာ သင်္ကြန်အကြတ်နေ့မှာ ပြုလုပ်စီမံရင် ပိုမိုအစွမ်းထက်မြက်တာကြောင့် အခုလာမဲ့ သင်္ကြန်အကြတ်မှာ လာမည်မယ်”

“သန်ဘက်ခါ သင်္ကြန်အကြတ်နေ့ပါ”

“သန်ဘက်ခါမှာ ကျုပ် လာမဲ့မယ်။ အုန်းငှက်ပျောအစုံ ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ အသင့်ပြင်ဆင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာကြီး”

အကျွန်ုပ် သည် မိုးတားဆရာ ဦးထွန်းရှိန်အား ရေကျော်ရပ်ကွက် နေရပ်လိပ်စာကိုပေးခဲ့ပြီး အေဝမ်းရွပ်ရှင်ခြံအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအား စိတ်ဒုက္ခ ကိုယ်ဒုက္ခပေးနေသော ငနက်ကြီးကြောင်တစ္ဆေကြီး၏ ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်မှ တင်းရှင်းအောင် ပြုလုပ်ပေးမည့် ဝင်း

ကို ကံတော်ကြီးက အန္တိမဆရာကြီး မိုးတားဦးထွန်းရှိန်နှင့် တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို ပြောပြခဲ့ကာ တာဝန်ယူပြုလုပ်ပေးမည်ဆို၍ ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

မြန်မာသင်္ကြန်အကြတ်နေ့။

ထိုနေ့ရက်တွင် နံနက်စောစောပိုင်း၌ အကျွန်ုပ်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့သည် ငှေ့သို့ ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကာ အုန်းငှက်ပျောသီးနှင့် ကန်တော့ပွဲတွင် ပါဝင်မည့် ပစ္စည်းမျိုးစုံနှင့် အောင်သပြေညွှန်းတံခွန်ကုတ္တား မုလေးပွားများကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ကန်တော့ပွဲကို ရှိသေ့စွာ ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်က ဘုရားရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင် တင်ထားလိုက်သည်။

နံနက် (၉) နာရီခန့်တွင် မိုးတားဆရာ ဦးထွန်းရှိန်သည် အကျွန်ုပ်တို့ နေအိမ်သို့ ကြွရောက်၍ လာသည်။ အိမ်တွင် စေတ္တဓက အပန်းခြံက ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် ဖျာတစ်ချပ်ခင်း လိုက်ပြီး မိုးတားဆရာ ဦးထွန်းရှိန်က ဦးစွာပထမ ဘုရားကန်တော့ လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခွန်၊ ကုတ္တား၊ မုလေးပွား အစုံအလင်နှင့် အောင်သပြေညွှန်းများဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသော ကန်တော့ပွဲ

တို့ကို ခြံရံစားစားပုံပုံကြီးများ၊ အင်းစောင့်၊ ဆေးစောင့်များကို ပင့်ဖိတ်ကြားလိုက်ပြီး အကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အလုံးစုံနှင့် ငနက်ကြီးကြောင်တစ္ဆေကြီး ဆိုးသွမ်းသောင်းတျန်းနေပုံတို့ကို လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးလေလျှင် မြေစလောင်းဖုံးအသစ်တစ်ချပ်တွင် ကြေးဝါပြားပေါ်ဝယ် အင်းကွင်းများ ချထားသော ကပ္ပလတ်ရအင်းချပ်ကို ထည့်၍ ဆီများဖြည့်ကာ ကျီးခြေတိုင် ဆီမီးစာကို မီးထွန်းညှိကာထားလိုက်သည်။

ထိုနောက်တွင် မိုးတားဆရာဦးထွန်းရှိန်သည် အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းမှ ကုကားထိုင်၍ ထိုင်ပြီး အကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုအား ...

“မောင်ရင့်အဖေ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြောင်းသိသူငယ်ချင်းမို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကျေးဇူးတရားတွေ မကင်းကြဘူး၊ ဒါကြောင့် အခု မောင်ရင့် မှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အမှောင်ပယောဂကိုလည်း ကျုပ်က မေတ္တာထားပြီး ကူညီတာပဲလို့ သဘောထားပါ”

ဟူ၍ ပြောကြားသည်။ အကျွန်ုပ်တို့ ...

“ကျေးဇူးအထူးပဲ တင်ပါတယ်။

ဆရာကြီးထမင်းသုံးဆောင်ပြီးမှ ပြန်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးအတွက် အထူးကို ချက်ထားစီမံထားပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ပညာကို ကျွန်တော်တို့ ကန်တော့ပါဦးမယ်”

“မလိုပါဘူးကွယ် - ကယ်သင့်ကယ်ထိုက်တဲ့သူကို ကယ်ရမှာ ဆရာတိုင်းရဲ့ဝတ္တရားပါ”

ထိုနောက်တွင် မိုးတားဆရာဦးထွန်းရှိန်အား ထမင်းကျွေးကာ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုက ကန်တော့ကြသည်။ နေလယ်ပိုင်းတွင် မိုးတားဆရာဦးထွန်းရှိန်သည် အကျွန်ုပ်တို့ နေအိမ်မှ ပြန်သွားတော့သည်။

အကျွန်ုပ်နှင့် ငနက်ကြီး

မိုးတားဆရာ ဦးထွန်းရှိန်သည် အကျွန်ုပ်တို့ နေအိမ်ရှိ ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် ကန်တော့ပွဲပြင်ဆင်၍ မြေစလောင်းဖုံးတွင် ကပ္ပလတ်ရအင်းတော်ကို ဆီမီးထွန်းညှိပူဇော်သော ညဘက်၌ကား တစ်အိမ်လုံးတွင် ဧည့်သည်အနောင့်အယုတ်အသံများ မကြားရတော့ပါ။ တစ်အိမ်လုံးသည် အပ်ကွယ်

တို့ပင် ကြားသိနိုင်လောက်အောင်ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

မိုးကလည်း အေးအေးတွင် ကျွန်ုပ်သည် စောစောစီးစီးအိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ကွေးနေမိသည်။ စိတ်သောကများ ကြုံတွေ့ဆုံတွေ့နေရသော ဘဝမှမကြာခင်တွင် လွတ်မြောက်တော့မည့်အရေးကို တွေးတောကာ ကြည်နူးဝမ်းသာစိတ်အပြည့်အဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အကျွန်ုပ်အသိတွင် သတိပြန်လည်တင်ရောက်လာချိန်ဝယ် အကျွန်ုပ်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့သည် အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြတော့သည်။ အချိန်အခါမှာ ညဉ့်အခါမဟုတ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဖြစ်နေသည်။ အကျွန်ုပ်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့ နာစဉ်ခန်းရှိ သစ်သားစားပွဲပိုင်းနံဘေးတွင် ရောက်ရှိနေကြသည်။

သစ်သားစားပွဲပိုင်း၏ အလယ်တွင် တည့်တည့် ဗဟိုနေရာတွင်ကား အမွှေးဇာတ်စွားနှင့် ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင်ကား ထိုင်လျက်နေသည်။ ကြောင်နက်ကြီးမှာ အကျွန်ုပ်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့အား နှိပ်သူသဗ္ဗယီ မာန်ဖိ၍ ဆက်ဆံမှုများ ပြုတော့ပေ။ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သူ့သခင် သူ့အရှင်နှင့် တွေ့သည့်ဟန်

အမှုအရာနှင့် ဆက်ဆံသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကြောင်နက်ကြီးမှာ အမွှေးဇာတ်စွားနှင့် ဖြစ်ပြီး ပြောင်၍ ရောမွှေနေသည်။ ဤကြောင်နက်ကြီးကား တစ်ညတ ကျွန်ုပ်တို့ နေအိမ်နောက်ဖေးခန်းတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရဖူးသော ငနက်ကြီးဆိုသည့် နောက်ဖေးခန်းတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရဖူးသော ငနက်ကြီးဆိုသည့် ကြောင်နက်ကြီးများ ဖြစ်နေမည်လော။ အကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဝေခွဲ၍ မရပါ။ တစ်ခု ထူးခြားနေသည်မှာ ဤကြောင်နက်ကြီးကို အကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်ဝါးထင်ထင် အနီးကပ်၍ တွေ့မြင်ရသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်လုံးဝမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကြောင်ဆိုလျှင် အလွန်ကို ချစ်တတ်သော ကျွန်ုပ်ဇနီးဖြစ်သူက ကြောင်နက်ကြီးကို ဝွတ်သပ်ရှော့ပေးနေသော်လည်း မည်သည့်နေရာကိုမှ ထွက်၍ မပြေးဘဲ ငြိမ်သက်၍ သာနေသည်။

ကြောင်နက်ကြီးကား အကျွန်ုပ်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူအား မော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်စိနှစ်ကွင်းဝယ် မျက်နက်ဆန်လုံးဝမရှိ၊ အဖြူသားချည်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ငနက်ကြီးဆိုသော ကြောင်တစ္ဆေကြီးပေတကား။

ကျွန်ုပ်တို့ မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် အနီးကပ်၍ မြင်တွေ့နေရသော ကြောင် နက်ကြီးမှာ နက်ကြီးကြောင်တစ္ဆေဖြစ် သည်ကို သိပင်သိသော်လည်း ကြောက် ခွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း လုံးဝမရှိသည့်အပြင် ဤကြောင်နက်ကြီးကိုပင် အကျွန်ုပ်တို့ က ချစ်ခင်ပြီး မေတ္တာထား ရှိမိသည်။ ကြောင်ဆိုလျှင် ပွတ်သီးပွတ်သပ်နှင့် ကိုင်လေ့မရှိ။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေလေ့ ရှိသော အကျွန်ုပ်လျှင် ဤနက်ကြီး ဆိုသည့်ကြောင်ကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ ချစ်ဘဲ မနေနိုင်။ ကြောင်နက်ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်နေမိတော့သည်။

နက်ကြီးကြောင် တစ္ဆေကား ဦးခေါင်းကိုမော့၍ အကျွန်ုပ်တို့အား စာ တောင်းသည့်ဟန်ဖြင့် မော်၍ ကြည့် လိုက်သည်။ ကြောင်နက်ကြီးကားအစာ ဆာနေ၍ အစာတောင်းနေခြင်းလော။ သို့တည်းမဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြော ကြားနေခြင်းလော။ အကျွန်ုပ် မသိရှိနိုင် ဝါ။ အကျွန်ုပ်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့သည် ကြောင်နက်ကြီး၏မေးအောက်မှအမွှေး နုလေးများကို လက်ညှိုးလက်လယ် တို့ဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။

ကြောင် နက်ကြီးကား ဝမ်းသာ အားရဟန်ဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းကို အကြိမ် ကြိမ်ခါ၍ ပြနေသည်။ အကျွန်ုပ်တို့

ကလည်းကြောင်နက်ကြီး၏အပြုအမူကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ ကြောင် နက်ကြီးကား အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ သူ့ ဦးခေါင်းကို လှုပ်ယမ်း၍ ပြနေတော့ သည်။ ယင်းသို့ကြောင်နက်ကြီးကား သူ့ ဦးခေါင်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ လှုပ်ယမ်း၍ ခါပြနေစဉ်မှာပင် ကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်နက်ဆန်မရှိ။ မျက်သားအဖြူ မျက် လုံး အစုံနှစ်လုံးမှာ ပြုတ်၍ထွက်လာ တော့သည်။

ကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်လုံးတစ် လုံးမှာ အကျွန်ုပ် လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက် လာသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အကျွန်ုပ်တို့မျက်စိရှေ့မှောက်၌ ကြောင် နက်ကြီးသည် အခိုးအငွေ့အဖြစ်သို့ အသွင်ပြောင်းသွားပြီးပျောက်သွားတော့ သည်။ ထိုအတူ အကျွန်ုပ်နှင့် အကျွန်ုပ် ဇနီး လက်ဖဝါးပေါ်သို့ ကျ ရောက်နေခဲ့ သော ကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံ သည်လည်း မျက် လှည့်ပြလိုက်သော အလား ပျောက်ကွယ်၍ သွားပေတော့ သည်။ ထူးဆန်းလှပေစွာတကား။

ထိုစဉ်ဝယ်အကျွန်ုပ်သည်အိပ်မက် နေရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။ ထိုအခါ အကျွန်ုပ်သည်ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အိပ်မက်ကို မြင်မက်နေကြောင်း သိ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သိရှိလိုက်ရသည်။

အကျွန်ုပ် နံ့ဘေးသို့ ခေါင်းငဲ့၍ကြည့် လိုက်သောအခါ ဇနီးဖြစ်သူသည် အိပ် ဆောကျနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ နံနက်မိုးသောက်ချိန်ဝယ် အကျွန်ုပ်က ညကအကျွန်ုပ်မြင်မက်ခဲ့သောထူးဆန်း ဆဲည အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြ သောအခါ ဇနီးဖြစ်သူက ...

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာအစ်ကိုရယ်၊ ညွှန်မလည်း ညက အစ်ကိုမက်တဲ့ အတိုင်းပဲ မြင်မက်တယ်။ အိပ်မက် မက် သယ်ဆိုတာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နှစ် သောက် အတူ မြင် မက် တယ် လို့ နားလားအစ်ကို”

ဟူ၍ အကျွန်ုပ်အား မေးနေသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလေသော် နေ့ဖြစ်သူ၏ အမေးစကားကို အကျွန်ုပ် သိသလိုလည်း မသိ၍မပြောကြား သော်လည်း ယင်းအိပ်မက်မှာ တစ်စုံတစ်ခု သော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေသည် အိပ်မက်ဖြစ်ကြောင်းကိုကား သိသည်။ ဤသို့သော် အဓိပ္ပာယ်မျိုးကို ဆောင် နေသည့် သေချာစွာ မသိပါ။ အကယ်၍ အိပ်မက်ရသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးကို သိသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်လျှင်လည်း အကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုအတွက် ကောင်း မျိုးချမ်းသာဖြစ်မည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်သည့် အိပ်မက်မျိုးသာ ဖြစ်ပါစေ

ဟု ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

ချမ်းမြေ့လှစွာ အိမ်သာယာ တစ်လခန့်ရှိသွားလေပြီ။

ဤတစ် လတာကာလအတွင်း အကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ အိမ်ကြီးဝယ် မည်သည့် အနှောင့်အယှက် ဘေး အန္တရာယ်မျှမတွေ့ရပါ။ သာယာချမ်းမြေ့ ပြီး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြင့် နေ ထိုင်ရသည်။ ကောင်းစွာနေပြီး ကောင်း စွာ အိပ်ရသည်။ သို့ကြောင့် အကျွန်ုပ် သည် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်ပြီး အပြင်မှ ငွေရှာကာ ငွေတစ်ထောင်အား အိမ်ရှင် ဦးစိုးသိန်းအား အိမ်ဝယ်ယူရန် စရန်ငွေ ပေးချေခဲ့သည်။ ငွေငါးရာကျပ်ကိုမူ မိုး တားဆရာ ဦးထွန်းရှိန်အား ဆရာသမား အာစရိယအနေမျိုးဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့ ခဲ့သည်။

မိုးတားဆရာ ဦးထွန်းရှိန်၏ မြန်မာ့ ဂန္ထီရ သိပ္ပံဝိဇ္ဇာ ရေလောကီပညာအင်း အစီအမံကြောင့်ပေလောမသိ။ အကျွန်ုပ် တို့ မိသားစုသည် ကြံတိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်းမြောက်ခြင်းအလုပ်အကိုင် လုပ်သမျှ အောင်မြင်မှုရရှိခြင်း စိတ်ချမ်း သာ ကိုယ်ချမ်းသာ ကြံတွေ့ရခြင်းများ ကိုယ်တွေ့ ခံစားနေရသည်။ အကျွန်ုပ်